SANTA MONTEFIORE

Primăvară în Toscana

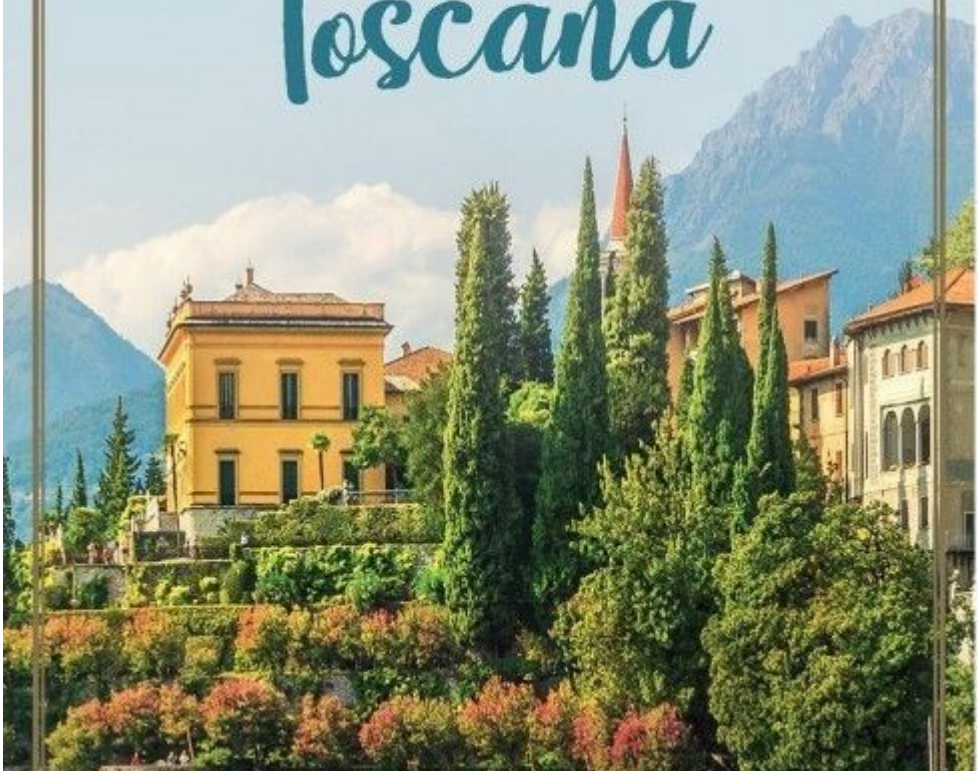

SANTA MONTEFIORE

PRIMĂVARĂ ÎN TOSCANA

Traducere din limba engleză şi note de

DANIELA TRUŢIA

EDITURA LITERA®

Bucureşti, 2020

Santa Montefiore

The Temptation of Gracie

Copyright © 2018

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Primăvară în Toscana

Santa Montefiore

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Cătălin Ancoreanu

Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Montefiore, Santa

Primăvară în Toscana / Santa Montefiore; trad. din lb. engleză: Daniela Truția –

Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4748-1

ISBN EPUB 978-606-33-4970-6

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111

În memoria iubitei mele surori, Tara

O porumbiță îți trimit, spre Cer,

Şi un pachet sub aripă ea ține,

Cu grijă să-l deschizi, pentru că-n el

Sunt daruri minunate pentru tine.

Un milion de sărutări îți dau,

Cu un milion de-mbrățișări îngemănate,

În ele dorul meu l-am pus, căci vreau

Să ştii că dragostea ce-ți port e fără moarte.

În inimă, adânc, te-am ferecat,

Acolo tu rămâi, ca o comoară,

Să mă-nsoțeşti prin viață, ne-ncetat,

Până ne-om întâlni, în Ceruri, IARĂ.

Anonim

Capitolul 1

Anglia, martie 2010

Norul înăbuşitor care se aşezase peste Badley Compton era atât de dens, încât micile bărci de pescuit ancorate de balizele din mijlocul golfului dispăruseră complet. La fel şi căsuţele albe, elegante, înşirate pe coama dealului, şi poiana verde de pe culme, unde vitele Ruby Red[1] păşteau iarbă dulce şi trifoi, iar păsărelele se jucau pe gardurile vii. Acum dispăruseră cu toatele. De parcă nici n-ar fi existat.

Gracie Burton şedea în faţa oglinzii din salon, cu părul ei scurt învelit în folie de aluminiu, cu trupul miniatural înfăşurat într-un halat negru, privind ceaţa prin geamul ferestrei înalte. Îşi plimbă privirea peste trotuarele sclipitoare, dincolo de zidul lucitor de piatră, până la locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să se vadă marea, apoi reveni la fotografia din revista pe care o ţinea în poală şi care înfăţişa un castel toscan strălucind ca ambra sub soarele orbitor al Italiei. Gracie simţea un imbold profund şi irezistibil. Deja citise articolul de mai multe ori, dar îl mai

[1] Rasă de vite de culoare roşiatică, specifică comitatului Devon din sud-vestul Marii Britanii.

citi o dată, cu senzația că şi înlăuntrul ei creştea un mic soare, unul care era numai al ei.

Situat pe una dintre culmile unduioase ale Toscanei şi oferind o priveliştе continuă asupra superbelor plaiuri italiene până departe, către mare, Castello Montefosco este o bijuterie rară. Construit de familia Montefosco în secolul al XII-lea, castelul se mândreşte cu onoarea de a fi găzduit o serie de oaspeți de seamă, între care Leonardo da Vinci şi mai mulți papi. Contele văduv Tancredi Bassanelli, a cărui mamă provenea din familia Montefosco, a deschis acum porțile castelului oricăror vizitatori dispuşi să plătească în schimbul privilegiului de a învăța să gătească mâncăruri autentic italieneşti, sub privirea expertă a bucătăresei octogenare Mamma Bernadetta. Nu vă aşteptați să-l întâlniți prea des pe conte, care e o persoană retrasă. În schimb, vă veți bucura de frumusețea de neînchipuit a grădinilor şi a teraselor, de splendoarea acestei reşedințe ancestrale pline de comori, precum şi de lecțiile de gătit oferite de originala şi talentata Mamma Bernadetta.

Gracie zăbovi cu degetele pe fotografie. Castelul avea tot ceea ce trebuia să aibă un castello italian: proporții armonioase, un acoperiş crenelat, ferestre înalte şi oblonite, cu frontoane în formă de semilună, gresie decolorată într-un cenuşiu-gălbui de soarele arzător al verilor şi de vânturile năprasnice ale iernilor. Se înalța, impunător, pe creasta dealului, ca un rege bătrân şi grandios, printre căsuțele medievale care se adunaseră în jurul lui ca o pădure de piatră. Gracie închise ochii şi trase adânc aer în piept. Deja simțea parfumul de rozmarin şi de cimbru sălbatic, de caprifoi şi de iasomie, de gardenii luxuriante, de iarbă

înrourată, laolaltă cu aroma pinilor. Auzea țârâitul blând al greierilor şi vedea cerul de catifea spuzit de mii de stele, ca un vast baldachin presărat cu diamante şi întins peste dealurile Toscanei. O năpădi un dor, un dor cum nu mai simțise de ani întregi, un dor profund. Senzația o speria, fiindcă uitase ce rost avea să simtă astfel. Uitase ce însemna să fie tânără, să fie îndrăgostită, să fie nechibzuită, netemătoare şi îndrăzneață. Uitase cum să trăiască. Se ghemuise într-o cochilie şi rămăsese ascunsă acolo, la adăpost, vreme de zeci de ani. Acum, această fotografie o silise să iasă la iveală la fel cum iese dopul dintr-o sticlă, înconjurat de freamătul bulelor de aer, iar ea nu ştia ce să facă, nu ştia decât că trebuia să meargă în Toscana cât mai curând cu putință.

Îşi privi reflexia în oglindă şi efervescența i se mai domoli puțin. Avea şaizeci şi opt de ani şi, deşi arăta destul de bine, era totuşi în vârstă. Unde se duseseră toți aceşti ani? se întrebă. Nu că ar fi fost vreodată o frumusețe, astfel că pierderea chipului de altădată nu era o nenorocire pentru ea. Cu toate astea, o femeie tânără e frumoasă pentru simplul fapt că e tânără, însuşire care, la Gracie, se ofilise cu multă vreme în urmă.

Îşi trecu palma aspră peste obraz. Timpul îi uscase pielea, iar intemperiile o pecetluiseră şi ele de-a lungul zilelor în care îşi plimba câinii de la un capăt la celălalt al plajei, indiferent de vreme. Băgă de seamă că nasul nu i se schimbase. Încă îi mai domina fața cu conturul lui acvilin, făcând-o să semene cu o pasăre; acum, o pasăre bătrână, cândva, o pasăre ciudată, dar niciodată, una frumoasă. Totuşi, ochii ei fuseseră întotdeauna ceva aparte. Toată lumea i-o spunea, iar ea se agățase de acest compliment încă din vremea când, copil fiind, tânjise după frumusețe.

Avea ochi mari, verzi-cenuşii, cu irisurile înconjurate de un cerc verde-închis, care-i dădea o privire de sălbăticiune, socotită mai demult drept fascinantă. Acum ochii nu mai ieşeau în evidență, îşi zise ea, din pricina chipului brăzdat de riduri. Timpul îi furase singura trăsătură distinctivă. În tinerețe nu-i păsase cum arăta; acum, însă, dintr-odată, ajunsese să-i pese.

– Eşti bine, dragă? o întrebă Judy, care o tundea şi-i vopsea părul din când în când.

Tânără şi în pas cu moda, Judy avea un mic inel în nas, un tatuaj şi câte un inel pe fiecare dintre degetele cu manichiură de culoare aprinsă.

– Nu mai durează mult, adăugă ea. Mai vrei o ceaşcă de ceai?

– Mulțumesc, răspunse Gracie, fără să-şi ia ochii de la chipul din oglindă.

Se temea că, dacă nu şi-ar fi vopsit părul în acea nuanță de şaten, ar fi arătat de o sută de ani. Îşi privi în treacăt mâinile, mâini asprite de olărit şi de grădinărit, mâinile unei femei care nu-şi bătuse niciodată capul cu creme şi cu manichiură. Articolul îi atrase din nou atenția şi se concentră asupra lui, lăsându-se absorbită cu totul.

– O, arată superb! exclamă Judy, întorcându-se după câteva momente şi punând o cană de ceai pe micul raft din fața oglinzii. Unde-i asta? În Spania?

– În Italia, răspunse Gracie.

– Splendid, repetă fata.

Gracie oftă nostalgic.

– Aşa e. Te superi dacă împrumut revista? întrebă ea.

– Poți s-o iei. Oricum e veche. Cred că-i numărul din februarie.

Judy ştia că doamna Burton nu pleca niciodată nicăieri, aşa că-i surâse înțelegător.

– Doar nu costă nimic să visezi, nu-i aşa, dragă? comentă ea.

Gracie se înapoie acasă, în mica ei căsuță văruită, cu vedere spre port. Cei doi câini metişi pe care-i cumpărase după moartea soțului ei, cu opt ani în urmă, o întâmpinară cu mare entuziasm.

– Cred că vreți să mergeți la plimbare, zise ea, punând revista pe măsuța din hol şi aplecându-se să-i mângâie.

Îşi puse cizmele şi-şi îndesă părul proaspăt coafat sub o căciulă de lână. Câteva clipe mai târziu, pornea spre plajă pe drumul învăluit în ceață, cu cei doi câini tropăind fericiți pe lângă ea.

Gracie Burton locuia în Badley Compton de peste patruzeci de ani. Ted, răposatul ei soț, o dusese cândva în vacanță în Ținutul Lacurilor[2], dar, la fel ca ea, şi el preferase să stea mai mult acasă. Nu avuseseră mulți bani, însă chiar de-ar fi avut, nu i-ar fi cheltuit pe croaziere exorbitante sau pe excursii costisitoare în străinătate.

---

[2] Lake District – parc naţional situat în nord-vestul Angliei, lângă graniţa cu Scoţia.

Lui Ted, care fusese cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Gracie şi de profesie ziarist independent, îi plăcuse să joace golf, să meargă serile la bar şi să citească. Şi lui Gracie îi erau dragi cărţile. Călătorise în imaginaţie prin toată lumea, mulţumită poveştilor din paginile pe care le citise, dar până acum nu-şi dorise să meargă nicăieri. Zâmbea în timp ce păşea pe trotuar – un zâmbet emoţionat şi fericit, fiindcă luase o hotărâre extrem de spontană şi de nepotrivită cu firea ei: aceea de a pleca în Italia. Pentru o femeie prudentă şi lipsită de simţul aventurii – aşa, ca Gracie Burton – această decizie era de-a dreptul extraordinară.

De felul ei, Gracie era o femeie singuratică. Nu se dădea în vânt după companie, însă ştia că, dacă şi-ar fi îngăduit să se retragă cu totul din comunitate, ar fi putut să dispară complet. Mai mult de-atât, pe patul de moarte Ted îi ceruse să-i promită că avea să facă un efort să se apropie de oameni. Prin urmare, se lăsase cooptată în Clubul Prietenelor Cărţii din Badley Compton, mai curând ca o pietricică târâtă în aval de alte pietre cu mult mai mari. Ceea ce începuse ca un club al cărţii ajunsese să fie un grup de genul „să-ne-găsim-o-ocupaţie-oricare-ar-fi-ea”, organizat de autoproclamata regină a orăşelului Badley Compton, Flappy Scott-Booth, al cărei soţ era foarte bogat. Grupul cuprindea patru femei foarte active care, la fel ca nişte doamne de onoare prevenitoare, erau întotdeauna şi întru toate de acord cu regina pe care o slujeau. Gracie, cea de a cincea membră şi ultima în ordinea importanţei, se trezea făcând fel de fel de treburi plicticoase, cum ar fi programarea evenimentelor caritabile, a serilor de bridge, a cafelei de dimineaţă, a serbării anuale a oraşului, precum şi prânzurile la club şi alte mici întruniri. În timp ce gândurile îi roiau prin minte, se întrebă de unde-i venise însufleţirea cu care se lăsase cooptată şi cum de înghiţea totul. Dar nu

se plângea. Era răbdătoare şi îngăduitoare, muncea în tăcere şi cu spor, pe când celelalte doamne, mai entuziaste, rămâneau în lumina reflectoarelor. Lui Gracie îi plăcea grozav să-şi plimbe câinii, fiindcă în acele ore prețioase în care se găsea singură pe plajă – se bucura de intimitate absolută.

Nici nu-i încolțise bine în minte ideea neaşteptată de a pleca în Italia, că îi şi pomeni despre ea lui Harry Pratt, căruia îi plăcea să stea pe o bancă lângă stația de autobuz şi să privească bărcile care intrau şi ieşeau din port. Gracie îl întâlni pe când se întorcea din plimbarea ei, şi-l întrebă dacă totul era în regulă. La urma urmei, în ziua aceea nu era nimic de văzut. Doar ceață. El răspunse că-i plăcea senzația de linişte pe care i-o dădea ceața, fiindcă îi amintea de zilele din perioada în care fusese înrolat în RAF[3], în timpul războiului. Îi destăinui, apoi, că zburase adesea deasupra stâncilor din Dover prin ceață densă. Gracie era atât de entuziasmată la gândul aventurii care o aştepta, încât îi povesti şi lui Harry Pratt. El o privi uimit, fiindcă Gracie nu numai că arareori vorbea despre ea însăşi, dar nu pleca din Badley Compton aproape niciodată. Făcea parte din peisajul oraşului la fel de mult ca banca pe care stătea el.

– Dumnezeule mare! exclamă Harry, cu ochii albaştri strălucindu-i. La ce naiba vrei tu să mergi în Italia?

– O să învăț să gătesc mâncare italienească, răspunse Gracie, cu un zâmbet atât de larg încât Harry se întrebă dacă nu cumva punea la cale cine ştie ce plan năstruşnic.

---

[3] Royal Air Force – forța aeriană a Armatei Britanice.

Zâmbetul o făcea să arate ca o fetişcană, iar Harry clipi, uluit de această transformare bruscă.

– Şi pentru asta trebuie să baţi tot drumul până în Italia?

– Păi, ăsta-i tot farmecul cursului de gătit, replică ea, îndepărtându-se cu paşi neobişnuit de săltăreţi.

Harry Pratt trebuia neapărat să ducă vestea mai departe, şi asta – neîntârziat. Nici nu dispăruse bine Gracie după cotul drumului, că bătrânul se şi grăbi să intre în cafeneaua Délice, aflată vizavi de staţia de autobuz şi întotdeauna plină de cunoscuţi. Împinse uşa şi fu întâmpinat de un val de aer cald cu miros de zahăr, precum şi de mai multe chipuri întrebătoare, care-şi ridicară privirile de pe cafele şi croasanţi.

Grăsuna Mary Timpson era în spatele tejghelei, străjuind delicioasele chifle, pateuri şi prăjituri lipicioase expuse ademenitor în vitrină.

– Ziua bună, Harry! îl salută ea cu accentul ei tărăgănat de Devon, care-i îmbrăca, blând, vorbele precum glazura unei prăjituri.

Rotofeie şi veselă, cu obrajii durdulii şi trandafirii, cu părul blond-platinat prins la spate în coadă de cal şi cu un şorţ simpatic de culoarea trestiei-de-zahăr întins peste pieptul generos, Grăsuna Mary Timpson îşi găsea timp să stea de vorbă cu toată lumea, ba chiar şi să asculte pe fiecare. De când pornise afacerea, cu cincisprezece ani în urmă, Café Délice fusese punctul central al tuturor bârfelor oraşului.

Harry Pratt îşi scoase şapca şi-şi trecu degetele prin părul cărunt, care începuse să se rărească. Îşi plimbă privirea

peste chipurile de acolo, cu ochii strălucind, şi se felicită pentru alegere. Cunoştea pe toată lumea.

– Un espresso dublu cu frişcă, Harry? îl întrebă Grăsuna Mary, luând o ceaşcă şi o farfurioară de culoare roz de pe raftul din spatele ei.

– Şi o felie de tartă cu mere, adăugă el, trăgându-şi un scaun.

Se aşeză între două mese – ca să nu stea nici la una, nici la alta, şi se hotărî să le dea vestea tuturor celor aflați în cafenea.

– Ştiai că Gracie pleacă în Italia? întrebă el.

Harry i se adresase Grăsunei Mary, însă privirea i se plimba de la un chip la altul, înregistrând cu încântare uimirea tuturor.

– Gracie? Gracie Burton? Gracie a noastră? Cum adică pleacă în Italia? icni Grăsuna Mary, uitând de cafea şi punându-şi mâinile în şoldurile lățărețe. Chiar pleacă în Italia? continuă ea să se minuneze.

– Se duce să învețe să gătească mâncare italienească, anunță, vesel, Harry.

– De ce? întrebă Grăsuna Mary după o lungă pauză.

Harry zâmbi poznaş.

– De distracție, răspunse el, fără să dea detalii, nu numai fiindcă nu prea avea aşa ceva, dar şi pentru că gândul că Gracie Burton pleca în Italia ca să se distreze era atât de

extraordinar, ba chiar incredibil, încât Harry voia să-l savureze la fel ca pe efectul veştii asupra tuturor celor din cafenea.

După fix cinci minute, ştirea începu să se răspândească mai departe. John Hitchens, care fusese la cafenea ca să bea un ceai împreună cu fiul şi cu nepoata lui, îi spuse amicului său, Pete Murray, care tocmai se ducea la prăvălia de ziare şi reviste, aşa că Pete, la rândul lui, îi spuse lui Jagadeesh, aflat în spatele tejghelei, în timp ce plătea pentru ţigări şi pentru biletul la Loteria Națională. Odată ajuns acasă, John îşi informă soția, pe Mabel, care se grăbi să pună mâna pe telefon ca să-i spună lui Flappy, în speranța că nu i-o luase nimeni înainte. Lui Flappy îi plăcea să ştie tot, iar Mabel îşi dorea să se pună bine cu Flappy. Telefonul ăsta ne va prinde bine amândurora, se gândi ea, emoționată.

– Te rog, te rog, te rog... murmură ea, ținând receptorul strâns lipit de ureche şi aşteptând ca Flappy să răspundă.

După vreo şapte tonuri de apel – Flappy întotdeauna răspundea după şapte tonuri de apel, ca să dea impresia că era foarte ocupată – vocea pompoasă a reginei oraşului Badley Compton se auzi la celălalt capăt al firului.

– Aici reşedința Darnley. La telefon doamna Scott-Booth.

– Flappy, sunt eu, Mabel. Am o veste, şuieră, grăbit, Mabel.

– Vorbeşte, te rog, o îndemnă Flappy pe un ton care sugera că era interesată, însă că nu ardea de nerăbdare.

– Gracie pleacă în Italia, zise, pe nerăsuflate, Mabel.

Se aştepta la un țipăt de încântare, urmat de „Doamne, Mabel, cine ți-a spus?” sau de „Ce drăguț din partea ta, Mabel, că m-ai pus la curent!”

În schimb, urmă o pauză lungă. Flappy trase aer adânc în piept, ca să-şi controleze reacția de uimire. Cum era posibil ca Gracie să plece în Italia, iar ea, Flappy, să nu fie la curent? Gracie era singura „executantă” din grup şi, dacă pleca ea, nu mai rămânea nimeni care să se ocupe de plicticoasa muncă de organizare a numeroaselor evenimente inițiate de Flappy. Afrontul era atât de mare, încât Flappy abia mai putea să vorbească. Vorbi, totuşi, fiindcă era maestră în salvarea aparențelor.

– Da, ştiu, nu-i aşa că-i extraordinar? articulă ea într-un târziu, cu glas gâtuit.

Mabel simți cum îi pierea tot entuziasmul.

– Ştiai deja? întrebă ea, dezamăgită.

– Bineînțeles că ştiam, draga mea. Întotdeauna sunt singura care află ceva în oraşul nostru.

Mabel se învioră puțin la perspectiva de a afla alte amănunte.

– Atunci înseamnă că ştii mai multe decât mine, zise ea. Când pleacă?

Urmă o altă pauză, apoi Flappy zise:

– Ce-ar fi să-mi spui tu ce ai aflat, iar eu să completez cu ceea ce ştiu eu?

Mabel o admira prea mult pe Flappy ca să bage de seamă inadvertența din sugestia ei, aşa că se grăbi să-i povestească cele auzite de John la cafenea. Aşteptă cu sufletul la gură să afle ceva în plus de la Flappy, însă aceasta nu se grăbi să-i satisfacă curiozitatea.

– Trebuie să aflăm direct de la sursă, declară Flappy, în timp ce în minte îi roiau zeci de idei.

Gracie era cunoscută ca fiind o persoană secretoasă, dar, dacă-i vorbise lui Harry Pratt despre planul ei, asta însemna că n-avea de gând să-l țină secret. La rândul lui, Harry era cunoscut ca gură-spartă.

– Diseară am să improvizez o petrecere, anunță Flappy sub impulsul momentului. Kenneth e plecat, aşa că am toată casa la dispoziție. Da, am să invit doamnele şi am să pregătesc o cină pe cinste.

– Cu ce ocazie dai petrecerea? întrebă, curioasă, Mabel, fiindcă adora ocaziile, iar seratele lui Flappy marcau întotdeauna o ocazie.

Ultima fusese dată în cinstea fondurilor pe care reuşiseră să le adune ca să repare acoperişul bisericii, iar Flappy angajase un cvartet de coarde din Exeter anume ca să cânte pentru femeile din grup. Acum, însă, nu era timp de ajuns ca să organizeze o astfel de serată. Flappy tăcu o clipă, în timp ce în mintea ei înfierbântată încolțea o nouă idee.

– Cum – cu ce ocazie? Pentru Gracie, desigur. Dacă i-a spus lui Harry Pratt, atunci se ştie că până acum a aflat tot

oraşul. Meniul va cuprinde pasta, Prosecco şi parlare italiano[4]...

Flappy oftă, mulțumită.

– Da, va fi amuzant să parlare această bella lingua[5]. La urma urmei, am petrecut atâtea vacanțe la Firenze, Roma şi Costa Amalfitana[6]. Să vorbesc italiano e, pentru mine, ceva firesc.

Mabel nu era câtuşi de puțin surprinsă de faptul că Flappy vorbea fluent italiana. Întotdeauna îşi salutase profesoara de franceză din şcoala primară cu un inimos „Bonjour!”[7] şi, în plus, îi plăceau prăjiturile Grăsunei Mary. Din felul în care Flappy spunea „Bonjour!”, Mabel îşi dăduse seama că vorbea fluent şi franceza. Flappy are nenumărate talente, îşi zise ea, plină de admirație.

– Fii drăguță şi invită doamnele, Mabel, îi ordonă Flappy. Pe Gracie am s-o invit eu însămi.

Închise telefonul şi porni, grăbită, pe coridorul care ducea la bibliotecă, în căutarea unui dicționar italian, astfel încât, în timpul mesei, să poată arunca vreo câteva fraze bine alese.

---

[4] A vorbi italiana (în limba italiană în original).

[5] Frumoasă limbă (în limba italiană în original).

[6] Florenţa, Roma şi Coasta Amalfi (în limba italiană în original).

[7] Bună ziua! (în limba franceză în original).

Gracie şedea într-un fotoliu de lângă foc, cu o ceaşcă de ceai în mână, privind nostalgic fotografia castelului, când, deodată, sună telefonul. Îşi luă gândurile de la câmpiile Toscanei şi ridică receptorul.

– Alo?

– Ce bine că eşti acasă! începu Flappy, pe un ton neobişnuit de prietenos.

– Flappy! exclamă Gracie, punând ceaşca jos.

– Ştiu bine că e din scurt, dar trebuie să vii la Darnley astă-seară.

– Astă-seară? repetă Gracie.

Sperase să stea acasă, în tihna binefăcătoare a atelierului de olărit, şi să se încălzească la gândul acelui soare fierbinte din Italia.

– Astă-seară la şapte şi jumătate punct. Organizez o mică întrunire fără pretenţii şi e absolut necesar să vii şi tu.

Gracie recunoscu imediat nota poruncitoare din vocea lui Flappy. Un ton care sugera că n-avea să accepte nici o scuză pe care ar fi putut ea s-o invoce ca să nu iasă din casă în acea seară umedă şi ceţoasă. În plus, Flappy ştia foarte bine că Gracie n-avea nici un motiv s-o refuze, pentru că n-avea nimic altceva de făcut.

– Ce drăguţ! exclamă, fără convingere, Gracie, deşi ceea ce simţea ea în acel moment era exact contrariul.

Italia îi făcea cu ochiul. Deja, cu gândul, era acolo. Numai că în seara asta avea să rămână adânc înrădăcinată în Devon. Trebuia ca olăritul şi planurile ei să mai aştepte până a doua zi.

– Perfect, zise Flappy, apoi adăugă, veselă: Ciao[8]!

Gracie se încruntă. Niciodată până atunci n-o mai auzise pe Flappy rostind cuvântul Ciao.

Soțul lui Flappy, Kenneth, făcuse avere de pe urma unui lanț de restaurante fast-food devenite populare în anii ’70. În 1983 vânduse restaurantele pe câteva milioane de lire şi se retrăsese imediat din afaceri, cumpărând căsoiul din Badley Compton şi amenajând un teren de golf pentru care locuitorii din Badley Compton îi erau veşnic recunoscători. Când se căsătoriseră, Flappy venise cu ideea să-şi alăture numele, dar nimeni din Badley Compton n-avea habar de asta. Din câte ştiau cu toții, soții Scott-Booth erau o veche familie englezească, având şi o reşedință în Algarve[9]. Erau putred de bogați, fapt care le permitea să-şi petreacă vacanțele în Caraibe, unde îşi invitau în fiecare an, de Crăciun, cei patru copii şi cei zece nepoți.

Darnley era o casă albă şi frumoasă, cu un acoperiş cenuşiu de ardezie, cu paisprezece camere, o piscină interioară şi un teren de tenis. Grădinile erau deschise publicului vreme de

[8] La revedere! (în limba italiană în original).

[9] Regiunea cea mai sudică din Portugalia.

trei săptămâni în iunie (când Flappy putea fi văzută umblând de colo-colo în rochie de vară şi cu pălărie de soare, mânuind o pereche de foarfece de grădină, cu care reteza ici-colo câte un trandafir ofilit). În seara asta, Karen, fata care venea să gătească, reuşi să dispară la timp pentru ca Flappy să-şi prindă un şorţ la brâu şi să se apuce să amestece sosul napolitan înainte să apară vreuna dintre invitatele la cină. Prima îşi făcu apariţia Mabel Hitchens, care avea întotdeauna grijă să sosească înaintea tuturor. O adusese cu ea, în micul automobil Golf, pe Susan Hancock şi, mai emoţionate ca oricând, amândouă apăsară pe butonul soneriei de trei ori, arzând de nerăbdare.

Flappy le deschise uşa, cu o lingură de lemn într-o mână şi cu un pahar de Prosecco în cealaltă, elegantă şi senină, îmbrăcată într-o bluză de mătase crem, pantaloni negri şi lejeri, cu părul blond şi lung până la umeri perfect vopsit şi uscat cu föhnul. La şaizeci şi şase de ani era încă izbitor de frumoasă, şi conştientă de acest lucru.

– Buona sera[10], zise ea, închizând uşa în urma lor. Ce bella[11] seară vom avea! Haideţi, trebuie să gustaţi puţin Prosecco. Toată după-amiaza am trudit în bucătărie, aşa că mi-am permis să beau un păhărel până la venirea voastră.

Cele două femei porniră pe urma siluetei zvelte a lui Flappy, traversând holul pardosit cu gresie în carouri albe şi negre, în direcţia bucătăriei încălzite de o plită uriaşă şi plină de arome ademenitoare de usturoi şi de ceapă prăjită. Atât Mabel, cât şi Sally se îmbrăcaseră la patru ace pentru

[10] Bună seara (în limba italiană în original).

[11] Frumoasă (în limba italiană în original).

această ocazie, fiindcă se ştia prea bine că, în accepţia lui Flappy, noţiunea de „informal” presupunea contrariul. Întotdeauna elegantă, cu un aer european şi cu pielea permanent bronzată, Flappy purta mătase şi caşmir, precum şi o mulţime de bijuterii de aur chiar şi atunci când n-avea de gând să se vadă cu nimeni. Detesta blugii şi nu purta niciodată cizme. Ura adidaşii chiar şi la tineret, iar pantofii ei erau delicaţi, cu toc jos şi discret. Susţinea că era ceva vulgar să-ţi arăţi în mod ostentativ bogăţia (şi vocifera la adresa celebrităţilor care făceau acest lucru). Totuşi, reuşea cumva ca, printr-un detaliu ocazional strecurat în conversaţie, să le dea de înţeles celorlalte femei că hainele ei erau scumpe şi de firmă, cumpărate de la Net-à-Porter[12] şi livrate la domiciliu, după care îşi flutura degetele cu unghii vopsite şi adăuga, ca din întâmplare: „Eu, una, nu mă dau în vânt după astfel de lucruri, dar, vedeţi voi, aşa îmi pretinde Kenneth”.

În clipa în care cele două femei păşiră în bucătărie, Flappy dădu cu ochii de pantofii aurii, cu toc cui, ai lui Sally, şi pufni disprețuitor. Pentru Flappy, tot ceea ce sclipea era groaznic de vulgar, cu excepţia diamantelor. Dar Sally nu s-ar fi încumetat la mai mult decât la acest mic act de revoltă. Nici una dintre femei n-ar fi riscat să cadă în dizgraţia lui Flappy Scott-Booth. Eileen Bagshott făcuse imprudenţa să organizeze o întâlnire în propria casă, mai rău, chiar – s-o şi prezideze, un act de rebeliune făţişă, care se soldase cu suspendarea calităţii ei de membră a Clubului Prietenelor Cărţii din Badley Compton, precum şi la sistarea oricărei invitaţii la Darnley. Acum Eileen ajunsese o figură tristă, care se aşeza în umbră şi în ultimul rând duminica, la

[12] Magazin on-line de articole vestimentare de firmă.

biserică, şi care era efectiv nevoită să cerşească bilete la concertele de la primărie. Astfel încât, pe lângă tocurile cui, Sally – care avusese neruşinarea să scrie romane amoroase de duzină vreme de treizeci de ani, sub pseudonimul Charity Chance – purta pantaloni grena (puțin cam strâmți), o bluză roz şi părul roşcovan adunat în ceea ce ea socotea a fi o versiune modernă a cocului înalt din anii ’60. Pantalonii de piele şi bluzele cu sclipici nu se arborau decât cu ocazia cinelor de acasă, luate în familie.

Spre deosebire de Sally, Mabel ar fi preferat mai curând să moară decât să aibă Flappy o părere proastă despre ea. Era o ființă temătoare, fără nimic special, şi dornică să facă pe placul altora. Mabel purta o bluză cu un motiv floral încărcat, prinsă la gât cu o imitație de broşă cu diamante, şi pantaloni bleumarin. Picioarele ei micuțe erau încălțate cu pantofi cu toc înalt şi catarame aurite – o versiune ieftină a ținutei lui Flappy, arborată mai puțin inspirat. Avea părul lung până la umeri, şaten-cenuşiu şi cu firul prea subțire ca să copieze tunsoarea şi volumul părului lui Flappy. De n-ar fi purtat ochelarii care-i făceau ochii cenuşii şi lăcrămoşi exagerat de mari, ea însăşi având obiceiul supărător de a privi fix, Mabel ar fi fost o figură cu totul ştearsă. Acum amândouă o priveau cu gura căscată pe Flappy, care îşi dăduse mare osteneală să aşeze masa cu o deosebită eleganță. Lui Mabel i se părea de-a dreptul remarcabil faptul că Flappy reuşise să organizeze o serată în ultima clipă, aşa că, pe moment, uitase că Gracie pleca în Italia, şi privea, mută de admirație, lumânările, aranjamentele florale, fața de masă alb cu albastru, apretată, şi şervetele asortate.

– Nu ştiu cum reuşeşti să faci aşa ceva, murmură ea, ridicând-o pe Flappy – deja aflată pe un piedestal – la şi mai mare înălțime.

– Fa niente[13], răspunse Flappy, primind laudele aduse, de fapt, bunului-gust şi muncii asidue a lui Karen, şi încântată la culme de italiana pe care o vorbea şi care, în ignoranța ei, suna fără cusur.

Le întinse celor două paharele înalte cu Prosecco, apoi se duse în hol, cu paşi maiestuoşi, ca să deschidă uşa. Câteva clipe mai târziu, Esther Hancock şi Madge Armitage, care petrecuseră ultimele două ore citind selecția de cărți a clubului (pentru eventualitatea că Flappy le-ar fi întrebat despre asta) intrară ca o vijelie în bucătărie, entuziasmate la culme să vorbească despre Gracie.

Flappy avusese grijă s-o invite pe Gracie cu jumătate de oră mai târziu decât pe celelalte, astfel încât să aibă timp să discute despre decizia ei de a pleca în Italia. Odată ce se asigură că invitatele îi văzuseră şorțul de bucătărie şi că observaseră felul ei profesionist de a învârti lingura în sosul de roşii, Flappy îşi agăță şorțul în cârligul de pe spatele uşii şi-şi conduse musafirele în salon, unde Karen aprinsese focul şi câteva lumânări parfumate. Cele patru femei petrecuseră multe seri în salonul decorat în crem şi bej al lui Flappy; cu toate acestea, rămaseră în picioare până când gazda le invită să ia loc.

– Trebuie să stăm de vorbă despre Gracie, zise Flappy, rar şi răspicat, pe când celelalte femei o ascultau cu respect. M-am tot gândit la ea din clipa în care am aflat vestea. Cred că eu am fost prima. Am ajuns la concluzia că problema nu e că Gracie pleacă de una singură într-o țară străină, deşi, de când o cunosc eu, nu s-a dus niciodată nicăieri de capul ei –

[13] N-are importanță (în limba italiană în original).

drept care noi, prietenele ei, trebuie să-i scoatem din minte ideea asta. Problema e că vrea să evadeze. Care-i motivul acestei evadări? Ce anume a împins-o să ia măsuri atât de drastice?

Flappy se uită pe rând la fiecare dintre femeile de față, pironindu-le cu ochii ei albaştri-topaz şi luându-şi un aer prin care le cerea să se gândească bine şi să nu se repeadă să răspundă.

– Ce deşteaptă eşti, Flappy! Nu m-aş fi gândit nici o clipă că vrea să evadeze, se repezi Mabel, savurând gustul vinului Prosecco, dar neîndrăznind să-l înghită. Eu credeam că nu vrea decât să plece în vacanță.

– Nu, ea nu şi-a dorit niciodată o vacanță. Fuge de ceva, insistă Flappy. Iar noi trebuie să aflăm de ce anume.

– Probabil că-şi doreşte foarte mult să evadeze, din moment ce se aventurează atât de departe de casă, îndrăzni Esther, care avea o voce gravă şi aspră, ca de bărbat, precum şi tenul rumen şi asprit de intemperii al cuiva care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții călărind. S-ar fi putut duce până în Land's End[14], dar tocmai în Italia... E foarte departe.

– Să fie de vină plictiseala? sugeră Sally, cu un zâmbet care ar fi câştigat simpatizanți dacă nu s-ar fi temut, cu toatele, de Flappy.

[14] Punctul cel mai vestic al Marii Britanii, situat în Cornwall.

Flappy îşi lăsă capul într-o parte, ţintuind-o pe Sally cu privirea unui profesor care lua la ochi un student vinovat de a fi spus ceva nelalocul lui.

– Faptul că tu ai putea să crezi că viaţa ei e oarecum plicticoasă nu înseamnă că este plicticoasă, Sally, comentă ea. Gracie e foarte mulţumită de traiul ei şi e foarte fericită atunci când primeşte sarcini de îndeplinit în cadrul clubului de carte. A fi ocupat nu e câtuşi de puţin ceva plicticos. Eu, una, ştiu asta mai bine decât oricine! Gracie nu-i o femeie care să caute aventura şi societatea, aşa cum le căutăm noi.

Sally luă o înghiţitură de Prosecco, băgând de seamă că nimeni n-o mai privea în ochi.

– Mă întreb ce părere are fiică-sa, vorbi Mabel, ştiind că, dacă aducea în discuţie numele fiicei lui Gracie, avea s-o flateze pe Flappy, căreia îi făcea plăcere s-o critice pe faţă pentru că nu se ocupa de mama ei, în timp ce ea, una, se bucura de atenţia celor patru copii şi zece nepoţi.

După cum îi era obiceiul, Flappy trase aer adânc în piept, dilatându-şi nările şi clătinând din cap cu gravitate.

– Fetei ăsteia ar trebui să-i fie ruşine. N-a mai venit s-o vadă pe maică-sa de peste şase luni. Dacă nu mă înşală memoria, ultima ei vizită a fost în august. Oricât de ocupată ar fi la Londra, ar trebui să se gândească la sărmana ei mamă, singură în casă, numai cu câinii. Eu ştiu câtă bucurie îţi aduc copiii. Nici nu-mi pot imagina cum e să nu ţi se dea nici o atenţie, aşa cum se întâmplă cu biata Gracie. Dacă n-am fi noi, n-ar avea chiar pe nimeni.

– Poate că vrea doar să vadă Italia, ridică din umeri Madge. La urma urmei, nu-i nimic rău să vrei să mergi în Italia, nu?

Şi de astă dată Flappy îşi lăsă capul într-o parte, adresându-i un zâmbet răbdător lui Madge, ale cărei ţinută neglijentă şi păr cărunt, de regulă nepieptănat, îi trezeau întotdeauna compătimire.

– Draga mea, dacă ar fi vorba de altcineva nici n-am avea acum această conversaţie, nu-i aşa? Bineînţeles că nu-i nimic rău să vrei să mergi în Italia, sau pur şi simplu să mergi în Italia. Eu, una, am fost acolo de multe ori, e un paese incantevole[15], numai că noi vorbim acum despre Gracie. E cu neputinţă ca Gracie să plece acolo de una singură. Pur şi simplu nu se poate. Ea nu-i în stare de aşa ceva. Va fi o catastrofă. Gracie...

În acel moment se auzi soneria de la intrare.

– Gracie! icni Madge, iar Flappy se ridică să deschidă uşa, urmărită de patru perechi de ochi plini de curiozitate.

Capitolul 2

Gracie era năucită şi oarecum stânjenită să se afle în centrul atenţiei. De regulă, apariţia ei la astfel de serate trecea neobservată, însă acum toţi ochii din încăpere erau

[15] O ţară încântătoare (în limba italiană în original).

aţintiţi asupră-i şi toate urechile stăteau ciulite ca să audă ce avea de spus.

– Draga mea Gracie, o întâmpină Flappy, aplecându-se către ea (Flappy era foarte înaltă, iar Gracie – mică de statură) şi vârându-i în mână un pahar de Prosecco.

– ... am organizat o seară italiană în tua onore[16].

Gracie se încruntă.

– Nu fi aşa de sorpresa[17]. Tot oraşul vorbeşte despre tine. Te rog să ne povesteşti. Când pleci? Unde ai să stai? E adevărat că pleci singură? Cine-o să se ocupe de câinii tăi? Fiică-ta are să-şi facă apariţia, în cele din urmă?

Flappy o aşează pe Gracie pe un scaun. Nimeni nu scotea o vorbă. Cu toatele aşteptau.

În mod normal, Gracie s-ar fi făcut mititică sub tirul atâtor întrebări. Nu şi de astă dată. Italia îi curgea, deja, prin vene, la fel ca uleiul de măsline încălzit la soare, dându-i un sentiment ameţitor de evadare, aventură şi curaj. Da, de curaj. Îşi ridică bărbia şi răspunse:

– Plec în Toscana în aprilie, pentru şapte zile. Am să învăţ să gătesc mâncare italienească.

---

[16] În cinstea ta (în limba italiană în original).

[17] Surprinsă (în limba italiană în original).

Cele patru perechi de ochi care stătuseră ațintite asupra lui Gracie se îndreptară acum către Flappy. Ce avea să răspundă ea?

Flappy era prea îngrozită ca să mai sufle vreun cuvânt. Aprilie era una dintre lunile cele mai pline în Badley Compton, iar ea avea nevoie ca toate cele cinci femei să-i stea la dispoziție. Ştia, însă, că celelalte patru se bizuiau pe ea ca să atingă miezul problemei, şi n-avea de gând să le dezamăgească.

– Să înveți să gătești? exclamă ea, începând să chicotească, semn că ideea era absurdă şi chiar un pic bizară. Adică trebuie să bați tot drumul până în Toscana ca să înveți să gătești? Eu am câteva cărți bune despre bucătăria toscană, pe care ți le pot împrumuta.

– Mulțumesc, Flappy, răspunse Gracie, frământându-şi degetele în poală. Dar am să plec.

Însuşi felul hotărât în care afirmase „Am să plec” era o surpriză. Gracie nu vorbise niciodată cu atâta siguranță de sine în toți anii de când o cunoşteau. Faptul ăsta le trezi şi mai tare curiozitatea, precum şi o undă de resentiment, fiindcă oamenii nu-i agreează pe cei care nu sunt la fel ca ei.

– Fără îndoială că nu pleci singură, aşa-i? continuă Flappy.

– Ba da, răspunse Gracie.

– Ce-ar zice Ted?

– Cred că ar fi foarte fericit.

– Şi surprins, adăugă, insinuant, Flappy. Unde ai să stai?

– Într-un superb castel vechi, din vârful unui deal.

– E un hotel?

– Oarecum...

Aici Gracie nu prea ştia ce să răspundă.

– Dar ai să plăteşti sejurul, nu?

– Da, şi e chiar foarte scump.

Flappy se uită pe rând la celelalte patru femei, apoi trase aer în piept şi îşi întoarse iar privirea către Gracie.

– Nu vreau să par vulgară, tu ştii că eu nu vorbesc niciodată despre bani, dar mă văd nevoită să aduc în discuție acest subiect delicat, fie şi numai o singură dată. De unde ai tu banii ăştia, Gracie?

– Din economiile mele.

– Adică toate economiile? icni Flappy.

– O bună parte, o corectă Gracie.

Acum Flappy nu mai era uluită, ci iritată. Atitudinea lui Gracie avea un aer de nesăbuință pe care ea, una, nu-l mai văzuse niciodată. Ca şi cum altcineva ar fi intrat în corpul prietenei sale, iar Gracie n-ar mai fi fost Gracie. Flappy considera atare fapt un afront personal, aşa că se simțea obligată s-o aducă înapoi pe Gracie cea dintotdeauna, cea pe care o cunoştea şi pe care se putea baza.

– Ei bine, eu cred că e o decizie pripită. Nu mă îndoiesc că aici suntem cu toatele de acord.

Flappy le privi din nou pe celelalte femei, de astă dată cu severitate. Ele încuviințară din cap, mai puțin Madge, care o privea pe Gracie cuprinsă de admirație.

– Sigur că suntem, întări Mabel, întotdeauna gata s-o aprobe pe Flappy.

– Foarte pripită, îi ținu isonul şi Sally.

– Nu cred că Ted ar fi foarte încântat de treaba asta, adăugă şi Esther, cu vocea ei hârşâită, de bărbat.

În clipa următoare, Madge le lăsă pe toate cu gura căscată.

– Nu trăieşti decât o dată, zise ea, iar Flappy se hotărî să nu-i mai umple paharul.

Gracie îi zâmbi lui Madge, care părea să privească uşor cruciş.

– Am citit despre locul acela într-o revistă, în timp ce Judy îmi vopsea părul, şi exact acelaşi lucru mi l-am spus şi eu. Exact aşa cum a zis Madge: nu trăieşti decât o dată.

Madge râse încetişor şi-şi goli paharul.

– Aş mai adăuga că tu n-ai trăit nici măcar o dată, Gracie. Acum a sosit momentul. Profită de el. Înainte ca fiica ta să te închidă într-o casă de bătrâni, de unde să nu mai poți pleca niciodată nicăieri.

Deşi destul de deprimant, gândul acesta făcu, totuşi, ca în mintea lui Flappy să se înfiripe o idee. Era momentul ca fiica lui Gracie să pună piciorul în prag. Ea era aceea care trebuia să-i scoată Italia din cap lui Gracie, dacă Flappy îi prezenta situația cu argumente convingătoare.

După ce vizitatoarele plecară, iar ea rămase în pragul uşii, strigând după ele Ciao cu cel mai autentic accent italienesc, Flappy se grăbi să intre în casă şi să pună mâna pe telefon. Încă nu se făcuse ora zece – în opinia ei, era incredibil de nepoliticos să telefonezi după ora zece – iar ea avea numărul Carinei de când organizase o petrecere surpriză cu ocazia zilei de naştere a lui Ted (el şi Kenneth jucaseră golf împreună, Kenneth fiind un jucător mai bun decât Ted). Spera că fata nu se mutase şi nici nu-şi schimbase numărul de telefon. Spre marea ei uşurare, nu se întâmplase nici una, nici alta.

– Alo? răspunse Carina cu accentul ei elegant, pe care şi-l cultivase de când plecase din Devon şi se stabilise la Londra, cu douăzeci de ani în urmă.

– Carina, scumpo, la telefon Flappy Scott-Booth.

Urmă o clipă de tăcere, până când Carina reuşi să-şi dea seama despre cine era vorba.

– Aha, bună, Flappy.

Carina aruncă o privire la ceasul de mână. Era zece fără un sfert, foarte târziu ca să mai sune telefonul. Fără îndoială că era vorba de ceva important.

– Mama e bine?

– De asta te-am sunat. S-a hotărât să plece în Italia.

– În Italia?

– Da, în Toscana. În luna aprilie, pentru şapte zile.

Lui Flappy îi plăceau datele exacte.

– Mie nu mi-a spus nimic, zise Carina.

– Când ați vorbit ultima oară?

În tonul lui Flappy se ghicea o undă de dezaprobare.

– Acum vreo lună, cred.

Flappy plescăi dezaprobator din limbă, însă nu era treaba ei s-o dojenească pe Carina fiindcă îşi neglija mama.

– Am fost foarte ocupată cu serviciul. Am s-o sun mâine. Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Flappy.

Carina spera ca tonul ei categoric să pună capăt conversației, însă Flappy era obişnuită să aibă ultimul cuvânt, aşa încât continuă, pe un ton ridicat:

– Ei bine, ideea i-a venit abia de curând. Totuşi, m-am gândit să-ți spun şi ție, poate că o faci să-şi bage mințile-n cap. Tatăl tău ar fi foarte trist la gândul că ea se duce tocmai până în Toscana de una singură şi-şi mai cheltuieşte şi toate economiile.

– Aşa ți-a spus ea? întrebă Carina. Toate economiile?

Cu asta am dat lovitura! îşi zise, triumfătoare, Flappy. Dacă Gracie s-ar întoarce fără o lețcaie, Carina ar trebui s-o întrețină.

– Din păcate, da. Acum înțelegi de ce ne facem atâtea griji în privința ei.

– Am s-o sun mâine, ca să văd ce se întâmplă.

– Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, însă noi, cei de aici, ținem mult la Gracie. Mie fetele mele nu mi-ar îngădui niciodată să stau şapte zile într-o țară străină, de una singură, deşi am călătorit prin toată lumea şi vorbesc patru limbi la fel de curgător ca un nativ. Dacă Gracie pleacă în Italia – şi e cât se poate de hotărâtă să se ducă –,

n-aş putea suporta gândul că i s-ar întâmpla ceva rău. Nu mă îndoiesc că eşti de acord cu mine.

– Fără îndoială, răspunse Carina, oarecum crispată. Am s-o sun mâine, după cum am spus.

– Te rog. Aşa o să am şi eu cugetul împăcat. Zău, atunci când se întâmplă ceva grav, familia trebuie să strângă rândurile, iar Gracie te are doar pe tine, Carina. Sunt convinsă că tatăl tău, oriunde ar fi el acum, ar fi mulţumit să ştie că ai preluat controlul. După cum ştii, aprilie e o lună foarte plină aici, la Badley Compton. Pentru început e sărbătoarea Paştelui, iar eu nu mă descurc fără mama ta. Este extrem de pricepută la treburile administrative, pe care eu, una, n-am răbdare să le fac. Chiar nu înţeleg ce i-a venit. E ceva cu totul străin de firea ei, de asta suntem foarte îngrijorate cu toatele. Sunt sigură că ai să reuşeşti s-o faci să se răzgândească. Tu eşti singura noastră speranţă.

Cu un oftat de mulţumire, Flappy puse receptorul la loc în furcă. Fără îndoială, Carina avea să pună punct planurilor ridicole ale mamei ei, făcând-o să-şi vină în fire.

Cu puţin noroc, Gracie avea să redevină cea de altădată, acea Gracie pe care cu toţii o cunoşteau şi o iubeau, şi, astfel, avea să fie acasă în aprilie, ca să dea o mână de ajutor la numeroasele evenimente pe care Flappy le avea în plan pentru Badley Compton.

Fericită, Flappy se întinse în pat şi-şi vârî mâna sub teancul de biografii istorice tipărite pe hârtie lucioasă, şi de romane aşezate acolo ca să le vadă toată lumea, trăgând afară ceea ce voia, de fapt, să citească fără ştirea nimănui, atunci când rămânea singură: Focul pasiunii, de Charity Chance.

Carina închise telefonul, scoțând un suspin agasat. Chiar n-avea nevoie de aşa ceva acum.

– Cine era, dragă? o întrebă soțul ei, din camera alăturată.

– Pacostea aia de Flappy Scott-Booth, răspunse ea, ducându-se alături ca să-i împărtăşească şi lui starea ei de iritare. Una dintre amicele alea îngrozitoare ale mamei, care îşi bagă nasul în toate. M-a sunat ca să-mi spună că mama s-a hotărât să plece în Italia. Carina râse fără veselie şi-şi dădu ochii peste cap. Cred c-a înnebunit! Poate chiar a luat-o razna. Dumnezeule! A picat cum nu se poate mai prost. Am treabă la serviciu până peste cap. N-am timp să mă ocup de ea dacă şi-a pierdut mințile.

Rufus, care tocmai se dezbrăca, rămase în boxerii vărgați şi în cămaşă, cu ochii țintă la nevastă-sa.

– Ai zis cumva că Gracie pleacă în Italia?

– Da, numai că n-o să plece, replică, ferm, Carina. N-o s-o facă, altfel o să aibă de-a face cu mine. În primul rând, n-are bani ca să plece aiurea prin lume. În al doilea rând, e complet incapabilă să meargă undeva de una singură. Cât a trăit tata, nu s-a dus nicăieri. Nu pricep ce i-a venit să plece tocmai acum. E o prostie. Mâine am s-o sun şi am s-o fac să se răzgândească. Însă femeia aia, Flappy, e o belea. Am crezut că mă sună să-mi spună că s-a întâmplat o nenorocire!

Rufus îşi trecu o mână prin părul roşcat şi zâmbi cu gura până la urechi.

– E ceva cu totul neobişnuit pentru ea. Crezi ca a intrat în vreo sectă?

Ochii lui cenuşii sticleau, amuzați. Totuşi, nu reuşi s-o binedispună pe Crina. Era târziu, se simțea obosită, iar sentimentul de vinovăție la gândul că nu vorbise cu mama ei de atât timp o făcea irascibilă.

– Nu în Italia! explodă ea. Dumnezeule! Ca şi cum n-aş avea destule pe cap.

Îşi ridică părul lung şi castaniu la ceafă şi se întoarse cu spatele, ca Rufus să-i poată trage fermoarul rochiei negre care-i atrăsese nenumărate complimente şi priviri admirative la petrecerea din seara aceea.

– Înainte să dai buzna peste ea ca un buldozer, poate c-ar fi bine să afli de ce anume vrea să plece. Probabil că există o explicație perfect logică.

– Nu există nici o explicație. Doar o ştii pe mama. E timidă, retrasă şi se complace în rutina ei.

– Să fie criza vârstei a treia? se întrebă Rufus, apoi adăugă, uşor ironic: Poate că are un amant!

Carina nu era deloc amuzată.

– Nu găsesc nimic de râs.

– Glumeam, chicoti el.

– Tot nu găsesc nimic de râs.

Adevărul era că, atât timp cât Gracie stătea cuminte în Badley Compton şi-şi vedea de ale ei fără să-i dea Carinei nici un motiv de îngrijorare, Carina se putea concentra asupra unor lucruri cu adevărat importante ca, de pildă, cum să-şi facă afacerea şi mai profitabilă şi cum să-şi lărgească cercul de cunoştinţe şi de prieteni potriviţi.

Îşi trase picioarele afară din rochie şi se întoarse în dormitor numai în chiloţi şi în sutien. În timp ce-şi aşeza bijuteriile în sertarul de la comodă, privirea îi fugi la reflexia ei în oglinda înaltă de pe perete. Ştia că n-ar fi trebuit să mănânce sandviciuri. Rareori se întâmpla să pună în gură carbohidraţi, dar, la vederea platoului cu clătite umplute cu carne de raţă, îşi pierduse orice urmă de voinţă. Îşi îndreptă spatele şi-şi supse burta, regretând din tot sufletul clătita (una singură).

La patruzeci şi unu de ani, arăta chiar foarte bine. Cine ar fi zis, privindu-i corpul, că născuse? Lucra cu antrenorul ei personal de trei ori pe săptămână şi, de cele mai multe ori, evita o listă lungă de alimente nesănătoase. Vinul era o necesitate de fiecare seară, ca să se destindă după o zi stresantă la serviciu. Dacă nu se menţinea zveltă graţie regimului, atunci cu siguranţă că reuşea s-o facă datorită faptului că era teribil de ocupată. Administrarea propriei firme de relaţii publice era o activitate extrem de solicitantă, mai ales că-i venea foarte greu să le paseze sarcini altora. Doar nu muncise pe brânci în ultimii cincisprezece ani ca să slăbească frâiele acum. Fiecare dintre clienţii ei trebuia să rămână convins că era singurul care conta. Acest gen de preocupare îi impunea Carinei să fie în zece locuri diferite în acelaşi timp – de fiecare dată arătând superb, cu mintea brici şi stăpână pe situaţie. Îşi întoarse privirea de la propria

imagine în oglindă, se dezbrăcă şi-şi puse pijamaua de mătase.

Baia era amenajată astfel încât şi ea, şi Rufus să-şi aibă propriul spațiu privat. Fiecare avea chiuveta lui proprie, precum şi dulapuri încăpătoare. Carina le umplea pe ale ei cu produse de înfrumusețare de la firmele pe care le reprezenta, însă n-avea prea mult timp liber ca să se bucure de ele. Dacă nu dădea fuga la un cocteil – trebuia să alerge la un dineu, iar în puținele seri în care stătea acasă, se simțea atât de obosită încât zăcea în pat uitându-se la televizor, ca un zombie. Cândva, înainte să facă bani, ea şi Rufus împărțiseră o baie minusculă dintr-un apartament din Wandsworth – asta, pe vremea când fiica lor, Anastasia, era bebeluş. În prezent, Carina nu şi-ar fi imaginat o astfel de viață. Se obişnuise cu lucrurile cele mai fine. Cu siguranță că nu s-ar fi văzut trăind în căsuța părinților ei din Badley Compton, unde îşi petrecuse copilăria. Lăsase de mult în urmă acea existență ternă şi plicticoasă, închizând cu hotărâre uşa în urma ei.

În timp ce se demachia şi se spăla pe față, nu se gândea la copilăria petrecută la malul mării, nici la începuturile căsniciei ei, ci la întâlnirea de la micul dejun pe care urma s-o aibă a doua zi, la opt dimineața, cu un posibil client, o firmă de cosmetice care trebuia convinsă să-şi schimbe nu numai modul de ambalare, dar şi reclamele, dacă dorea să concureze cu companiile mai mari şi de succes. Cu toate astea, mama ei îi revenea în gând precum un nor întunecat şi supărător.

Carina se urcă în pat. Rufus era deja acolo, citind The Economist, cu ochelarii pe nas. Părea bătrân – aşa cum stătea sprijinit de perne, cu bărbia în piept. Rufus nu prea

mergea la sala de sport. Făcuse un început de burtă care o scotea din sărite pe Carina, fiindcă, spre deosebire de ea, el chiar avea timp să se ocupe de propria persoană. Era un dezvoltator imobiliar de succes, deşi piața imobiliară mergea cam greu în momentul acela; însă, chiar şi atunci când afacerile îi mergeau bine, Rufus avea tot timpul de pe lume să facă orice-i poftea inima. El ştia cum să paseze sarcini şi chiar făcea asta în mod eficient. La fel ca mulți alți băieți ieşiți de pe băncile şcolilor de stat, Rufus era prietenos şi optimist, genul de bărbat care îşi găsea timp să iasă la un pahar cu un prieten şi care nu se plângea dacă avusese o săptămână proastă. El vedea partea amuzantă a oricărei situații dificile, mai cu seamă atunci când era vorba de Carina, şi încerca s-o încurajeze să aibă aceeaşi atitudine filosofică, numai că ea era prea ocupată cu faptul că era ocupată – ca să mai aibă timp să lase garda jos. Carina nu făcea parte din lumea lui. Ea trebuia să muncească din greu ca să-i convingă pe toți că era una de-a lor. După ce plecase din Devon şi făcuse o căsătorie avantajoasă, îşi dăduse toată silința să se reinventeze. Gândul la mama ei o trăgea înapoi, într-un loc în care nu-şi dorea să revină.

Carina ar fi vrut să citească în pat, însă o înțepau ochii. Noptiera era plină de teancuri de cărți premiate, pe care-şi pusese în minte să le citească măcar atât cât să poată ține pasul cu prietenele ei erudite, numai că nu reuşise să parcurgă nici măcar o singură pagină. Capul îi căzu pe pernă. Îşi promise că a doua zi avea să înceapă una dintre cărți.

– Noapte bună, dragule, zise, acoperindu-şi ochii cu o mască de mătase.

– Noapte bună, îi răspunse Rufus, fără să ridice ochii de pe revista pe care o citea.

Cunoşteau amândoi ritualul ăsta. Era acelaşi de ani întregi.

Carina visă că mama ei se rătăcise în Florența: o siluetă singuratică şi derutată, târşâindu-şi picioarele pe nişte străduțe întunecoase.

A doua zi de dimineață, după întâlnirea de la micul dejun, în timpul căreia clientul fusese de acord cu toate sugestiile ei, Carina îi telefonă lui Gracie. Închisese uşa biroului – ca să nu tragă nimeni cu urechea – şi-şi rugase asistenta să coboare şi să-i cumpere de la cafeneaua de după colț o cafea decofeinizată, cu lapte de migdale. Auzind glasul mamei ei, simți, pentru o clipă, un sentiment de vinovăție, dat fiind faptul că trecuse multă vreme de când vorbiseră ultima oară. Însă îşi reveni rapid şi, după câteva fraze de politețe, trecu direct la subiect.

– Prietena ta, Flappy, m-a sunat aseară – trebuie să precizez că foarte târziu, ca să-mi spună că te-ai hotărât să pleci în Italia.

Carina şedea cocoțată pe marginea biroului, cu ochii la şirul de fotografii înrămate de pe perete, care o înfățişau alături de o mulțime de celebrități.

– E adevărat?

– Da, răspunse Gracie.

Modul cult în care fiică-sa pronunța vocalele încă îi suna ciudat lui Gracie. Ea, una, nu fusese crescută aşa.

– Tocmai m-am hotărât s-o fac, dar se pare că, deja, întreg oraşul Badley Compton vorbeşte despre asta.

– De ce vrei neapărat să pleci? întrebă Carina, străduindu-se să-şi ascundă iritarea şi să pară curioasă.

– Am să învăț să gătesc mâncare italienească.

În glasul mamei ei se ghicea o bucurie cum Carina nu mai auzise niciodată. Oare nu era prea bătrână pentru o criză a vârstei mijlocii?

– Dar, mamă, nu cumva te pripeşti? Vreau să zic – cum îți poți permite aşa un drum?

– Am nişte economii.

– Dar sunt bani puşi deoparte pentru anii de bătrânețe.

Gracie chicoti.

– Am ajuns deja la anii ăştia, draga mea.

– Nu chiar. Ai mai putea trăi încă treizeci de ani de acum încolo.

– Nu sunt Regina-Mamă.

– Şi ai de gând să pleci singură?

– Da, răspunse Gracie. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Sunt perfect capabilă să...

Carina îi tăie vorba:

– Mamă, nu te poți duce singură. Ce-i în mintea ta?

– Să mă duc singură, replică Gracie, simplu şi ferm.

Carinei îi fu limpede că n-avea să reuşească să-şi convingă mama să renunțe, cel puțin nu în ziua aceea şi nu la telefon. Oftă din adâncul sufletului. N-avea timp pentru prostiile astea, şi totuşi, nu-şi putea lăsa mama să călătorească singură. Nu i se părea normal. Ştia că tatăl ei n-ar fi îngăduit aşa ceva. Ted s-ar fi aşteptat ca fiică-sa să i se substituie lui şi să-şi urmeze mama.

Se auzi un ciocănit în uşă.

– Aşteaptă o clipă, mamă, zise ea. Intră, Jenny.

Asistenta puse paharul de carton cu cafea pe birou, lângă o fotografie a Carinei dând mâna cu contesa de Wessex. Carina acoperi receptorul cu palma.

– Jenny, sună-l pe Theo Fennell şi rezervă o masă pentru prânz cât de curând posibil. Am o idee care l-ar putea interesa. Şi spune-i lui Jonathan că am nevoie ca raportul să fie pe biroul meu înainte să iau masa cu Bruce.

Aruncă o privire la ceasul de mână.

– Adică acum, adăugă ea.

Apoi vorbi din nou la telefon:

– Bine, mamă, dar de ce atâta grabă? De ce nu mai aştepți un an?

– Un an? Cine ştie unde am să fiu peste un an?

Din tonul lui Gracie reieşea limpede că nu-i păsa de nimeni şi de nimic. Şi că tot ceea ce conta era prezentul.

– Chiar nu-i cazul să-ți faci griji, Carina. E decizia mea şi, în acelaşi timp, un dar pe care mi-l fac mie însămi. Sunt nespus de încântată de excursia asta.

Carina nu-şi mai amintea să fi auzit la maică-sa tonul acela optimist şi vesel.

– Dacă n-aş fi atât de ocupată, aş veni cu tine, zise ea, fără convingere, ştiind prea bine că mințea.

Îşi muşcă buza şi privi în jos. Din moment ce mergea din an în Paşti să-şi viziteze mama la Badley Compton, cu atât mai puțin s-ar fi dus cu ea tocmai în Italia.

– Tu eşti ocupată cu viața ta, dragă. Totuşi, îți mulțumesc pentru gândul bun.

– De ce nu te duci cu o prietenă?

– Fiindcă nu vreau, răspunse Gracie. Mă duc singură, iar prietena mea, Esther, s-a oferit să aibă grijă de câini.

– Credeam că te pot face să te răzgândeşti, dar am impresia că deja te-ai gândit la toate.

– O, da, aşa e.

– Deci, pleci în aprilie?

– Da, pentru şapte zile.

– Pot măcar să-i spun lui Jenny să-ți rezerve bilet la avion...?

– Mulțumesc, dar mă descurc singură.

– Bine, dacă eşti sigură că totul e în ordine, te las. Am o zi plină. Ştii asta.

– O, da. Haide, fugi. Tu eşti fiica mea cea ocupată.

Gracie auzi cum fiica ei punea receptorul în furcă. Plină de regret, făcu şi ea acelaşi lucru. Rămase în bucătărie, privind pe fereastră către port, iar tristețea care-i curgea precum un fir de apă subteran pe sub pojghița de mulțumire sufletească se ridică, brusc, la suprafață, inundându-i sufletul. Se sprijini cu o mână de marginea chiuvetei şi răsuflă adânc. Carina e o femeie de afaceri de mare succes, îşi zise ea. Sigur că-i venea greu să bată drumul tocmai până în Devon ca s-o vadă. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Gracie ar fi fost să-i fie o povară. Şi totuşi, în ciuda argumentelor pe care şi le repeta de atâtea ori, simțea un gol în suflet, acolo unde fusese cândva locul Carinei.

Toată casa era plină de fotografiile fiicei lui Gracie: şcolăriță în uniformă, zâmbind în fața aparatului de fotografiat, adolescentă rebelă, cu părul țepos şi genele date cu rimel negru, fată tânără deja căpătând alura femeii sofisticate de mai târziu. În ziua nunții, apoi alături de Rufus la un Crăciun, cu Anastasia pe când era bebeluş, după care distanța dintre evenimente devenea din ce în ce mai mare. Acele ferestre către viața fiicei ei deveneau din ce în ce mai rare, până când dispăreau cu totul. Prin absență, Carina lăsase să se înțeleagă limpede că nu voia ca maică-sa să facă parte din viața ei. Gracie îşi pierduse fiica şi nu

ajunsese niciodată să-şi cunoască nepoata cu adevărat. Pentru Gracie era prea dureros să recunoască adevărul, şi anume: că, dintr-un motiv sau altul, era nedorită. Aşa încât pusese distanța dintre ele pe seama vieții pline şi carierei reuşite a Carinei, spunându-şi că trebuia să fie mândră de realizările fiică-sii, să nu se arate egoistă sau pretențioasă, şi s-o lase să-şi vadă de viața ei.

Gracie se întoarse la scaunul de lângă foc şi la revista care rămăsese deschisă pe măsuța de alături. Inima ei mult încercată îşi mai reveni puțin la vederea acelui superb castel, de parcă strălucirea aurie din jurul lui ar fi fost un şuvoi de miere care i se revărsa în suflet. Ce-i interesa pe alții dacă ea pleca în Italia? Cine i-ar fi dus dorul? De ce i-ar fi păsat cuiva? Simți cum urca în ea un val de sfidare, imboldul unui vechi curaj de mult uitat, o deşteptare abia simțită a unei părți din ea care fusese adormită mulți, mulți ani. Zâmbi, amintindu-şi de fata care fusese odinioară şi, în aceeaşi clipă, se simți iarăşi tânără.

Carina se grăbi să-şi onoreze mai întâi întâlnirea de la prânz, apoi, în acea seară – celelalte evenimente la care lua parte ca unul dintre cei mai buni directori de PR din Londra. Şi totuşi, pe măsură ce trecea săptămâna, norul cenuşiu şi supărător care era mama ei refuza să se risipească.

De fapt, norul devenea din ce în ce mai apăsător. Aducea cu el supărare şi vinovăție. Joi seara Carina era deja într-o stare de spirit foarte proastă. Colac peste pupăză, mai primi şi un mesaj de la Anastasia. Fiica ei în vârstă de

şaptesprezece ani se găsea la dispensarul şcolii şi-i cerea s-o ia acasă.

Carina oftă adânc.

– De ce găseşte întotdeauna cel mai prost moment ca să se îmbolnăvească? i se plânse ea lui Rufus, care stătea la locul lui obişnuit, în pat, citind The Spectator. Vreau să zic că n-am timp să bat tot drumul până la şcoala ei şi s-o aduc de acolo. Va trebui să rămână la dispensarul şcolii. Nu de asta plătim taxe?

Rufus zâmbi apatic, ca de obicei, fapt care acum o scotea din sărite pe Carina, fiindcă pentru el totul părea simplu.

– Merg eu s-o aduc acasă, se oferi el.

– Dar nu vreau să vină acasă. Duminică la prânz avem invitaţi şi nu vreau s-o văd gemând şi văicărindu-se prin toată casa şi molipsindu-i pe toţi de gripă.

– O să stea în pat şi o să se uite la televizor, dragă. N-are să fie nici o problemă.

– Pe urmă va trebui s-o duc şi înapoi.

– O duc eu înapoi, ripostă Rufus, scoţându-şi ochelarii şi privindu-şi, uimit, soţia. Ce fel de mamă refuză să-şi ţină fiica bolnavă acasă?

Carina se săltă în capul oaselor.

– Mă acuzi că nu sunt o mamă bună?

– Dacă tot mă întrebi, ei bine, cam aşa se pare.

– Rufus, cum îndrăzneşti?

– Uite ce-i, Carina, pot să accept faptul că nu-ți faci timp pentru mine, m-am obişnuit şi nu mă supăr, dar n-am să îngădui ca serviciul să te țină ocupată în asemenea măsură încât să nu-ți faci timp pentru propriul copil.

Carina îşi încrucişă brațele la piept, într-o atitudine defensivă.

– Carevasăzică, acum afirmi că nu sunt nici soție bună şi nici mamă bună? Bravo ție!

– Vreau să spun că eşti măritată cu serviciul, nimic rău în asta, însă copilul tău e Anastasia, nu afacerea ta.

– Minunat, n-am ce zice! Am reuşit în carieră, iar tu mă condamni pentru asta. Dacă aş fi o amărâtă de secretară, aş avea tot timpul din lume să-ți aduc papucii, să-ți gătesc cina şi s-o aduc pe Anastasia de la şcoală atunci când se îmbolnăveşte, numai că nu mai suntem în anii ’50! Am o carieră, aşa cum ai şi tu. Totuşi, ca femeie, ar mai fi de datoria mea să mă ocup şi de treburile casnice. Feministele ar trebui trase la răspundere, căci şi-au cam greşit tezele. Nu sunt o soție bună fiindcă m-am desprins de cămin ca să câştig bani. Poate c-ar fi trebuit să te însori cu una dintre femeile alea al căror unic scop în viață e să-şi crească urmaşii şi să cheltuiască banii soțului. N-am să te las să mă faci să mă simt vinovată fiindcă am o carieră. Mă bucur de succes, de un succes imens, şi am realizat totul de una singură. Am venit dintr-un fund de lume, fără să am relațiile şi privilegiile pe care le-ai avut tu. Părinții mei erau nişte provinciali lipsiți de ambiții şi, dacă n-aş fi plecat din Badley Compton, aş fi lucrat şi acum într-un magazin de suvenire!

Rufus făcu o grimasă comică. Privirea lui amuzată o scotea din sărite pe Carina. El nu lua niciodată în serios nimic din cele spuse de ea.

– Cum am ajuns de la gripa Anastasiei la magazinul de suvenire din Badley Compton?

Carina îl fulgeră cu privirea.

– Eşti cel mai enervant bărbat din lume! se stropşi ea.

– Şi totuşi, te-ai măritat cu mine.

Zâmbi cu gura până la urechi, însă Carina se uită în altă parte.

– O aduc eu pe Anastasia mâine. Nu-i nevoie să-ți anulezi nici o întâlnire. Doamne fereşte ca fiica noastră să-ți afecteze munca şi afacerea!

– Eşti nedrept. Ştii bine că trebuie să fac față unei concurențe pe viață şi pe moarte.

– Iar tu eşti mai încrâncenată decât toți ceilalți, da, ştiu.

Ea oftă ostentativ, apoi îi întoarse spatele şi-şi puse masca pe ochi.

– M-am săturat de discuția asta. Acum vreau să dorm. Unii dintre noi trebuie să se trezească în zori şi să plece la muncă.

– Ei, şi dacă tot zaci aici, plângându-ți de milă, îți dau o temă de gândire. Eu cred că ar trebui să mergi în Italia cu mama ta.

– Eşti atât de previzibil, Rufus. Eram convinsă că asta aveai să spui. Era doar o chestiune de timp...

– Ai nevoie de o pauză. O să-ți prindă bine să pleci o săptămână. Gracie n-o să trăiască o veşnicie şi, mai presus de toate, e mama ta. E văduvă. Locuieşte singură şi tu n-o vizitezi aproape deloc.

– Între Londra şi Devon sunt cinci ore de mers cu maşina, mormăi Carina.

– Bun, dar ai putea, măcar, s-o suni pe Gracie. Umbli tot timpul cu telefonul în mână.

Carina nu mai avu nimic de zis.

– S-ar putea spune chiar că ai abandonat-o în favoarea mamei mele, urmă Rufus.

– Diana locuieşte la doi paşi, replică ea, fără chef.

– Şi totuşi, simți nevoia să-i telefonezi aproape în fiecare zi.

– Tu nu înțelegi, răspunse ea.

Rufus îşi luă din nou revista şi se apucă să citească.

– Problema e, adăugă el, că te înțeleg prea bine.

Strălucitoarea regină a lumii mondene, Diana Cavendish, era exact genul de mamă pe care şi-ar fi dorit-o şi Carina.

– Şi, fiindcă veni vorba, chiar ai lucrat într-un magazin de suvenire?

Capitolul 3

Anastasia zăcea în pat, zguduită de frisoane, aşteptând ca infirmiera şcolii s-o anunțe că tatăl ei venise s-o ia acasă. Ploaia bătea trist în fereastră şi deja se lăsa noaptea, deşi încă nu se făcuse ora patru. Camera dispensarului era şi ea la fel de deprimantă: perdele subțiri, fără nici un fason şi care nu serveau la nimic, pereți de un alb sever, podea acoperită cu linoleum, paturi de fier cu saltele pline de ghemotoace. Arzând de febră şi suferind de dureri în gât, Anastasia îşi plângea de milă îndeajuns de mult încât s-o convingă pe infirmieră că era suficient de bolnavă ca să fie trimisă acasă. Din întâmplare, dispensarul chiar avea nevoie de paturi, căci circula un virus, iar fetele de pe continent care se îmbolnăveau n-aveau altă soluție decât să rămână la şcoală. Infirmiera era chiar încântată să scape de Anastasia.

În patul din camera alăturată era o fată cu un an mai mică decât Anastasia, a cărei mamă urma să vină tocmai din Suffolk ca s-o ia acasă. Anastasia ascultase convorbirea lor telefonică, simțind cum o cuprindea iritarea. Mama fetei era, fără îndoială, o pisăloagă şi o nevrotică, decisese ea, auzind ce întrebări punea. Fiica ei bea destule lichide? Era destul de cald în cameră? I se creaseră toate condițiile? Reuşise să doarmă? Pe urmă femeia ceruse să stea de vorbă cu infirmiera, prilej cu care trecuse iarăşi în revistă toate detaliile. La încheierea convorbirii, Anastasia cunoştea în amănunt starea fetei şi-şi dorea din suflet ca neroada aia să vină şi să-şi ia progenitura acasă.

Anastasia nici măcar nu vorbise cu mama ei. Îi trimisese un mesaj pe telefon, dar taică-său fusese cel care sunase la şcoală şi aranjase să vină s-o ia. Asta, doar după ce doctorul avea s-o consulte la ora 2 după-amiaza şi să-şi dea acordul pentru externare. Era limpede că mama ei nu-şi făcea griji ca fiică-sii să-i fie cald şi să aibă toate condițiile. De dimineață îi trimisese mesaj că urma să vină tati şi că în frigider era nişte plăcintă, în caz că ea n-avea să se înapoieze acasă la timp ca să poată găti ceva. Anastasia ştia că maică-sa n-avea să ajungă înapoi la vreme, fiindcă asta nu se întâmpla niciodată. Îşi luă telefonul şi începu să joace un joc fără nici un sens, ca să-şi mai treacă timpul.

– Atât de bine îmi pare că mă duc acasă! zise fata din celălalt pat.

Anastasia nu-i răspunse. Exista o regulă nescrisă a şcolii, conform căreia fetele mai mici n-aveau voie să li se adreseze celor mari, iar Anastasia nu era doar cu un an mai mare, ci îi şi făcea pe mulți să se simtă intimidați în prezența ei. Totuşi, fata continua să-i vorbească. Poate că-şi închipuie că dispensarul e un fel de teritoriu neutru, îşi zise, îmbufnată, Anastasia.

– Odată, când am fost bolnavă, mami a venit să mă ia, şi apoi am stat culcată pe canapea, cu câinii, timp de o săptămână, uitându-mă la televizor, iar mami m-a hrănit cu ciocolată fierbinte şi cu biscuiți. A fost raiul pe pământ!

Anastasia nu ridică privirea de pe telefon.

– Ei bine, atunci când am fost pedepsită pentru că am fumat, mama era în călătorie de afaceri în străinătate, aşa că nici măcar n-am văzut-o.

– Şi cine s-a îngrijit de tine? întrebă fata.

Anastasia era cumva amuzată de uimirea din vocea ei.

– Nimeni. M-am îngrijit eu singură.

Ceea ce nu era chiar adevărat, fiindcă tatăl ei rămăsese acasă, dar, dacă ar fi dezvăluit acel detaliu, povestea şi-ar fi pierdut tot farmecul.

– Sunt unicul copil al unor părinți care muncesc. Am învățat să fiu independentă.

– Cred că ai avut noroc să nu fii exmatriculată.

– Nu ştiu, răspunse Anastasia, dând din umeri. N-ar fi fost prea rău. Mi-ar plăcea să merg la un colegiu cu şase clase din Londra, dar mama mea nu mă vrea acasă.

Anastasia îi zâmbea telefonului, însă cealaltă fată părea să-şi fi pierdut cheful de vorbă, aşa încât conversația se sfârşi brusc. Următoarea oră o petrecură în tăcere, Anastasia – în lumea virtuală, iar cealaltă fată – citind o carte, ceea ce era un alt motiv de enervare pentru Anastasia, fiindcă fata nu numai că avea o mamă care-i pregătea ciocolată fierbinte, dar mai şi citea un roman elevat, părând a fi adâncită în lectură. Era mult prea perfectă pentru ca Anastasia să se simtă în largul ei. Pe urmă îşi făcu apariția şi mama fetei, intrând în cameră ca o vijelie.

– Iubito, eşti bine? Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

Îşi îmbrățişă fiica, ținând-o strâns la piept şi mângâindu-i părul. Anastasia ridică preț de-o clipă privirea de pe telefon, cât să vadă brațele fetei în jurul paltonului voluminos al

mamei. Îşi înghiți valul de invidie care o năpădea şi se concentră din nou asupra telefonului, spunându-şi că n-ar fi suportat ca mama ei s-o sufoce într-un asemenea hal.

– Hai să mergem acasă, unde să te pot îngriji şi să te fac bine, îi spuse mama fetei, pe acelaşi ton pe care probabil că-l folosise atunci când fiica ei era mică.

În timp ce fata se îmbrăca, femeia se întoarse către Anastasia.

– N-ai să rămâi aici tot timpul, nu?

– Nu, vine tata să mă ia, răspunse, politicoasă, Anastasia.

Nu se aşteptase să i se vorbească.

– Foarte bine. Nu-i prea plăcut să fii bolnav şi să rămâi la şcoală. Nicăieri nu-i ca acasă atunci când vine vorba să te însănătoşeşti rapid. Se întoarse iar către fiica ei. Bravo, iubito. Ei, ți-ai strâns toate lucrurile?

– Da, răspunse fata, luându-şi săculețul înflorat.

Îi zâmbi Anastasiei.

– Sper să te faci bine repede.

– Mulțumesc, răspunse Anastasia.

Nu se putea arăta țâfnoasă de față cu mama fetei.

– La fel şi tu.

Un timp, camera rămase goală şi tăcută. Ploaia se oprise, dar vântul continua să geamă printre ramurile golaşe ale platanilor care tremurau de frig.

Anastasia se simțea pustie pe dinăuntru şi lăsată în voia sorții. Mama aceea adusese în cameră un val de căldură şi de tandrețe, care acum dispăruse. Şi-o imagină pe fată culcată pe canapea, cu câinii ei, uitându-se la televizor în fața unui foc vesel, mâncând biscuiți şi bând ciocolată fierbinte. Îşi imagină cum mama venea din când în când să stea cu ea şi să-i pună mâna pe frunte, să vadă dacă mai avea febră. De fiecare dată când se îmbolnăvea ea, ceea ce nu se întâmpla prea des, Carina o făcea să se simtă de parcă ar fi fost problemă în plus. Odată îi auzise pe părinții ei certându-se în dormitorul de la etajul de dedesubt. Carina se plângea că Anastasia îşi găsise cel mai prost moment ca să se îmbolnăvească – de parcă fata ar fi făcut-o înadins – fiindcă ea, Carina, avea nişte întâlniri importante, pe care nu le putea rata. Ridicase glasul, agitată, şi enumerase toate lucrurile pe care le avea de făcut şi oamenii cu care trebuia să se vadă. Rufus se oferise să rămână acasă şi să îngrijească pacienta, după cum o numea el, drăgăstos, iar mama ei încheiase discuția, bombănind că iar era pusă la colț ca fiind o mamă rea, fiindcă avea un serviciu care îi solicita sută la sută din timp, în vreme ce el putea munci sau nu, după cum dorea. Anastasia îşi imagină că aceeaşi discuție trebuia să fi avut loc şi cu o seară în urmă, după ce primiseră mesajul ei. Ei bine, îşi zise cu obidă, poate că sunt o pacoste pe capul vostru, dar sunt o pacoste bolnavă şi n-am de gând să zac la dispensarul şcolii numai ca să-i fac mamei mele viața mai uşoară.

O rază de lumină se strecură prin perdele şi, în aceeaşi clipă, o maşină intră în curtea din față. Anastasia intui că

era vorba de tatăl ei, şi supărarea i se topi la gândul că mergea acasă. Atunci când infirmiera veni s-o anunțe că, într-adevăr, tatăl ei venise s-o ia, fata era deja îmbrăcată şi şedea pe marginea patului, cu bagajul făcut.

Rufus o îmbrățişă cu putere pe Anastasia, apoi îşi aruncă pe umăr sacul ei de voiaj şi porni pe coridor. Odată instalați în maşină, o bătu uşor pe genunchi cu palma lui mare.

– Sărăcuța de tine! exclamă el, pe obişnuitu-i ton jovial.

Rufus vedea întotdeauna partea frumoasă a lucrurilor, indiferent de situație.

– Lasă că te facem noi bine.

– Mă simt groaznic, se plânse Anastasia.

– Cum să nu te simți groaznic? Dispensarul ăsta poate să îmbolnăvească pe oricine. Acasă o să-ți fie mai bine.

– Presupun că mama nu-i acasă, zise ea, detestându-se pentru faptul că-i păsa de asta.

– Mă tem că...

– Are o întâlnire, îl întrerupse Anastasia. Ce-i nou în asta?

– Păi, eu sunt acasă şi o să mâncăm plăcintă împreună.

– Nemaipomenit. Îmi simt gâtul de parcă ar fi glaspapir.

– Vrei să opresc undeva ca să-ți iau o băutură fierbinte?

Anastasia îşi privi tatăl în ochi. O năpădi un val de uşurare şi de recunoştință.

– Da, te rog, răspunse ea. Poate şi un biscuit?

Atunci când Carina vârî cheia în broască, se făcuse deja târziu. Fusese la două petreceri şi la un dineu de caritate tocmai în East End, aşa că acum era nu doar puțin amețită, dar şi frântă de oboseală. Rămase în fața uşii de la intrare, fără s-o deschidă. Ştia că Rufus era înăuntru, împreună cu Anastasia. În dormitoarele de la etaj lumina era aprinsă. Probabil că luaseră cina împreună şi că o ocărâseră amândoi, în gând, pentru că lipsise de acasă.

De când aflase că mama ei urma să plece în Italia, Carina trăia un sentiment crescând de nelinişte. O greutate supărătoare, ca o piatră ce-i apăsa conştiința, îi amintea de refuzul ei de a face ceea ce s-ar fi cuvenit. Şi i se părea că, pe moment, nu putea să trateze pe nimeni aşa cum trebuia. Mama ei o făcea să simtă că nu era o fiică bună, fiica ei o făcea să simtă că nu era o mamă bună, iar Rufus o făcea să simtă că nu era o soție bună. Toate astea – pentru că ea avea o carieră foarte solicitantă. Oare cum se descurcau alte femei? Cum reuşeau să-i convingă pe cei din jur că erau importanți în viața lor? Cum de găseau timp să fie împreună? Ea n-avea timp nici măcar pentru sine.

Carina îşi aminti că nu trecuse mult de când Anastasia, prinsă fumând, fusese eliminată din şcoală. Fata nu învăța absolut nimic la şcoala aceea cumplit de scumpă la care o trimiseseră, iar acum trecea prin perioada de revoltă şi de negare ce-i făcea să se plângă pe mulți dintre prietenii lor care erau părinți de fete adolescente. Oare era atât de strigător la cer că nu sărise în maşină în clipa în care aflase

că Anastasia se îmbolnăvise de gripă şi ceruse să fie luată acasă? Cât despre Gracie, ea era om în toată firea. Dacă voia să nu fie singură în Italia, o putea invita pe Flappy s-o însoţească, sau pe oricare dintre prietenele ei. Mama ei avea prietene, altfel Flappy n-ar fi sunat-o atât de panicată. Carina refuza să se simtă vinovată din cauza maică-sii. Dar Rufus? El susţinea că o înţelegea, prin urmare, exact asta trebuia să facă: să se arate ceva mai tolerant!

Şi totuşi, pe când împinse uşa de la intrare şi păşi în hol, continuă să simtă aceeaşi nemulţumire, în ciuda argumentelor pe care tocmai şi le adusese în favoarea ei.

Oglinzile de pe pereţi şi podeaua din lemn de stejar lustruit sclipeau în lumina aurie a candelabrelor, iar asta îi mai ridică puţin moralul. Gândul îi fugi la căsuţa în care crescuse şi la cât de multe realizase între timp. Se mândrea că, dintr-o fată de provincie, ajunsese o femeie cu o carieră de succes în capitală, deşi pentru asta făcuse eforturi uriaşe. Muncise din greu ca să-şi clădească afacerea şi să se transforme într-o versiune mai bună a ceea ce fusese. Nu trecea zi în care să nu-şi preţuiască frumosul cămin şi viaţa socială strălucitoare la care ajunsese. Necazul era că discuţia cu Gracie îi amintise de originile umile pe care le avea, iar asta o făcea să nu se simtă în largul ei. O încerca un sentiment de vinovăţie pentru că nu mai ţinea seama de acele origini şi, în acelaşi timp, îi era ciudă că avea un astfel de sentiment. Nu voia să-şi amintească de cât de jos pornise. Voia să fie doar cea care era acum.

Îşi puse haina în cuier şi-şi aruncă poşeta pe blatul de marmură al insulei din bucătărie. Se opri în josul scării, aproape temându-se să urce şi să dea ochii cu soţul şi cu fiica ei. De ce-i era teamă? se întrebă. De doi oameni

supărați sau de faptul că ar fi putut descoperi că se simțeau foarte bine şi fără ea? Începu să suie scara în grabă.

Îi găsi lungiți pe patul din dormitorul mare, uitându-se la un film – sau, mai bine zis, Rufus se uita la film, în timp ce fiica lor părea mai curând interesată de telefonul mobil. Anastasia nu arăta deloc atât de bolnavă pe cât se aşteptase Carina. Ce-i drept, era cam îmbujorată şi ochii îi străluceau puțin, dar dacă ar fi fost foarte bolnavă, s-ar fi dus la culcare. Carina trase concluzia că fata suferea mai degrabă de o răceală zdravănă decât de gripă, şi simți o vagă iritare la gândul că ea reuşise, cumva, să-şi convingă amândoi părinții s-o ia acasă.

– Bună, iubito! zise, făcându-i vag cu mâna din prag.

Nu voia s-o sărute, ca să nu se molipsească. Cu siguranță că nu-şi putea permite să piardă timp zăcând bolnavă.

Anastasia nici nu-şi ridică ochii de pe telefon.

– Bună, mormăi ea.

– Vino lângă noi, o invită Rufus, bătând uşor cu palma pe cuvertură. Ne uităm la Princess Bride[18].

– Poate că tu te uiți la Princess Bride. Anastasia e pe rețeaua de socializare, îi răspunse Carina.

– Nu sunt pe rețeaua de socializare, o corectă, morocănoasă, fiică-sa.

---

[18] Mireasa prințesă, film american din 1987.

– Anastasia, cred că ar trebui să mergi la culcare, îi spuse mama ei. Dacă eşti bolnavă, ar trebui să stai în pat, nu să umbli prin casă.

– Nu umblu prin casă. Stau culcată în patul tău.

– Cred c-ar trebui să stai culcată în patul tău.

Rufus se uită la ceas.

– Mama are dreptate. E aproape miezul nopții. Fugi la culcare, scumpo.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

E limpede că el nu se teme c-o să se molipsească, îşi zise, înciudată, Carina. Rufus opri televizorul cu telecomanda.

– Noapte bună, tată, spuse Anastasia, ridicându-se în picioare. Noapte bună, mamă, adăugă ea, trecând pe lângă Carina şi ieşind pe uşă cu paşi târşâiți.

– Ce zi am avut! exclamă Carina, scoțându-şi pantofii.

– Anastasia e în regulă. Are temperatură, dar i-am dat Nurofen şi i-a scăzut febra. Mâine, după un somn bun, o să se simtă mai bine.

– Minunat, răspunse Carina, cu gândul în altă parte. N-arată rău, adăugă, ca să dea de înțeles că şi pe ea o preocupa starea fiicei lor. Mulțumesc că te-ai dus s-o iei.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumeşti. Oricare tată ar fi făcut la fel.

– Majoritatea taților sunt ocupați, comentă ea, aşezându-se pe marginea patului.

– Nimeni nu-i prea ocupat atunci când e vorba de lucruri importante.

Carina era prea obosită ca să se simtă ofensată. Se răsuci, brusc, spre el.

– De ce mă iubeşti? îl întrebă.

Rufus se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Sunt o persoană oribilă. Şi ca mamă, şi ca fiică, şi ca soție. Ce poate iubi cineva la mine?

Rufus zâmbi, înțelegător. Părea să aibă rezerve infinite de răbdare şi de energie ca să-şi păstreze optimismul.

– Nu încetezi să ții la cineva pentru că e prea ocupat ca să-şi facă timp pentru tine. Te iubesc fiindcă eşti tu, răspunse el, simplu.

Carina nu era mulțumită. Avea nevoie să se agațe de ceva mai concret.

– Dar ce înseamnă asta? Ce sunt eu?

– Eu ştiu ce eşti tu, dar poate că-i nevoie să-ți faci timp ca să afli singură. De douăzeci de ani eşti tot pe fugă. De ce nu te opreşti o clipă ca să priveşti în jur?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Pentru că ai băut prea mult.

– Iar asta m-a făcut să mă simt tristă.

– Nu, nu vinul te-a făcut să te simți tristă. Erai deja tristă, vinul doar a scos tristețea la suprafață.

Carina încuviință din cap.

– Ar fi bine să mă duc să-i urez Anastasiei noapte bună.

– I-ar face plăcere, zise el.

– Nu prea cred, dar mă duc oricum.

Deschise uşa dormitorului fiicei ei. Lumina era stinsă. Anastasia se vedea ca o formă ghemuită sub plapumă. Carina se apropie de ea şi se aplecă s-o bată uşor cu palma pe spate.

– Noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, se auzi un glas înăbuşit, de sub plapumă.

– Sper să te simți mai bine mâine-dimineață.

– Aşa sper şi eu.

Carina tocmai voia să plece, când silueta de sub aşternut se mişcă.

– Am auzit că bunica pleacă singură în Italia.

Anastasia scoase capul de sub plapumă.

– Da, aşa e.

– Mi-a spus tata.

– Ei bine, ne facem griji pentru ea.

– Eu cred c-ar trebui să mergi şi tu, o îndemnă Anastasia, iar Carina se auzi pe sine răspunzându-i:

– Dacă merg, atunci vii şi tu cu mine.

Se aşternu o tăcere îndelungată, amândouă fiind luate prin surprindere de răspunsul Carinei. Într-un târziu, Anastasia vorbi, pe tonul cuiva pentru care dezamăgirile erau ceva obişnuit:

– Când o zbura porcul, comentă ea, şi-şi trase iar plapuma peste cap.

Carina se simți atât de şocată de felul în care fiica ei o concediase, scurt şi fără comentarii, încât se clătină pe picioare în pragul uşii. Tonul pesimist al răspunsului sugera că mama ei nu-i acordase niciodată nici timp, nici atenție. În timp ce închidea uşa, Carina se întrebă dacă nu cumva fata avea, totuşi, dreptate.

*

Dacă exista ceva ce-i plăcea mult Carinei, acelea erau provocările. Provocată de lipsa de încredere a fiicei ei, se hotărâse să-i arate că era o mamă pe care se putea conta.

În dimineața zilei următoare, care era sâmbătă, Carina se duse să facă o tură de alergare prin parc până să se trezească Rufus. Ploaia se oprise în cursul nopții, iar acum cerul proaspăt limpezit avea o nuanță verzuie. Aleea lucea sub pantofii de atletism ai Carinei. Soarele timid de iarnă se

ridica încet la răsărit, făcând stropii de ploaie agățați de ramurile golaşe să sclipească la fel ca nişte luminițe de Crăciun. Carina era încrezătoare. Luase o hotărâre, aşa că sentimentul neplăcut de până atunci fusese înlocuit de bucuria şi de entuziasmul pe care le simțea fiindcă făcuse alegerea cea bună. Avea să plece în Italia cu mama ei şi cu Anastasia. Putea lucra şi de acolo. La urma urmei, odată ce exista internetul, iar ea avea un laptop, clienții şi angajații abia dacă i-ar fi simțit lipsa. Delegând sarcini pe cât de mult posibil, de rest se putea ocupa chiar din Toscana. Rufus avea să fie fericit pentru că sfatul lui fusese ascultat, Anastasia câştiga o săptămână de vacanță într-un ținut însorit, iar Gracie n-avea să fie nevoită să călătorească singură, fapt care l-ar fi mulțumit şi pe Ted, tatăl ei. Toată lumea avea numai de câştigat. Carina se putea descurca timp de şapte zile. Doar şapte, după care totul avea să fie la fel ca înainte.

În timp ce alerga pe stradă, îndreptându-se către casă, cine-i ieşi în cale, cu basetul supraponderal păşind la picior, greoi şi legănat? Nimeni alta decât Diana Cavendish, soacra ei. Carina îşi scoase căştile din urechi şi-i făcu semn cu mâna. Diana îi răspunse cu un zâmbet. Chiar şi în pardesiu şi cu batic pe cap, tot arăta superb.

– Ia uită-te la tine! exclamă Diana. Nu te laşi deloc!

– E o zi minunată, răspunse Carina. Şi, oricum, nu pot dormi mai mult. Întotdeauna am o groază de lucruri de făcut.

La ora şapte şi jumătate dimineața, Diana era perfect machiată. Cu ochi cenuşii, cu pometi înalți şi bine conturați, cu nasul lung şi drept – era, pe drept cuvânt, o

femeie frumoasă. Genealogia ei era inconfundabilă din clipa în care deschidea gura, căci articula perfect consoanele şi lungea vocalele, în stil aristocratic.

– Adevărat. Dacă zaci în pat, ratezi toată dimineața, încuviință ea.

– Anastasia e acasă. A făcut gripă, o informă Carina.

– O, Doamne, biata fată! Sper să nu te molipseşti şi tu.

Carina râse.

– Eu n-am timp să mă molipsesc de gripă.

– Ei bine, nici eu n-am chef să mă molipsesc, aşa că te rog să n-o aduci decât atunci când are să se simtă mai bine. Deocamdată, transmite-i toate cele bune din partea mea.

– În aprilie merge cu mine şi cu mama în Italia. M-am gândit că ar fi drăguț să petrecem câteva zile împreună toate trei.

Reacția Dianei o umplu de bucurie.

– Ce fată bună eşti! exclamă ea, şi Carina simți cum îi creştea inima. Ce idee minunată!

– Oricum nu apuc s-o văd prea des pe mama.

– Ce să-i faci, locuieşte foarte departe, comentă Diana, înțelegătoare.

– Rufus mi-a spus că am nevoie de o vacanță.

– Chiar munceşti teribil de mult. Zău aşa, tinerele din ziua de azi se împovărează cu enorm de multe sarcini, aşa cum

faci tu. Cred că, pe vremea noastră, o duceam cu mult mai bine.

Basetul cel supraponderal ochi un alt câine peste drum şi începu să tragă de lesă.

– Nu te mai reţin. Bernard vrea să-şi continue plimbarea, zise Carina.

– Treci pe la mine mai târziu, la o ceaşcă de ceai. Vreau să aflu totul despre excursia voastră în Italia. Ce fiică bună eşti, iar Anastasia e o fată norocoasă. Arată-i puţină cultură. O să-i prindă bine. Tinerii din ziua de azi stau prea mult cu ochii la televizor.

Carina ajunse în faţa uşii de la intrare, foarte mulţumită de sine. Laudele Dianei alinaseră moralul ei suferind şi-i dăduseră o cu totul altă stare de spirit. Îl găsi pe Rufus în bucătărie, îmbrăcat în halat, aşezat pe un scaun, citind ziarul la o ceaşcă de cafea. Auzind-o pe Carina, îşi ridică ochii de pe ziar.

– Bună dimineaţa! o întâmpină el.

– Am hotărât să plec în Italia cu mama şi s-o iau şi pe Anastasia cu noi, îl anunţă ea, radioasă.

Rufus se încruntă şi-şi scoase ochelarii de citit.

– Dumnezeule mare, dar ce ţi-a venit?

– Am avut timp să mă gândesc...

– N-aş fi crezut că tu ai vreodată timp pentru ceva! o întrerupse el, cu un surâs larg.

Carina nu-l luă în seamă.

– Am avut timp să mă gândesc şi mi-am dat seama că ai dreptate. Mama n-are cum să plece singură. Nu-i corect din partea mea s-o las. Anastasia poate veni şi ea, dacă vrea. E posibil să vrea să meargă în altă parte cu prietenii, dar eu am s-o întreb. Bineînțeles, eşti bine-venit şi tu, dacă vrei să vii.

Rufus îşi puse iarăşi ochelarii.

– Cred că-i o excursie pentru femei, iar, dacă vine vorba de gătit, eu n-am nici o şansă.

– Bine, cum vrei tu.

– Poate că la întoarcere ai să-mi aduci papucii şi ai să-mi găteşti paste la cină.

– După cum zice Anastasia: când o zbura porcul!

Rufus râse.

– Mai bine sun-o pe mama ta înainte să-i spui Anastasiei. Poate că Gracie nu vrea să mergi cu ea.

Era o posibilitate la care Carina nici nu se gândise.

Gracie tocmai se întorsese din plimbarea cu câinii, când sună telefonul. Intui că se putea să fie Flappy, şi, pe moment, se hotărî să nu răspundă. Dintr-un motiv sau altul, ea devenise cea mai noua cauză pentru care lupta

Flappy. După ce fusese ignorată de Flappy sau, dacă nu, lăsată în voia ei, această bruscă aducere în prim-plan o făcea pe Gracie să se simtă stânjenită. Oare era chiar aşa un lucru extraordinar să vrei să pleci în Italia? Nu alegea toată lumea să plece undeva la un moment dat? Era ea chiar atât de diferită? Până să-şi facă anunțată intenția, n-o băgase nimeni în seamă. Acum nu putea merge pe stradă fără ca oamenii să-i zâmbească, s-o salute şi s-o rețină pentru o scurtă conversație. Ca şi cum peste noapte ar fi devenit o celebritate – dar de ce? Fiindcă pur şi simplu luase hotărârea să plece într-o excursie. Se duse agale la telefon şi ridică, fără chef, receptorul.

– Mamă, eu sunt, se auzi glasul Carinei.

Glasul nu-i mai suna atât de repezit ca data trecută, îşi zise, uşurată, Gracie.

– Bună, draga mea, răspunse ea.

– M-am tot gândit la plecarea ta în Italia.

– Sper că n-ai de gând să încerci să mă împiedici.

– Sigur că nu. Trebuie să te duci. Cred că-ți va prinde bine să pleci undeva departe. De când a murit tata n-ai mai fost nicăieri, dar chiar şi înainte, el nu te-a dus decât în Ținutul Lacurilor.

– Doar acolo mi-am dorit să merg, explică Gracie.

– Ai avea ceva împotrivă dacă eu şi Anastasia am veni cu tine?

Gracie nu ştia ce să răspundă. După ce se temuse că telefonul venea de la Flappy, acum era uluită nu numai fiindcă cea care sunase era Carina, dar şi pentru că fiica şi nepoata ei voiau s-o însoțească în Italia. Se prăbuşi într-un fotoliu.

– Sigur că n-am nimic împotrivă. Dar sper că nu vii doar fiindcă ți-e milă de mine. N-aş vrea cu nici un chip să fiu o povară.

– Nu eşti o povară, mamă. Are să fie frumos. Tuturor ne-ar prinde bine o vacanță într-un ținut însorit, iar Toscana e superbă în aprilie.

– Da, aşa e, încuviință, nostalgic, Gracie, iar dorul care i se înfipsese în inimă de când citise, la coafor, acel articol deveni şi mai aprig.

– Atunci ne-am înțeles, încheie Carina pe un ton care nu mai admitea comentarii, acelaşi ton pe care-l folosea şi la birou. Trimite-mi toate detaliile, iar eu am s-o rog pe Karen să se ocupe de rezervări.

– Deja am plătit şi am făcut rezervarea, spuse Gracie. Dar am să-ți dau toate detaliile, ca să rezervi pentru tine şi pentru Anastasia.

Revista era alături, pe masă. Gracie aruncă o privire la ea.

– N-ai să fii dezamăgită, Carina. E un loc foarte frumos.

Puse revista pe genunchi şi o privi cum se deschidea la pagina dorită.

– Cu adevărat frumos, întări ea, cu un suspin.

Nu-i venea să creadă că avea să meargă la castelul Montefosco împreună cu fiica şi cu nepoata ei. Brusc, simţi imboldul de a-i spune şi lui Flappy, dar se abţinu. Avea să ţină informaţia doar pentru ea. La urma urmei, era obişnuită să păstreze secrete, iar vechile obiceiuri se schimbă greu. O încânta gândul că Flappy, care-şi închipuia că ştia tot, habar n-avea de acest lucru.

Şi nu bănuia nimeni, nici măcar Carina, că Gracie mai fusese în Italia. Că Italia era adânc înrădăcinată în inima ei, la fel ca perla dintr-o scoică. Dar asta ştia numai ea.

Capitolul 4

Londra 1955

În copilărie, Gracie Robinson ştia să numere până la zece în italiană. O învăţase unchiul ei, Hans, care era olandez, dar locuia în Italia şi venea să-şi viziteze sora, pe mama lui Gracie, de fiecare dată când călătorea la Londra cu afaceri. Drept răsplată pentru faptul că fetiţa învăţase repede, unchiul Hans îi dăruise o cutie cu vopsele, pensule şi hârtie. Hans era un pictor talentat şi existau toate şansele să fie şi Gracie, fiindcă manifestase mult interes pentru desen încă de prima oară când ţinuse în mână un creion.

– Ai moştenit talentul ăsta de la Oma, îi repeta mama ei.

Oma înseamnă „bunică” în olandeză.

– Olandezii sunt cei mai buni pictori din lume, alături de italieni, adăuga mama ei cu mândrie, fiindcă, deşi ajunsese să trăiască în Anglia, în venele ei curgea sânge olandez.

Gracie îşi muia pensula în vopsea şi o plimba uşor pe hârtie. Îşi dorea din suflet să devină o pictoriță la fel de talentată ca unchiul Hans.

Gracie îşi dorea să fie şi bogată ca unchiul Hans. El sosea de fiecare dată la căsuța lor modestă din Camden la volanul unei maşini mari şi sclipitoare, îmbrăcat într-un costum scump, cu cravată la gât, cu un pardesiu gros pus peste umerii lui lați şi cu pălăria aşezată şmechereşte.

Mirosea a lămâi şi a mirodenii şi avea o mustață elegantă. Fuma trabucuri cubaneze, bea whisky irlandez şi purta un inel mare de aur, cu pecete, pe degetul mic de la mâna stângă. La fel ca mama lui Gracie, vorbea englezeşte cu accent, şi adesea o dădea pe olandeză atunci când stătea la ei, mai cu seamă în serile în care era obosit. Nu venea niciodată cu mâna goală. Cumpăra cadouri pentru sora lui, pentru mama lor, care era în vârstă şi locuia cu ei, pentru Gracie şi pentru fratele mai mare al lui Gracie, Joseph. Cei doi frați, care îşi pierduseră tatăl în război, îl adorau pe unchiul Hans şi-i aşteptau cu nerăbdare vizitele, la fel cum aşteaptă copiii venirea lui Moş Crăciun. În ochii lor unchiul Hans era o figură de basm, atotputernică, aproape supranaturală.

Mama lui Gracie, Greet, nu era bogată precum fratele ei, astfel încât depindea de ajutorul bănesc pe care i-l dădea el, în completarea sumei modeste pe care ea o câştiga din munca de croitoreasă. Tatăl lui Greet şi al lui Hans, care era englez, o părăsise pe mama lor şi fugise cu secretara – un

episod care ar fi fost ridicol, de n-ar fi frânt inima mamei lor şi n-ar fi lăsat-o lipsită de orice mijloace de trai, aşa încât Hans trebuia s-o întreţină şi pe ea, pe lângă Greet şi copii. Dar Oma Hollingsworth nu le făcea probleme. O ajuta pe Greet în atelierul de croitorie, deşi nu putea cu nici un chip să vâre aţa în ac, nici chiar dacă purta ochelari, şi gătea minunat. Ori de câte ori venea în vizită unchiul Hans, pe masă aveau carne şi renumitul stamppot [19] gătit de Oma, la care ea pretindea că, spre deosebire de reţeta originală olandeză, adăuga la piureul de cartofi şi la legume ingrediente secrete, ceea ce-i dădea un gust fără egal. Oma mai spunea că, deşi toată lumea o implora să dezvăluie reţeta, era hotărâtă să n-o facă nici măcar pe patul de moarte. Dar unchiul Hans le mărturisise copiilor, cu un zâmbet complice şi făcându-le cu ochiul, că reţeta Omei era doar una obişnuită.

Gracie ştia mai multe despre unchiul Hans decât despre propriul tată, a cărui fotografie înrămată era expusă în salon.

Fotografia alb-negru înfăţişa un tânăr sobru, îmbrăcat în uniformă şi care ei îi era străin, întrucât se născuse cu un an înainte de moartea lui. Ştia foarte puţine despre el: îl chema Frank Robinson şi o cunoscuse pe Greet, mama lui Gracie, pe când lucra la Amsterdam pentru tatăl ei, care ţinea o galerie de artă. Se căsătoriseră în 1938 în Olanda, dar, când începuse războiul, el insistase să se înapoieze în Anglia ca să se poată înrola. Fiind o soţie ascultătoare, Greet îl urmase. Se instalaseră într-o căsuţă din Camden, în

[19] Mâncare tradiţională olandeză, pe bază de piure de cartofi cu diverse legume.

nordul Londrei, pe care Frank abia putea să şi-o permită. În 1940 se născuse Joseph, iar Gracie – la doi ani după el. Frank murise în Franța, în 1943. Greet păstra scrisorile lui într-o cutie de pantofi, însă Gracie nu avusese niciodată curajul s-o întrebe dacă i-ar fi dat voie să le citească. Deşi locuia departe, în Italia, unchiul Hans umpluse, curând, golul lăsat de moartea lui Frank, şi devenise figura paternă care inspira respect. Seara, la cină, mama citea scrisorile fratelui ei cu glas tare, după care ea şi Oma vorbeau despre el cu entuziasm până la sfârşitul mesei. Gracie şi fratele ei sorbeau cu nesaț fiecare cuvânt, îmbogățind şi mai mult imaginea şi aşa orbitoare a unchiului Hans Hollingsworth.

Unchiul Hans îşi dădea osteneala cu copiii, încurajându-i să picteze şi să învețe cât mai multe despre artă şi oferindu-le albume mari, dedicate celor mai faimoşi pictori din lume.

Dar abia în decursul unei vizite din 1955, pe când Gracie avea treisprezece ani, descoperi în ea ceva ce nu remarcase până atunci. Totul începu cu o discuție în jurul mesei din bucătărie, când Oma făcu un comentariu legat de Gracie.

– Are un talent înnăscut, aşa cum aveai şi tu la vârsta ei, Hans, spuse ea, vorbind domol, cu accent olandez.

Pe chipul lui Greet se aşternu o umbră de îngrijorare.

– Nu-i decât un hobby, se distrează şi atât! zise ea, tăios.

Hans îşi întoarse ochii albaştri şi pătrunzători spre Gracie, apoi ridică o sprânceană stufoasă.

– Eşti un artist înnăscut, Gracie? întrebă el, iar Gracie încuviință din cap, sfioasă.

– De când mi-ai dăruit vopselele, am tot exersat, răspunse ea, dornică să fie pe placul unchiului.

– Copiatul nu contează, exclamă Joseph, gelos că unchiul Hans îşi concentra toată atenția asupra surorii lui.

La auzul vorbelor lui, expresia de îngrijorare de pe chipul lui Greet spori.

Acum Hans ridică din amândouă sprâncenele-i stufoase. Se uită la Greet.

– Nu mi-ai spus că Gracie ştie să picteze.

– Abia de curând a făcut progrese, îi explică Greet, neliniştită. Joseph are dreptate, copiatul nu-i acelaşi lucru ca pictatul, în care te exprimi pe tine însuți.

– Fiecare lucru îşi are rostul şi locul lui, declară Hans, vorbind aproape ca pentru sine.

Se întoarse spre Gracie, care ardea de nerăbdare să i se ceară să arate ce pictase.

– Pot să văd şi eu ce ai lucrat? întrebă el.

Nici nu-şi duse bine vorba până la capăt, că Gracie sări de pe scaun şi dădu fuga în dormitor. Era prea dornică să se laude cu ceea ce ştia că era un talent, ca să remarce tensiunea crescândă din bucătărie.

Gracie pictase multe tablouri, toate – copiate din cărțile dăruite de unchiul ei. Avea un mare număr de lucrări bune, de la Rafael la Johannes Vermeer şi Van Gogh. Îngenunche pe podea şi caută printre ele, nerăbdătoare să le aleagă pe

cele mai bune şi să i le arate unchiului ei. E adevărat că sunt cópii, îşi zise ea, dar sunt nişte cópii excelente. Aşa cum stătea aplecată peste ceea ce lucrase, simți deodată că era cineva în spatele ei. Se răsuci brusc. Se aşteptase să fie Joseph, şi era gata să riposteze cu hotărâre la ironiile lui, dar, spre uimirea ei, era unchiul Hans, iar expresia de pe chipul lui era ceva ce Gracie nu mai văzuse niciodată. La început crezu că era supărat, fiindcă obrajii lui căpătaseră culoarea vinului roşu, iar gura i se strâmbase într-o grimasă respingătoare, spre deosebire de zâmbetul vesel care-i juca mereu pe buze. Apoi unchiul Hans clătină din cap şi mormăi ceva de neînțeles. O clipă mai târziu îngenunche alături de ea, studiind cu atenție fiecare lucrare. Gracie tăcea, în timp ce unchiul cerceta rodul muncii ei, ridicând foile în lumina palidă ce pătrundea prin fereastră şi întorcându-le într-o parte sau într-alta, ca să cântărească fiecare detaliu aşa cum trebuia.

În cele din urmă se întoarse spre ea, sfredelind-o cu privirea.

– Gracie, eşti o pictoriță excelentă, spuse el pe un ton liniştit şi în care, de bună seamă, se ghicea o intenție, deşi Gracie nu ştia care ar fi putut fi aceea. Lucrările tale sunt foarte bune. M-ai impresionat.

– Sunt doar nişte cópii, se bâlbâi Gracie cu modestie, deşi se îmbujorase la față de mândrie.

– Nişte cópii excepționale.

Auzindu-l, inima lui Gracie se umplu de fericire. Pentru ea, faptul că dragul ei Unchi Hans o lăuda astfel era ceva mai minunat decât oricare alt compliment. Se simțea de parcă ar

fi plutit, asemenea unui balon umplut cu aer cald. Încurajată de interesul lui, scoase caietul de schițe ascuns sub pat, ca să i-l arate şi pe acela. Se aşezară amândoi pe covor, privind, pe rând, fiecare desen făcut de Gracie, care îşi dorea ca aceste clipe să dureze o veşnicie. Se simțea deosebită, aleasă, iar dragostea şi respectul față de unchiul ei crescură şi mai mult.

Într-un târziu, el se ridică în picioare şi-şi netezi cutele sacoului şi ale pantalonilor.

– Hai să coborâm la parter. Vreau să vorbesc cu mama ta.

Gracie îl urmă, fericită că unchiul Hans avea să le împărtăşească tuturor entuziasmul lui cu privire la lucrările ei, şi triumfătoare la gândul că aveau cu toții să afle că Joseph se înşela. Mama, bunica şi fratele ei erau tot la bucătărie. Maică-sa spăla vasele, iar Joseph le ştergea cu un prosop. Oma ațipise pe scaunul ei şi sforăia uşor.

– Greet, sunt dezamăgit că nu mi-ai spus niciodată ce artistă desăvârşită e nepoata mea.

Greet aruncă o privire precaută către fiică-sa. Joseph se opri din ştersul vaselor. Gracie simți tensiunea din aer şi-şi muşcă buza, neliniştită. Nu înțelegea mesajul tacit pe care-l schimbau în acele clipe mama şi unchiul ei.

– Are un viitor strălucit ca pictor restaurator, continuă el. Dacă se pregăteşte şi capătă experiență, ar putea fi chiar foarte bună.

– N-are decât treisprezece ani, răspunse Greet cu glas tremurat, deşi făcea eforturi să se stăpânească.

– Vârsta perfectă ca să învețe.

Lui Greet i se puse un nod în gât, iar Gracie simți un fior rece străbătându-i pielea. Îşi privi țintă mama, încercând să-i ghicească gândurile. Unchiul Hans se întoarse către Gracie, privind-o țintă cu ochii lui albaştri şi pătrunzători. Zâmbetul său, devenit şi mai cald, purta în el promisiunea unui viitor luminos şi fascinant.

– Draga mea, ți-ar plăcea să vii să locuieşti în Italia? Să înveți să pictezi la fel ca marii maeştri?

Acum Gracie înțelegea tulburarea mamei ei. Greet ştia ce urma să întrebe fratele ei şi, cum el îi întreținea pe toți, nu putea să-l refuze. Numai Gracie putea, dar Gracie nu era prea sigură că voia s-o facă. Crescuse cu povestirile unchiului Hans şi-şi imaginase adesea cum era viața lui în Italia. Studiase picturile din albumele aduse de el şi tânjea să vadă rodii şi lămâi crescând în pomi, precum şi pinii aceia conici care se făceau atât de înalți. Tot ceea ce era legat de unchiul Hans avea un farmec parcă din altă lume. Tot ceea ce era legat de el – era mai bun.

– Aş vrea să învăț să pictez la fel de frumos ca tine, unchiule Hans, declară ea. Dar poate că mama are dreptate şi că sunt prea mică.

Gracie spera că unchiul Hans s-o contrazică.

– Ai aproape paisprezece ani, nu? întrebă el.

Gracie încuviință din cap.

– Ar fi mare păcat să rămâi aici, când ai putea să faci ucenicie cu cel mai mare pictor restaurator din Europa.

De data asta, Gracie nu mai reuşi să-şi ascundă entuziasmul.

– Te rog, mamă! o imploră ea. Aş vrea să merg măcar pentru un timp, să văd dacă o să-mi placă. N-ai nimic împotrivă, nu?

– Nu poate să învețe meseria de restaurator la Londra? interveni Joseph, care nu scosese o vorbă, iar acum nu mai avea nevoie să şteargă farfuria, fiindcă, între timp, se uscase singură.

– Da! se repezi Greet să-l aprobe. Londra are cele mai bune galerii de artă din întreaga lume.

– Dar eu nu locuiesc la Londra, replică unchiul Hans, iar tonul lui iritat îi reduse la tăcere atât pe sora, cât şi pe nepotul lui. Eu locuiesc în Italia, şi tot acolo am atelierul de pictură. Acolo e şi restauratorul, acolo sunt şi materialele mele. Dacă Gracie învață ceva, are s-o facă sub supravegherea mea. Zâmbi către Greet, înțelegând, parcă, grija ei de mamă. O să am grijă de ea, spuse el cu blândețe. E ca o fiică pentru mine. O fiică de preț. Nu i se va întâmpla nimic rău. Dar am s-o învăț o meserie, Greet. O cale de a câştiga un ban cinstit. Vrei să ajungă să facă rochii, aşa cum faci tu, o slujbă unde câştigi abia cât să ai ce pune pe masă? Ăsta-i viitorul pe care-l doreşti tu pentru fiica ta?

– Nu, nu asta vreau pentru Gracie, răspunse ea, liniştită.

– Atunci oferă-i prilejul ăsta, o îndemnă el. Am să mă ocup eu de paşaport. Lasă totul în seama mea.

Se aşternu o tăcere îndelungată. Gracie se uita la mama ei, urmărind-o cum îi roiau în minte zeci de gânduri, cum

punea în balanță avantajele pentru fiica ei şi dezavantajele pentru ea însăşi. În cele din urmă, umerii îi căzură; Gracie înțelese că unchiul ei câştigase bătălia. Că amândoi câştigaseră, fiindcă ea, una, îşi dorea din tot sufletul să meargă în Italia.

– Foarte bine, Hans. Fă cum vrei tu, încuviință, încetişor, Greet. Sper doar să nu apuc să regret decizia asta.

Aşa se face că, într-o zi de mai cu burniță, Gracie porni să înceapă o viață nouă în Italia. Îmbrăcată în cea mai bună rochie de duminică a ei, purtând pe cap pălărioara cu care mergea, de regulă, doar la biserică, îşi luă rămas-bun de la familie şi îşi îmbrățişă cu putere mama, simțind, pentru o clipă, împunsătura unui regret. Oma se ştergea la ochi cu o batistă. Până şi Joseph avea ochii înlăcrimați, deşi nu plângea.

– Doar nu pleci pentru totdeauna.

Râzând, unchiul Hans îi puse valijoara în taxiul care urma să-i ducă la aeroportul din Londra.

– Am s-o aduc înapoi curând, făgădui el, şi veți vedea cu toții c-o voi fi tratat ca pe o prințesă.

Gracie nu fusese niciodată plecată în afara Londrei. Nu călătorise niciodată cu taxiul şi nu se apropiase în viața ei de un avion. Acum părăsea oraşul şi păşea într-o altă lume, fermecată de tot ceea ce vedea prin fereastra taxiului. Nu era neliniştită, fiindcă îl avea alături pe unchiul Hans. El, însă, nu se arăta deloc interesat de câmpurile şi cătunele care li

se perindau prin fața ochilor şi şedea cu glezna sprijinită pe genunchi, citind ziarul.

Gracie se străduia să nu rămână cu gura căscată în timp ce-şi urma unchiul prin aeroport, până la ghişeul de îmbarcări. Totul era sclipitor, de la podeaua lucioasă până la sticla geamurilor. Chiar şi femeia în taior albastru şi pălărioară de aceeaşi culoare, care le luă paşapoartele şi biletele, părea înconjurată de o aură supranaturală. Gracie se uită cum valijoara ei dispăru, aşezată pe un cărucior încărcat cu bagaje, şi se întrebă, speriată, dacă avea s-o mai vadă vreodată. Ştia, însă, că se putea face de râs dacă-şi exprima temerile cu voce tare, aşa că-şi puse toată încrederea în unchiul ei şi-l urmă prin terminal. Era mare aglomerație. Toți călătorii păreau să se fi îmbrăcat cu cele mai bune haine pentru această ocazie. Stând cu o ceaşcă de ceai în față, se întrebă dacă ceilalți călători îşi dădeau seama că ea se afla pentru prima oară într-un aeroport sau dacă arăta la fel ca ei, nepăsătoare şi obişnuită cu astfel de experiențe. Unchiul Hans sorbea dintr-un pahar mare de gin tonic, citind din nou ziarul. Călătorise atât de mult, încât era plictisit de toate lucrurile care o fascinau pe Gracie. Fetița îl privi cum îşi aprinde o țigară, apoi observă chelneriței chicotind, şoptind într-un colț şi aruncând mereu priviri în direcția lor. Era pentru prima oară când Gracie îşi dădea seama ce bine arăta unchiul ei. Desigur, el întotdeauna atrăsese toate privirile, însă Gracie înțelegea acum şi că era un bărbat frumos. Cât se simțea de mândră că se afla alături de el!

Nimic din existența ei de până atunci n-o pregătise pentru experiența zborului. Nimic din ce i se spusese despre călătoria cu avionul nu se compara cu realitatea. Şedea pe scaunul moale de piele, cu nasul lipit de hubloul rotund, în

timp ce avionul îşi luă avânt pe pistă şi se desprinse de sol. Pământul păru că se prăbuşea sub ea, devenind tot mai mic şi mai mic, şi, pentru o clipă, Gracie avu senzația că-şi lăsase stomacul pe pista de decolare. Unchiul Hans râse încetişor şi amuzat.

– Sper că nu-ți pare rău că ai venit? întrebă el.

– Deloc, răspunse Gracie.

Gândul la casă şi la familia lăsată în urmă nu-i trezea nici un fel de regret.

Gracie se îndrăgosti de Italia din prima clipă în care dădu cu ochii de ea. Ca şi cum până atunci ființa ei ar fi fost incompletă, ca şi cum i-ar fi lipsit o parte vitală din făptura ei, şi abia acum, în acel extraordinar moment, recunoscuse şi înțelesese atare lucru. Respira aerul cald şi parfumul unor plante şi flori necunoscute, simțind că sufletul i se trezea la viață la fel ca mugurii care se deschideau în lumina soarelui. Şoferul unchiului Hans aştepta în poziție de drepți, îmbrăcat în costum bleumarin şi cu şapcă pe cap, alături de un automobil Lancia de un alb strălucitor, genul de maşină pe care Gracie o văzuse numai în reviste şi care aparținea doar unor stele de cinema. Razele soarelui se reflectau orbitor în capotă, mai strălucitoare decât cea mai însorită zi de vară la Londra.

Automobilul îi duse în afara oraşului. Gracie şedea pe bancheta din spate, privind pinii umbrelă, colinele unduitoare, verzi şi gălbui, care păreau de catifea sub cerul azuriu. Cuvintele italieneşti cu care unchiul ei i se adresa şoferului deveniră tot mai îndepărtate, până când ajunse să le perceapă doar ca pe un murmur, ca pe bâzâitul unei

albine. Maci sălbatici creşteau printre lanurile abia încolţite, ferme arătoase, cu acoperişuri de ţiglă, se ascundeau printre ramurile chiparoşilor. Gracie nu văzuse în viaţa ei ceva atât de frumos. Tot timpul în care ea îşi dusese viaţa zilnică în Londra cea cenuşie şi ceţoasă, acest paradis existase aici, iar ea nu ştiuse nimic despre el. I se părea cumva cu neputinţă ca această frumuseţe de nedescris să-i fi fost ascunsă şi, de n-ar fi fost unchiul Hans, poate că n-ar fi cunoscut-o niciodată. Se simţea şi mai recunoscătoare faţă de el, faţă de acest magician care o adusese în paradis, şi şi-ar fi dorit ca mama ei, Oma şi Joseph să-l poată vedea cu ochii lor.

Unchiul Hans locuia la capătul unui drum lung, de ţară, într-o vilă mare şi pătrată, construită din aceeaşi piatră de culoarea nisipului ca şi casele văzute de Gracie până atunci, cu acoperiş de ţiglă şi ferestre mari, cu obloane verzi. De jur împrejur se vedeau dealuri şi păduri. Era exact genul de loc unde se aşteptase Gracie să locuiască unchiul ei. Trei bărbaţi în uniformă veniră să ia bagajele (spre uşurarea ei, valijoara reapăruse, ca prin farmec, la aeroportul din Pisa), iar o tânără cu pielea măslinie şi păr castaniu, lucios, se grăbi să-i ureze bun venit stăpânului. Gracie le răspunse tuturor la zâmbet cu un salut timid, pe care ei îl înţeleseră perfect. Unchiul ei îi puse o palmă pe spate, împingând-o uşor prin grădinile frumos îngrijite, cu tufe tunse în sfere perfecte, cu straturi de levănţică ce umpleau aerul de parfumul lor dulceag, totul – pe un fundal sonor de cântec de greieri şi ciripit de păsări. Erau acolo smochini şi lămâi, despre care unchiul Hans îi spuse că aveau să rodească în septembrie, şi crânguri de măslini din fructele cărora îşi făcea el singur uleiul. Grădinile păreau nespus de rodnice, de parcă şi-ar fi stăpânit cu greu entuziasmul de a creşte şi de a se extinde. Gracie simţea, ca pe o fierbinţeală pe

propria piele, energia ridicându-se din pământ. Această energie o făcea să se simtă vie şi, brusc, o încercă dorința copilărească de a se rostogoli prin iarbă, râzând în gura mare.

Dormitorul era simplu, dar confortabil, cu ferestre care dădeau către două laturi ale grădinii. Pe una dintre ele era o terasă cu o masă şi şase scaune, umbrită pe jumătate de un smochin, iar pe cealaltă – o pajişte cu o alee pietruită şi străjuită de tufe tunse, care ducea la o pagodă şi la un grupaj alcătuit din câteva scaune de grădină. Gracie şi-l imagină pe unchiul ei stând acolo, fumând şi citindu-şi ziarul la umbră.

Nu-i luă prea mult timp ca să-şi despacheteze lucrurile, căci nu avea prea multe. Coborî la parter şi-şi căută unchiul prin camerele confortabile şi aerisite, decorate bogat, dar elegant, cu tapiserii şi cu rafturi care gemeau de cărți şi de diverse alte obiecte. Fata care-i întâmpinase la sosire îşi făcu apariția şi o îndrumă pe Gracie către un hambar reamenajat din spatele casei. Gracie împinse uşa masivă şi pricepu de îndată că se găsea în cel mai important loc dintre toate, atelierul despre care îi vorbise unchiul ei. Nu mirosea aşa cum îşi imaginase ea că ar fi trebuit să miroasă atelierul unui pictor, a ulei, terebentină, pânze şi rame de lemn prăfuite, ci a ceva necunoscut. Era ordonat şi de o curățenie impecabilă, semănând mai curând cu laboratorul de chimie de la şcoală decât cu un atelier de pictură. Tablourile stăteau sprijinite de pereții văruiți, pe şevalete se vedeau picturi mai vechi sau deteriorate care aşteptau să li se acorde atenție, rafturile erau ticsite de sticle cu lichide colorate şi de tuburi de vopsele, de borcane lucitoare cu pensule şi de unelte cum Gracie nu mai văzuse până atunci. Erau acolo dulăpioare şi sertare, totul frumos etichetat.

Ferestrele înalte erau acoperite de obloane care blocau complet lumina naturală, iar becurile şi lămpile fixate pe şevalete dădeau întregii încăperi un aer ştiinţific. Gracie observă şi un ventilator uriaş, cu un tub lung, aşezat pe o măsuţă cu rotile pe care se mai găseau o tavă cu vopsele şi nişte borcănele ce conţineau diverse chimicale. Impresia generală era cea de muncă grea şi asiduă.

Din spatele unui şevalet se ivi un chip de bărbat. Avea creştetul chel şi atât de lucitor încât lumina lămpii prinse de şevalet se reflecta în el. Puţinul păr pe care-l mai avea era de culoarea paiului şi dat pe după urechile la fel de mari ca stroopwafel-urile[20] pe care le pregătea Oma la micul dejun. Avea o figură blândă, nasul acvilin, iar ochii lui mici sclipeau din spatele unei perechi de ochelari rotunzi.

– Tu trebuie să fii Gracie, zise el rar şi răspicat, luând pensula de pe pânza la care lucra.

Ea încuviinţă din cap.

– Atunci, eşti ucenica mea, adăugă el, iar Gracie băgă de seamă că vorbea englezeşte cu un pronunţat accent olandez, la fel ca bunica ei.

– Da, aşa e, răspunse ea, uitându-se în jur după unchiul Hans.

– Eu sunt Rutger. Îl cunosc pe unchiul tău de vreo cincisprezece ani. Tu ce vârstă ai, Gracie?

– Aproape paisprezece, răspunse ea.

---

[20] Vafe cu sirop de caramel, desert tradiţional olandez.

Bărbatul dădu din cap cu gravitate.

– Unchiul tău spune că eşti foarte talentată.

– Unde-i unchiul? întrebă ea.

Rutger făcu un semn din cap către uşa din fundul încăperii.

– În atelierul lui.

Gracie vru s-o pornească într-acolo, dar Rutger o opri.

– Nu, n-ai voie să intri. E locul unde munceşte Hans, şi nu-i place să fie deranjat. Ce-ar fi să-ți iei un şorț şi să aduci scaunul de colo, ca să vezi ce fac eu acum?

Gracie făcu precum i se spusese şi se aşează.

– Tocmai restaurez o parte dintr-o pictură de altar renascentistă, îi spuse el. Treaba mea e s-o fac să arate cât mai aproape de felul în care arăta la început. Nu poți decât să-ți dai silința să ajungi la o interpretare a originalului, cred că înțelegi. Ca să faci asta, desigur că ai nevoie de răbdare şi pricepere, dar, mai presus de toate, de capacitatea de a interpreta. Asta e prima sarcină a restauratorului, şi asta am să te învăț şi pe tine să faci.

Rutger începu să atingă cu grijă suprafața pânzei cu pensula pe care o ținea în mână.

– Atunci când te uiți la o pictură, trebuie mai întâi să vezi ce e în spatele imaginii. Trebuie să ai în vedere tot felul de lucruri: când a fost pictată, pentru ce anume, pe ce suprafață, din ce material e rama. Trebuie să ai îndeajuns de multe cunoştințe despre istoria materialelor şi despre

procesul de îmbătrânire a picturii, ca să-ți dai seama de intenția artistului. Să fii un pictor talentat e doar primul pas – şi încă unul foarte mic. Trebuie să fii detectiv.

O privi țintă. Gracie văzu că avea ochii de culoarea ambrei.

– Eu am să te învăț tot ceea ce e nevoie să ştii.

– Unchiul spune că eşti cel mai mare pictor restaurator din Europa, zise Gracie.

– Mă flatează, răspunse Rutger. Dar modestia nu mă împiedică să spun că da, sunt foarte priceput.

În aceeaşi clipă, uşa din fundul încăperii se deschise şi-şi făcu apariția unchiul Hans.

– A, văd că ați făcut cunoştință, spuse el, dând cu ochii de amândoi.

– Am început prima lecție, îl anunță Rutger.

– Foarte bine, încuviință unchiul Hans.

Gracie încercă să vadă ce se afla în camera din spatele lui, dar unchiul Hans închise uşa şi o încuie cu cheia. Nimic nu-i mai incitant decât o uşă încuiată, aşa că Gracie deveni, brusc, curioasă. Numai că n-avea să fie invitată în acea încăpere vreme de mulți ani de atunci încolo, iar când, într-un târziu, avea să i se îngăduie să intre, ceea ce urma să vadă n-avea să-i mai lase nici o posibilitate de întoarcere de pe drumul pe care apucase.

Capitolul 5

Italia 2010

Aeroportul Heathrow se schimbase de când Gracie fusese acolo ultima oară, în schimb, Italia – nu. Nu cu adevărat, nu în esența ei. Frumusețea acelor locuri era la fel de copleşitoare ca atunci când ea dăduse pentru prima oară cu ochii de ele. În tinerețe, Italia o umpluse de entuziasm şi de bucurie, iar acum sufletul lui Gracie era plin de melancolie.

Călătoria fusese tensionată. La aeroport, Carina petrecuse cea mai mare parte a timpului pe telefonul mobil, fie vorbind cu asistenta ei, fie citind mesaje sau răspunzând la ele. La rândul ei, Anastasia abia dacă îşi luase ochii de la telefonul mobil. O salutase vag pe bunică-sa atunci când se întâlniseră, dar evitase să răspundă întrebărilor lui Gracie, luându-şi un aer ocupat şi plângându-se tot timpul că era obosită. Gracie se arătă răbdătoare. Oricum, gândurile ei zburau în altă parte, înapoindu-se, cu prudență, în alte vremuri, de dinainte ca Anastasia sau Carina să se fi născut.

Gracie băgase de seamă că fiica ei slăbise şi se făcuse tot mai palidă în decursul anilor. Nu mai avea nimic din fata plinuță care lăsase în urmă Devonul şi plecase la Londra ca să-şi urmeze visul. Deceniile care trecuseră nu-i fuseseră favorabile. Arăta hărțuită şi răspundea exasperată ori de câte ori Anastasia îi cerea să mănânce sau să bea ceva, de

parcă fiică-sa i-ar fi fost o povară. Gracie reuşise să-şi facă nepoata să zâmbească atunci când îi cumpărase un croasant şi un suc, în timp ce Carina se lăsase pe vine în spatele scării rulante ca să vorbească la telefon. Dar zâmbetul dispăruse de îndată ce Anastasia se înapoiase la jocul ei de pe telefon sau la prietenii cu care comunica pe reţelele de socializare. Gracie nu înţelegea cum era cu telefoanele astea moderne. Pe vremea ei, oamenii stăteau de vorbă unii cu alţii.

Deşi mereu îmbufnată, Anastasia era o fată drăguţă. Gracie recunoştea trăsăturile lui Rufus, care se potriveau extrem de bine pe un chip feminin. Însă, mai mult decât orice, îşi recunoştea la ea propriii ochi – cenuşii-verzui, cu irisurile înconjurate de un cerc gri-închis – şi asta o făcea să zâmbească, fiindcă tocmai ochii îi dădeau nepoatei ei o frumuseţe aparte. Îşi spuse că fata, probabil, nici nu realiza ce ochi frumoşi avea. Gracie o studie pe Carina, care avea ochii căprui ai tatălui ei, şi se întrebă ce anume, regimul alimentar sau stresul, o făcuse să-şi piardă strălucirea. Anastasia avea noroc, fiindcă la vârsta ei strălucirea era ceva firesc şi venea de la sine. Apoi Gracie se analiză pe ea însăşi şi strălucirea ei pierdută, amintindu-şi de zicala: „Tinerii nu ştiu să profite de tinereţea lor”, şi gândindu-se la cât adevăr cuprindea ea. O femeie ajunge să-şi aprecieze cu adevărat frumuseţea numai în momentul în care începe s-o piardă. Însă Gracie nu fusese niciodată frumoasă precum era Anastasia. În rochiţa ei înflorată şi încălţată cu pantofii roz, cu toc, fata nu-şi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra bărbaţilor din jur. Gracie îşi zise că această atenţie avea să devină evidentă şi pentru ea – în momentul sosirii lor în Italia.

Predicția se dovedi adevărată. De cum ajunseră în Pisa, Anastasia nu se mai preocupă de telefon, băgând de seamă admirația nedisimulată de pe chipurile bărbaților italieni.

– Să nu te uiți în ochii lor, o sfătui Carina, în timp ce străbăteau aeroportul îndreptându-se către stația de taxiuri de la intrare. Stai cu ochii-n pământ şi nu-i încuraja.

– Dar e un compliment, interveni Gracie, străduindu-se să țină pasul cu ele.

– Ba nu, nu e, ripostă Carina. Italienii întorc capul după tot ce poartă fustă.

Ei bine, dat fiind că nu întorceau capul după Carina, remarca era evident neadevărată, îşi zise Gracie. Cât despre ea însăşi, nimeni n-o remarcase vreodată cu adevărat, nici chiar în tinerețe.

Castelul Montefosco se afla într-un orăşel numit Colladoro, la o oră de mers cu maşina. Carina şi Anastasia se aşezară pe bancheta din spate, dându-i lui Gracie locul din față şi lăsând-o singură cu gândurile ei, căci şoferul nu se aştepta ca ea să vorbească italiana şi nici nu-l interesa să afle dacă o vorbea sau nu. Carina îi explică, într-o italiană stricată, unde voiau să ajungă. El părea să cunoască locul, fiindcă încuviință din cap, entuziasmat. De oglinda retrovizoare atârna un crucifix, iar pe bord era lipită o fotografie cu soția şi copiii lui. La vederea acelei familii fericite, Gracie simți un nod în gât. Îşi apăsă degetele pe buze şi întoarse capul către geam. Dacă acum era atât de tulburată, ce avea să se întâmple dacă ajungea la castel?

Priveliştea o duse cu gândul în trecut, la locul unde cealaltă viaţă a ei zăcea abandonată şi nebăgată în seamă. Vălul de penumbră, atât de cunoscut, al asfinţitului care cobora acum peste dealuri, dându-le o tentă trandafirie, îi trezi la viaţă amintirile. Parcă mai ieri se plimba pe câmp, bucurându-se de măreţia apusului de soare. Parcă mai ieri, şi totuşi – nu era aşa. Simţi în ochi arsura lacrimilor şi deschise larg pleoapele, ca să nu plângă. Cum de ceva atât de adânc cufundat în trecut putea fi atât de actual? Trecuseră mai mult de patruzeci de ani, şi totuşi inima începu să-i bată mai repede, iar palmele i se umeziră. Simţea cum i se strângea stomacul de emoţie. La ce se aştepta? Cât de mare avea să-i fie dezamăgirea dacă... Îşi înfrână gândurile, care păreau s-o fi luat razna. Nu, nu fusese o decizie necugetată să vină aici, îşi spuse ea. Era bătrână. Zilele îi erau numărate. Nu voia să moară fără să afle.

Carina şi Anastasia şedeau pe bancheta din spate, fiecare preocupată de telefonul ei, fără să bage de seamă teama crescândă a lui Gracie, nici măreţia locurilor de dincolo de geamurile maşinii. Când şi când, peisajul le atrăgea atenţia, iar ele întorceau capul ca să privească afară. Apoi erau din nou chemate de bâzâitul telefonului şi-şi mutau privirea, deloc impresionate de frumuseţea amurgului italian.

Atunci când zăriră, în depărtare, lumini pe coama unui deal, deja se lăsase noaptea. Cerul căpătase o nuanţă de albastru-violet şi primele stele prindeau să licărească, la fel ca lumina lunii reflectată în valurile mării cuprinse de întuneric. Gracie îşi ţinu răsuflarea, dându-şi seama că tot trupul ei stătuse încremenit în aşteptare. Acum o durea din cap până-n picioare.

– Acolo este, spuse ea, făcându-le pe Carina şi pe Anastasia să ridice privirea de pe telefoane.

Oraşul care se ghemuia la poalele dealului sclipea luminat ca în poveşti, şi Gracie băgă de seamă cât de puţin se schimbase. Parcă ar fi fost în 1955. Ca şi cum canionul adânc pe care anii îl săpaseră între „acum” şi „atunci” s-ar fi închis dintr-odată. Silueta colinelor se profila pe cerul de un albastru regal, acum ca şi atunci, chiar înainte ca inima lui Gracie să fi recunoscut acele coline.

– Eccoci qua[21], spuse taximetristul, iar Gracie încuviinţă din cap, bucuroasă că se făcuse atât de întuneric încât omul nu-i putea vedea expresia întunecată de pe chip.

Taxiul înaintă încet pe drumul îngust, apoi începu să urce serpentinele blânde ce duceau în vârful dealului. Gracie coborî geamul şi respiră cu nesaţ mirosul de pini, rozmarin sălbatic şi cimbru, lăsând cântecul ritmic al greierilor să-i liniştească sufletul ca o melodie ce o smulgea din gândurile ei şi o aducea în prezent, în noaptea liniştită şi înmiresmată. Privi clădirile cunoscute, pe când drumul făcea o cotitură, intrând în oraş. Dintr-odată, locul prinse viaţă. Localnicii stăteau la măsuţele din faţa câte unei trattoria[22], bând vin şi mâncând pasta, femeile se plimbau braţ la braţ în drum spre cină, copiii se jucau liber, câini vagabonzi tropăiau pe trotuar, căutând câte ceva de mâncare. Oraşul fierbea de mişcare, în aer pluteau arome de ceapă prăjită şi de carne la grătar, iar Anastasia îşi închise telefonul şi începu să privească în jur cu interes.

---

[21] Am ajuns (în limba italiană în original).

[22] Birt, restaurant specific italienesc.

În cele din urmă, ajunseră în fața unei porți de fier prinse în stâlpi de piatră care păreau foarte vechi. Aleea era mărginită, de o parte şi de alta, de chiparoşi care se înălțau drepți ca nişte santinele umbroase, iar sus, în vârf, se înălța castelul. Gracie simți cum i se tăiase răsuflarea. Îl putea vedea strălucind printre copaci. Odinioară nu era atât de luminat.

– Mi-e foame, spuse Anastasia.

– Sunt sigură că la castel te aşteaptă o farfurie mare cu spaghetti, o linişti Carina. Eu, una, m-aş mulțumi cu un pahar mare de vin, adăugă ea, înveselită de gând.

Gracie era prea emoționată ca să vorbească. Prea încordată ca să se mişte. Nu ştia cum avea să reuşească să coboare din maşină. Brusc, se simți paralizată de frică.

Taxiul ajunse în vârful dealului şi coti la dreapta, oprind în fața unui uriaş portone[23]. Carina şi Anastasia coborâră, fericite să-şi dezmorțească picioarele, nerăbdătoare să ajungă înăuntru. Gracie aşteptă, cu degetele atât de încleştate pe poşeta din poală încât i se albiseră încheieturile. Îşi întoarse privirea către tânărul care venea către ele dinspre intrarea în castel, probabil ca să le ajute la bagaje, apoi se uită în spatele lui, aproape aşteptându-se să vadă pe altcineva. Portiera din dreptul ei se deschise pe neaşteptate, făcând-o să tresară violent.

– Ci siamo arrivati, signora[24].

---

[23] Portal (în limba italiană în original).

[24] Am ajuns, doamnă. (în limba italiană în original).

Era şoferul de taxi, care-i zâmbea cu amabilitate.

Gracie se străduia să-şi revină.

– Grazie[25], murmură ea, luându-l de mână şi lăsându-l s-o ajute să coboare din maşină. Finalmente. Sono stanca morta[26].

– Lei parla italiano[27]! exclamă el, surprins.

– Si, un po[28], răspunse Gracie.

Imediat, fiică-sa veni lângă ea, cu o figură îngrijorată.

– Eşti bine, mamă? o întrebă, simțindu-se vinovată că nu-i acordase mai multă atenție. Cred că eşti obosită. Hai să mergem înăuntru. Vrei să mâncăm sau mai întâi mergem în camerele noastre şi apoi mâncăm?

– Mai întâi mergem în camere, răspunse Gracie, dornică să rămână singură.

– Eu sunt moartă de foame, se plânse Anastasia.

– Bunica vrea să meargă mai întâi în cameră, aşa că va trebui să mai aştepți.

---

[25] Mulțumesc (în limba italiană în original).

[26] În sfârşit. Sunt frântă de oboseală. (în limba italiană în original).

[27] Vorbiți italiana! (în limba italiană în original).

[28] Da, puțin (în limba italiană în original).

Gracie era cu gândul dus prea departe ca să bage de seamă că nepoata ei îşi dăduse ochii peste cap.

Gracie o lăsă pe fiică-sa s-o ajute să urce scara şi să intre pe uşa cea mare. Se simţea teribil de bătrână, ca şi cum peste ea ar fi trecut un deceniu doar în scurtul timp în care călătoriseră cu taxiul. Inima îi bătea nebuneşte. Îşi zise că nu-i făcea bine la sănătate să fie atât de agitată. Se prinse cu putere de braţul Carinei şi intră, clătinându-se pe picioare.

Din clipa în care păşiră înăuntru, îşi dădură limpede seama că nu se găseau într-un hotel, ci într-o reşedinţă particulară, ba chiar într-una destul de sărăcăcioasă. Nu exista birou de recepţie, nici foaier, nici vreo formalitate de îndeplinit, nimic. Tablouri vechi şi prăfuite, în rame aurite, erau agăţate de jur împrejurul holului, pereţii roşii ar fi avut nevoie de un strat nou de vopsea, iar mobilierul vechi s-ar fi cerut lustruit. Cu toate astea, locul dădea o puternică senzaţie de căldură şi ospitalitate. Un câine enorm şi lăţos dormea pe podeaua de gresie, aşa că femeia care le ieşi în întâmpinare se văzu nevoită să păşească peste el ca să le ureze bun venit.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Burton, zise ea, cu un pronunţat accent italienesc, apucând mâna tremurândă a lui Gracie în mâna ei mare şi umedă şi strângând-o cu blândeţe. Eu sunt Ilaria, fiica Mammei Bernadetta, şi vreau să vă urez bun venit la castelul Montefosco. Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Cavendish, iar tu, zâmbi ea larg către Anastasia, eşti domnişoara Cavendish.

Era de o energie atât de debordantă, încât Carina şi Anastasia se simţiră revigorate pe loc.

– Te rog să ne spui pe nume, o rugă, politicoasă, Carina. Gracie, Carina şi Anastasia.

– Ce nume frumoase! Ei, dar probabil că vă e foame, râse Ilaria. Aici, la Castello[29], ne e foame tot timpul. Însă avem mâncare, şi încă din belşug.

Gesticulă spre trupul ei durduliu, abia ținut în frâu de rochia neagră.

– Arăt eu a femeie care se abține de la cină? Hadeți, veniți, v-am pregătit paste delicioase. E o rețetă de la Mamma Bernadetta, iar mâine veți învăța cum s-o gătiți chiar voi, cu mâna voastră. Acum dați-mi voie să vă ospătez, ca să dormiți bine la noapte, da?

Gracie ar fi preferat să se retragă în odaia ei, însă o urmă pe Ilaria prin castel până în sufragerie, împinsă de un sentiment crescând de curiozitate şi uimire. Totul era la fel ca altădată. Chiar şi mirosul era acelaşi, de ziduri vechi şi de levănțică. Pe jos era presărată levănțică, şi fiecare pas degaja în aer un nou val de parfum.

Ilaria le conduse într-o sală mare, cu un tavan înalt şi boltit, două uşi monumentale, duble, şi o tapiserie de mari dimensiuni, care acoperea în întregime peretele opus. La capătul celălalt al sălii se găsea un şemineu, în fața căruia se afla un ghiveci uriaş şi rotund, plin cu garoafe roşii, fiindcă în aprilie nu era nevoie să se facă focul. În mijlocul încăperii trona o masă lungă, în jurul căreia se găsea un grup de oameni care beau vin şi mâncau paste pregătite

[29] Castel (în limba italiană în original).

după rețeta Mammei Bernadetta. Păreau să fie foarte gustoase, fiindcă nimeni nu vorbea.

– Nu-i nevoie să vă ridicați de la masa la care savurați delicioasele dumneavoastră paste! exclamă Ilaria, făcându-le semn cu mâna ca să se asigure că aveau să rămână cu toții la locurile lor. Dați-mi voie să vi le prezint pe Gracie, Carina şi Anastasia. Tocmai au sosit de la Londra şi le e tare foame.

Trase un scaun şi o ajută pe Gracie să se aşeze. Carina se învioră la vederea sticlelor de vin, iar Anastasia – la vederea frumosului tânăr din celălalt capăt al mesei, care o privea cu interes. Ilaria începu să ocolească masa, prezentând oaspeții, unul câte unul. Se vedea bine că avea o memorie extraordinară şi că-i plăcea să arate asta.

– Acest domn încântător se numeşte Rex Bryce, zise ea, punându-şi palmele pe umerii unui bărbat care părea să fi fost cam de o vârstă cu Gracie. Rex a venit din California. Acolo are un ranch frumos, unde face vin. Cred că se pricepe de minune la meşteşugul despre care am pomenit, din moment ce a dat vinului nostru nota zece. Aceste trei doamne atât de drăguțe sunt din Manchester, continuă ea, ajungând în dreptul unei tinere cu părul vopsit blond, unghii artificiale lungi şi purpurii şi cu pielea foarte bronzată, care stătea în stânga lui Rex Bryce. Iat-o pe Wendy Knowles, anunță Ilaria, iar aceasta e Tiff Beale, adăugă ea, atingând umărul fetei de lângă Wendy, care avea părul castaniu-roşcat, tuns foarte scurt, şi purta un tricou cu decolteu în formă de V, pe care scria „Fie ce-o fi!” cu litere argintii, sclipitoare. Cea de-a treia e această încântătoare făptură cu păr lung şi frumos, Brigitte Dunne, căreia să nu-i spuneți „Bridget” decât dacă vreți să vă alegeți

cu un ochi învineţit. Aici, la castelul Montefosco, nu ne plac ochii învineţiţi!

Cârlionţii blond-cenuşii ai lui Brigitte ajungeau până aproape de talia subţire. Era îmbrăcată cu o bluză care avea aplicată deasupra sânilor imaginea mărită a unei albine, şi, scurtă fiind, îi lăsa la vedere abdomenul bronzat, pe care sclipea din când în când un inel prins în ombilic.

– Cu toatele şi-au lăsat bărbaţii să flămânzească acasă, în timp ce ele mănâncă precum nişte regine. Dar nu vă temeţi, soţii lor se vor îngrăşa atunci când ele se vor înapoia în ţară şi le vor găti delicioasele reţete învăţate de la Mamma Bernadetta.

Cele trei tinere se uitară una la alta şi izbucniră în râs cu promptitudinea oamenilor care râd des, de multe ori chiar de ei înşişi. Apoi Ilaria îşi puse palmele pe umerii tânărului care se tot uita la Anastasia.

– Iar acest băiat frumos şi fermecător e Alex Strauss-Jones, venit aici cu mama sa, Lauren. Alex ne vizitează cam împotriva voinţei lui, după cum singur recunoaşte, pentru că Lauren, care e acolo...

Ilaria arătă către Lauren, care se crispă şi zâmbi, uşor stânjenită.

– ...trebuia să vină cu o prietenă, numai că prietena ei cea neserioasă a lăsat-o baltă în ultimul minut, aşa încât Alex a venit în locul ei, salvându-şi mama precum un cavaler în armură strălucitoare. Amândoi sunt americani, însă locuiesc la Londra. Şi ultima, dar nu cea din urmă, e frumoasa Madeleine, care vine din Belgia. Soţul ei,

sărmanul, e foarte flămând, fiindcă Madeleine nu-i face de mâncare niciodată. Prin urmare, ea a venit ca să învețe să gătească şi, astfel, să-şi facă soțul fericit. Îți promit, draga mea, că soțul tău va fi încântat atunci când te vei duce acasă şi-i vei găti toate rețetele Mammei Bernadetta. Uite, îți propun un târg. Dacă după o săptămână e tot slab şi flămând, îți dau banii înapoi.

Toată lumea izbucni în râs.

– Cu toții ați sosit azi şi ar trebui să adaug că ați fost foarte punctuali. Eu vă urez bun venit în numele contelui Tancredi Bassanelli. Sperăm să vă simțiți bine în casa lui şi s-o considerați propria casă pe toată durata şederii aici. Aveți acces peste tot, afară de ultimul etaj, unde sunt apartamentele particulare ale contelui. Acum, mâncați! Poftă bună! Mâncatul şi plăcerea de a mânca sunt cele mai importante ingrediente atât timp cât veți locui la castel.

Carina se servise deja cu vin, fiindcă acela nu părea genul de loc în care chelnerii abia aşteaptă să servească la masă, astfel încât devenise foarte sociabilă. Decise să nu se atingă nici de paste, nici de pâine, ci să mănânce doar salată, care arăta apetisantă atât cât putea să arate o salată. Anastasia se apucă să înfulece şi se învioră instantaneu, ca o floare ofilită atunci când e udată. Gracie, care niciodată nu atrăsese atenția nimănui şi, cu siguranță, nu se aştepta să-i acorde cineva atenție, şedea tăcută, sorbindu-şi vinul, mâncându-şi pastele – o rețetă clasică, cu sos de roşii şi busuioc, dar mult mai gustoasă decât orice ar fi degustat acasă, şi ascultând conversația oaspeților adunați în jurul mesei.

Cele trei fete, Wendy, Tiff şi Brigitte, erau foarte exuberante. Păreau să aibă doar puţin peste treizeci de ani şi se vedea limpede că erau încântate să se afle acolo. Sporovăiau fără rezerve, stimulate de paharele mari de vin, de ţigări (pentru care se ridicau de la masă, mergând să fumeze pe terasă) şi de entuziasmul general, vorbindu-le celorlalţi despre ele şi molipsindu-i de o irezistibilă joie de vivre[30]. Domnul cel vârstnic, Rex, era la fel de tăcut ca Gracie şi asculta flecăreala fetelor cu un aer amuzat. Are o figură înţeleaptă, îşi zise Gracie, trădând o fire răbdătoare, cu înclinaţii filosofice. Purta o haină kaki de tip safari, cu o mulţime de buzunare, şi o cămaşă albastră descheiată la gât, care îi scotea în evidenţă ochii de un albastru ca de porţelan. Ridurile din colţul ochilor sugerau că petrecuse multe zile fierbinţi privind soarele cu ochii mijiţi.

Din discuţii, reieşi că Madeleine provenea din partea flamandă a Belgiei. De o frumuseţe indiscutabilă, cu părul castaniu şi lucitor lung până la umeri, radioasă, cu pielea bronzată şi cu un chip deschis şi prietenos, arăta abia trecută de cincizeci de ani, deşi, după mâini, Gracie deduse că avea, probabil, cu zece ani mai mult. Judecând după linia maxilarului şi după trăsăturile viguroase, Gracie intui o personalitate puternică, numai că Madeleine era îndeajuns de amabilă încât să stea la locul ei şi să le îngăduie femeilor mai tinere să fie în centrul atenţiei, privindu-le cu ochii ei verzi, ca de pisică, vizibil amuzată de trăncăneala lor. Lauren începuse să discute cu Carina. Păreau să aibă cam aceeaşi vârstă şi aceleaşi preocupări. Gracie anticipă că cele două aveau să se împrietenească. Era bucuroasă că fiica ei putea întâlni pe cineva care să-i semene, astfel încât să

[30] Poftă de viaţă (în limba franceză în original).

merite efortul călătoriei în Italia. Fiul lui Lauren, Alex, continua s-o privească pe Anastasia, ceea ce pe Gracie n-o surprindea câtuşi de puțin. Tânărul avea părul şaten şi ciufulit, o pereche de ochi cenuşii, frapanți, şi trăsături schimbătoare, care-i trădau inteligența. Se întrebă dacă Anastasia îl găsea atrăgător. Pe moment, ea părea mult prea absorbită de mâncarea din farfurie ca să-l remarce. Sau poate că doar se prefăcea.

Curând, cina luă sfârşit. Nimeni nu i se adresase lui Gracie decât ca să-i ureze bun venit, ceea ce pentru ea era o uşurare, fiindcă îşi dorea să fie lăsată în pace ca să-şi recheme amintirile ce începeau să se trezească din somnul lor îndelungat, desprinzându-se din umbre şi venind s-o împresoare. Ilaria şi tânărul care le ajutase să-şi care bagajele în hol îi conduseră pe oaspeți la camerele lor. Carina şi Anastasia aveau să stea împreună într-un dormitor spațios cu două paturi, cu pături viu colorate şi cu ferestre oblonite.

Odată cazate în camera lor, Carina îl sună pe Rufus.

– Am ajuns, îl informă ea, prăbuşindu-se pe pat. Wi-fi-ul funcționează ireproşabil, aşa că o să putem ține legătura. Asta e o uşurare!

Anastasia îşi făcu un selfie, asigurându-se că era şi mama ei în cadru, şi-l postă pe Facebook, adăugând comentariul: Dorm în aceeaşi cameră cu mama! LOL.

Gracie primise camera alăturată, asemănătoare cu a lor. De cum rămase singură, deschise larg obloanele ferestrei încastrate în zidurile masive. Gracie se rezemă de pervaz, închizând ochii şi respirând cu nesaț miresmele grădinii.

Recunoştea mirosul de iarbă, pin şi levănțică. Noaptea era întunecoasă, dar mici creaturi mişunau peste tot, fiindcă se auzeau foşnete prin tufişuri, iar cântecul greierilor răsuna tare şi neîntrerupt. Tânjea să se întindă pe pajişte şi să privească stelele.

În timp ce-şi umplea plămânii cu aerul nopții, Gracie începu să simtă furnicături în trup, în toate membrele, până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare, de parcă ar fi devenit conştientă de eul ei interior, care rămăsese mereu acelaşi, neatins de timp. Îşi dădu seama că doar exteriorul se schimbase. Pielea îmbătrânise, oasele deveniseră mai fragile, părul îşi pierduse strălucirea. Pe dinăuntru, însă, nu se schimbase deloc. Era aceeaşi Gracie de odinioară.

În dimineața următoare, Carina deschise pleoapele, dând cu ochii de mici raze de lumină care se strecurau printre şipcile obloanelor de lemn. Privi câteva clipe cum razele adunau fire de praf, făcându-le să sclipească. Era fascinată, aşa că-i luă ceva timp până să-şi amintească unde se afla.

În prima clipă gândul îi fugi la birou şi se sperie că, poate, dormise prea mult şi ratase ceva important, apoi, însă, îşi aminti că fusul orar al Italiei era cu o oră înainte, ceea ce-i lăsa un anumit răgaz. Se răsuci în pat şi întinse mâna după telefon. Era abia opt şi jumătate. Răsuflă uşurată şi-şi îndreptă din nou atenția către firele de praf, fermecată, încă o dată, de dansul lor hipnotic.

Anastasia începu să se foiască în patul de alături. Aşa cum se întâmplă cu toți adolescenții, dacă mama ei ar fi lăsat-o

să doarmă, fata nu şi-ar fi făcut apariţia decât la masa de prânz. Ştiind că trebuia să se prezinte la o lecţie de gătit, ceea ce nu era chiar idealul ei de vacanţă (ar fi preferat să stea întinsă lângă o piscină, în bikini), Carina se dădu jos din pat şi se duse să deschidă obloanele. Abia atunci auzi şi corul de ciripituri de păsărele. Este puternic, vibrant şi pare ireal, îşi zise Carina. Suna ca acele înregistrări care îndeamnă la meditaţie, folosite de terapeuţi în timpul masajelor la spa. Deschise obloanele. Lumina era atât de orbitoare, încât trebui să-şi ducă mâna streaşină la ochi.

– Mamă! se auzi un glas venit din patul din spate. Dorm!

Carina nu-i răspunse. Rămăsese cu ochii la cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată în viaţa ei. Oriunde întorcea privirea, vedea numai flori. Grămezi de bougainvillea[31] purpurii, cascade de trandafiri albi şi roz, tufe de gardenii indecent de mari, iar mireasma lor – o, mireasma era ceva de vis. Dincolo de chiparoşi şi de pinii umbrelă se zăreau coline rotunjite, ca de catifea, şi văi luxuriante ce se pierdeau în ceţuri cât vedeai cu ochii. În faţa unei asemenea splendori, Carina simţi un junghi în inimă. Îşi duse mâna la piept şi suspină. Un suspin prelung şi profund. Aşa cum n-avea niciodată timp să suspine la Londra. Acum, însă, trase adânc aer în piept şi gemu îndelung, tulburând iarăşi somnul Anastasiei, care-i ceru din nou să închidă obloanele.

---

[31] Arbust decorativ (numit şi „floarea de hârtie”), provenit din America de Sud, cu inflorescenţe colorate în roşu, violet sau, mai rar, în galben şi portocaliu intens.

Carina nici n-o luă în seamă. Stătea la fereastră şi savura miresmele ce se înălțau până la ea din grădina de dedesubt. Simțea fierbințeala soarelui arzându-i pielea, pătrunzându-i în piept şi umplând locul în care durerea de adineauri devenise doar o uşoară apăsare. O, cum ratase toate astea! îşi zise ea. Trăind într-un oraş umed şi cenuşiu, nu cunoscuse culoarea, lumina soarelui şi frumusețea. Da, nu cunoscuse frumusețea. Rămase la fereastră, fără să se mai gândească la birou, la clienții ei, la nimic altceva. Savura splendoarea pe care o avea înaintea ochilor şi care-i acaparase toate simțurile, aducându-i lacrimi în ochi. Îşi dorea ca senzația asta să dureze o veşnicie.

Carina stătea la fereastră de câtva timp, când i se alătură şi Anastasia, încă somnoroasă.

– Mi-e foame, se plânse, apoi aruncă o privire pe fereastră. Mamă, dar e un loc superb! exclamă ea, dezmeticindu-se brusc. Bunica a fost tare isteață că l-a descoperit.

– Nu-i aşa că-i minunat? întrebă Carina.

– Hai să ne luăm micul dejun, o îndemnă Anastasia. Crezi că vor servi clătite?

Capitolul 6

Atunci când Gracie veni în camera lor, Carina şi Anastasia erau gata. Carina băgă de seamă că mama ei era îmbujorată la față, iar ochii îi străluceau. De fapt, are nişte ochi uimitor de frumoşi, îşi zise ea. Se vedea limpede că un somn bun

făcuse minuni. Gracie era cu totul alta decât femeia palidă şi fragilă din ajun.

– Ai văzut priveliştea? o întrebă Gracie.

Carina zâmbi, în extaz.

– E raiul pe pământ, răspunse ea.

Anastasia îşi înghionti uşor mama.

– Hai, mamă. Mor de foame.

– Şi eu, adăugă Gracie, urmându-şi fiica şi nepoata pe coridor, în direcția mirosului de pâine proaspătă care venea dinspre sufrageria de la parter.

Pe masa la care mâncaseră cu o seară în urmă fusese instalat un bufet, iar uşile duble erau acum larg deschise înspre terasa unde o parte dintre oaspeți îşi savurau deja micul dejun. Pe balustrada terasei erau puse, din loc în loc, ghivece de teracotă cu garoafe roşii, în timp ce ramuri de iasomie şi trandafir se împleteau vesel, cățărându-se pe zidul castelului. Cele trei femei ieşiră ca să găsească o masă, descoperind că nu erau singurele uluite de frumusețea castelului Montefosco. Belgianca Madeleine ridică privirea de la ceaşca de cafea şi zâmbi vesel, dezvelind două şiruri de dinți de un alb orbitor.

– Ce dimineață superbă! exclamă ea cu un pronunțat accent flamand, care-i amintea lui Gracie de mama ei. Azi mă simt ca nou-născută.

La altă masă, Alex, frumosul tânăr venit cu mama lui, ungea cu gem un croasant.

– Vă recomand din toată inima bufetul, zise el. E foarte greu să te abții!

Îi zâmbi Anastasiei, iar ea îi răspunse la zâmbet fără să scoată un cuvânt. Alex părea să fie mai mare decât băieții cu care era ea obişnuită.

– Ce-ar fi să te duci şi să arunci o privire? o îndemnă Carina pe Anastasia.

Gracie sesiză ezitarea tânărului, care rămăsese cu cuțitul în aer, deasupra croasantului. Pentru un moment, păru că ar fi vrut să meargă după Anastasia, dar se răzgândi.

În vreme ce Lauren îşi făcu apariția cu un castron de fructe, Gracie o porni din loc ca să caute o masă. La fel ca în cazul celorlalți, magia locului avusese efect şi asupra lui Lauren. Ochii îi sclipeau şi avea zâmbetul cuiva care dormise bine şi se trezise dându-şi seama că problemele zilnice erau, de fapt, lipsite de importanță.

– Cum ai dormit? o întrebă ea pe Carina. Eu n-am dormit aşa de bine de ani de zile!

– Excelent! răspunse Carina. Arată bine, adăugă ea, aruncând o privire la micul dejun al lui Lauren.

– Tocmai mi-a spus Ilaria că toate fructele şi legumele sunt cultivate aici, la Castello, şi tot aici se cresc porci şi găini. Zicea că mai târziu ne putem plimba prin grădina cu ierburi şi putem mângâia animalele. Nu-i nemaipomenit?

– Nu ştiu cum am să rezist la carbohidrați, comentă Carina, cu o strâmbătură.

– Nici eu, o aprobă Lauren, fiecare înțelegând că îşi întâlnise sufletul geamăn în lupta cu carbohidrații.

– Dar ne vom ține tari, declară, ferm, Carina. Ne putem încuraja una pe alta.

Amândouă izbucniră în râs. Carina era încântată că îşi descoperise sufletul pereche. Nu se aşteptase la aşa ceva. Îşi închipuise că avea să se plictisească în compania multor persoane în vârstă.

Carina se opri ca să stea de vorbă cu Rex, care şedea sigur la masă, bând cafea şi citind ştirile pe iPad.

– Am senzația că m-am trezit în paradis, comentă el.

– Şi citeşti ştirile! râse Carina.

Rex se încruntă şi-şi puse deoparte iPad-ul.

– Ai dreptate. N-am să-l mai deschid.

Îşi întoarse privirea către dealuri şi oftă, vrând, parcă, să arunce afară tot negativismul pe care-l absorbise.

– Am să mă rup de el şi am să mă bucur de privelişte. Şi încă ce privelişte spectaculoasă!

Carina abia dacă-l remarcase cu o seară în urmă. Însă cu părul alb şi des şi cu fața lui mare era, fără îndoială, un bărbat frumos. Ridurile adânci, care se pierdeau înspre tâmple, îi veneau bine, iar ochii lui erau de un albastru izbitor, precum porțelanul. Şi-l imagină galopând pe câmpiile ranchului său din America, un personaj ce amintea

de Paul Newman. Trebuie să fi fost idolul femeilor în tinerețe, îşi zise ea.

Se alătură mamei ei, care alesese deja o masă şi şedea admirând priveliştea, cu un zâmbet extaziat. O clipă mai târziu, tânărul care le cărase bagajele şi le condusese în camerele lor veni să le întrebe dacă doreau ceai sau cafea. Carina ceru un espresso dublu, iar Gracie – o ceaşcă de ceai cu lapte. Anastasia se întoarse cu o farfurie plină de prăjituri şi le spuse că tânărul se numea Carlo.

– E o afacere de familie, explică ea, aşezându-se şi punând telefonul pe masă, în dreptul ei.

– Dar unde-i contele? întrebă Carina.

La Londra se străduia să cunoască persoane importante, aşa că putea la fel de bine să facă acelaşi lucru şi aici. Gracie îşi coborî privirea.

– Am s-o întreb pe Ilaria când urmează să-l întâlnim, continuă Carina. Cu siguranță că-şi va saluta musafirii, nu?

În aceeaşi clipă, cele trei doamne din Manchester dădură năvală pe terasă, chicotind şi râzând.

– S-au îmbătat de atâta frumusețe, zise Gracie, iar Carina pufni în râs.

Anastasia zâmbi larg, neobişnuită cu această nouă şi mai puțin tensionată versiune a mamei ei.

– Cred că am pățit cu toții acelaşi lucru, încuviință Carina.

În timp ce se delectau cu micul dejun, Anastasia făcu fotografii, pe care le postă pe Facebook. Carina trimise câteva e-mailuri. Gracie nu făcea decât să se bucure de privelişte. Nu şi-ar fi dorit să se afle nicăieri în altă parte decât aici.

După micul dejun, fură conduşi cu toţii în bucătărie, unde-i aştepta Mamma Bernadetta. Bucătăria era la fel de veche ca şi castelul, dar fusese modernizată pentru afacerea cu şcoala de gătit. În mijloc se afla o insulă mare, cu blatul din marmură albă. Pe el fuseseră aşezate zece mape, hârtie, zece creioane şi zece şorţuri albe, brodate cu inscripţia Şcoala de gătit a Mammei Bernadetta. În jurul insulei erau înşirate zece scaune albe.

Anastasia îşi puse imediat şorţul. Îşi prinse părul într-o coadă de cal şi se aşeză, jucându-se cu telefonul. Carina mai zăbovi afară, vorbind, la mobil, cu asistenta ei, iar Gracie se aşeză pe un scaun lângă nepoata ei. Cu toţii îşi ocupară, pe rând, locurile. Gracie băgă de seamă că Rex alesese scaunul de lângă ea. Îi zâmbi timid.

– Aşa-i că e amuzant? i se adresă el. Femeile astea două sunt nişte figuri, nu crezi?

Gracie se uită la Ilaria, care stătea de vorbă cu o femeie în vârstă, îmbrăcată în rochie neagră, şi care era, fără îndoială, mama ei – Mamma Bernadetta. Ciorapii negri i se adunaseră în jurul gleznelor groase şi era încălţată cu o pereche de pantofi vechi de piele, cu şireturi. Cu părul ei cărunt adunat

într-un coc, ar fi avut o expresie severă de n-ar fi fost ochii mici şi căprui care sclipeau, plini de umor.

– Sunt cele mai bune exemple de femei italiene, răspunse Gracie. Calde la suflet precum măslinele coapte la soare.

Rex râse şi o privi curios, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Ai dreptate, zise el, dând viguros din cap. Chiar sunt calde ca măslinele coapte la soare.

– Bună dimineața! începu Ilaria.

Toate conversațiile încetară.

În timp ce Ilaria vorbea, Carina se strecură înăuntru şi se aşează pe scaunul liber din capătul rândului, lângă Lauren.

– V-o prezint pe mama mea, Mamma Bernadetta.

Bătrâna salută din cap, fără să zâmbească. Gracie îi sesiză imediat timiditatea. Mamma Bernadetta se întoarse către fiica ei şi chipul i se îmblânzi.

– Mama pretinde că nu vorbeşte englezeşte, îi anunță Ilaria. Dar e uimitor cum înțelege de fiecare dată când spun ceva care nu-i convine. De pildă, cuvântul microwave[32]...

În aceeaşi clipă, chipul Mammei Bernadetta căpătă viață şi bătrâna se plesni cu palma dreaptă peste antebraț, după care ridică mâna stângă într-un gest furios. Bombăni ceva

[32] Microunde.

în italiană, dar nimeni nu înțelese, afară de Gracie, care începu să râdă. Mamma Bernadetta îi prinse privirea, şi un surâs aproape imperceptibil îi apăru în colțul buzelor.

– Deci, Mamma va găti, în timp ce eu am să vă explic ce face şi voi veți nota tot ce doriți să țineți minte. Acestea sunt rețetele ei. Nu le veți găsi în cărțile de bucate. Sunt pline de mici secrete, fiindcă găteşte de când era copil. N-a măsurat niciodată ingredientele, aşa încât va trebui să deducem cantitățile, pe care le veți nota urmărindu-i mâinile. Mamma Bernadetta măsoară totul cu mâna, numai că nu-i veți putea lua mâinile acasă, la plecare.

Râseră cu toții. Umorul şi exuberanța Ilariei erau molipsitoare.

– Vom găti prânzul în fiecare zi. Felul întâi, felul doi şi desert, după care vă veți bucura de festin. Nu facem nici un fel de economie la mâncare şi la vin. Trebuie să ne bucurăm de viață. Oamenii care nu se bucură de mâncare nu se bucură nici de viață.

Carina nu era de acord cu această ultimă afirmație, aşa că se hotărî să ciugulească puțin de ici, de colo, iar în rest – să-şi plimbe mâncarea prin farfurie. Nu voia să se înapoieze la Londra rotofeie precum Mamma Bernadetta sau Ilaria.

Aşadar, lecția începu. În timp ce Mamma Bernadetta pregătea sosul de roşii cu busuioc, Ilaria comenta fără încetare.

– Roşiile în ulei sunt vesele, ca la nuntă, zise ea, plină de entuziasm. Puneți roşii cherry coapte în ulei, ca să se

îndulcească, dar nu le supărați amestecându-le. Lăsați-le să se cunoască între ele. Sunt în luna de miere.

Zâmbi larg, văzând că oaspeții râdeau la glumele ei. Gracie lua notițe. Carina asculta, iar Anastasia se făcea că notează. Ilaria le reaminti că tot ceea ce aveau să mănânce aici, la Castello, provenea din grădinile proprii.

– Chiar şi vinul, spuse ea, surâzând şi făcându-i cu ochiul lui Rex. Noi ne facem singuri vinul, care e delicios. În timpul pauzei aruncați o privire prin grădini şi amuzați-vă. Şcoala asta e mai mult decât o şcoală de gătit. E o şcoală a sufletului. Frumusețea locului vă va îmbogăți sufletul, dacă o să-i dați voie s-o facă.

Anastasia ridică ochii de la mâzgăliturile ei şi văzu că Ilaria se uita țintă la ea.

În timpul pauzei de jumătate de oră, Carina profită de ocazie şi se aşează la umbră, cu o ceaşcă de cafea alături, ca să dea câteva telefoane. Anastasia porni să exploreze terenul din jurul castelului, alături de bunica ei. Nu-şi cunoştea prea bine bunica, dar faptul că Gracie alesese să vină în acest loc mirific o ridica în ochii Anastasiei. Castelul era romantic, vremea superbă, iar Alex promitea distracție şi chiar perspectiva unui flirt. Ce ar fi putut să nu-i placă aici?

– Hai să vedem unde sunt animalele, propuse Gracie.

Anastasia acceptă cu entuziasm.

– Aş vrea să văd purceii, zise ea. Pot pune câteva poze pe Facebook.

Gracie nu ştia ce însemna asta, aşa că nu făcu nici un comentariu. Porniră pe o potecă îngustă, care şerpuia printre ierburile înalte, şi ajunseră în grădina de legume. Măslinii sclipeau în bătaia vântului, şi frunzele lor cenuşii foşneau blând. Rozmarinul, cimbrul şi salvia încălzite de razele soarelui răspândeau o mireasmă minunată. Şiruri frumos aliniate de salată verde, ridichi şi alte legume erau plantate în loturi ordonate. Fluturii băteau din aripi peste florile de levănțică, albine dolofane zburau din floare în floare, îmbătate şi ele de atâta frumusețe, gândi Gracie. În cele din urmă, ajunseră la animale. Erau acolo găini, gâşte şi un curcan enorm. Dând cu ochii de purcei, Anastasia începu să bată din palme, fericită.

– Ia uite, bunico, aşa-i că sunt drăguți?

Fără teamă, încălecă gardul țarcului şi începu să-i mângâie. Erau nişte purcei foarte prietenoşi, îşi zise Gracie, gândindu-se că într-o bună zi aveau să sfârşească în farfurie. Îşi rezemă coatele de gard, privindu-şi nepoata, care se preschimbase pe loc dintr-o adolescentă îmbufnată într-o fată veselă.

– Pe ăsta am să-l botez Gus, o anunță Anastasia, iar Gus grohăi, semn că era de acord. Purceluşul cel mic va fi Snorter. Cel de colo se va numi Căpitanul Pugsy, fiindcă e foarte mare şi are un aer important. Hei, Snorter, şlapii mei nu-s de mâncare!

Se juca atât de încântată, încât nu-l observă pe tânărul care curăța cuştile iepurilor ceva mai încolo şi care o privea pe furiş. Probabil că e fratele lui Carlo, îşi spuse Gracie. Ea îl zărise. Era frumos ca un actor de cinema.

– Nepoata dumneavoastră a ajuns la purcei înaintea mea, răsună un glas lângă Gracie.

Aceasta se întoarse şi dădu cu ochii de Alex, stând lângă ea şi dominând-o cu statura lui înaltă. Anastasia ridică privirea de la purcei şi râse.

– Mă bucur că pe tine nu te mănâncă, zise el.

– Sunt adorabili! Vino să-i mângâi. Sunt aşa de prietenoşi!

Alex nu aşteptă alte îndemnuri. Sări gardul ţarcului cu uşurinţa unui sportiv, şi Anastasia începu să-i prezinte purceii, care acum erau purceii ei. Gracie se întrebă dacă nu cumva era cazul să-i lase pe cei doi tineri singuri cu distracţia lor. Ştia că n-avea să le placă s-o ştie cu ochii pe ei. Vru să se îndepărteze, însă Anastasia o strigă:

– Bunico, ce părere ai, ce ar zice mama dacă m-aş hotărî să cumpăr un purceluş? întrebă ea.

– Nu cred că ar avea ceva împotriva purceluşului, numai că, atunci când are să se facă mare, un porc în toată regula, n-are să mai fie la fel de bine-venit, răspunse Gracie, diplomată.

– Mi-ar plăcea să trăiesc la ţară, aşa aş putea avea un purceluş.

– Dar un iepuraş? sugeră Alex, pornind în direcţia cuştilor.

– Vino aici, bunico. Hai să vezi iepuraşii.

Gracie era flatată că Anastasia voia s-o aibă alături, aşa că ocoli ţarcul porcilor, mergând spre locul unde italianul

muncea printre cuşti. Iepurii erau liberi să țopăie într-o îngrăditură, iar Alex şi Anastasia intrară chiar pe acest petic de iarbă. Amândoi se lăsară pe vine, începând să se joace cu iepuraşii. Italianul îi privea de la distanță, încruntat, însă Anastasia nici nu-l observă.

Fetei începea să-i placă Alex. Descoperi că, odată ce avea animalele ca subiect de conversație, timiditatea îi dispăruse. Totuşi, ținea mult ca bunica să stea cu ei, ca să nu rămână singură cu Alex. Abia atunci s-ar fi simțit stânjenită. Dar cu Gracie alături era sigură pe ea.

– Trebuie să-ți spun că nu mă aşteptam să găsesc aici pe cineva de vârsta mea. Credeam că sunt cu toții oameni mari, ca mama, zise Alex, zâmbind cu gura până la urechi.

– Sau ca bunica, îi completă Anastasia spusele, coborând vocea.

– Eu am venit în locul unei prietene de-a mamei. Tu cum ai ajuns aici?

– Mama n-a vrut s-o lase pe bunica să vină singură. Şi n-a reuşit să scape nici de mine. Dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut-o. E maniacă în privința muncii. Eu sunt singurul copil... şi o belea pe capul ei, adăugă fata, bucuroasă de privirea compătimitoare cu care el o răsplătise imediat. De regulă, sunt lăsată de izbelişte în vacanță, fiindcă mama nu poate pleca de la birou. Sau are tata grijă de mine. Pentru el nu sunt o pacoste.

– Atunci e bine că petreci un timp aici cu mama ta, comentă Alex.

Anastasia îl privi îngrozită.

– Dacă îți închipui că vom drege relația în timpul unor lecții de gătit, gândeşte-te mai bine.

– S-ar putea să ai o surpriză plăcută. Locuri ca ăsta, vreau să zic locuri atât de fascinante, au o putere stranie de a-ți îndrepta atenția asupra lucrurilor cu adevărat importante.

– De pildă?

– Prietenii, familia...

Zâmbi cu o expresie glumeață.

– Mâncarea!

– Mamei mele nu-i place să mănânce.

– Atunci ratează una dintre cele mai mari plăceri ale vieții!

– Eu nu! răspunse, râzând, Anastasia.

– Nici eu, o aprobă el.

Gracie rămase surprinsă atunci când Rex i se adresă din nou. Descoperise un turn medieval în spatele castelului şi era foarte entuziasmat. Turnul se înălța în curtea interioară, pe un mic dâmb. Dacă în spatele lui n-ar fi crescut un cedru uriaş, ar fi oferit o privelişte spectaculoasă asupra văii.

– Mi-am permis să intru, îi spuse el, coborând vocea. Nu ştiam dacă am voie, dar cum nu era nimeni prin preajmă ca să mă oprească, m-am strecurat înăuntru ca un hoț. E un

atelier de pictură. Nu ştiam că domnul conte pictează, şi încă foarte frumos.

Gracie nu-i putea spune că ea ştia de acel turn. Că îi cunoştea fiecare centimetru pătrat. Nu-i putea spune cât de năvalnic îi bătea inima doar cât îl auzise pe Rex vorbind despre el. Aşadar, se mulţumi să zâmbească enigmatic, încurajându-l să continue.

– Am de gând să explorez locul după masa de prânz, îi spuse el, făcându-i cu ochiul şi dându-i a înţelege că-i destăinuia un secret. La urma urmei, ni s-a spus să ne simţim ca acasă, nu?

– Bună idee, încuviinţă Gracie.

Şi ea tânjea să colinde împrejurimile, dar nu era sigură că-şi dorea companie în momentul în care avea să găsească şi curajul s-o facă. Efectul Italiei asupra ei era unul de-a dreptul straniu. În ciuda anilor, nu se simţea câtuşi de puţin bătrână. Indiferent cum arăta pe dinafară, înlăuntrul ei începea să se trezească fata de odinioară.

În sfârşit, veni şi ora prânzului. Anastasiei îi era atât de foame încât aproape că o lua cu leşin. Se aşeză la masă între Alex şi Gracie. Mama ei luă loc în faţa lor, alături de Lauren. Este limpede că s-au împrietenit datorită obiceiurilor lor alimentare, îşi spuse Anastasia. Nu putea înţelege cum de amândouă ocoleau mâncărurile cele mai gustoase, mai ales că Wendy, Tiff, Brigitte şi Madeleine înfulecau, cu toatele pâine cu ulei de măsline, şi încă fără oprelişti. Apoi, însă, se întâmplă ceva miraculos. Ilaria băgă de seamă că oaspetele ei, Carina, nu-şi pusese paste în farfurie.

– La Castello masa începe întotdeauna cu pasta, declară ea.

Era limpede că n-avea să îngăduie să nu mănânce cineva. Se postă în spatele Carinei şi se aplecă peste umărul ei.

– De ce nu-ți mănânci spaghetele? o întrebă, pe un ton liniştit.

Toți mesenii auziră întrebarea, iar toate conversațiile încetară.

– Nu prea mă împac cu carbohidrații, răspunse Carina, înroşindu-se la față.

– Ce prostie! Toată lumea se împacă perfect cu carbohidrații. Dacă eviți un grup de alimente e ca şi cum ai trăi doar jumătate din viață. A trăi jumătate din viață e ca şi cum ai fi doar jumătate de persoană. Iar dacă eşti jumătate de persoană, asta înseamnă că eu te-aş putea mânca fără să bage cineva de seamă.

Hohote de râs luară locul celor câtorva clipe de tăcere penibilă. Carina se simți ca o caraghioasă.

– Suntem în Italia. Țara belşugului. Nu te abține de la mâncare. Mănâncă după poftă. Savurează aromele. Lasă-le să te transforme. Lasă-le să te ducă în paradis. Gustă puțin, măcar de dragul Mammei Bernadetta.

Cu toate privirile ațintite asupra ei, Carina nu mai putea să refuze. În plus, Ilaria adusese un argument cât se poate de convingător. Era o prostie să te afli în locul ăsta minunat, să înveți să găteşti mâncărurile cele mai delicioase – şi să nu te bucuri de ele. Carina înfăşură delicat câteva spaghete pe furculiță. Mirosul de usturoi îi gâdilă nările, făcând-o să-i

lase gura apă înainte ca sosul să-i atingă buzele. Iar în clipa-n care puse mâncarea în gură, o explozie de arome îi invadă limba, potopindu-i simțurile cu o senzație de beatitudine aproape indecentă. Se lăsă cuprinsă de acea plăcere care îi cucerea tot trupul, trezindu-i la viață simțurile amorțite de mâncarea monotonă şi fără gust, de anii în care refuzase să le stimuleze, iar lucrul cel mai straniu dintre toate era că acum îi venea să râdă.

– Delicioase, aşa-i? o întrebă Ilaria, văzând cum obrajii Carinei se îmbujoraseră de plăcere. Nu-i nimic rău să mănânci paste. Vezi tu, corpul nostru se trezeşte la viață atunci când dă de mâncare gustoasă. Dumnezeu a dăruit Italiei o climă superbă, cea mai gustoasă mâncare, cea mai frumoasă artă şi cea mai frumoasă arhitectură din lume, şi oameni calzi şi generoşi precum soarele. Aşa că bucură-te de dărnicia Lui, Carina!

Îşi plimbă privirea strălucitoare peste chipurile amuzate ale celorlalți meseni.

– Nu vom vorbi despre politicienii corupți. Nu Dumnezeu i-a dat Italiei. Noi suntem cei care i-am dat pe ei Italiei şi mare rău am făcut. Dar mâncați, bucurați-vă, gustați puțin vin. Pe urmă puteți dormi la soare. Soarele face numai bine trupului.

– O, Lauren, chiar trebuie să guşti! îi şopti Carina lui Lauren, care îşi înfigea, fără convingere, furculița în spaghete.

– E limpede că aici am să mă îngraş, adăugă ea.

Apoi râse – un râs țâşnit din străfundurile ființei, şi care o surprinse atât pe ea, cât şi pe Gracie şi Anastasia, ce se priviră uluite una pe alta.

– Dar cred că n-o să-mi pese!

Lauren vârî furculița în gură şi avu parte de aceeaşi explozie de plăcere trăită de Carina. Închise ochii şi gemu, de parcă şi ea şi-ar fi dorit, în taină, s-o îndemne cineva să pună capăt anilor în care îşi refuzase tot ce era mai bun.

Ilaria zâmbi, satisfăcută. Întotdeauna era bucuroasă să vadă cum elevii ei îşi lepădau pielea cea veche, începându-şi metamorfoza treptată şi inevitabilă, darul cel mai de preț al castelului Montefosco.

După masa de prânz, Wendy, Tiff şi Brigitte se hotărâră să facă plajă pe terasa cea mai înaltă. Îşi puseră cei mai minusculi bikini cu putință, se unseră cu ulei de plajă din belşug şi se apucară să bârfească şi să fumeze până când îşi simțiră pleoapele grele, iar alcoolul pe care-l băuseră le îndemnă să tragă un bine-venit pui de somn. Rex o invită pe Gracie să-l însoțească într-o plimbare prin incinta castelului, iar ea nu se simți în stare să-l refuze. Lauren şi Madeleine aleseră două scaune pe una dintre terasele mai joase şi rămaseră să pălăvrăgească la o ceaşcă de cafea, în timp ce Alex şi Anastasia porniră să caute piscina.

Carina îşi închise telefonul. Faptul că mâncase o farfurie plină cu paste avusese un straniu efect de domino, care se extinsese şi asupra telefonului. Nu numai că-l închise, dar îl

şi lăsă în cameră. Niciodată nu se întâmplase să se despartă de telefon din proprie voinţă. Cele câteva situaţii în care îl rătăcise prin casă sau îl spărsese – îi provocaseră o panică de nedescris. Acum, însă, deşi era o provocare, faptul n-o afecta aşa cum se aşteptase, ci îi dădea un sentiment plăcut de libertate. Un fel de satisfacţie răutăcioasă. Se grăbi să iasă din cameră înainte să se răzgândească.

Porni pe potecă, dar nu în direcţia grădinii de legume. Poteca asta ducea către crângul de măslini şi către vie, iar ea era singură. Minunat de singură. Singură cum nu mai fusese de foarte mult timp. Fără telefon care să-i distragă atenţia, putea admira în voie împrejurimile. Era ca şi cum ar fi văzut pentru prima oară splendoarea peisajului rural. Respira aerul dulceag, asculta ţârâitul greierilor şi ciripitul păsărilor, simţea pe obraz căldura soarelui. O năpădi o stare de bine, inima i se topea precum îngheţata la soare, răspândindu-se, parcă, în toată fiinţa ei. Se simţea fericită. Atât de fericită, încât trebui să se aşeze pe panta acoperită cu iarbă şi să savureze momentul, prelungind încă puţin această senzaţie minunată. În astfel de clipe de extaz, mintea ei începu să se lase pradă fanteziei. Îşi imagină că părăsise Londra, cu tot cu agitaţia de acolo, şi că venise să trăiască printre pinii umbrelă şi crângurile de măslini. Îşi imagină o viaţă simplă, în care zilele erau lungi, iar timpul se făcea simţit doar în mişcarea leneşă a soarelui ce înainta nepăsător pe cer. Sentimentul de fericire îi dădu, brusc, un simţ al perspectivei, la fel ca o perdea de nori ce se deschide pentru o clipă, lăsând să se întrevadă un crâmpei de cer albastru. Se întrebă de ce petrecuse atâţia ani alergând de colo-colo, fără să ia în seamă lucrurile cu adevărat importante. Ajunsese atât de preocupată de munca ei, de clienţi, de strategii, de comunicarea pe internet, încât îi neglijase pe Rufus şi Anastasia, care erau cu mult mai

importanți. Îşi neglijase şi mama. Nu ştia cum de se întâmplaseră toate astea, dar se întâmplaseră, iar acum îi era ruşine. Plimbându-şi privirea peste ținutul molcom al Toscanei, îşi dădu seama de asprimea sufletului ei. Nu voia să fie aşa. Nu voia să fie femeia dură care alerga fără să aibă timp de nimic şi care rata plăcerile simple ale vieții, ca, de pildă, spaghetele bolognese.

Aşa cum stătea pe panta dealului, Carina făcu un pact cu sine.

Avea să înceapă aici şi acum, trimițând un e-mail la birou şi anunțând că nu voia să fie deranjată până la întoarcerea din vacanță. Avea să-şi închidă telefonul. Imediat. Ideea îi dădu un fior de bucurie răutăcioasă, de parcă ar fi fost din nou o şcolăriță care nesocotea regulile. Numai că ea era şefa, iar regulile fuseseră stabilite chiar de ea. Putea să facă tot ce dorea. Trase adânc aer în piept şi simți cum încordarea din umeri începea să i se risipească. Zări doi bărbați vârstnici mergând călare, la pas, pe un drumeag în depărtare, iar mersul lor domol îi smulse un oftat nostalgic. Londra părea nespus de îndepărtată.

Atunci când Rex o invitase pe Gracie să-l însoțească, o făcuse într-un mod atât de manierat şi de galant, încât ea îşi zise că ar fi fost necuviincios să-l refuze. În plus, se simțea măgulită. Nu era obişnuită să fie remarcată de oameni străini, şi cu atât mai puțin să i se acorde atenție. Aşadar, porni să exploreze împrejurimile castelului alături de el, stăpânită de un puternic sentiment de nostalgie.

În partea vestică se găsea o fâşie lată de pământ, care cobora în terase pe toată lungimea castelului. Pe prima terasă era aşezată o masă lungă, sub o boltă de viță-de-vie pe care începeau să se formeze primele boabe de strugure. Gracie îşi amintea de masa aceea de pe vremea când în jurul ei se adunau o mulțime de oameni. Îşi amintea de pâinea cu prosciutto şi de brânza pecorino[33]. Îşi amintea vinul, râsetele şi străduania ei de a urmări conversațiile în italiană. Scutură din cap ca să-şi alunge amintirile şi-l urmă pe Rex pe cea de a doua terasă, care se termina într-un zid scund, semicircular şi crenelat. Trioul de doamne din Manchester tocmai îşi făcea siesta aici, pe şezlonguri. Gracie îşi duse mâna la piept şi continuă să urce treptele late din spatele celor trei femei care dormeau. În dreapta era o capelă, în stânga – o uşă laterală, care dădea în castel. Gracie ştia că uşa ducea la bibliotecă. Simți răcoarea şi întunericul acelei încăperi, de parcă s-ar fi aflat înăuntru. Însă Rex nu era prea interesat de interiorul castelului. Urcară treptele, urmară drumul trasat de terasă şi înconjură castelul până ce ajunseră în spatele acestuia. Acolo, pe un dâmb, se găsea turnul medieval.

Gracie îşi ținu respirația. Turnul părea să se ivească dintre cețurile trecutului precum o relicvă. Pur şi simplu îi tăia răsuflarea. Simți un nod în gât.

– M-a cam luat oboseala dintr-odată. Cred că am să mă duc să stau puțin culcată, îi spuse ea lui Rex, care deja pornise înspre turn.

---

[33] Brânză italienească de oaie, tare şi sărată, care se foloseşte mai ales rasă.

Rex părea dezamăgit.

– Eşti sigură? Cred că ar trebui să arunci o privire. E o bijuterie, zise el, încercând s-o convingă să rămână.

– Îmi pare rău. Sper că nu te superi.

– Sigur că nu mă supăr, Gracie. Du-te şi lungeşte-te puțin în pat. Şi mâine e o zi.

Îşi ridică pălăria.

– Şi eu mă simt cam somnoros din cauza mâncării. Dar am ajuns la o vârstă la care nu mai vreau să irosesc nici un moment.

Râse încetişor, îi zâmbi în chip de scuză şi-şi puse la loc pălăria.

– De abia în toamna vieții îți dai seama ce prețioasă e fiecare clipă.

Gracie ar fi vrut să-i spună că era de acord cu el, dar nu mai putea scoate o vorbă.

În acel moment, Rex ridică privirea, se uită în spatele ei şi strigă:

– Bună ziua!

Gracie se răsuci să vadă cui i se adresase. Însă junghiul brusc din stomac îi spuse că era gazda lor, contele Tancredi Bassanelli. Rămase cu ochii la el, aşa cum stătea pe balcon, iar el privi în jos şi ridică mâna spre ei, în semn de salut.

Rex îşi scoase iarăşi pălăria. Gracie încremenise. Nu se putea clinti. Nu putea scoate un sunet. Era paralizată de teamă şi de dor. Acum Tancredi era bătrân, însă pentru ea rămăsese acelaşi Tancredi. Nu mai avea părul castaniu-închis, ci înspicat cu fire argintii; în rest, rămăsese ca odinioară: ondulat, dat pe spate, dezvelindu-i fruntea înaltă, şi cârlionţat după urechi şi la ceafă.

Purta o cămaşă albastră, descheiată la ultimul nasture, şi o eşarfă asortată, înnodată lejer la gât. Gracie îşi aminti cât de elegant fusese întotdeauna. Da, o năpădeau amintirile: mirosul lui, atingerea pielii lui, glasul lui, numai că el părea să n-aibă habar cine era ea. Privea în jos, cu un surâs politicos, dar neutru, fără vreo scânteie de recunoaştere. Gracie nu era atât de departe încât el să nu-i poată distinge chipul, şi totuşi se simţea invizibilă.

Momentul acela păru să dureze o veşnicie. Faptul că n-o recunoscuse o rănea adânc. În cele din urmă Tancredi intră din nou în casă, iar Rex comentă cât de amabil fusese din partea lui să le facă semn cu mâna. Gracie nici nu-l auzea. Sângele îi pulsa în urechi, acoperind orice sunet şi lăsându-i doar durerea. Ştia că trebuia să se ascundă, ca un câine care s-ar fi vârât sub o tufă ca să-şi lingă rănile. Simţea nevoia să fie singură.

Cunoştea deja drumul care ocolea castelul. Intră înăuntru pe uşa din spate şi urcă la etaj cu picioare ce păreau de plumb. Se îndreptă către camera în care stătea, clătinându-se pe picioare şi înfrânându-şi suspinele ce i se îngrămădeau năvalnic în piept, apoi trase uşa în urma ei. Se lungi pe pat şi închise ochii, lăsând durerea să-i străbată toată fiinţa precum o tornadă. Cum de n-o recunoscuse un bărbat care o iubise atât de mult? Se întrebă dacă o iubise

cu adevărat. Poate că ceea ce însemnase cea mai mare iubire a vieții ei fusese, pentru el, doar una dintre multe altele. Privi în urmă, căutând printre amintirile trecutului o dovadă că nu se înşelase atunci când crezuse în el.

O iubise, fără îndoială că o iubise. Altfel, ar fi însemnat că ea trăise ultimii patruzeci de ani tânjind după un vis.

Capitolul 7

Italia 1955

Dacă Gracie îşi închipuise că avea să ducă o viață plină de strălucire în Italia, se înşelase. Nu era nimic strălucitor în a studia cu Rutger, care o punea să muncească din răsputeri. Avea multe de învățat, începând cu istoria artei – de la Grecia antică până în prezent. Rutger îi dădea cărți, iar ea se aşeza la un birou din colțul atelierului şi citea, după care el îi punea întrebări. Era un profesor sever. Gracie îşi dădu seama foarte curând că bărbatul cu ochi blânzi şi sclipitori avea, de fapt, standarde foarte înalte şi aşteptări pe măsură şi că nu tolera nimic în afară de perfecțiune.

La Londra, lui Gracie nu i se păruse că şcoala ar fi fost interesantă în vreun fel, şi nici nu se simțise din cale-afară de inteligentă. Aici, însă, înțelese că era cu mult mai deşteaptă decât şi-ar fi închipuit. Asimila istoria artei cu o uşurință uimitoare şi, pe măsură ce studia, interesul şi curiozitatea ei creşteau. Întotdeauna îi plăcuse să picteze,

însă uneltele de acasă fuseseră cu mult inferioare celor pe care le avea la dispoziție în atelierele unchiului Hans. În încăperea caldă, cu lumină electrică strălucitoare şi în care se auzea uguitul porumbeilor de pe acoperiş, Gracie copia unele picturi, în timp ce Rutger restaura altele. Îi plăcea atmosfera aceea de muncă, de linişte şi de tihnă, îi plăcea ca profesorul să fie mulțumit de ea.

Unchiul Hans îi urmărea progresele cu mare atenție. Atunci când i se adresa lui Rutger vorbea de multe ori în olandeză, dar, chiar dacă Gracie nu înțelegea o iotă, ea îi studia expresia feței – şi îşi dădea seama că era mulțumit. Atunci îi zâmbea într-un fel anume, care-i umplea inima de o bucurie fără seamăn. Unchiul Hans studia munca ei cu luare-aminte, ridicând picturile în lumină, cercetând cu lupa trăsăturile de penel. Gracie intuia că interesul lui avea o motivație anume, de parcă ar fi ghicit ceva deosebit dincolo de imaginile propriu-zise şi ar fi fost nerăbdător să folosească acel ceva într-un scop doar de el ştiut. Fata se străduia din răsputeri să-l mulțumească. Dorea să ajungă un pictor restaurator la fel de bun ca Rutger. Dorea ca unchiul ei să nu regrete că o adusese în Italia. Prin urmare, lucra conştiincios, iar răsplata ei erau laudele unchiului.

Când nu se găsea în atelierul lui – unde putea rămâne săptămâni la rând, ieşind de acolo doar ca să mănânce şi ca să doarmă –, unchiul Hans călătorea neîntrerupt. La întoarcere, aducea noi picturi ce trebuiau restaurate sau vândute. Gracie adora să privească operele de artă descoperite de el, fiecare fiind însoțită de o poveste interesantă. O văduvă bătrână care habar n-avea că deținea o capodoperă, un tânăr care ajunsese la ananghie şi fusese nevoit să vândă o moştenire de familie ca să nu ajungă sărac lipit pământului, o pictură fără valoare găsită la un

târg de provincie şi care, odată restaurată de Rutger, se dovedea a fi capodopera unui maestru. Unchiul Hans povestea întotdeauna cu lux de amănunte, iar lui Gracie îi plăcea la nebunie să-l asculte. Rutger clătina din cap şi repeta că Hans Hollingsworth era un fel de Midas[34].

Atunci când ajunsese pentru prima oară la Villa Colomba[35] – acesta fiind numele casei –, Gracie se bucurase să exploreze grădinile şi ținutul din jur. Astfel, aflase că Rutger locuia într-o căsuță pitorească aflată chiar lângă proprietatea unchiului Hans şi ascunsă printre tufe de leandri cu flori trandafirii.

Erau acolo câmpuri de grâne unduitoare, recolte ce aveau să devină aurii în luna august, podgorii ce aveau să producă struguri în septembrie, crânguri de măslini ce rodeau în noiembrie. Pentru Gracie, care nu mersese niciodată la țară, Toscana era un paradis. Libertatea de care se bucura era amețitoare, frumusețea din jur o fascina. Îi era dor de mama şi de bunica ei, şi se mira că uneori îi era dor chiar şi de Joseph. Ştia, însă, cât era de norocoasă şi socotea că, dacă s-ar fi lăsat pradă dorului de casă, l-ar fi jignit pe unchiul Hans, care-i oferise o viață atât de deosebită şi de privilegiată.

Scria acasă în fiecare săptămână şi-şi descria traiul în amănunt, ştiind că mama ei avea să citească scrisorile seara, la cină, la fel cum le citea şi pe cele de la unchiul Hans. Gracie ştia câtă plăcere le făceau mamei şi bunicii

---

[34] Personaj din mitologia greacă, ce preschimba în aur tot ceea ce atingea.

[35] Porumbiță (în limba italiană în original).

rândurile ei şi cât de invidios era Joseph, iar asta îi dădea o satisfacție răutăcioasă. Unchiul Hans îi cumpăra rochii frumoase de la Roma şi de la Paris şi o răsfăța ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată. Se întreba de ce oare el nu se însurase, fiind sigură că ar fi fost un soț şi un tată iubitor. Însă subiectul nu era unul pe care să-l fi putut aborda în mod direct. Îşi respecta unchiul prea mult ca să-i pună astfel de întrebări personale.

Pe măsură ce lunile treceau, Gracie devenea tot mai încrezătoare. Mergea pe jos cei trei kilometri până în oraşul din apropiere, care consta într-un grup de case toscane de piatră construite pe coasta dealului, la poalele unui superb castel. Străzile erau pavate, casele vechi aveau obloane şi erau împodobite cu ghivece pline cu garoafe roşii, iar rarele ziduri erau invadate de tufe de bougainvillea şi de leandru. Existau câteva prăvălii de unde se putea cumpăra strictul necesar, o măcelărie, o brutărie, un magazin de legume şi fructe în care se mai vindeau paste făinoase şi biscuiți, câteva cafenele şi biserica Maria Maddalena, unde întrega comunitate se aduna cu regularitate la slujbă. Pe lângă toate astea, mai erau câteva cârciumioare simple şi un han. Prima oară când Gracie se dusese în oraş, localnicii se holbaseră la ea ca la o creatură ciudată, venită din spațiul cosmic. Se simțise atât de stingheră, încât trecuseră câteva săptămâni bune până când îşi făcuse curaj să meargă iarăşi, de data asta – însoțită de Rutger. Olandezul îi explicase că orăşelul era o comunitate mică, orice chip nou trezind curiozitate. Mai ales un copil singur, ajuns acolo ca prin minune. Curând, însă, Gracie începu să meargă în oraş fără teamă, iar pe măsură ce zilele de vară se scurtau şi toamna pârguia strugurii în podgorii, italiana ei făcea progrese, aşa că începu să stea de vorbă cu oamenii. Nu trecu mult şi ajunseră s-o ştie pe nume, socotind-o de o

teapă cu câinii şi pisicile fără stăpân care rătăceau pe străzi, numai că nu atât de slabă şi de neîngrijită.

Unchiul Hans şi Rutger vorbeau fluent italiana, dar nici unul nu-şi bătea capul s-o învețe pe Gracie. De asta se ocupa Gaia, o tânără cu ochi focoşi şi cu părul castaniu şi strălucitor, prins într-o coadă împletită şi groasă ce-i ajungea până la talie. Gaia se îngrijea de treburile casei şi gătea. Lui Gracie îi plăceau serile lungi din perioadele în care unchiul Hans era plecat, şi când amândouă se aşezau sub pagodă, în aerul parfumat, vorbind despre viața lor: Gracie – într-o italiană şovăielnică, iar Gaia – corectând-o cu blândețe. Erau, de fapt, o femeie şi o copilă legate printr-o bizară relație de prietenie. De n-ar fi fost Gaia, poate că Gracie s-ar fi simțit foarte singură.

Familia Gaiei locuia aproape, la un kilometru în josul drumului. Tatăl ei era fermier, iar mama creştea ceilalți şase copii. Gaia locuia de vreo cinci ani în micul dormitor de la mansardă. Gracie află cu surprindere că fata începuse să muncească pentru unchiul Hans încă de când avea vârsta ei.

După ce împlini şaisprezece ani, Gracie începu să meargă seara în oraş împreună cu Gaia.

Porneau cu bicicleta pe drumeagul ce şerpuia în susul dealului, ca să-i întâlnească pe prietenii Gaiei, cărora ea le-o prezentase pe Gracie. Treptat, Gracie deveni membra unui grup mare şi gălăgios de tineri care-şi petreceau serile în piazza[36], flirtând şi făcând schimb de bârfe. Acolo auzi pentru prima oară de contele Tancredi Bassanelli.

---

[36] Piață (în limba italiană în original).

Castelul Montefosco domina oraşul nu numai fiindcă se înălța în vârful dealului, ci şi fiindcă mulți localnici lucrau acolo. Gracie află că doamna contesă, acum văduvă, era o femeie cheltuitoare, înzestrată cu spirit creator, care locuia la Roma în lunile de iarnă şi-şi petrecea verile la castel – cadoul de nuntă primit de la tatăl ei cel bogat, contele Gaetano Montefosco. Îi plăcea grozav să dea petreceri fastuoase şi, din spusele lui Donato Fabbri, care muncea la grădini alături de tatăl lui, schimba amanții fără pic de ruşine. În fiecare an avea pe altcineva, dar cu toții erau cam la fel: înstăriți, sosind la volanul unor maşini strălucitoare şi plimbându-se trufaşi pe terase, îmbrăcați în haine scumpe şi cu ceasuri de aur sclipitoare la încheietura mâinii. Donato îi spuse lui Gracie că doamna contesă n-avea nici o jenă să-i sărute pe aceşti bărbați de față cu angajații ei şi că el, unul, o văzuse de mai multe ori îmbrățişându-l pătimaş pe unul sau pe altul în pavilionul de lângă terenul de tenis.

Cu cât Gracie afla mai multe despre acea contesă atât de independentă, cu atât curiozitatea ei creştea. Părea să fi fost o femeie extraordinară şi lipsită de griji, iar Gracie admira felul ei independent de a-şi trăi viața. Din câte trăise până atunci, Gracie învățase că o femeie nu însemna nimic dacă nu avea un soț – mama ei fiind cel mai bun exemplu. Însă contesa deținea o putere suverană, nu ținea cont decât de propria voință şi, din câte vorbea lumea, nici n-avea de gând să se recăsătorească. Damiana Conti, care era cameristă la castel şi bună prietenă cu Gaia, îi spusese lui Gracie că tatăl contesei fusese un pasionat colecționar de artă. Şi mai fusese şi într-atât de bogat, încât parcă prin vene i-ar fi curs aur în loc de sânge. Numai că fiul contesei, Tancredi, îşi cheltuia rapid moştenirea. Damiana se lumina la față atunci când vorbea despre el. Elegant şi frumos, îi mergea vestea că era foarte afemeiat şi că-i plăceau petrecerile. Gonea pe

străzi în maşina lui sport şi sucea capul tuturor fetelor din oraş. Din câte spunea Damiana, toate fetele voiau să se culce cu el, în timp ce băieții voiau să-i semene. Gracie ardea de curiozitate să-l vadă cu ochii ei pe acel conte aventurier.

Ştia că nu era frumoasă precum erau Gaia sau Damiana. Credea că bărbații nu erau interesați de ea, nici măcar bărbații italieni, cărora le plăcea să flirteze. La şaisprezece ani era deja femeie, dar nu avea acel sex-appeal al femeilor italiene. Nu mergea cu pas legănat, nici nu surâdea promițător. Nu se considera o frumusețe, aşa că nu atrăgea privirile asupra ei. Era timidă, reținută şi temătoare. Manifesta în viață aceeaşi atenție pentru detalii de care dădea dovadă în munca ei, şi asta o făcea extrem de intuitivă. Observa tot ce se întâmpla în jur, de la piciorul lui Donato care-l atingea pe al Gaiei pe sub masă, la privirile provocatoare pe care băiatul i le arunca, în acelaşi timp, Damianei. Sesiza o idilă înainte ca ea să se înfiripe şi intuia sfârşitul unei poveşti de dragoste înainte ca sentimentele să pălească. Ştia că tinerii care flirtau cu ea nu erau îndrăgostiți, ci voiau doar sex, aşa că n-avea de gând să se lase amăgită de vreunul dintre ei. Nu-şi dădea seama cum de ştia asta. Era tânără şi lipsită de experiență, însă, cumva, reuşea să le citească în suflet. Poate că erau nepricepuți, adevăratele lor intenții răzbătând prin vălul ocheadelor languroase. Poate că pur şi simplu ea ştia că mințeau atunci când îi spuneau că era frumoasă, pentru simplul fapt că nu era adevărat. Gracie şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, însă natura nu-i dăruise frumusețe. În schimb, o învăluise într-un mister seducător, fără ca ea să fie conştientă de asta. Însă unchiul Hans ştia. Recunoscuse atare însuşire încă de când Gracie era o copiliță, fiindcă trăsătura asta era moştenită de la el. Misterul era unul dintre principalele

ingrediente necesare în acel anumit tip de muncă pe care unchiul îl avea în vedere pentru ea.

Trecură trei ani până când Rutger îi îngădui să înceapă şi ea să restaureze picturi. Învățase cum să studieze tabloul, cum să estimeze data şi locul în care fusese realizat, cum să-şi dea seama de ceea ce ar fi trebuit să existe în lucrare, însă se pierduse prin deteriorare, prin trecerea anilor sau prin intervenția omului. Acum Gracie se pricepea perfect să îndepărteze lacul decolorat, să repare pânza sfâşiată, să readucă o pictură la interpretarea stării ei inițiale, folosind materiale şi tehnici specifice aflate la îndemâna artistului în vremea sa. Învățase să joace rolul detectivului – după cum spusese Rutger –, deşi nu avea cunoştințele olandezului, fiindcă aşa ceva se putea căpăta doar prin experiență. Aşadar, atunci când cărțile nu-i ofereau informațiile necesare ca să analizeze corect un tablou, îi cerea sfatul lui Rutger. În general, el îi lăsa libertatea de a lucra independent.

– Numai această libertate are să te ajute să evoluezi, îi spunea, lăsând-o să lucreze singură.

După cinci ani, unchiul Hans se declară mulțumit de progresele ei şi de interesul pe care-l avea pentru arta restaurării.

– Ai dat dovadă de răbdare, inteligență şi pricepere, îi spuse el într-o după-amiază, când abia se întorsese de la Paris cu o ladă de tablouri, rame şi pânze vechi.

Stătea în spatele lui Gracie, care lucra la şevalet, şi o urmărea cu mare atenție.

– Cred că a sosit timpul, adăugă el.

Rutger mai aruncă un tampon de vată în coşul de gunoi şi se ridică.

– Aşteptam să zici asta, Hans. Şi eu cred că e pregătită.

Gracie lăsă lupa deoparte şi-i privi plină de curiozitate pe cei doi.

– Pregătită pentru ce, unchiule Hans? întrebă ea.

– Vino cu mine, o îndemnă el.

Vârî mâna în buzunar şi scoase cheia de la atelierul lui. Inima lui Gracie începu să bată cu putere. Tânjise să afle ce se găsea în spatele acelei uşi, încă de când Rutger îi spusese că nu avea voie să pună piciorul acolo.

Unchiul Hans vârî cheia în broască şi o răsuci spre dreapta. Deschise uşa şi păşi înăuntru.

– Hai, vino, o chemă el pe Gracie, care zăbovea, emoționată, în prag. Am să-ți dezvălui un secret.

Gracie privi în jur, aşteptându-se să vadă ceva deosebit. Dar nu era decât atelierul obişnuit al unui artist. Totuşi, chiar şi faptul ăsta era o surpriză, fiindcă învățase ce deosebire era între atelierul unui restaurator şi cel al unui pictor, iar aici era, fără îndoială, locul în care muncea un pictor. De-a lungul pereților erau stivuite tablouri, iar pe rafturi anume construite erau depozitate pânze făcute sul. Se mai găseau acolo şi dulapuri pline cu cărți, precum şi rafturi încărcate cu pigmenți în borcănaşe mici de sticlă, pensule şi vopsele. Şevaletele aşteptau, pregătite, şi pretutindeni se vedeau

dovezi ale muncii asidue a lui Hans. Podeaua de lemn şi mobila erau împroşcate cu pete de vopsea. Aerul mirosea a terebentină, vopsele, ulei de in şi lemn, aşa cum trebuia să miroasă în chip firesc atelierul unui pictor. Unchiul Hans nu restaura aici tablouri, ci le picta.

Unchiul Hans închise uşa în urma lui Rutger şi o încuie. Lui Gracie i se făcu frică pentru prima oară în viaţă. Despre ce secret să fi fost vorba de era nevoie ca toţi trei să rămână încuiaţi în încăpere? Se uită la unchiul ei, care, probabil, îi observase expresia temătoare, fiindcă se grăbi s-o liniştească.

– Nu te teme, draga mea, îi zise el. Eşti pe cale să intri într-un club exclusivist. Ştiu că pot avea încredere în tine. Îmi eşti ca o fiică. Carnea şi sângele meu. Aşa că va trebui să nu sufli nimănui, niciodată, vreun cuvânt despre ceea ce urmează să faci. Ai înţeles?

Gracie încuviinţă din cap, întrebându-se, nelinişţită, ce urma să facă.

– Vino, o îndemnă el.

Îi făcu semn să se apropie de o pânză mare, încadrată într-o ramă aurită, sprijinită de perete.

– Ce părere ai de asta? o întrebă.

Gracie privi pictura cu luare-aminte. Neîndoielnic, un Matisse. Era încântată să vadă de aproape un tablou atât de faimos.

– Ei, ce spui? Dacă-ţi cunoşti bine meseria, atunci ar trebui să ştii despre ce-i vorba, îi zise unchiul Hans.

– E un Matisse, răspunse Gracie, ridicând din umeri.

Asta o ştie şi un copil, completă ea, în gând.

– Dar nu pot să zic că am mai văzut tabloul ăsta până acum.

Unchiul ei râse, încântat de răspuns.

– Nu e Matisse, o lămuri el. Apoi adăugă, pe un ton triumfător: E opera lui Hans Hollingsworth.

– Eşti un geniu, Hans, comentă Rutger, care, evident, vedea şi el tabloul pentru prima oară.

– E o copie excepțională, declară Gracie, impresionată şi răsuflând uşurată.

Dacă unchiul ei voia ca ea să copieze picturi, n-avea motiv să se alarmeze. La asta se pricepea foarte bine. Se pricepuse foarte bine întotdeauna.

– Da, draga mea, urmă unchiul Hans. Într-adevăr, o copie excepțională. Dar e mai mult decât atât, Gracie. E un fals excepțional.

Gracie simți cum aerul din jurul ei încremeni în loc. Stomacul i se strânse de spaimă. Acum înțelegea de ce uşa stătea mereu încuiată, de ce unchiul ei nu voia să intre nimeni în atelier, de ce era interzis oricui să calce înăuntru. Unchiul Hans picta falsuri şi le vindea. Şi voia ca, de atunci înainte, să facă şi ea acelaşi lucru. Îl privi îngrozită.

– Unchiule, dar pentru asta ai putea ajunge la închisoare, bâigui, înspăimântată.

– Aş putea, dar n-am să ajung. Am scăpat basma curată vreme de douăzeci de ani. Nu văd de ce aş fi prins tocmai acum.

– Şi vrei ca eu să...

Gracie abia reuşea să îngaime cuvintele.

– Da, vei falsifica şi tu picturi, iar eu te voi învăța cum să faci asta. Rutger te-a pregătit până acum, de aici încolo vei fi eleva mea.

Îşi dădu seama de spaima nepoatei sale şi schimbă tonul, la fel cum făcuse odinioară în bucătărie, atunci când Greet încercase să-l convingă să nu-i ia fata cu el.

– Ai toate însuşirile ca să fii un talent excepțional, Gracie. Am recunoscut această calitate în tine, de asta te-am adus aici. Ştiam că ai îndemânarea şi temperamentul ca să devii un falsificator genial. Cine ştie, poate că într-o zi ai să ajungi să câştigi mai mulți bani decât mine.

– Dar nu pot face asta, îngăimă ea. Adică... e împotriva legii.

Unchiul Hans îi zâmbi calm şi relaxat, aşa cum proceda atunci când voia să convingă pe cineva să facă ceva după placul lui.

– Vrei să călătoreşti prin lume, Gracie? Vrei să întâlneşti mințile cele mai strălucite şi mai creatoare? Vrei să trăieşti într-o lume interesantă şi înstărită? Bineînțeles că vrei, fiindcă îmi semeni, Gracie. Suntem la fel. Şi eu am fost cândva un copil provenind dintr-o familie ca a ta, cu bani puțini şi fără perspective, numai că ştiam să pictez. Pictam foarte bine şi eram ambițios. M-am salvat şi mi-am clădit

singur norocul. Acum te-am salvat pe tine de la o viață de trudă şi de luptă, de la viața pe care ai fi avut-o dacă nu te-aş fi adus aici şi nu ți-aş fi oferit cea mai bună educație, pe care banii n-o pot cumpăra. Nu, banii nu pot cumpăra cunoştințele pe care ți le-a transmis Rutger, fiindcă Rutger e nepreţuit. Înțelegi? Eu ți-am dat ceva dincolo de orice valoare, aşa cum i-am promis mamei tale. Vom lucra împreună, tu şi cu mine, şi mă vei ajuta să-mi construiesc imperiul.

– Dar dacă sunt prinsă, pot ajunge la închisoare.

El ridică din umeri şi chicoti, ca şi cum ideea i s-ar fi părut ridicolă.

– Numai că n-ai să fii prinsă.

– N-aş putea, pur şi simplu, să continui munca de restaurare alături de Rutger?

Se uită la olandez, aşteptându-l s-o sprijine, dar Rutger clătină solemn din cap. Ştiuse tot timpul care erau intenţiile lui Hans, iar Hans fusese creierul întregii operaţiuni.

– Poți face mult mai mult de atât, zise el.

– Mi-e frică.

Unchiul Hans îi puse, ferm, mâna pe umăr. Gracie îi simți greutatea până în stomac.

– Ți-am oferit un acoperiş deasupra capului, o educație dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale celor mai talentați artişti, te-am îmbrăcat, te-am hrănit şi m-am îngrijit să nu-ți lipsească nimic. N-am făcut destule pentru tine?

Gracie îi privi uluită. Unchiul Hans îşi coborî privirea, întristat. Ridică, dezamăgit, din umeri, şi-şi luă mâna de pe umărul ei.

– Poate că m-am înşelat crezând că am reuşit să iau locul tatălui tău. Sau poate că tu ştii doar să primeşti, fără să-ți arăți recunoştința...

– Ba nu, mi-ai oferit atât de mult, îl întrerupse Gracie, disperată să-i arate cât îi era de recunoscătoare. Mult mai mult decât şi-ar fi putut dori vreodată o fată de condiția mea.

– Bun, atunci ne-am înțeles, zise unchiul Hans.

Gracie încuviință din cap. Îşi dădea seama că nu-i putea refuza nimic unchiului Hans. Ştia că, aşa cum stătea în fața lui – precum un şoarece înaintea unui şarpe – dacă i-ar fi cerut să-şi taie şi să-i dea brațul drept, i l-ar fi oferit fără şovăire, după care i l-ar fi oferit şi pe celălalt. Cum putea să-i refuze ceva după câte făcuse pentru ea? Îi era mai mult decât un unchi, era tatăl pe care nu-l avusese niciodată, şi ținea la el. Oricum, ce altceva putea să facă? Nu voia să se înapoieze la Camden, la o viață de muncă şi de sărăcie. Depăşise acel gen de existență şi întrezărise perspective noi. Nu voia să mai privească în urmă.

– Dacă, într-adevăr, crezi că mă poți învăța cum să pictez un fals convingător pentru lumea artei, atunci primesc cu drag să-ți fiu elevă, zise ea, iar zâmbetul aşternut pe chipul unchiului îi topi orice temeri, făcând-o să uite de gândul cumplit că ar fi comis o infracțiune.

– Bun, atunci avem de lucru, declară unchiul Hans.

Rutger dădu din cap, aprobator:

– Ai absolvit Şcoala lui Rutger, îi spuse el, cu un zâmbet strâmb. Acum vei începe să studiezi la Şcoala Superioară a lui Hollingsworth. Eu mi-am încheiat misiunea.

– O să-mi lipsească lecțiile tale, îi zise Gracie.

Bătrânul o bătu uşurel pe braţ.

– O ultimă povață, adăugă el. Întotdeauna mai e ceva de învățat. Chiar atunci când îți închipui că ştii totul, mai descoperi un nou orizont. Să nu uiți asta niciodată.

Şi astfel, sub îndrumarea unui falsificator şiret şi genial, Gracie învață să picteze cu scopul de a înşela. Nu se gândea la urmări, în caz că ar fi fost descoperită. Era tânără, nesăbuită şi avea încredere în unchiul ei. Partea cea mai fascinantă era faptul că-şi dădea seama cât de bine se pricepea în noua ei meserie.

Falsificarea operelor de artă nu era singurul secret pe care unchiul Hans îi ceruse lui Gracie să-l păstreze. Celălalt secret nu era unul pe care s-o fi rugat să-l păstreze şi, cu siguranță, nu era unul despre care ar fi adus vorba vreodată. Dar la câteva seri după ce unchiul îi dezvăluise lui Gracie adevărata lui meserie, fetei i se făcu dintr-odată foame în toiul nopții, aşa că se furişă în bucătărie ca să caute ceva de mâncare. Nu voia să aştepte până dimineață şi, în plus, emoția îi alungase somnul. Întreaga lume se deschidea în fața ei, oferindu-i oportunități nelimitate. Coborî scara de lemn în vârful picioarelor şi traversă podeaua pardosită cu gresie. Vechea pendulă bătea tare în hol. Apropiindu-se de bucătărie, îşi dădu seama că înăuntru

era cineva. Nu era vorba de tropăitul cunoscut al şoarecilor, ci de o răsuflare adâncă şi tremurată. Lumina era stinsă, dar prin fereastră pătrundeau razele lunii, îmbrăcând vila într-o stranie lumină argintie. Se întrebă de unde, oare, venea acel gâfâit.

Înaintă cu picioarele goale. Acolo, în halat, cu spatele la perete, era unchiul Hans.

În faţa lui, în genunchi, stătea Guido Vanni, unul dintre servitori. Gracie rămase cu ochii la unchiul Hans. Avea ochii închişi, gura deschisă şi gâfâia precum un câine. Fruntea şi nasul îi erau acoperite de sudoare, iar venele gâtului îi ieşiseră în relief. Capul lui Guido Vanni se mişca, dar Gracie nu-şi dădea seama ce făcea. Oricum, intui că era vorba de ceva ce ea n-ar fi trebuit să vadă. Chiar în clipa în care înţelese că-l surprinsese pe unchiul ei făcând ceva necuvenit, el deschise ochii. Se holbă la ea şi, pentru prima oară în viaţă, Gracie citi oroare în ochii lui lucitori şi bulbucaţi. Spaima o făcu să încremenească locului. Timp de o clipă îngrozitor de lungă, rămaseră uitându-se unul la celălalt. Guido Vanni îşi vedea de treaba lui, fără să aibă habar de ceea ce se întâmpla. Apoi Gracie reuşi să se smulgă din loc şi s-o ia la fugă.

Cât îşi dorea să nu-l fi văzut! Cât îşi dorea să fi putut da ceasul înapoi! Ce mult ura acea privelişte care-i revenea în minte de fiecare dată când închidea ochii! Şi totuşi, în dimineaţa următoare, atunci când Gracie îşi făcu apariţia sub smochin pentru micul dejun, unchiul Hans se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ştia la fel de bine ca şi ea că secretul lui era în siguranţă.

Capitolul 8

În vara anului 1961, Gracie îl văzu pentru prima oară pe contele Tancredi Basanelli. Tot oraşul se adunase pe străzi ca să asiste la nunta surorii lui Tancredi, Costanza, care se mărita cu un austriac bogat. Cununia avea să fie oficiată în biserica Maria Maddalena, care de sute de ani domina Piazza della Chiesa[37] cu clopotnița ei înaltă şi cu uriaşul ei portone.

Ziua era cum nu se putea mai frumoasă. Câmpiile înverzite în timpul primăverii căpătaseră tonuri mai blânde, aurii, iar în aer plutea mireasmă de iasomie şi de trandafiri. Soarele strălucea pe cerul de un albastru adânc, iar păsările zburau în înalturi, purtate de briza molcomă. Garoafe roşii râdeau la ferestre, iar bougainvillea purpurie flutura pe vechile ziduri de piatră de parcă ar fi fost nişte roiuri de fluturi exotici. Trecuseră deja şase ani de când Gracie trăia în Toscana. Nu mersese acasă, la familie, decât o singură dată, dar chiar şi atunci se simțise atât de stingheră printre obiectele cunoscute din copilărie, care acum nu mai însemnau nimic pentru ea, încât abia aşteptase să se înapoieze în Italia. Acum şedea între Gaia şi Damiana, îmbrăcată într-o frumoasă rochie albă pe care i-o cumpărase unchiul Hans de la Veneția, şi privea sosirea oaspeților în ținută de gală, cu sentimentul că aparținea acelui loc la fel de mult ca şi ei.

---

[37] Piața Bisericii (în limba italiană în original).

Damiana, cunoscută pentru remarcile ei răutăcioase, se amuza criticând rochiile doamnelor care păşeau pe dalele din piazza îndreptându-se către biserica Maria Maddalena.

– N-ar fi trebuit să-şi aleagă culoarea aia, comentă ea despre o femeie îmbrăcată în rochie portocalie. E o culoare tare pretenţioasă şi o face să arate de parcă ar fi bolnavă. Iar pantofii... râse ea batjocoritor privind către alta. Zău aşa, e tânără, nu o mamaie!

Dar Gaia şi Gracie gândeau că rochia portocalie era superbă, pantofii – extrem de eleganţi, şi râdeau de remarcile Damianei, care – din câte bănuiau ele – erau menite doar să le amuze.

Gracie nu-şi găsea locul de emoţie şi de curiozitate. În cursul anului erau multe sărbători la care se organizau procesiuni şi petreceri, precum şi nunţi ale localnicilor, ce erau întotdeauna o încântare pentru ochi, dar, din experienţa lui Gracie, niciodată nu se întâmplase ceva atât de fascinant ca acea nuntă din familia Montefosco. Semăna cu o nuntă regală şi, deşi Damianei îi plăcea să critice, Gracie ştia că şi ea era la fel de captivată de privelişte precum erau toţi ceilalţi.

După oaspeţi sosiră familiile mirelui şi miresei, în trăsuri trase de cai albi, care opriră chiar în faţa treptelor bisericii. Vechile trăsuri, despre care Damiana îi spusese lui Gracie că aparţineau de sute de ani familiei, erau împodobite cu atât de multe flori, încât cei dinăuntru aproape că nu se vedeau.

Deodată, Gaia o apucă de braţ pe Gracie.

– Uite-l! exclamă ea, în timp ce din mulțime se ridica un ropot de aplauze.

Gracie n-avea nevoie să întrebe despre cine era vorba. Prin frumusețea şi eleganța lui, Tancredi ieşea în evidență dintre toți membrii familiei. Era înalt, lat în umeri, cu părul negru şi ondulat, care fâlfâia uşor în timpul mersului. Fața îi era lată şi frumoasă, iar în clipa în care el zâmbi mulțimii, Gracie simți un junghi, de parcă ar fi fost împunsă în inimă.

– Nu-i aşa că-i superb? gemu Damiana. Ce noroc pe fata care are să cucerească inima lui!

Gracie nu zise nimic. Pur şi simplu îl privea țintă, cu buzele întredeschise, vrând să nu-i scape nimic.

Contele Bassanelli se întoarse şi luă în brațe o fetiță, ca s-o coboare din trăsură. Fetița nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani, dar Gracie şi-ar fi dorit să fie ea acel copil, în brațele lui, zâmbindu-i şi spunându-i acel ceva la care el reacționase râzând afectuos. Tancredi o luă de mână şi porniră împreună către aprozii postați de o parte şi de alta a canaturilor uşii monumentale. Contele Bassanelli era îmbrăcat în costum gri-deschis, la fel ca toți ceilalți bărbați, dar sacoul lui era mai bine cambrat pe talie şi mai lat în umeri. Poate că din pricina felului în care păşea, lui Gracie i se părea că bărbatul acela făcea parte dintr-o specie superioară. Aproape că nu clipi până când îl înghițiră umbrele întunecate ale bisericii. Abia aştepta să ia sfârşit ceremonia, ca el să iasă din nou, iar ea să-l poată zări încă o dată.

Zece minute mai târziu sosi mireasa, împreună cu domnişoarele de onoare îmbrăcate în rochii albe şi cu părul

lor lung împodobit cu floricele albe şi cu perle. Aşa cum păşeau, în rochiile foşnitoare, în urma trenei miresei, Gracie îşi zise că arătau ca un cârd de lebede. Din nou răsună un ropot de aplauze, iar mireasa zâmbi candid sub vălul ei şi salută făcând semn cu mâna.

– Ce familie frumoasă! exclamă Gracie.

– Chiar sunt binecuvântați, încuviință Gaia.

– Eu zic că nasul miresei e nițel cam ascuțit, comentă Damiana, iar Gracie zâmbi, înveselită de zelul ei de a găsi defecte acolo unde nu exista nici unul.

– Eu cred că doar femeile frumoase le găsesc defecte altor femei frumoase, îşi dădu cu părerea Gracie.

– Vrei să zici că, dacă tu nu eşti frumoasă, nu le găseşti defecte altora? ripostă Damiana.

În clipa următoare îşi dădu seama că făcuse o gafă şi se grăbi să adauge:

– Tu ai o figură foarte blândă, Gracie, şi ochi foarte frumoşi. Există multe feluri de frumusețe.

Gaia se simțea îngrozitor la gândul că, poate, Damiana o jignise pe prietena ei.

– Nu, Gracie, tu nu-i critici pe alții fiindcă eşti bună la suflet, de asta şi ai o figură blândă, în timp ce Damianei i se citeşte răutatea pe față.

Îşi petrecu brațul pe după umerii lui Gracie.

– Damiana e o afurisită. Mi-e şi groază să mă gândesc ce spune despre noi atunci când nu suntem de faţă!

Toate trei izbucniră în râs. Gracie nu se simţea câtuşi de puţin jignită, fiindcă Damiana nu spusese decât adevărul. Continuară să stea la taclale până când clopotele bisericii începură să bată, uşile cele mari se deschiseră, iar mirele şi mireasa ieşiră împreună, în lumina soarelui.

Însă ochii lui Gracie nu erau aţintiţi asupra mirelui şi a miresei. Atunci când, în cele din urmă, ieşi şi contele, Gracie avu senzaţia că întreaga lume din jurul ei încremenise. El era singurul care se mişca, coborând cu eleganţă treptele, zâmbind şi bătând din palme, cu dinţii albi strălucind în contrast cu pielea bronzată. Gracie era convinsă că-l putea auzi râzând.

Pe urmă, universul se puse din nou în mişcare, iar oaspeţii începură să arunce cu petale de trandafir înspre cei doi miri, care se opriseră ca să le pozeze fotografilor înainte să se urce în trăsura ce urma să-i ducă la castel. Gracie îl petrecu pe conte cu privirea până când se pierdu şi el din vedere împreună cu fetiţa pe care o ţinea pe după umeri, aplecându-şi capul ca să asculte ce-i spunea. Gracie îşi apăsă palma pe inimă şi oftă. Oare cum e să fii iubită de el? se întrebă. Un astfel de bărbat nu s-ar fi uitat niciodată la una ca ea. Nici măcar n-ar fi băgat de seamă că exista şi ea pe lume.

În acea seară avu loc o petrecere în Piazza della Chiesa, organizată de cei de la castelul Montefosco. Casele din jur erau împodobite cu şiraguri de beculeţe ce licăreau în lumina asfinţitului. Afară fuseseră aşezate mese lungi încărcate cu sticle de vin, precum şi cu un belşug de şunci

şi de cărnuri, de paste şi de legume, iar fumul grătarelor atrăgea câinii vagabonzi, care ieşeau din umbră ca să se bucure de festin.

Era şi o orchestră care cânta cu însufleţire, în timp ce lumea dansa. Lui Gracie îi plăcea nespus de mult să danseze. Îşi alungă nostalgia şi lăsă ca vinul, muzica şi arşiţa să pună stăpânire pe ea. Dansă cu toţi cei care o invitară, tineri sau bătrâni, şi-şi scoase pantofii ca să poată juca mai uşor pe pietrele caldarâmului. Râdea din toată inima, flirta aşa cum nu mai flirtase niciodată, fiindcă inima ei fusese săgetată, iar acum tânjea după iubire.

Îşi dorea să fie ţinută în braţe, să fie sărutată, să fie iubită, şi, deşi era îndeajuns de realistă ca să-şi dea seama că cineva precum contele Bassanelli nu era de nasul ei, nu i se părea o naivitate să spere că undeva exista un bărbat şi pentru ea. Pentru prima oară în viaţă voia să se ştie dorită. Pentru prima oară de la sosirea în Toscana, ca fetiţă, privea bărbaţii cu ochii unei femei. Alcoolul îi dădea o încredere în sine pe care altfel n-ar fi avut-o niciodată, dorul ei după conte fiind o nesăbuinţă ce nu-i stătea în fire. Îi îngădui lui Donato s-o strângă în braţe, să-şi lipească obrazul de al ei şi să-i atingă faţa cu buzele. Puţin îi păsa că el flirta cu toate fetele frumoase, de fapt, era chiar flatată că acum flirta cu ea.

Atunci când el o luă de mână şi o duse în fugă pe o alee întunecoasă, departe de muzică şi de dansatori, Gracie nu se împotrivi. Dorea ca el s-o dorească. Donato o lipi cu spatele de un zid şi-şi apăsă buzele pe ale ei, iar ea închise ochii şi-şi desfăcu buzele, astfel încât să primească sărutul lui pe deplin. N-avea destulă experienţă ca să-şi dea seama dacă era sau nu era un sărut bun, însă fiorul care-i trezea la

viață întregul trup era ceva sublim. El o cuprinse cu amândouă brațele, iar ea îşi strecură palmele pe sub sacoul lui, ca să-i simtă spatele prin cămaşa leoarcă de sudoare. El o sărută pe gât, iar atingerea țepilor fini ai bărbii lui o făcu să râdă tare, de plăcere şi de emoție, fiindcă senzațiile stranii ce începeau să-i facă pântecul să vibreze erau noi şi neliniştitoare. Donato îi prinse sânul în palmă. Senzația era minunată. Îşi trecu degetul mare peste țesătura fină a rochiei ei de vară, apoi îi acoperi din nou gura cu a lui, sărutând-o pătimaş. Gândul lui Gracie zboară la conte şi, dintr-odată, degetul lui era acela care-i atingea sfârcul, buzele lui erau cele care o sărutau, iar acea senzație sublimă se preschimbă în ceva şi mai intens. Se auzi gemând. Geamătul o trezi brusc din reverie. Icni, înspăimântată, şi-l împinse într-o parte pe Donato. El o privi cu ochi întunecați şi arzători de dorință.

– Mă înnebuneşti, Gracie! murmură, prinzând-o de talie. Chiar e primul tău sărut?

Ea dădu din cap în semn că da, iar el zâmbi cu gura până la urechi.

– Ei bine, cum a fost?

Nu-i mai aşteptă răspunsul. O sărută din nou, de data asta – mai blând. Pentru Gracie nu mai conta că n-o iubea şi că nici ea nu-l iubea. Îi plăcea la nebunie felul în care o săruta şi, în acel moment, era singurul lucru care conta.

Donato o conduse acasă pe când lumina rozalie-portocalie a zorilor începea să aprindă cerul la răsărit. O ținea de mână, lipind-o de el din când în când ca s-o sărute, iar asta o făcea să râdă.

– Gracie, eşti o femeie care stârneşte dorință, îi zise el. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine astă-seară, dar te-ai schimbat. Ai devenit un fluture.

– Sau o lebădă, răspunse ea, surâzând cu subînțeles.

– Sau o lebădă, aprobă el, fără să bage de seamă tonul ei ironic. Nu mă mai satur să te sărut.

Râse şi o sărută din nou, după care ea îl lămuri:

– Vinul, muzica, arşița verii. Florile, frumusețea...

Tăcu, admirând jocul blând de lumini de pe colinele arcuite molcom şi şuvițele de ceață care pluteau, încă, prin văi.

– Pur şi simplu e prea frumos, adăugă ea, cu un suspin. Uneori te doare inima de atâta frumusețe.

Gândul îi fugi la conte şi-şi dori ca el, şi nu Donato, să fi fost acela care o ținea de mână şi o săruta.

– Atunci ar trebui să bei mai mult vin, să dansezi mai mult şi să te bucuri mai des de frumusețe.

Donato îi zâmbi, iar Gracie văzu la el o tandrețe pe care n-o remarcase mai înainte.

– Şi să mă săruți mai des, adăugă el, cu glas răguşit.

Gracie râse.

– E plăcut să te săruți.

– Numai cu mine, replică el.

– Există vreo fată pe care n-ai sărutat-o? întrebă Gracie.

Cu un aer ofensat, Donato îşi puse mâna pe inimă.

– Eu vreau să te sărut numai pe tine.

– Deocamdată, adăugă ea. Şi tot deocamdată vreau şi eu să te sărut numai pe tine.

Văzând atâta candoare, el se încruntă.

– Eşti o femeie stranie, Gracie. Misterioasă. Şi asta îmi place.

Ajunseră în faţa Villei Colomba. Lumina zilei, care devenea tot mai puternică, învăluia grădina într-o mantie aurie, iar păsările vesteau o nouă zi, ascunse în pinii umbrelă. Gracie se gândi la Gaia, care dormea în camera ei de la ultimul cat. Se întrebă dacă Gaia ştia ce făcuse ea cu Donato. Se întrebă dacă aflase tot oraşul.

– Mulţumesc că m-ai condus acasă, îi spuse ea şi-l sărută.

– Unchiul tău e acasă? întrebă el.

– E plecat într-o călătorie.

– Foarte bine.

Donato o lipi de trupul lui şi-şi apăsă buzele pe ale ei.

Ea îl dădu deoparte cu blândeţe.

– Trebuie să plec. Mâine am de lucru.

– E deja mâine.

– Atunci trebuie să dorm puțin.

– Lucrezi şi la sfârşit de săptămână? întrebă el, mirat.

– Sunt multe picturi care trebuie restaurate.

– Atunci te las, fluturaşule.

Donato îi dădu drumul la mână, fără prea mare tragere de inimă.

Gracie era prea tulburată ca să doarmă. Aşteptă să plece Donato, apoi se strecură în pagodă şi se tolăni pe unul dintre şezlonguri, privind cum grădina se trezea din somn. Îşi aminti de petrecerea de la castel. Era ciudat să se gândească la contele Bassanelli, care era acolo, respirând acelaşi aer ca şi ea, admirând aceiaşi zori. Dacă el ar fi privit peste zidurile crenelate, ar fi văzut Villa Colomba. Dacă s-ar fi uitat cu binoclul, ar fi văzut-o pe ea. Şi totuşi, el habar n-avea de existența ei şi probabil că nici n-avea să aibă vreodată. Poate că ea avea să ajungă să se mărite cu un bărbat precum Donato şi să se mulțumească doar cu atât. Avea să-şi aducă aminte toată viața de ziua în care îl văzuse pentru prima oară pe contele Bassanelli şi-i dăruise inima ei. Poate că într-o bună zi avea să le povestească despre asta fiicelor ei, iar ele aveau să râdă de latura ei romantică. Dar se socotea norocoasă pentru totdeauna să-şi poată aminti de primul moment în care aflase ce însemna dragostea.

Gaia şi Damiana descoperiră cu uimire că Donato, fluşturaticul şi fustangiul Lothario[38] care sărutase toate

[38] Personaj din romanul Don Quijote al scriitorului spaniol Miguel de Cervantes, prototipul seducătorului lipsit de scrupule.

fetele din oraş – nu numai c-o sărutase pe Gracie, dar se părea că se şi îndrăgostise de ea. A doua zi după nuntă, băiatul îşi făcu apariția la Villa Colomba cu un uriaş buchet de flori, numai că Gaia îl anunță că Gracie lucra şi nu putea fi deranjată. Duminică sosi şi unchiul Hans, după ce reuşise să vândă unui colecționar american un Renoir falsificat. Era într-o dispoziție de zile mari. Îi cumpărase lui Gracie două rochii noi de la Paris şi-i adusese scrisori de la mama ei şi de la Joseph, pe care-i vizitase la Londra. Cum Donato se înfățişă la vilă cu flori în fiecare seară a săptămânii următoare, Gaia îi spuse că domnul Hollingsworth era acum acasă şi o punea pe Gracie să trudească din greu. Donato nu putea face altceva decât să aştepte.

Când Gaia o întrebă pe Gracie despre Donato, fata îi răspunse fără ocolişuri.

– Sărută bine, zise ea, râzând. Dar nici nu se putea altfel, la câtă experiență a adunat în decursul anilor.

– Dar îl iubeşti? întrebă Gaia.

– Nu, răspunse Gracie.

– Eu cred că el te iubeşte.

– Poate că-şi închipuie că mă iubeşte, dar în realitate nu-i aşa. Eu nu sunt decât o altă cucerire, atât şi nimic mai mult. Dacă m-aş ține după el prin piazza, s-ar plictisi curând de mine.

– Eşti tare înțeleaptă pentru vârsta ta, comentă Gaia, încruntându-se uşor. Dar ai să te întâlneşti cu el?

– Poate, atunci când voi avea o seară liberă, răspunse Gracie, ridicând din umeri. Dar cât timp e unchiul meu acasă, sunt foarte ocupată.

Trecu o lună până când unchiul Hans plecă din nou în călătorie. Rutger continuă să lucreze în studio, în timp ce Gracie trudea în atelierul unchiului ei, în spatele unei uşi care trebuia să stea tot timpul încuiată. Serile mergea în oraş cu Gaia – care începuse o idilă cu un tânăr pe nume Filippo Pieri – şi se întâlnea cu Donato. Se ţineau de mână în umbra castelului, iar Gracie ridica ochii spre castel şi se întreba dacă avea să-l mai vadă vreodată pe contele Bassanelli. Îi cerea mereu lui Donato amănunte despre familia Montefosco, iar el era din cale afară de fericit să-i satisfacă curiozitatea povestindu-i pe îndelete despre petrecerile lor grandioase. Îi făgădui s-o ducă la castel în toamnă, după ce contesa se va fi înapoiat la Roma. Văzând licărul din ochii ei, îşi dădea seama că o vizită la castel o interesa mai mult decât toate buchetele de flori din lume. Cu toate astea, în ciuda promisiunii că avea să se poată plimba prin grădinile contelui Bassanelli, Gracie rămânea departe de lumea în care acel bărbat era obişnuit să aibă orice femeie îşi dorea.

La sfârşitul verii, Gracie primi vestea că bunica ei murise. Unchiul Hans îi dădu vestea cu un aer grav; după expresia îndurerată care i se zugrăvise pe chip, Gracie înţelese că era profund afectat de moartea mamei lui. Merseră la Londra pentru înmormântare, amândoi – trişti şi tăcuţi. Când avionul coborî printr-un plafon gros de nori cenuşii, Londra li se dezvălui încetul cu încetul prin hubloul rotund. Deşi era vară, oraşul se întindea umed şi trist pe sub perdeaua de ploaie, impresia fiind şi mai copleşitoare după culorile strălucitoare ale Italiei. Pentru prima oară în viaţă, Gracie

înțelegea ce însemna să pierzi pe cineva drag. Tatăl ei nu conta, fiindcă nu-l cunoscuse niciodată. În schimb, bunica fusese o prezență constantă şi liniştitoare în toată copilăria ei. Cu umoru-i sec şi cu strădania de a nu fi o povară pentru fiica ei, bunica dăduse o mână de ajutor la creşterea nepoților, iar Gracie nu-şi imaginase niciodată că, într-o bună zi, ea n-avea să mai fie acolo, moțăind ca de obicei, în fotoliu, după ora ceaiului. Acum înțelegea că, stabilindu-se în Italia, nu doar că-şi făurise o nouă viață, ci, totodată, şi-o pierduse pe cea veche. Nici nu se putea altfel: i-ar fi fost cu neputință să trăiască în două locuri deodată, chiar dacă şi-ar fi dorit aşa ceva.

Italia o schimbase, iar acum nu se mai simțea în largul ei în căsuța în care crescuse. Nu-l mai recunoştea pe fratele ei, Joseph, şi înțelegea sacrificiul maică-sii. Nu se simțea vinovată că-i lăsase în urmă, viața înseamnă schimbare şi nimic nu rămâne veşnic la fel, dar era tristă că bunica încetase să mai fie parte din viața ei, iar acum era prea târziu. Acea clipă de revelație de la nuntă îi deschisese inima către iubire, dar iubirea vine întotdeauna însoțită de suferința despărțirii. În timp ce avionul cobora ca să aterizeze pe Aeroportul Heathrow, Gracie trăia pentru prima oară sentimentul despărțirii şi plângea pe tăcute, cu batista la ochi.

După înmormântare, Gracie rămase cu mama ei şi cu Joseph, în timp ce unchiul Hans se întâlnea în West End cu persoane importante din lumea artei. Casa era cu totul altfel fără Oma, însă fiecare încerca să-şi stăpânească durerea, iar Gracie îi înveseli povestindu-le despre viața ei în Italia. Lui Greet îi plăcea nespus de mult s-o asculte, iar Gracie se bucura să-i vadă chipul surâzător în timp ce se delecta cu acele povestiri. Joseph lucra acum într-un magazin de

articole de fierărie şi câştiga puţin. Se întâlnea cu o fată din vecini, iar Greet îi destăinui lui Gracie că probabil aveau să se căsătorească. Greet făcea croitorie şi-i era recunoscătoare fratelui ei pentru banii pe care i-i trimitea în fiecare lună. Când se gândea la ce avere avea unchiul Hans, Gracie se mira că nu trimitea mai mult. Cu banii câştigaţi din falsuri, i-ar fi putut construi un palat surorii lui. Însă Greet nu se plângea. Spunea că nu era obişnuită cu luxul.

În schimb, Gracie era. Simţea că se sufoca în vechea ei locuinţă şi-i venea greu să poarte hainele frumoase pe care i le cumpărase unchiul Hans – în prezenţa mamei ei, care nu avusese niciodată timp să-şi facă rochii şi pentru ea. La plecare, Gracie i-ar fi dăruit cu mare drag rochiile ei dacă Greet ar fi dus genul de viaţă în care să le poată purta. Numai că situaţia era cu totul diferită. Rochiile ar fi zăcut în dulap până ce le-ar fi mâncat moliile, aşa că Gracie le puse în bagaj ca să le ia în Italia, dăruindu-i mamei ei, în schimb, nişte pulovere.

– De ce nu veniţi, tu şi Joseph, să locuiţi acum cu unchiul Hans? întrebă Gracie în ultima seară, pe când stăteau cu toţii la bucătărie, golindu-şi castroanele cu supă.

Se întreba cum de nu se mutaseră în Italia cu ani în urmă. Cu siguranţă că în Villa Colomba era loc îndeajuns pentru toţi.

Mama ei îi zâmbi cu tristeţe.

– Mi-ar fi plăcut, însă casa mea e aici, răspunse ea, liniştită.

– Dar la Londra plouă tot timpul. Toscana e un paradis.

– Asta e casa pe care ne-a cumpărat-o tatăl tău, o lămuri Greet. Casa la care s-ar fi întors atunci când s-a sfârşit războiul, dacă ar fi scăpat cu viață. E tot ce mi-a rămas de la el, Gracie.

Îşi plimbă privirea obosită peste pereții scorojiți şi peste mobila uzată.

– Iar mie îmi place, adăugă ea, ferm. Îmi place aşa cum e.

– Îmi pare rău că nu l-am cunoscut, zise, deodată, Gracie.

Lui Greet îi pieri zâmbetul.

– Şi mie îmi pare rău, Gracie. Ar fi fost tare mândru de tine. Cred că şi-ar fi dorit mai mult pentru Joseph, însă el e tânăr. Are tot timpul să-şi găsească o slujbă mai bună.

– Ai să te descurci fără Oma? o întrebă Gracie.

– Sunt mai puternică decât par. Totul va fi bine. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Doar am supraviețuit unui război, nu?

Auzind cuvântul „război”, Gracie se gândi la unchiul Hans. El nu vorbise niciodată despre anii petrecuți la Amsterdam.

– Ce a făcut unchiul Hans în timpul războiului?

Chipul mamei ei se întunecă brusc. Greet se apucă să frece de zor chiuveta de bucătărie şi lemnăria din jurul ei.

– Păi, după cum ştii, în 1940, Olanda a fost ocupată de nemți. Hans s-a descurcat şi el cum a putut pe timpul ocupației. A făcut ceea ce trebuia ca să scape cu viață.

Restaura şi vindea tablouri, la fel ca întotdeauna. Imediat după încheierea războiului, s-a mutat în Italia. A fost acuzat că a colaborat cu nemții, că le-a vândut opere de artă. Dacă nu pleca, ar fi avut necazuri. Bineînțeles că a restaurat tablouri şi le-a vândut nemților. Ce altceva putea să facă?

Gracie se întrebă dacă le vânduse tot falsuri. Spera că da.

Gracie se înapoie în Toscana la mijlocul lui septembrie. Soarele de toamnă, încă fierbinte, însă părând mai apropiat de pământ, îmbrăca într-o dulce lumină portocalie-trandafirie ogoarele de pe care recolta fusese strânsă, iar lumina aceasta îmblânzea liniile peisajului. Gracie se bucurase să se întoarcă în țara care-i cucerise inima, însă atare simțământ îi era umbrit de tristețe, fiindcă plecase de lângă mama ei. Ar fi vrut ca unchiul Hans să insiste ca Greet să vină să locuiască şi ea în Villa Colomba. Nu pricepea de ce el nu spusese nimic. O deprima gândul că Greet îl avea acum numai pe Joseph ca să-i poarte de grijă.

În Colladoro, viața continua la fel ca înainte, numai că ceva se schimbase în sufletul lui Gracie. Simplul gând că Oma părăsise această lume îi umplea inima de o durere adâncă. Îi părea rău că nu se dusese s-o vadă mai des. Că nu stătuse de vorbă cu ea mai mult. Îi părea rău că nu-i spusese cât o iubea. Acum era prea târziu. Acum nu putea decât să-şi murmure iubirea noaptea, cu fața îngropată în pernă, şi să spere că Oma o putea auzi, oriunde ar fi fost ea.

Gracie petrecea mult timp cu Donato. Reuşea să se bucure de seri alături de prietenii ei şi-şi reluase munca. Uitase de

promisiunea lui Donato de a o duce la o plimbare prin grădinile castelului, nu fiindcă nu mai era la fel de curioasă, ci fiindcă timpul îi mai potolise nerăbdarea, iar realitatea pusese în umbră fantezia. Îi plăcea să fie cu Donato. Nu-l iubea, dar ținea mult la el, iar asta era mai mult decât îndeajuns pentru o fată care nu era nici bogată, nici frumoasă şi, după părerea ei, nici deosebită. Damiana se măritase cu fiul unui fermier de dincolo de vale. Acum muncea pe pământul familiei în loc să lucreze la castel, ceea ce ei îi convenea de minune, fiindcă avea mai multe ocazii să lenevească, soțul ei fiind indulgent şi îndrăgostit. Pe de altă parte, nu mai avea ce povesti despre contesă şi despre frumosul ei fiu. Astfel, lui Gracie nu-i mai parveneau amănuntele legate de castel, care erau vitale pentru ea. Drept urmare, însuflețirea fetei se mai domolise. Împreună cu Gaia şi Filippo, Gracie era parte dintr-un grup de şase prieteni foarte apropiați. Ea arareori mai ridica câte o privire visătoare către zidurile castelului. Atunci când se surprindea făcând astfel, se grăbea să-şi pună frâu gândurilor.

În primăvara anului următor, Rutger studie un Monet pictat de ea. Avu nevoie de trei zile ca să verifice dacă era un fals. Când ajunse la o concluzie, discută cu unchiul Hans, vorbind în olandeză. Gracie asculta, sperând, cumva, că găsiseră ceva în neregulă cu tabloul, ca ea să nu devină o infractoare, aşa cum o obliga unchiul ei.

În cele din urmă, Hans se întoarse către Gracie şi încuviință din cap.

– Eşti pregătită, zise el. A sosit momentul să-ți faci intrarea în lume.

Capitolul 9

Să convingi un cumpărător că o pictură este autentică e cu mult mai complicat decât s-o pictezi. Una e să imiți stilul unui pictor mort demult, şi cu totul altceva – să convingi o minte contemporană de autenticitatea tabloului. Tocmai aici intervenea geniul lui Hans Hollingsworth. Lucra singur, îşi găsea propriii intermediari şi orchestra toată escrocheria de unul singur. De asemenea, toți banii intrau în buzunarul lui. Povestitor neîntrecut, inventa istorii plauzibile ca să le confere falsurilor o proveniență credibilă, lucru absolut necesar pentru a-l trage pe sfoară pe cumpărător. Cu şarmul lui bulevardier şi arborând căutătura deschisă a omului cinstit, îşi câştigase reputația de a fi atât decent, cât şi de încredere. Numele lui englezesc de familie şi opulența în care trăia îi confereau o anumită respectabilitate, ca să nu mai vorbim de relațiile pe care le avea în lumea artei, cultivate în decursul anilor. Hans Hollingsworth era fațada perfectă a unei afaceri extrem de dubioase.

Gracie află că unchiul ei avea un birou în centrul Parisului, unde se întâlnea cu clienții şi cu reprezentanții lor. Nu aducea niciodată pe nimeni la Villa Colomba. Acum se dusese la Paris cu tabloul pictat de Gracie şi începuse negocierile cu un client din Texas, mare colecționar de tablouri ale impresionişti lor francezi. În timp ce unchiul Hans era ocupat să vândă falsul realizat de ea, Gracie se înapoiase în studioul lui Rutger, ajutându-l să restaureze alte picturi.

Apoi, într-o zi din luna iunie, Rutger o invită pe Gracie să-l însoțească pentru o afacere specială. La moartea sa, tatăl contesei Bassanelli îi lăsase moştenire fiică-sii jumătate din colecția lui de artă. Până în acel moment, tablourile fuseseră depozitate la Roma, unde se umpluseră de praf. Contesa luase hotărârea de a le aduce la castel, ca să fie catalogate şi evaluate. Urma ca acelea care aveau nevoie de restaurare să fie duse la Villa Colomba. Rutger şi Gracie fuseseră însărcinați să se ocupe de ele. Astfel, fanteziile pe care Gracie şi le reprimase se treziră, brusc, la realitate.

Gracie şedea pe locul din dreapta al maşinuței lui Rutger, care conducea pe drumeagul ce ducea în oraş. De o parte şi de alta a drumului, floarea-soarelui îşi întorcea chipul frumos către astrul zilei, iar păsările se zbenguiau printre ramurile chiparoşilor. Cerul era de un albastru intens, iar inima lui Gracie era plină de bucurie la gândul că avea să viziteze locuința contelui. Nu se gândea că era cu putință ca el să fie acasă. Nu îndrăznea să spere asta.

Străbătură oraşul, ajungând în fața impozantelor porți de fier pe care Gracie se imaginase de atâtea ori intrând. Paradisul închipuit de ea era cât se poate de real. Tatăl lui Donato, care muncea pe peluză, îi zări şi se grăbi să deschidă poarta, aprins la obraz şi asudat sub şapca pe care o purta pe cap. Undeva, printre gardenii şi leandri, se afla şi Donato, însă Gracie era prea preocupată să privească în jur ca să-l observe. Aici era un ținut de basm, în care Donato n-avea ce căuta.

Maşina urcă încet panta, trecând peste umbrele aruncate de chiparoşii ce străjuiau aleea, şi-şi continuă drumul spre castelul care se întrezărea, impozant, printre trunchiurile lor. În cele din urmă ajunseră în vârful dealului. Toate

închipuirile lui Gracie păleau în comparație cu realitatea. Măreția castelului îi tăie răsuflarea, nu fiindcă ar fi fost monumental sau grandios – căci nu era nici una, nici alta –, ci datorită vechimii lui şi impresiei de linişte şi demnitate pe care o degaja, şi care-i amintea de un bunic iubit. Castelul avea un aer de înțelepciune, ca un bătrân fermier al cărui chip blând, brăzdat de riduri, dezvăluia o adâncă înțelegere a tainelor pământului. Era construit din piatră de Toscana, răspândită în întreg ținutul, numai că zidurile lui se decoloraseră în decursul secolelor, ajungând de culoarea ceaiului cu lapte. Aproape că păreau erodate în urma cine ştie căror bătălii, ca şi cum ar fi fost martorele unor scene cumplite înainte să se fi bucurat de tihna din prezent. Ferestrele erau acoperite cu obloane verzi precum frunzele de salvie, iar uşa masivă era încadrată de ghivece enorme de teracotă din care se revărsau, în cascade luxuriante, bougainvillea purpurii. Frumusețea locului o încânta pe Gracie, al cărei suflet englez nu se plictisea niciodată de asemenea splendori.

Un bărbat scund şi cărunt, îmbrăcat într-un sacou negru cu guler înalt şi rotund, îi întâmpină cu un zâmbet cald şi-i conduse în holul de la intrare. Acesta era răcoros, cu tavanul înalt şi pereți cenuşii. Gracie simți pe dată în nări miros de levănțică. Se uită în jur până descoperi că mirosul venea de la nişte vase înalte, pline cu levănțică purpurie ce răspândea o mireasmă de vis. Îl urmară pe bărbatul cel cărunt prin castel. Gracie nu putu să nu arunce o privire cercetătoare, prin uşile întredeschise, la încăperile ce îmbinau moştenirea nobiliară cu cea istorică şi cu confortul. Ieşiră din nou la lumina zilei şi fură conduşi de-a lungul unei peluze, până la terasa unde o femeie se ridică de pe o mare canapea din împletitură de răchită, ca să-i întâmpine. Gracie îşi dădu seama din prima clipă că era contesa. Capul

acoperit de o pălărie cu boruri largi, bluza înflorată, vârâtă în pantalonii evazați, şi espadrilele albe – cu toatele confereau înfățişării ei o eleganță discretă. Avea părul negru prins într-un coc la baza gâtului. Apropiindu-se, Gracie îşi dădu seama că nu era o frumusețe în sensul clasic al cuvântului, ci că era mai curând interesantă, cu nasul acvilin, cu privirea întunecată şi pătrunzătoare şi cu gura senzuală ce schița zâmbetul sigur pe sine al unei femei conştiente de farmecul ei.

Contesa le întinse mâna.

– Mă bucur mult să vă cunosc, domnule Janssen, zise ea, vorbind italiana cu glas molcom şi melodios, în care se ghicea o umbră de zâmbet. Tatăl meu vorbea foarte frumos despre dumneavoastră, i se adresă ea lui Rutger.

Gracie înțelese că era genul de femeie care nu se putea abține să nu flirteze cu toată lumea.

– Şi cine-i domnişoara? întrebă gazda, întinzând cu grație brațul ca să dea mâna cu Gracie.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe nepoata lui Hans Hollingsworth, Gracie, spuse Rutger.

Ochii negri ai contesei o studiară cu luare-aminte pe Gracie, făcând-o să se simtă precum un şoarece în fața unei păsări de pradă.

– Deci lucrezi pentru unchiul tău? o iscodi contesa.

– Da, răspunse Gracie.

– Şi nu eşti italiancă?

– Sunt englezoaică. Mă aflu în Italia de şapte ani, contesă, explică ea.

– Felicitări! Vorbeşti foarte frumos italiana. Mă bucur că aţi adus un ajutor, Signor Janssen, i se adresă contesa lui Rutger. Tata mi-a lăsat un număr considerabil de tablouri. Veniți cu mine ca să vi le arăt.

Însoțiți de servitorul cel zâmbitor, o urmară pe contesă, care părea să plutească pe iarbă, până în celălalt capăt al peluzei. Trecură prin fața unui turn medieval ce părea să fi fost construit înaintea castelului. Turnul se ridica pe culmea dealului, lângă un cedru uriaş.

– Acolo stă şi pictează fiul meu, le spuse contesa, iar Gracie tresări auzind-o vorbind despre Tancredi. Turnul a fost zidit în secolul al XIII-lea, continuă ea.

Gracie îşi dorea să audă mai puține despre turn şi mai multe despre fiul contesei. Însă, pe când mergeau pe cărarea năpădită de ierburi, îndreptându-se către o veche capelă, contesa părea dornică să-şi etaleze doar cunoştințele de istorie.

Folosindu-se de o cheie ruginită, servitorul descuie uşa masivă.

– Aici era odinioară capela familiei, le spuse contesa, păşind înăuntru. Dar a trecut un secol de când nu a mai fost folosită. E un loc foarte potrivit ca să depozitez tablourile tatălui meu.

Aşa şi era. De fiecare perete erau sprijinite rame acoperite cu pânze albe. Gracie ardea de nerăbdare să vadă comorile ascunse dedesubt.

– Bagwis are să vă aducă apă şi limonadă. Acolo e o toaletă, le zise ea, arătând o uşiță de lemn din dreapta naosului. Mai aveți nevoie de ceva?

– Începem chiar acum, spuse Rutger, lăsându-şi sacul de voiaj pe unul dintre scaunele aşezate de-a valma în interiorul capelei.

– Foarte bine. Dacă aveți nevoie de mine, nu trebuie decât să strigați sau să-l întrebați pe Bagwis, iar atunci când simțiți nevoia să faceți o pauză, vă invit să vă plimbați prin grădină. Presupun că veți avea nevoie de câteva zile ca să reuşiți să vedeți toate tablourile.

– Cel puțin, întări Rutger, plimbându-şi privirea de jur împrejurul capelei.

Contesa plecă, lăsând în urmă o dâră de parfum de tuberoze, iar Gracie şi Rutger îndepărtară pânza de pe primul tablou şi-l îndreptară cu fața spre lumină. Era portretul unei fete în rochie verde, semnat de Johannes Cornelisz Verspronck, un pictor olandez din secolul al XVII-lea. Gracie rămase fără suflare.

– E minunat! exclamă ea.

– După cum ştii, Verspronck a fost un portretist olandez din Epoca de Aur, probabil ucenicul lui Frans Hals[39], spuse Rutger. Modelele lui au fost cu preponderență oameni de confesiune catolică. Vezi cât de delicat e pictată dantela de pe rochie. Atât de fină, atât de complicată, aproape că-ți vine s-o atingi.

---

[39] Pictor portretist olandez (1582–1666).

Gracie era entuziasmată. Dacă primul tablou era unul de Johannes Cornelisz Verspronck, oare ce erau celelalte? Rutger îi dădu registrul şi creionul lui, apoi începu să-i dicteze. Gracie îi nota spusele cu mare atenție, consemnând totul în registru cu scrisul ei îngrijit. Veni şi Bagwis, aducând o tavă cu pahare şi o cană de limonadă. Le aşează pe podea, departe de tablouri, întrucât n-avea la îndemână nici o masă. Însă Gracie şi Rutger erau mult prea absorbiți de munca lor ca să-i acorde atenție.

Munceau de câteva ore, când uşa se deschise şi în capelă păşi un bărbat. Gracie îşi închipui că era Bagwis, aşa că nici nu ridică ochii din registru. Rutger aruncă o privire pe deasupra ramei ochelarilor şi se opri din lucru.

– Buon giorno, Signor Janssen[40], îl salută bărbatul.

Vârful creionului lui Gracie se frânse pe hârtie. Ridică privirea. În prag stătea contele Bassanelli.

– Îmi cer scuze că vă tulbur, dar țineam mult să vă salut, zise el şi străbătu capela, venind înspre Rutger.

Părea că nici n-o remarcase pe Gracie, care şedea pe scaun, cu nasul în registru.

– Frumoasă colecție, aşa-i? exclamă contele, după obişnuitele fraze de salut.

Rutger râse şi-şi scoase ochelarii ca să se frece la ochi.

---

[40] Bună ziua, domnule Janssen (în limba italiană în original).

– E mult de muncă pentru cineva care nu mai e tânăr, declară, râzând înfundat. Dar îmi place să am de lucru.

– Presupun că unele dintre tablouri vor trebui restaurate.

– Şi vor fi.

– S-ar putea să întâlniți şi vreo doi-trei vechi prieteni, continuă contele. Mi se pare că Signor Hollingsworth i-a vândut nişte tablouri bunicului meu.

– Încă n-am ajuns la ele.

– S-ar putea să se afle în colecția unchiului meu. Bunicul a lăsat jumătate din tablouri unchiului, iar cealaltă jumătate – mamei mele.

Gracie remarcă o undă de asprime în tonul lui atunci când îşi pomenise unchiul. Ceva atât de vag încât însuşi contele nu şi-ar fi dat seama, chiar dacă i s-ar fi atras atenția, însă Gracie sesiză nuanța. Stând tăcută şi observându-l pe bărbatul pe care îl iubea de la distanță de atâta vreme, nu-i scăpa nimic.

– Contesa mi-a spus că pictați şi dumneavoastră, zise Rutger, vorbind cu siguranța omului pe care nu-l impresionau nici titlurile, nici averea.

– Foarte prost, mărturisi Tancredi.

– Frumusețea e în ochii privitorului, spuse, plin de tact, Rutger.

– Ar fi nevoie de un privitor cu totul special ca să vadă ceva frumos în lucrările mele, răspunse Tancredi.

Pe când cei doi bărbați stăteau de vorbă, Gracie îl studia pe conte de pe scaunul pe care şedea. Era la fel de frumos şi de aproape, dar părea să-şi fi pierdut puțin din strălucire, ca şi cum o parte din grandoarea lui ar fi pălit. Deşi amabil şi binevoitor, era reținut, spre deosebire de Tancredi pe care Gracie îl văzuse la nuntă, cu zâmbetul lui larg şi lipsit de griji. Studia cu atenție tablourile deja văzute de ea şi de Rutger, iar când bătrânul o strigă ca să-i arate registrul, contele o salută politicos, fără să-i mai acorde atenție după aceea. Gracie răsuflă uşurată atunci când el nu-i mai vorbi, fiindcă nu era sigură că i-ar fi putut răspunde fără să spună vreo gogomănie sau fără să se bâlbâie.

Tancredi se uită în registru şi începu să discute cu Rutger despre tablouri. Gracie se străduia să nu se uite la el, însă observa tot. Părul ondulat care se răsfrângea în cârlionți peste guler, umbra de barbă de pe maxilar şi bărbie, genele lungi şi negre, ochii atât de albaştri încât Dumnezeu pesemne că folosise aceeaşi nuanță atunci când zugrăvise cerul. Era cu mult mai înalt decât ea, dar la fel se întâmpla cu cei mai mulți dintre bărbați, căci Gracie nu măsura decât un metru şaizeci şi cinci, în timp ce el depăşea un metru optzeci. Avea mâinile îngrijite, cu unghiile tăiate scurt, dar pielițele arătau ca şi cum ar fi fost roase neîntrerupt, mai ales cele de la degetele mari. Tocmai acele pielițe o făcură să-şi dea seama, dintr-odată, că omul din fața ei nu era o închipuire, ci un bărbat în carne şi oase, cu temerile şi neliniştile lui, la fel ca oricare altul, aşa că se simți năpădită de un val de afecțiune pentru el. De îndată ce băgă de seamă un defect, începu să vadă şi altele: ridurile de pe frunte, colțurile gurii lăsate în jos atunci când nu zâmbea, iar în ochi – o oboseală care dezmințea sclipirea lor glumeață. Probabil că şi-a iubit bunicul foarte mult, îşi zise Gracie, cu o uşoară strângere de inimă. Acum ştia ce

însemna pierderea unui om drag, şi cum îţi lăsa în suflet un gol ce nu se mai putea umple niciodată.

După un timp, contele îi lăsă singuri, ca să poată lucra. Îi dădu registrul lui Gracie, mulţumindu-i, şi plecă. Rutger nu făcu nici o remarcă referitoare la omul despre care Gracie ar fi fost în stare să vorbească până la apusul soarelui. Se concentră din nou asupra picturii pe care o analiza, iar Gracie îşi ascuţi creionul şi începu din nou să scrie.

Nu-l mai revăzu decât a doua zi. Rutger şedea pe o bancă, la umbră, mâncându-şi gustarea de prânz adusă de acasă, iar ea stătea pe terasă la soare, privind dealurile care se ondulau ca un miraj în căldura amiezii. Tocmai se gândea la Tancredi, închipuindu-şi-l cum picta în turn, când el îşi făcu apariţia pe terasă. Venirea lui o luă prin surprindere în asemenea măsură, încât sări în picioare. Tocmai voia să-i spună unde-l putea găsi pe Rutger, fiind sigură că nu pe ea o căuta, însă Tancredi scutură din cap în semn de scuză şi-şi puse mâinile în şolduri.

– Sunt tare nepoliticos, zise el, iar chipul i se încreţi într-o expresie ruşinată. Ieri nu m-am prezentat, iar mama mi-a spus că eşti nepoata lui Signor Hollingsworth.

– Gracie, se prezentă, apoi zâmbi, fiindcă el părea atât de ruşinat încât ei i se făcu milă.

– Tancredi. Te rog să accepţi scuzele mele.

Îi strânse mâna, iar atingerea palmei lui era aproape prea intimă pentru ca Gracie să se simtă în largul ei.

– Sper că nu te deranjez. Meriţi o clipă de odihnă.

– Nu, deloc. Admiram peisajul.

– Nu-i aşa că-i superb? Nu te mai saturi să-l priveşti.

Stătea în picioare lângă ea, înalt şi charismatic, privind în depărtare.

– Ştiai că nuanţele se schimbă în fiecare zi? Râse încetişor. Sigur că ştiai, doar locuieşti aici de şapte ani. Asta mi-a spus tot mama. Are grijă să fie la curent cu toate despre toţi.

– Ca englezoaică, îmi place să văd cum culorile se schimbă în fiecare zi. Cred că nici eu nu mă voi sătura vreodată să le admir. Dacă aş călători prin toată lumea, n-aş găsi niciodată un loc mai frumos decât ăsta.

– Eu chiar am umblat prin toată lumea, şi pot să-ţi spun că nu există ceva mai frumos.

Râse, parcă uşurat că se simţea vesel. Apoi oftă, ca şi cum s-ar fi eliberat de o greutate.

– N-ai vrea să mergem să-ţi arăt grădinile?

Ea şovăi o clipă, temându-se că ar fi putut da nas în nas cu Donato. Însă dorinţa de a fi cu Tancredi se dovedi mai puternică. Îşi dorea mai mult decât orice pe lume ca întâlnirea aceea să se prelungească, deşi probabil că el voia doar să se arate amabil şi să se revanşeze pentru faptul c-o ignorase cu o zi înainte.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea.

– Mama e foarte mândră de grădinile ei, îi spuse Tancredi în timp ce se îndreptau împreună către grădini. Are o echipă

de grădinari care fac toată treaba. Ea doar dă ordine şi se laudă cu rezultatul.

Gracie nu suflă o vorbă despre faptul că unul dintre grădinari era prietenul ei.

Se plimbară agale de la o terasă la alta. Gracie putu să admire gardurile vii frumos tunse, straturile de levănțică, trandafirii agățători, iasomia, brebeneii şi violetele. Frumusețea florilor şi abundența lor îi umpleau sufletul.

– Îmi pare rău că ți-a murit bunicul, se trezi ea spunând.

Tancredi o privi surprins. Muşchii feței i se crispară, iar Gracie îşi dădu seama că atinsese un punct nevralgic. Îi părea rău că fusese atât de directă.

– Mulțumesc, răspunse el, vârându-şi mâinile în buzunare. A fost un om deosebit, şi-mi lipseşte foarte mult.

– Şi bunica mea a murit anul trecut, zise ea, aproape în şoaptă. Şi ea a fost o persoană deosebită.

Auzind că şi ea pierduse pe cineva drag, chipul lui se îmblânzi.

– Deci amândoi avem sufletul îndoliat, spuse el.

– Da, răspunse ea. Mă simt de parcă aş fi trecut un pod şi n-am să mă mai pot întoarce niciodată acolo de unde am plecat.

El o privi cu o intensitate care o făcu să înțeleagă că şi el trecuse acel pod.

– Bunica ta locuia în Italia?

– Era olandeză, dar locuia la Londra, împreună cu mama. Eu am plecat de acasă la vârsta de treisprezece ani şi am venit aici, ca ucenică a lui Rutger. Îmi pare rău că am petrecut atâția ani departe de ea, dar, dacă m-aş întoarce în timp, aş face aceeaşi alegere.

Gracie avu sentimentul că spusese o prostie, însă Tancredi părea să înțeleagă şi să n-o socotească proastă.

– Nu trebuie să regreți nimic. Şi eu aş putea regreta multe dacă mi-aş îngădui aşa ceva, dar trebuie să ne trăim clipa şi să nu deplângem trecutul. Lucrurile sunt aşa cum sunt. Trebuie să le acceptăm ca atare şi să mergem mai departe.

– Foarte adevărat, încuviință ea.

– Aşa îmi spunea mereu bunicul meu.

– Trebuie să fi fost un om înțelept.

Tancredi zâmbi. Gracie îşi dădu seama de tristețea din zâmbetului lui şi-i veni greu să se uite la el. Îşi aținti privirea asupra grădinii, apoi schimbă subiectul.

– Cred că e încântător să trăieşti într-un astfel de loc...

Însă Tancredi voia să vorbească mai departe despre bunicul lui.

– În casa de la Roma a bunicului meu era un tablou care îmi plăcea în mod deosebit. Creația unui pictor pe nume Piero Bartoloni. Ai auzit de el?

– Sigur că am auzit. Un pictor din epoca barocă, răspunse Gracie.

Tancredi era impresionat.

– Nu e foarte cunoscut, spuse el.

– Poate, dar arta e meseria mea, răspunse ea, ridicând din umeri. Ce reprezenta tabloul?

– O femeie voluptuoasă într-o grădină superbă, iar, în fața ei, un şarpe într-un copac. Era intitulat Ispitirea Evei. Copil fiind, mi se părea fascinant. În primul rând, trupul Evei era atât de frumos şi de senzual, încât îl priveam vrăjit. Pe urmă, şarpele era atât de amenințător. Stârnea în mine un amestec de plăcere şi de teamă. Lumină şi întuneric. Dulce şi amar. Mai trezea în mine ceva ce depăşea înțelegerea unui copil.

– Pare să fi fost ceva minunat. Mi-ar plăcea să pot spune că ştiu despre ce e vorba, dar nu ştiu. Unde-i acum tabloul?

– Bunicul mi-a promis că, la moartea lui, avea să mi-l lase moştenire mie.

– Dar nu s-a întâmplat aşa, interveni Gracie, ridicând ochii către el şi văzându-i profilul încordat. A uitat.

– De unde ştii, când eu nu ți-am spus nimic? o întrebă, uimit.

– Nu ştiu. Poate că am ghicit. Poate că am intuit. Dacă ți l-ar fi lăsat, n-ai mai fi atât de trist.

El oftă, înciudat.

– Fie că a uitat, fie că n-a vrut să-mi rămână mie. Presupun că prima variantă e adevărată, dar unchiul meu, care deține acum tabloul, crede că-i vorba de cel de-al doilea motiv şi, de asta, nu vrea nici el să mi-l cedeze.

Râse cu amărăciune.

– Îmi pare rău. Nu ştiu de ce-ți povestesc toate lucrurile astea. Poate fiindcă n-ai nici o legătură cu familia mea. E mai uşor să faci confidențe unui străin decât cuiva pe care-l cunoşti bine.

– Nu există nici o cale ca unchiul să ți-l cedeze? Un Bartoloni nu-i foarte valoros acum, deşi, desigur, pe viitor, situația s-ar putea schimba. Barocul revine, din când în când, la modă. De ce nu-l cumperi de la el?

– Nu vrea să mi-l vândă.

Gracie zâmbi.

– Nu-i o persoană agreabilă?

– Nu, râse şi Tancredi. Ca să mă exprim la fel de direct ca tine, e chiar un om foarte dezagreabil. E dispus să păstreze tabloul doar ca să-mi facă mie în ciudă.

– Îmi pare rău că nu ai tabloul pe care ți-l doreşti. Dar e doar un tablou. Cam aşa ar fi judecat bunica mea.

– Şi desigur c-ar fi avut dreptate. Dar îndrăznesc să cred că nici tu nu pui mai multă bază pe asta decât pun eu. Pentru mine e mai mult decât un tablou. E o parte din copilăria mea. O parte din vremurile în care am fost foarte fericit. Iar bunicul meu a vrut să-mi rămână mie.

Clătină din cap, parcă dojenindu-se pentru absurditatea lui.

– Nu vreau să te plictisesc cu necazurile mele.

– Nu mă plictiseşti. Şi ai dreptate. Dacă valoarea tabloului e una sentimentală, atunci e nepreţuit. Poate că unchiul are să se răzgândească într-o bună zi.

– Poate, răspunse el, însă Gracie îşi dădu seama că nu era prea convins.

Se înapoiară la capelă.

– Nu trebuie să-ţi mai răpesc din timp, zise el, zăbovind în prag.

– Probabil că Rutger se întreabă pe unde umblu, spuse Gracie.

– Mai bine du-te înăuntru şi deschide-ţi registrul.

– Mulţumesc că mi-ai arătat grădinile.

– Mi-a făcut plăcere.

Tancredi se îndepărtă, iar Gracie intră în capelă cu pas vioi. Rutger ridică ochii şi o privi pe deasupra ochelarilor. N-o întrebă unde fusese. Poate că ştia. Începu să-i vorbească despre un tablou de Picasso pe care tocmai îl dezvelise.

În seara aceea, Gracie îi povesti Gaiei că-l cunoscuse pe frumosul conte. Gaia era fascinată şi voia să afle toate amănuntele, iar Gracie îi povesti de-a fir a păr.

– Ce noroc pe tine că ați fost numai voi doi să vedeți grădinile! Crezi că Donato te-a zărit? Are să fie foarte gelos.

– N-am dat cu ochii de el, dar n-are nici un motiv să fie gelos. N-a fost în nici un caz o plimbare romantică. Contele a vrut doar să se arate amabil.

– Sigur că da, numai că bărbații italieni sunt foarte posesivi, Gracie, iar Donato are o părere foarte bună despre el. Probabil că singura persoană în stare să-l facă gelos ar fi Tancredi Bassanelli.

– Atunci, la nevoie, am să mă folosesc de el.

– Nu-i nevoie de asta, răspunse Gaia. Donato e mort după tine.

– Nu înțeleg de ce. Dacă ar putea avea orice fată, de ce mă vrea pe mine?

– Pentru că nu eşti de nasul lui.

– Dar sunt prietena lui, protestă Gracie.

– Tot nu eşti de nasul lui.

– Am mult de lucru.

– Ştiu, aşa îi spun şi eu. Poate că asta îl ține mereu în priză, râse ea. Dacă vrei să te măriți cu el, atunci munceşte cât mai mult.

Gracie se simțea stânjenită. Ideea măritişului nu-i trecuse prin minte.

– Sunt prea tânără ca să mă mărit, zise ea.

– Ba nu, nu eşti. Dacă Filippo nu mă cere de nevastă în curând, am să fiu prea bătrână.

– O să te ceară, o linişti Gracie, văzând cum Gaia îşi scobea, neliniştită, unghiile.

– Aşa sper şi eu.

– Şi vei avea o nuntă ca aceea a familiei Montefosco, tot oraşul va veni să privească.

Gaia râse.

– Sper să ai dreptate. Îl iubesc pe Filippo.

Se uită la Gracie printre pleoapele îngustate.

– Tu nu-l iubeşti pe Donato?

– Ţin mult la el, răspunse, precaută, Gracie.

– Nu-i acelaşi lucru.

– Ştiu. Dar nu toată lumea are parte de acelaşi fel de iubire pe care-o simți tu față de Filippo. Pentru unii, faptul de a ține la cineva e îndeajuns ca să-şi clădească o existență împreună.

– Eu sunt prea romantică, spuse Gaia. Întotdeauna am să ofer iubire. Pentru mine n-are să fie niciodată îndeajuns doar să țin la cineva.

– În schimb, pentru mine este. N-am spus că vreau să mă mărit cu Donato, dar aş putea fi fericită lângă un om ca el.

Nu caut luna de pe cer. Asta nu se potriveşte unor fete ca mine.

Gaia o privi înspăimântată.

– Cum adică „fete ca tine”?

– Fete de rând.

– Cum poți să zici că eşti o fată de rând? Cum poți să crezi că n-ai să te îndrăgosteşti niciodată nebuneşte?

– O, nu mă îndoiesc că am să mă îndrăgostesc nebuneşte. Mă îndoiesc doar că cel de care am să mă îndrăgostesc se va îndrăgosti nebuneşte de mine.

Nu-i putea destăinui Gaiei că vorbea despre Tancredi.

– Crezi că bărbații sunt chiar atât de superficiali, încât se îndrăgostesc doar de femeile foarte frumoase? Dacă o femeie e frumoasă pe dinăuntru, va străluci pe dinafară, oricât de urâtă sau comună ar fi. Te îndoieşti prea mult de tine, Gracie. Cineva ți-a spus că nu valorezi nimic – şi nu-i adevărat. Dacă Donato nu-i bărbatul potrivit pentru tine, undeva există cel sortit ție, şi el te va găsi.

Gracie râse ironic.

– Eşti într-adevăr romantică, zise ea.

– Eu chiar cred în ceea ce ți-am spus.

– Dacă toate am crede ceea ce crezi tu, atunci majoritatea fetelor din lume ar rămâne nemăritate. L-ar aştepta toate pe Rhett Butler. Dar eu nu sunt o frumusețe ca Scarlett, Gaia.

Am să mă mulțumesc cu mai puțin şi am să fiu fericită. Nici nu-mi doresc mai mult.

Dar, în străfundul inimii, îşi dorea mai mult de-atât.

Capitolul 10

În următoarele patru zile, Tancredi veni de mai multe ori la capelă. Se uita la tablourile pe care le ştia din copilărie şi vorbea despre ele cu Rutger şi cu Gracie. Cu ştiința lui, Rutger îmbogățea cunoştințele lui Tancredi, iar acesta din urmă îl asculta pe olandez plin de interes. După ce descoperi că Rutger şi Gracie îşi aduceau o gustare la pachet pe care o mâncau în grădină, contele îi pofti să li se alăture lui, mamei lui şi invitaților – la masa de prânz care le era servită pe terasă. Contesa avea întotdeauna oaspeți. La început, Gracie se simți stânjenită. Nu era în largul ei în prezența unor persoane distinse şi de vază, însă Tancredi îl prezentă pe Rutger drept unul dintre cei mai buni pictori restauratori din Europa, iar pe Gracie – ca fiind nepoata cunoscutului comerciant de artă Hans Hollingsworth. Gracie descoperi că prietenii contesei erau oameni educați şi cultivați, cărora le făcea plăcere să discute despre artă. Vorbeau despre istorie şi politică, mai şi bârfeau, ceea ce o încânta pe contesă, iar dacă Gracie se simțea vreodată intimidată, Tancredi îi zâmbea larg de cealaltă parte a mesei, făcând-o şi pe ea să zâmbească.

Exact aşa cum prezisese Gaia, Donato era gelos. Gracie îl asigura că un bărbat ca Tancredi nu s-ar fi uitat niciodată la o fată ca ea, şi chiar dacă Donato o credea, asta nu-l

împiedica să-i spioneze din grădina unde lucra alături de tatăl lui. Stătea cu ochii pe ei în timp ce luau prânzul şi avea grijă să plivească buruienile şi să smulgă florile uscate din jurul capelei atunci când se întâmpla ca Tancredi să fie acolo. În cea de a şaptea zi, când terminară şi cu ultimul tablou, Gracie era copleşită de regret. Asta însemna că n-aveau să mai vină la castel, iar ea pierdea, astfel, ocazia să-l vadă pe Tancredi. Rutger alesese cincisprezece tablouri care aveau să fie curățate şi restaurate. Bagwis fusese de acord să le împacheteze şi să le aducă la Villa Colomba. Contesa îşi făcu apariția în capelă într-un nor de dantele şi de parfum de tuberoze, le strânse mâna şi le mulțumi pentru efortul lor. Tancredi veni şi el, chiar în momentul în care urcau în maşină. Se aplecă şi privi pe geamul din dreptul lui Rutger, ca să-şi ia rămas-bun. Nu zăbovi, dar salută făcând semn cu mâna pe când Rutger pornea motorul, apoi se înapoie la castel trecând prin uriaşul portone. Gracie era deprimată. Ştia că Tancredi n-ar fi iubit-o niciodată aşa cum îl iubea ea, dar asta n-avea nici o importanță. I-ar fi fost de ajuns să se afle în preajma lui. Şi-ar fi dorit să lucreze pentru contesă, la fel ca Donato. Dacă slujba ei ar fi fost la castel, atunci l-ar fi putut vedea pe Tancredi. Ei nu i-ar fi trebuit mai mult de-atât.

În seara aceea, Gracie rămase în fața oglinzii din baie, studiindu-şi chipul. Dacă ar fi fost frumoasă precum Damiana sau Gaia, poate că el s-ar fi simțit atras de ea. Îşi desprinse părul din agrafe, lăsându-l să se reverse pe umeri. Era de culoare castaniu-deschis, decolorat în creştet de la soarele puternic al Italiei. Obrajii bronzați îi scoteau în evidență singura comoară pe care o avea: ochii. Mari, migdalați, cenuşii-verzui. Ştia că ochii ei erau deosebiți, nu doar fiindcă i se spusese lucrul ăsta, dar pentru că îşi dădea

seama şi singură. Ar fi vrut să aibă nasul ceva mai mic şi gura puțin mai senzuală, precum era cea a contesei.

În dimineața următoare, Gracie începu să lucreze la pictura barocă înfățişând fata în rochie verde.

În studio domneau liniştea şi penumbra, fiindcă storurile fuseseră trase. Afară se auzeau păsările ciripind în ramurile pinilor umbrelă. Rutger cerceta cu lupa o foarte valoroasă pictură renascentistă. Amândoi lucrau în tăcere, pentru că aveau nevoie de linişte ca să se poată concentra. Gracie iubea atare tihnă. Îi plăcea această slujbă care-i punea puterile la încercare, îi plăcea emoția cu care aştepta să vadă ce se afla sub stratul de lac îngălbenit.

Concentrată la ceea ce făcea, ea nu se mai gândea la Tancredi. Era o uşurare să fie cu mintea la altceva. Însă la sfârşitul zilei, atunci când îşi strânse ustensilele, gândul îi fugi din nou la el. Asta o făcu să stea îmbufnată. Nu voia să iasă în oraş, nu voia să-l vadă pe Donato, voia doar să stea culcată pe spate, cu ochii la stele – şi să se gândească la Tancredi.

Câteva săptămâni mai târziu, Hans se înapoie de la Paris aducând o veste bună. Vânduse falsul lui Gracie pentru o sumă impresionantă. Gracie, care primea un mic salariu de la unchiul ei, fu răsplătită acum cu un bonus. Unchiul Hans nu-i spuse cu cât vânduse tabloul, iar Gracie nu-l întrebă. Bonusul consta dintr-o sumă de bani mai mare decât văzuse ea vreodată. Decise că avea să împartă banii cu mama ei şi cu Joseph. Dacă fratele ei chiar plănuia să se însoare, banii aceştia aveau să-i ajungă de nuntă şi ca să pornească în viață cu dreptul.

Unchiul Hans arătă un deosebit interes faţă de tablourile contesei. Le studie pe cele cinci pe care le restaurau Rutger şi Gracie, apoi avu o lungă conversaţie cu Rutger, în olandeză. Gracie era obişnuită să-i audă vorbind în limba lor maternă, aşa că nu le dădu nici o atenţie. Amândoi deciseră ca ea să termine lucrul la picturile contesei, şi abia pe urmă să se apuce să falsifice alt tablou. Apoi unchiul Hans dispăru din nou în atelier, încuind uşa în urma lui.

La sfârşitul săptămânii, Gracie se duse cu bicicleta în oraş ca să-l vadă pe Donato. Ştia că trebuia să se mulţumească cu ceea ce avea şi să nu râvnească la un bărbat la care nu putea ajunge. Donato se arătă fericit s-o vadă. O luă de mână şi amândoi porniră să hoinărească pe caldarâmul străzilor, căscând gura la vitrine. De cum avea ocazia, Donato o răsucea brusc către el ca s-o sărute. Ca un câine care îşi marchează teritoriul, îşi zise ea, cu cinism. Trecură prin faţa bisericii Maria Maddalena; Donato o trase înăuntru. Gracie nu trecuse niciodată pragul acelei biserici fiindcă nu era catolică, iar unchiul Hans nu era credincios. Biserica, foarte veche, avea fresce decolorate şi o pardoseală de mozaic. În spatele altarului se găsea o statuie enormă reprezentându-l pe Hristos pe cruce, cu sângele de pe piept şi de pe mâini pictat într-un roşu aprins care o îngrozi pe Gracie. În altar ardeau lumânări înfipte în sfeşnice de argint. Gracie îl lăsă pe Donato s-o plimbe prin biserică, întrebându-se de ce ţinea el să-i arate acel lăcaş. Încercă să nu ia în seamă senzaţia nelămurită pe care-o avea în capul pieptului. Conştientă de ceea ce însemna acea senzaţie, vorbea fără oprire, din pricina încordării. Nu erau singuri. Pe bănci stăteau bătrâne înveşmântate în negru, ca nişte corbi, iar o pereche de tineri vorbea pe şoptite cu preotul într-o capelă mică din stânga altarului.

Brusc, Donato se lăsă într-un genunchi, iar temerea lui Gracie deveni realitate. Voia s-o ceară de soție.

– Te iubesc, Gracie, zise el, luând-o de mână şi privind-o cu ochi rugători. Pentru mine nu există altă femeie în afară de tine. Vrei să-mi faci onoarea să fii soția mea?

Gracie se albi la față. Ştia că ar fi trebuit să spună „da”. Ştia că nu putea avea mai mult de-atât. Era absurd să iubească un bărbat la care nu putea ajunge. Donato era un om bun la suflet. Poate că-i mai fugeau ochii încoace şi încolo, dar nu făceau aşa toți italienii? Ar fi fost un soț bun. Ştia că ar fi fost fericită lângă el. Iubea Italia, iubea Colladoro – şi atunci chiar conta că nu-l iubea pe el?

Nu era îndeajuns că ținea la el?

Şovăi.

– Hai, Gracie, o îndemnă el. Ai de gând să mă laşi să aştept aici în genunchi? Podeaua asta e foarte tare, îi zise, râzând seducător.

Gracie ar fi vrut să-i tresalte inima. Ar fi vrut să simtă o greutate în stomac, să plângă de emoție, dar nu era în stare. Nu simțea nimic altceva decât stânjeneală.

– Dă-mi timp să mă gândesc, zise ea, încercând să nu-l dezamăgească dintr-odată.

– Asta e ca şi cum mi-ai spune „nu”, răspunse el, bosumflat.

Apoi, schimbând iute tactica, adăugă pe un ton care se voia convingător:

– Gracie, ne potrivim unul cu altul. Hai, iubito! Ştii bine că ne potrivim.

– Aşa e, încuviinţă ea.

La urma urmei, era adevărat, chiar se potriveau. Ştia că era o prostie să refuze o cerere în căsătorie din cauza lui Tancredi. Era ca şi cum s-ar fi agăţat de o himeră. Dar ce putea să facă?

– Îţi place cum sărut, zise el, zâmbind, iar Gracie nu putu să nu-i răspundă cu un surâs vag.

– Aşa e, răspunse ea.

El se ridică în picioare şi-i şopti la ureche:

– Îţi promit că o să-ţi placă şi cum fac dragoste cu tine.

Gracie nu se îndoia de asta, şi totuşi, i se părea că o căsătorie cu Donato îi închidea orice perspectivă.

– Dă-mi timp, îi ceru ea, sărutându-l.

Îl simţi însă cum se crispă.

– Bine. Dar nu prea mult, da?

Deşi zâmbea, acum buzele lui trădau mai curând resentiment decât bucurie.

– Doar nu vrei să-mi caut alta?

– Nu.

– Aşa ziceam şi eu. Sunt un om răbdător, Gracie, dar nu un idiot.

O luă de mână puțin cam brusc şi o trase înspre ieşire. Gracie nu-şi dezlipea privirea de pe mozaicul pardoselii, în timp ce în mintea ei năvăleau întrebări la care nu găsea răspuns. Se simțea îngrozitor. Pentru că-l dezamăgise pe Donato şi pentru că iubirea ei tainică era una imposibilă. Cum păşea fără să se uite pe unde călca, nu-l văzu pe bărbatul înalt care venea spre ea şi se izbi de el în plin. Se trase înapoi, speriată.

– Îmi cer scuze... bâigui.

Ridică ochii şi văzu că bărbatul care o privea, amuzat, nu era altul decât Tancredi.

– Gracie, zâmbi el.

– Tancredi, iartă-mă. Nu mă uitam...

– Te rog, nu face nimic. Se întoarse către Donato. Signor Fabbri.

– Buon giorno, Conte Bassanelli, răspunse Donato. Tocmai am cerut-o pe prietena mea în căsătorie, nu se abținu el să spună.

Gracie înțelegea de ce o făcuse şi regreta din tot sufletul.

Tancredi zâmbi şi mai radios.

– Felicitări! zise el, bătându-l pe umăr pe Donato, aşa cum fac bărbații. Merită să te căsătoreşti într-o biserică atât de frumoasă, adăugă el.

– Ştiu. Tocmai i-am arătat-o lui Gracie.

Gracie băgă de seamă că şi felul în care Donato îi pronunţase numele era tot un fel de a-şi marca teritoriul. Ar fi vrut să dea drumul mâinii lui Donato, să-i explice lui Tancredi că ea nu acceptase şi că, probabil, nici n-avea să accepte. Dar nu zise nimic, ci doar îşi ascunse amărăciunea în spatele unui zâmbet. La urma urmei, Tancredi părea încântat. Dacă ar fi avut vreun sentiment pentru ea, ar fi fost dezamăgit.

Tancredi nu zăbovi prea mult. Îşi luă rămas-bun de la ei şi intră în biserică. Gracie era nespus de îndurerată. Donato o apucă şi mai strâns de mână, apoi o duse în piazza.

– Hai să mâncăm ceva, propuse el.

Gracie încercă să se arate veselă, dar îi venea teribil de greu. Donato era prost dispus că ea îi refuzase cererea în căsătorie, iar Gracie se simţea vinovată.

Sunt o nebună îndrăgostită, îşi zise, deprimată, şi uite că nu reuşesc să-mi vin în fire. Şi-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu cineva despre asta, dar n-avea cu cine. Mama ei era departe şi, oricum, ştia prea puţine despre viaţa ei, iar unchiul Hans n-avea nici un fel de experienţă cu femeile.

Abia în săptămâna următoare, pe când se găsea în atelier cu Rutger, se trezi primind sfaturi de la el.

– Eşti nefericită, Gracie, spuse bătrânul, fără să se întrerupă din lucru. Ce s-a întâmplat?

– Donato m-a cerut în căsătorie, răspunse ea, punând uneltele deoparte.

– Şi tu ce ai răspuns?

– Că mă mai gândesc.

– Ah, înțeleg, mormăi el. Dacă trebuie să te mai gândeşti, atunci nu-i bine.

– Ar fi trebuit să accept, adăugă ea.

– Dar trebuie să te mai gândeşti, aşa că n-ai acceptat, replică el, dând din umeri.

Gracie oftă.

– Nu ştiu de ce trebuie să mă mai gândesc, îi răspunse, supărată pe ea însăşi.

– Pentru că nu-i bine, zise Rutger pe un ton neutru.

– Dar de ce nu-i bine?

– Pentru că inima ta e în altă parte.

Gracie era uluită. Era chiar atât de vizibil?

– Da?

Rutger zâmbi şi-i aruncă o privire pe după şevalet.

– Te-am văzut cum înfloreşti, cum te preschimbi dintr-o femeie oarecare într-una frumoasă. O femeie îndrăgostită are o anume strălucire. Radiază lumină. Se transformă. Dragostea o face frumoasă. Cum puteam să nu văd asta?

– Şi ce pot să fac? îl întrebă Gracie.

– Fiindcă unul te iubeşte, iar celălalt nu?

Lui Gracie îi tremura bărbia. Rostite cu glas tare, vorbele acelea dureau.

– Da.

– Ah, asta e întrebarea. Te pricepi la jocuri de noroc?

– Nu ştiu.

– Un om cu cap ți-ar spune să te măriți cu bărbatul care te iubeşte şi să fii recunoscătoare pentru asta. Un pasionat de jocuri de noroc ți-ar spune să încerci să câştigi inima celui care nu te iubeşte, dar aici există întotdeauna riscul să nu reuşeşti. Şi atunci îi pierzi pe amândoi.

– Nu-mi eşti de prea mare ajutor, Rutger, zise ea.

– Atunci va trebui să te gândeşti la ceea ce ți-am spus.

– Şi cu asta ne întoarcem de unde am pornit.

– Eu nu pot gândi în locul tău.

– Dar dacă ai putea, ce m-ai sfătui?

El o privi din nou pe după şevalet.

– Eu nu joc jocuri de noroc, dar îmi place să risc. În locul tău, aş sta pe margine şi aş aştepta. Dacă te măriți cu Donato, îi închizi iubirii uşa pentru totdeauna. Dacă aştepți, atunci laşi uşa întredeschisă, şi poate că iubirea va străluci prin această crăpătură. Dacă nu, atunci poți să închizi uşa.

– Cu alte cuvinte, mă sfătuieşti să aştept?

– Într-un fel filosofic, da, zâmbi el. Păstrează-ți toate opțiunile deschise. Eşti tânără. Nu-i nevoie să te grăbeşti să te măriți, iar Donato te va aştepta.

– Şi dacă nu mă aşteaptă?

– O să te aştepte, fiindcă te iubeşte. În definitiv, nu de asta îl aşteptați şi tu pe Tancredi?

La auzul numelui lui, Gracie icni.

– Unele aşteaptă o viață întreagă, adăugă Rutger. Socotesc că merită aşteptarea. Eu bănuiesc că şi tu eşti o astfel de femeie.

Gracie îşi reluă lucrul.

– Nu credeam că aveam să fiu o astfel de femeie, Rutger.

– Sigur că nu. Nimeni nu-şi imaginează că are să-şi irosească viața tânjind după un om pe care nu-l poate avea, dar, dacă iubirea pune stăpânire pe tine, devii incapabil să te comporți altfel.

– Dar tu, Rutger? Tu ce fel de om eşti?

– Dacă aş fi mai tânăr, aş fi genul care aşteaptă, dar... Alungă gândul cu un plescăit din limbă. ...sunt bătrân şi am obosit să tot aştept, aşa că am renunțat. Lucrez, mănânc, dorm şi visez. Şi sunt fericit aşa. Secretul e resemnarea. Îmbătrânind, ai să înțelegi.

Gracie ar fi vrut să-l mai tragă de limbă, dar, cumva, ştia că n-avea să obțină mai mult de la el.

Decise să mai aştepte. Avea să se gândească, să stea pe margine şi să spere, deşi în cazul lui Rutger era evident că tactica asta nu dăduse roade.

La începutul lui septembrie, Gracie şi Rutger terminară de curățat patru dintre tablouri. Bagwis trimise o furgonetă ca să le ia. Gracie ar fi vrut să le ducă chiar ea la castel, doar ca să-l vadă pe Tancredi, presupunând că el era acolo, dar nu primi nici o invitație s-o facă.

Gaia se mărită cu Filippo în biserica Maria Maddalena, în lumina aurie a unei seri de început de toamnă. Gracie şi Damiana au fost domnişoare de onoare. Donato arăta foarte bine în costum; Gracie îşi zise că era o proastă pentru că nu voia să se mărite cu el. La fel îi spusese şi Damiana, iar toată lumea din oraş era la curent şi-i dezaproba şovăiala. Nimeni nu reuşea să înțeleagă de ce-l refuzase pe cel mai frumos bărbat din Colladoro.

Câteva săptămâni mai târziu, Rutger făcu o descoperire interesantă. Avusese o bănuială că unul dintre portretele aflate în posesia contesei era, de fapt, un Gainsborough[41], iar nu opera unui artist neînsemnat, aşa cum scria în catalog. Capul era pictat de mâna unui maestru. În schimb, corpul era lipsit de armonie – ca şi cum ar fi fost din cu totul alt tablou. Rutger nu-i spusese nimic lui Gracie, fiindcă nu fusese sigur sută la sută. Însă acum, descoperind că trupul fusese pictat pe deasupra ca să se ascundă astfel

[41] Renumit pictor englez din secolul al XVIII-lea.

deteriorarea şi decolorarea picturii originale, nu mai avea nici o îndoială, aşa că-i arătă portretul şi lui Gracie.

– Când cineva face o asemenea descoperire, e o mare bucurie. Asta face ca meseria mea să merite efortul.

Îşi şterse mâinile cu o cârpă.

– Toate orele de trudă în acest atelier au dus la un rezultat superb. Trebuie să-i spunem imediat contesei.

– Ar trebui să-i telefonezi.

– Am vorbit cu Bagwis şi, din fericire, contesa e la castel. I-am spus că tu ai să te duci acolo imediat. Eu sunt prea obosit. Tu eşti tânără şi puternică. Poți lua bicicleta.

Îi zâmbi cu gura până la urechi şi cu un licăr enigmatic în ochi.

Gracie porni cu bicicleta pe drumeagul care ducea spre castel. Aerul era răcoros, dar lumina serii, blândă şi trandafirie, învăluia castelul şi casele de la poalele lui. Când drumul deveni mai abrupt, Gracie descălecă şi-şi împinse bicicleta la deal. Ajunse la poarta castelului leoarcă de sudoare. Îşi scosese puloverul şi şi-l înnodase în jurul taliei. Spre groaza ei, constată că avea vopsea pe palme şi sub unghii. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-şi lase acasă pantalonii de lucru. Dar se îndoia că Tancredi putea fi la castel. Îşi aminti spusele lui Donato, cum că domnul conte venea acolo doar în lunile de vară, iar acum era octombrie. Cu siguranță că Tancredi se afla la Roma. Era pentru prima oară când îşi dorea să nu-l întâlnească. Nu în halul în care era. Cu părul ciufulit şi îmbrăcată cu hainele cele mai proaste cu putință.

Făcu să sune un clopoțel şi aşteptă în fața porții, dar nu veni nimeni să-i deschidă. Gracie ştia că Donato şi tatăl lui plecaseră acasă, la fel – şi ceilalți grădinari. Îşi lăsă bicicleta pe o fâşie de iarbă şi împinse poarta atât cât să se poată strecura prin deschizătură. Porni pe alee, pe sub chiparoşii înalți, care păreau nişte pene înmuiate în aur, colorate astfel de razele soarelui ce, după câteva clipe, aveau să dispară în spatele dealurilor. Ajungând la castel, sună la sonerie. Aşteptă. Cum nu venea nimeni, apăsă din nou pe butonul soneriei. Aceeaşi tăcere. Tot mai neliniştită, se duse până în dreptul unei ferestre şi-şi făcu palmele căuş ca să privească înăuntru. Spre uimirea ei, mobila era acoperită cu cearşafuri. Se părea că totuşi contesa plecase la Roma şi n-avea de gând să revină până în vara următoare.

Gracie nu ştia ce să creadă. Cu toate astea, Rutger o asigurase că vorbise cu Bagwis, prin urmare, cineva trebuia să fi fost la castel. Poate contesa era undeva în spate. Gracie porni către terasa unde o întâlnise pentru prima oară. Dar şi acolo scaunele erau la fel de părăsite precum era întregul castel. Pernele fuseseră luate şi puse la păstrare. Doar păsările ciripeau prin copaci, certându-se pe cele mai bune locuri pentru cuiburi. Nedumerită, Gracie nu ştia ce să mai facă. Rutger s-ar fi supărat dacă ea se întorcea spunând că nu găsise pe nimeni. I-ar fi reproşat că nu căutase peste tot. Dar unde putea, oare, să fie contesa? Gracie nu voia să fie surprinsă spionând pe proprietate şi, în orice caz, n-avea de gând să strige.

În acel moment, în uşa turnului apăru Tancredi. Obrajii lui Gracie se aprinseră de ruşine. Tancredi o privi mirat. Era limpede că el nu fusese anunțat de venirea ei. Lui Gracie îi venea să facă stânga-mprejur şi s-o ia la fugă, dar ar fi fost o lipsă de politețe din partea ei, ba chiar o reacție exagerată.

Prin urmare, porni către el, cu bărbia ridicată, ca să ascundă cât se simțea de umilită.

Ajungând mai aproape, văzu că şi el purta o cămaşă veche şi stropită de vopsea, precum şi nişte pantaloni prăfuiți. Avea părul în dezordine şi părea să nu se fi bărbierit de cel puțin câteva zile. Gracie îşi dădu seama că Tancredi nu se aştepta să primească vizite.

– Îmi cer iertare că am venit pe neanunțate, zise ea. Rutger m-a trimis să vorbesc cu doamna contesă.

– Mama nu-i aici, răspunse el.

– Rutger a vorbit cu Bagwis...

Se opri văzându-l că rămăsese cu ochii la pantalonii ei. Şi-ar fi dorit să fi fost îmbrăcată într-o rochie frumoasă.

Dar Tancredi zâmbi, la fel cum făcuse la masa de prânz atunci când ea simțise nevoia de încurajare, apoi îşi ridică privirea către fața ei.

– Facem o pereche pe cinste! chicoti el. Se vede că ai lucrat la şevalet toată ziua. La fel şi eu.

Uşurată că Tancredi nu era furios, Gracie îi răspunse la zâmbet.

– Pictai? îl întrebă.

– Hai cu mine să-ți arăt. Nu sunt prea priceput. E doar un hobby.

Intră în turn. Era o încăpere rotundă, spațioasă şi văruită, cu o scară primitivă de lemn care ducea la nivelurile superioare. Podelele erau goale şi stropite cu vopsea, iar, sprijinite de ziduri, se vedeau pânze, rame şi alte obiecte tipice pentru un atelier de pictură. Pe un şevalet se găsea tabloul la care lucra Tancredi. Reprezenta un bărbat aşezat la masă şi aplecat deasupra unui pahar gol. Culorile erau sumbre: nuanțe de cenuşiu, cafeniu şi albastru. Gracie nu se aşteptase să vadă ceva atât de deprimant.

– Cine e? întrebă ea.

Urmă o lungă pauză. Tancredi o privi cu luare-aminte. Gracie simțea că ochii lui parcă o ardeau prin piele. Ştia că i se putea citi stânjeneala pe față, însă nu-şi putea ascunde reacția. Tabloul avea în el ceva aspru şi copleşitor, care o tulbura profund.

– Sunt eu, răspunse el într-un târziu, punându-şi mâinile în şolduri. Sau, cel puțin, am fost.

– Tu?

– Da. Am trăit multe vieți, Gracie.

– Dar omul ăsta arată nefericit. Neconsolat. Pierdut.

Tancredi ridică din umeri.

– Şi totuşi, sunt eu.

Râse. Un râs lipsit de veselie.

Gracie rămase mult timp cu ochii la tablou, întrebându-se ce suferință îl inspirase. Într-un târziu, se trase deoparte.

– E sumbru, Tancredi. Teribil de sumbru. Dar e foarte bun.

– Dacă asta e părerea ta, o iau ca pe un compliment.

– Toate lucrările tale sunt la fel de sumbre?

– Deloc. Uite, să-ți arăt una veselă.

Discutară, un timp, despre tablourile lui. Gracie uită de pantalonii ei urâți. Stătură de vorbă ca doi buni prieteni, râzând de picturile mediocre şi admirându-le pe cele reuşite, deşi Tancredi se grăbea să-i contracareze complimentele cu câte o remarcă autocritică. Pentru un bărbat atât de frumos şi de charismatic, era foarte nesigur pe el. Asta o făcea pe Gracie să-l iubească şi mai mult.

– Hai să bem ceva, îi propuse el după ce terminară. A fost o zi lungă.

– Nu vreau să te reţin, zise Gracie, amintindu-şi brusc motivul pentru care venise. Rutger m-a trimis să-i spun contesei că sub una dintre picturi a descoperit un Gainsborough.

– Serios?

– Da, e foarte valoros. Contesa are să se bucure să afle asta.

– Stai puţin. Rutger chiar te-a trimis aici ca să-i dai mamei vestea asta?

– Da.

– Dar mama a plecat la Roma în septembrie. De atunci, n-a mai dat pe la castel.

– Foarte ciudat. Rutger a vorbit cu Bagwis... Zicea...

Brusc, Gracie înțelese. Rutger o trimisese la castel anume fiindcă Tancredi se găsea acolo. Cumva, ştiuse asta. Îi venea să râdă de şiretlicul olandezului.

– Nu contează, încheie ea, dând din mână ca pentru a pune punct oricăror explicații. O poți anunța tu pe contesă.

– Atunci, se cuvine să sărbătorim. Nu-i prea rece, putem să stăm afară?

– O, nu-i cazul să te deranjez.

– Chiar vreau să rămâi. N-am mai vorbit cu nimeni de zile întregi.

– Foarte bine. Chiar mi-ar face plăcere, încuviință ea, punându-şi puloverul.

Gracie îl ajută să aducă paharele şi sticla de vin din bucătăria castelului, apoi aranjă pernele pe marea canapea din împletitură de răchită de pe terasa semicirculară ce se deschidea spre dealuri. Aceeaşi terasă pe care ea îl întâlnise pentru prima dată. Soarele abia se mai zărea la orizont, ca o dâră roşiatică, iar pe cerul întunecat sclipea prima stea. Lui Gracie îi plăcea gustul vinului. Era rece şi înviorător şi-i dădea o amețeală plăcută. Bucuria de a privi asfințitul alături de bărbatul pe care îl iubea cu adevărat îi dădea imboldul de a acționa cumva, fiindcă ar fi putut fi ultima oară când îl vedea pentru multe luni sau chiar pentru mulți ani de atunci încolo.

– De ce e atât de trist acel portret, Tancredi? întrebă ea, conştientă că punea o întrebare personală, dar fără să-i pese de asta.

Tancredi se rezemă de perne, îşi puse o mână sub cap şi-şi aţinti privirea către dealurile din depărtare.

– E o poveste lungă, oftă el. Dacă nu te grăbeşti să te întorci la atelier, am să ţi-o spun.

– M-ai făcut curioasă, aşa că acum trebuie să-mi spui.

El râse încetişor.

– Foarte bine. Luă o înghiţitură de vin, apoi îşi rezemă coatele pe genunchi. Mai ţii minte că ţi-am vorbit de un tablou?

– Cel pe care ţi l-a furat unchiul tău?

– Ai memorie bună, Gracie.

– Pentru lucrurile care mă interesează – da, răspunse ea.

– Bun, deci, după cum ţi-am spus, acel tablou însemna foarte mult pentru mine. Nu numai fiindcă e încântător, dar şi pentru că reprezintă o perioadă din viaţa mea în care am fost fericit. Vezi tu, tatăl meu a murit pe când aveam cincisprezece ani. Până în acel moment n-am ştiut ce însemna să pierzi pe cineva drag. Eram iubit, răsfăţat şi îndeajuns de norocos cât să consider că mi se cuvenea să fiu fericit. Apoi, însă, tatăl meu a murit, iar eu, ca să folosesc expresia ta, am trecut podul.

Gracie era impresionată că el îşi amintea nişte cuvinte ale ei. Îl văzu cum cobora ochii înspre paharul cu vin şi se simți cuprinsă de un val de afecțiune pentru el.

– Nu mă mai puteam întoarce niciodată în acel loc lipsit de griji, urmă Tancredi. Eram tânăr. Nu mi-am dat seama că suferința e ceva cu care trebuie să te obişnuieşti, nu ceva prin care treci şi apoi ieşi la liman. Nu ajungi niciodată la liman. Pur şi simplu, continui să trăieşti ducându-ți durerea în suflet ca pe un bolovan. Însă eu nu ştiam asta. Îmi închipuiam că puteam să depăşesc momentul. Aşa că m-am apropiat de un grup de oameni care trăiau clipa. Am început să am rezultate slabe la şcoală. Făceam nişte chefuri monstru. Cheltuiam bani cu nemiluita. Mă întâlneam cu fetele cele mai nepotrivite, luam droguri, fumam şi beam până când uitam de mine. Eram subiectul de bârfă al întregii Rome. Bunicul meu, pe care îl iubeam, ajunsese la disperare. Încerca să mă povățuiască, dar eu nu-l ascultam. Eram atât de plin de ură. Îl învinuiam pe Dumnezeu că mă lăsase fără tată. Îl învinuiam pe tata fiindcă mă părăsise, chiar dacă nu fusese alegerea lui. Mă învinuiam pe mine pentru slăbiciunea mea, dar nu mă puteam opri să fac ceea ce făceam. Presupun că, într-un fel, strigam după ajutor, numai că nimeni nu ştia cum să mă ajute. Şi, cu siguranță, nici eu nu ştiam cum să accept ajutorul. Apoi, într-o bună zi, bunicul a venit lângă mine, în fața acelui minunat tablou, şi mi-a spus: „Ții minte băiețelul care se oprea cândva aici ca să admire tabloul ăsta?" „Da", am răspuns eu. „E încă înlăuntrul tău, Tancredi", a urmat el. „Poate că viața lui s-a schimbat, poate că el a suferit o pierdere ireparabilă, dar e încă în adâncul ființei tale, cu toată uimirea, inocența şi bucuria de atunci. Nu trebuie decât să-l cauți." Atunci mi-am dat seama că felul în care îmi trăiam viața era alegerea mea şi că-mi iroseam anii degeaba. Purtarea mea n-avea să-

mi aducă tatăl înapoi. Tatăl meu nu m-ar fi recunoscut în omul în care mă preschimbasem. Şi nici bunicul nu putea fi mândru de el. Aşa că am decis să-mi schimb cursul vieții. L-am căutat pe copilul de odinioară.

– Şi l-ai regăsit? întrebă, încet, Gracie.

Tancredi o privi cu un aer grav.

– Nu ştiu. Să zicem că sunt pe cale să-l regăsesc, Gracie.

Se foi puțin între perne şi se întoarse cu fața către ea.

– Când a murit bunicul, m-am aşteptat să primesc tabloul pe care mi-l făgăduise. Nu ştiu dacă a uitat să-l treacă în testament sau dacă s-a gândit că familia avea să-şi amintească dorința lui şi s-o respecte. La urma urmei, toată lumea ştia că voise să mi-l lase mie. Unchiul meu a ales să creadă că bunicul n-a vrut ca eu să am tabloul. După părerea mea, realitatea e că unchiul a vrut să mă pedepsească fiindcă adusesem o pată pe numele familiei. Vezi tu, pentru el reputația e mai importantă decât orice altceva, chiar decât familia şi copiii.

Zâmbi răutăcios.

– Ah, ce-aş mai vrea să-i pătez numele, numai că nu pot face asta fără să-l pătez şi pe al meu!

– Aşadar, tabloul îl reprezintă pe acel Tancredi disperat care încă luptă să preia controlul. Cel care şi-a pierdut tatăl şi bunicul şi care nu-şi poate ierta unchiul pentru fapta lui. O imagine a deznădejdii şi a neajutorării.

– Excelent!

Tancredi râse şi întinse mâna după sticla de vin rămasă în frapiera cu gheața pe jumătate topită aflată pe masă, lângă el. Umplu paharul lui Gracie, apoi pe al lui.

– Îmi pare rău că ți-am spus o poveste atât de tristă.

– Şi totuşi, probabil că de aici te-ai inspirat pentru cea mai bună lucrare a ta.

– Chiar crezi că-i atât de bună?

– Da, chiar cred. Dar nu mi-aş agăța-o pe perete!

Amândoi izbucniră în râs.

– Să ştii că mă simt mai bine acum, că ți-am spus povestea. N-am vorbit niciodată cu nimeni despre asta.

– Cum ziceai pe când mi-ai arătat grădinile? „E mai uşor să-ți deschizi inima față de un străin."

– Dar tu nu eşti o străină, Gracie, protestă el, cu un surâs atât de tandru, încât Gracie simți cum i se strânse stomacul. Te-ai căsătorit deja cu Donato? o întrebă, înainte de a duce paharul la buze.

Gracie era uimită de faptul că el îşi amintise.

– Nu, răspunse ea.

– Când e ziua cea mare?

– Donato s-a cam pripit atunci când ți-a spus că vrem să ne căsătorim.

Tancredi ridică din sprânceană.

– Când te-am întâlnit, tocmai mă ceruse de soție. Eu i-am răspuns că am să mă gândesc. Asta a fost tot.

– Şi te-ai hotărât? întrebă el.

Pe Gracie o cuprinse, brusc, emoția. Îşi întoarse privirea înspre dealurile care acum se profilau pe cerul din ce în ce mai întunecat. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar nu se simțea în stare.

– Încă mă mai gândesc, răspunse ea.

– Nu-l iubeşti, zise el, simplu.

Gracie rămase fără grai. Mâna în care ținea paharul începu să-i tremure, fiindcă, prin acea remarcă, Tancredi i se dezvăluise într-un fel pe care nu-l putea ignora.

– Țin mult la el, spuse ea.

– Nu-i de ajuns.

Gracie îşi goli paharul şi îl puse pe masă.

– Nu, oftă ea. Nu-i de ajuns.

Tancredi se întinse peste masă şi o luă de mână. Gracie încremeni.

– Nu te speria, zise el, mângâindu-i mâna cu degetul mare. Eu mă bucur că nu te măriți cu Donato.

Gracie căută cu disperare un răspuns, dar nu găsi nici unul.

– Eşti prea bună pentru el, urmă Tancredi.

Ochii îi străluceau în lumina asfințitului, iar Gracie spera că afecțiunea pe care o citea în ei nu era doar o iluzie.

– Nu credeam să am vreo şansă, aşa că am încercat să nu mă gândesc la tine. Dar acum eşti aici, lângă mine, şi se pare că soarta ne-a adus împreună.

O prinse uşor de bărbie şi-şi apăsă buzele peste ale ei.

Gracie avu senzația că se scufunda la mii de metri adâncime. Închise ochii, dorindu-şi să se afunde din ce în ce mai mult. Tancredi îi atinse nasul cu al lui, apoi se retrase şi o privi țintă. Ea deschise ochii şi-i răspunse la privire. Şi cum nu protestă şi nici nu se feri, el o sărută din nou, de data asta – cu pasiune.

O înlănțui cu brațele şi o lipi de inima lui. Gracie închise iarăşi ochii, înțelegând că deosebirea între un sărut reuşit şi unul nereuşit n-avea nici o legătură cu priceperea, ci ținea numai şi numai de iubire.

Capitolul 11

Italia 2010

Gracie se trezi simțind cum cineva o mângâia pe păr. Deschise ochii şi o văzu pe Anastasia aşezată pe marginea patului, cu o expresie îngrijorată.

– Te simți bine, bunico? întrebă ea. Ai dormit toată după-amiaza. Rex spune că a trebuit să te întorci din drum.

Gracie avu nevoie de câteva clipe ca să-şi amintească unde era şi ce se întâmplase. Îl revăzu pe Tancredi la balcon, cu mâna ridicată, cu surâsul lui politicos şi impasibil, îşi aminti că n-o recunoscuse şi i se strânse inima.

– Sunt bine, răspunse, privind în altă parte, ca nu cumva nepoata să-i citească tristețea din ochi.

– Ai băut prea mult vin? râse Anastasia.

– Nu cred, zise Gracie, ducându-şi palma la frunte, deşi durerea nu era acolo, ci în inimă.

– Eu mi-am petrecut după-amiaza la piscină, cu Alex. E chiar drăguț. Mă bucur că am pe cineva de vârsta mea aici.

– Da, minunat, aşa-i.

Gracie se ridică în capul oaselor, simțindu-şi trupul înțepenit.

– E foarte deştept. Vrea să lucreze la Ministerul de Externe.

– Cred că e un băiat încântător, replică Gracie.

Anastasia râse.

– Ce-ar fi să cobori ca să bei un ceai? Eşti foarte palidă, iar mie mi-e foame.

– Tot timpul ți-e foame, comentă Gracie, dându-se jos din pat. Unde s-o fi ducând toată mâncarea pe care-o înfuleci?

– Nu ştiu, dar mi se face repede foame. Abia am mâncat, şi uite că iar simt nevoia să mănânc.

– În cazul ăsta, mai bine coborâm.

Gracie îi era recunoscătoare Anastasiei că o silea să se înapoieze în prezent. O ceaşcă de ceai era exact ceea ce-i trebuia ca să-i ridice moralul. Îți puse pantofii şi porni spre uşă.

– Bunico?

– Da, draga mea.

– Mă bucur că am venit aici.

Gracie se răsuci către ea. Pe chipul nepoatei ei se citea sinceritatea.

– Şi eu mă bucur că ai venit, iubito, răspunse ea. Mi-ar fi fost urât singură.

Anastasia se încruntă.

– Te simți singură în Devon?

Gracie vru să răspundă că nu, fiindcă îşi avea câinii, îşi avea prietenele, dar, cumva, nu voia să-şi mintă nepoata.

– Puțin, mărturisi ea.

Anastasia era îngrozită.

– Asta-i cumplit! îi strigă.

– Aşa e viața, Anastasia, îi spuse, fără înconjur, Gracie.

Aşa e şi dezamăgirea, îşi zise ea. Însă şi dezamăgirea făcea parte din viață. Dacă învățase ceva de la Rutger, apoi învățase să fie resemnată. Tancredi n-o recunoscuse. Nu era sfârşitul lumii. Trăise fără el patruzeci şi patru de ani. Se găsea în cel mai frumos loc de pe pământ, alături de fiica şi de nepoata ei, şi se simțea fericită. N-avea de gând să strice totul lăsându-se copleşită de dezamăgire.

Ceaiul se servea afară, pe terasa unde luau şi micul dejun. Gracie îşi zise că Anastasia s-ar fi simțit mai bine la masa cea mare, la care Wendy, Tiff şi Brigitte îşi savurau ceaiul în compania lui Rex, Lauren şi Alex. Totuşi, Anastasia o uimi cu dorința ei de a rămâne între patru ochi, alegând o masă din celălalt capăt al terasei, unde nu puteau fi auzite, şi comandând ceai pentru două persoane.

– Spune-mi... începu ea, după ce-şi puse sandviciuri şi prăjituri pe farfurie. Când l-ai cunoscut pe bunicul? Iar atunci când l-ai cunoscut, ai ştiut că aveai să te măriți cu el?

Gracie luă o înghițitură de ceai şi se simți ceva mai bine. Nici nu se putea altfel, date fiind priveliştea superbă şi expresia curioasă a Anastasiei, care-i aştepta răspunsul.

E clar că fata asta îl place pe Alex, îşi zise Gracie.

– Chiar vrei să ştii sau mă întrebi doar din politețe? încercă ea să afle.

– Chiar vreau să aud, răspunse Anastasia. De ce locuieşti atât de departe? N-ar trebui să vii să stai la Londra, ca să ne vedem mai des? Dacă ai locui mai aproape de noi, nu te-ai mai simți atât de singură.

– Casa mea e în Devon, răspunse Gracie ridicând din umeri. Acolo m-am stabilit după ce...

Cum să înceapă să-i spună ce se întâmplase aici?

– După ce anume? întrebă Anastasia.

– După ce m-am înapoiat din Italia în Anglia.

Pe chipul Anastasiei se citea uluirea. Gracie simți un fior de plăcere.

– Când ai locuit în Italia? întrebă ea.

– Am plecat în Italia la vârsta de treisprezece ani, ca să fac ucenicie cu cel mai mare pictor restaurator din Europa.

– Zău? Nu ştiam.

Acum, că unul dintre secretele păstrate vreme de patru decenii ieşise la iveală, inima lui Gracie se trezi la viață. Nu avusese intenția să-l dezvăluie. Nu-şi pusese întrebări dacă s-o facă sau nu. Ca atare, pur şi simplu îşi deschise sufletul.

– N-a ştiut nimeni, zise Gracie. Nici măcar bunicul tău.

Anastasia făcu ochii mari.

– De ce nu i-ai spus?

– E o poveste lungă.

– Vreau s-o aud de la un capăt la altul. Te rog.

Gracie coborî privirea şi văzu că Anastasia îşi pusese palma peste mâna ei.

– Ce s-a întâmplat în Italia? întrebă ea, în şoaptă.

– M-am îndrăgostit, răspunse Gracie, iar gândul la Tancredi îi aprinse un licăr în privire.

Nu la Tancredi de acum, cel care privise prin ea, ci la cel de atunci, care văzuse fiecare părticică din ființa ei.

– Dar nu de bunicul, adăugă Gracie.

Anastasia era încântată de ceea ce aflase.

– Spune-mi de la început. Ce făceai în Italia?

De la primele cuvinte, Gracie îşi dădu seama că era pregătită să spună povestea vieții ei. Că simțea nevoia s-o spună.

– Lucram ca pictor restaurator într-o casă frumoasă, nu departe de aici.

– Nu departe de aici?

– Da, răspunse Gracie. Se numea „Colomba”, iar eu făceam ucenicie cu un om pe nume Rutger Janssen...

Anastasia o asculta fără să clipească, iar Gracie îi vorbi despre unchiul Hans şi despre contesă, deşi avu grijă să nu pomenească numele castelului sau pe cel al contesei, şi să se refere la Tancredi folosind cel de al doilea nume pe care-l avea, acelaşi ca al bunicului său.

– M-am îndrăgostit de Gaetano din prima clipă în care am dat cu ochii de el, spuse ea, retrăind momentul.

– Chiar aşa? Dragoste la prima vedere?

Anastasia era numai urechi. O strânse de mână pe Gracie.

– Pur şi simplu ai ştiut din prima clipă?

– Am ştiut, zâmbi Gracie.

– A fost ceva fulgerător?

– Ei bine, da. Aşa a fost.

– S-a îndrăgostit şi el de tine?

– Nici nu m-a observat. Nu atunci.

Gracie îi povesti despre nuntă.

– În viața mea nu văzusem un bărbat atât de frumos.

– Câți ani aveai?

– Cam vârsta ta.

Anastasia zâmbi cu toată gura.

– Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

– Ştiam că el n-avea să se îndrăgostească de o fată ca mine. Eu nu eram frumoasă ca tine, Anastasia.

– Ba eu cred că da!

– Nu, nu eram. Dar am învățat că frumusețea chiar stă în ochii privitorului. Ceea ce e frumos pentru o persoană poate să nu fie frumos pentru alta. Iar frumusețea ține la fel de mult de suflet ca şi de fizionomie. Gaetano mi-a văzut sufletul, Anastasia...

– Când ți-a văzut sufletul?

Gracie oftă şi-şi mai turnă o ceaşcă de ceai.

– Mai întâi trebuie să-ți povestesc despre Donato.

În acel moment, pe terasă îşi făcu apariția Carina, foarte îmbujorată la față. Se plimbase toată după-amiaza, însă uitase să-şi pună o pălărie de soare sau să se ungă cu vreo cremă protectoare. Zâmbi atunci când dădu cu ochii de mama şi de fiica ei, aşezate în cel mai îndepărtat capăt al terasei.

– Am avut o zi superbă, zise ea, cu un suspin de de satisfacție, trântindu-se pe un scaun şi făcându-i semn lui Carlo să mai aducă ceai.

Anastasia schiță o grimasă în direcția bunicii ei, ca să-i arate cât era de iritată că fuseseră întrerupte, dar Gracie îi făcu cu ochiul, şi atunci chipul fetei se destinse într-un zâmbet tainic. Anastasia era încântată să păstreze secretul conversației de mai înainte.

– Avem timp berechet ca să-ți povestesc şi restul, îi şopti Gracie, bătând-o uşor pe mână.

– Suntem în cel mai minunat loc din lume! exclamă Carina. Florile astea sunt inadmisibil de frumoase! M-am plimbat kilometri întregi. Dumnezeu ştie încotro am apucat-o, dar

nu mă puteam opri. Am văzut podgorii, crânguri de măslini, ferme... Clătină din cap şi oftă. Sunt aşa de fericită că am venit...

Lui Gracie nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

– Şi eu sunt foarte încântată că eşti aici, zise ea.

– Vorbesc serios. Sinceră să fiu, nu voiam să vin, fiindcă sunt atât de ocupată, dar mă bucur că sunt aici. Asta-i exact ceea ce-mi trebuia, pauza de care aveam nevoie. Mi-am dat seama că, în cazul meu, vacanţele au fost întotdeauna dominate de grija serviciului lăsat în urmă. Oriunde mă duc în lume, muncesc. Pentru prima oară în viaţa mea am lăsat telefonul în cameră. Nu-mi aduc aminte să mai fi făcut asta vreodată. Aici e toată diferenţa. Mă simt ca un nou-născut, şi e abia prima zi. Închipuiţi-vă cum am să mă simt sâmbătă!

Carlo puse pe masă un ceainic plin şi-l luă pe cel gol.

– Dar voi două ce-aţi făcut?

Se uită la fiica ei.

– Eu am stat la piscină, răspunse Anastasia, apoi zâmbi către Gracie. Pe urmă am stat cu bunica, adăugă ea.

Carina rămase uimită.

– O! exclamă ea. Ce drăguţ!

– Şi noi am petrecut o după-amiază minunată, continuă Anastasia.

Gracie îi sesiză tonul uşor provocator, ca şi cum ar fi vrut s-o sfideze pe maică-sa.

– Bunica ştie nişte poveşti grozave.

– Despre mine pe când eram mică? întrebă Carina, dându-şi ochii peste cap.

– Nu, nu despre tine, mamă, replică, agasată, Anastasia. Despre Gracie când...

– O, sunt nişte istorioare plicticoase, o întrerupse Gracie, avertizându-şi, din ochi, nepoata.

– Pentru mine n-au fost aşa, protestă Anastasia, apoi se întoarse către mama ei. Deci, cum erai tu când erai mică?

– Ocupată, interveni Gracie, iar Carina nu se putu abține şi izbucni în râs.

În seara aceea, Anastasia aşteptă până când mama ei adormi, apoi se dădu încet jos din pat, având grijă să nu facă nici un zgomot. La fel cum făcuse de multe ori la internat, îngrămădi pernele sub cuvertură, astfel încât mama ei să nu-i observe absența în caz că s-ar fi trezit. Îşi lăsase hainele în dulăpiorul din baie, ca să se poată îmbrăca în linişte. Razele lunii se strecurau prin fereastră, astfel că în baie era îndeajuns de multă lumină pentru ca Anastasia să se poată uita în oglindă. Cum seara era destul de răcoroasă, îşi trase pe ea un pulover, apoi ieşi din cameră în vârful picioarelor şi închise încet uşa în urma ei.

Anastasia era îndrăgostită. Se întâmplase exact aşa cum spusese bunica ei: fulgerător. Îşi dăduse seama într-o fracțiune de secundă, fără putință de îndoială. Asta se petrecuse la piscină. Ochii lui în ochii ei. O înțelegere tacită. Şi totul se schimbase. Cerul îi părea mai albastru, iarba mai verde, totul în lume era nou şi minunat. Acum, Anastasia nu se putea gândi decât la el. Ca şi cum inima ei ar fi fost umplută cu heliu, aproape ridicând-o de la pământ.

Se înțeleseseră să se întâlnească tot la piscină. El îi făgăduise că avea să fie acolo. Spusese că, la nevoie, avea s-o aştepte toată noaptea. Anastasia străbătu iute grădina, îndreptându-se către piscină, prea emoționată ca să bage de seamă mireasma de iarbă umedă şi de pin sau țârâitul greierilor. Entuziasmată că făcea ceva atât de reprobabil, aproape că-i venea să râdă în gura mare.

Străbătu poteca de iarbă tunsă dintre tufele de trandafiri şi leandru. În fața ei apăru apa, ca o oglindă argintie în care se reflectau stelele. Vestiarul care deservea piscina era tocmai în celălalt capăt, un pavilion elegant din piatră, care arăta mai potrivit pentru întâlniri romantice decât ca vestiar pentru înotători. Simți în nări fumul țigării lui şi inima îi zvâcni în piept.

Grădinarul cel tânăr şi cu priviri aprinse ieşi repede din pavilion şi se sprijini de tocul uşii, zâmbind malițios.

– Ai venit, îi zise el, cu un pronunțat accent italienesc, la auzul căruia Anastasia simți cum i se strânse stomacul.

– Te-ai îndoit de mine, Giovanni? întrebă fata, apropiindu-se de el.

Tânărul îşi aruncă ţigara în tufe şi-i înlănţui mijlocul cu braţul, privind-o ţintă cu ochii lui negri şi pătrunzători.

– Mă bucur c-ai venit, zise el într-o engleză stricată, după care o sărută apăsat pe buze.

Anastasia sărutase numai puştani, pe la diverse petreceri din Londra. Săruturi umede şi nepricepute ale unor băieţandri cu prea puţină experienţă. Giovanni ştia să sărute, să sărute cu adevărat, iar Anastasia aproape că leşină de plăcere. Era dominator şi senzual, aşa că ea îi înconjură gâtul cu braţele şi gemu.

După aceea, nu mai vorbiră foarte mult. Giovanni nu ştia decât câteva cuvinte de bază în engleză. Dar n-avea nici o importanţă. Se lungiră pe prelata pentru piscină, împăturită şi sprijinită de perete, şi care acum le servea drept pat, continuând să se sărute. Făcură asta toată noaptea, în semiîntuneric, străjuiţi doar de lumina argintie care pătrundea pe fereastră. Giovanni nu se grăbea. N-avea de ce. Mai era destul timp până în zori. Îşi strecură mâna pe sub puloverul ei şi-i atinse sânii, iar Anastasia simţi că i se tăia răsuflarea, pe măsură ce senzaţii necunoscute îi cotropeau trupul, făcând-o să nu mai ştie de ea. Fiecare atingere a lui o fulgera precum o undă de curent electric. Era ca şi cum mâinile lui ar fi avut o putere anume, iar ea dorea s-o atingă peste tot, pe fiecare părticică a corpului. El se juca cu buzele ei, abia atingându-le, mângâindu-le uşor cu limba. O sărută pe gât şi pe claviculă, trecându-şi vârful limbii peste gâtul ei şi ajungând până în spatele urechilor, în timp ce mâinile lui urcau pe interiorul coapselor, către chiloţi – unde voia şi ea să fie atinsă – despărţindu-i picioarele. El îi şopti în italiană cuvinte pe care ea nu le înţelegea şi-şi strecură degetele dedesubtul chiloţilor ei.

– Come sei bella... amore mio... come sei bella... Tesoro[42]...

O mângâia cu senzualitatea bărbatului care mângâiase multe alte femei. Ştia cum s-o stârnească, iar pentru Anastasia, care fusese pipăită doar de nişte puştani, senzaţiile erau incredibile. În acel moment nu voia să-i dăruiască fecioria ei, în schimb, îi dăruia inima. Dacă Giovanni avea grijă de inima ei, atunci era dispusă să-i dăruiască şi restul.

*

În dimineaţa următoare, Carina se trezi din nou cu o senzaţie de panică. Dormise mai mult decât trebuia? Întârziase la birou? Apoi îşi aminti unde se găsea. Din reflex, întinse mâna după telefon. Chiar pe când se pregătea să-l deschidă, îşi aminti de hotărârea luată. Îl privi ţintă, luptându-se cu tentaţia de a-şi verifica mesajele, cu nevoia de a fi permanent în contact cu lumea în care muncea, deşi în sinea ei îşi dorea din suflet să-şi păstreze starea de linişte pe care o căpătase în Italia. Zăbovi cu degetul deasupra butonului de pornire. Ce-ar fi fost să arunce numai o privire scurtă şi apoi să-l închidă? Ar fi avut vreo importanţă? Doar ca să arunce o privire, vreme de-o secundă? Dar dacă pe urmă n-avea să mai găsească în ea puterea să-l închidă? Dacă trebuia să răspundă la vreunul dintre mesaje? Pe acela n-avea să mai poată să-l ignore. Iar de la unul se ajungea, în mod inevitabil, la altul şi, astfel, la alunecuşul pe panta pe care era atât de uşor să se rostogolească. O înciuda slăbiciunea ei, iar senzaţia de tihnă pe care o

[42] Cât eşti de frumoasă... iubirea mea... cât eşti de frumoasă... comoara mea... (în limba italiană în original).

simțise cu o zi în urmă începu să se risipească, lăsând loc la ceva întunecat şi greu. Îşi îndepărtă degetul. Nu, n-avea să renunțe la liniştea pe care şi-o câştigase. Scrâşni din dinți, blestemă în gând şi puse telefonul la loc pe masă. Făcuse un pact cu ea însăşi şi n-avea de gând să-l încalce. Se răsuci pe spate, fascinată din nou de firele de praf care pluteau în razele de lumină strecurate printre stinghiile obloanelor. Păreau nişte licurici. Carina nu-şi putea lua ochii de la ele. Sentimentul minunat de tihnă începu, treptat, să-i revină.

Anastasia se strecură în cameră şi descoperi că mama ei se trezise. Carina se întoarse şi o văzu în prag, înfăşurată într-un prosop, cu părul ud, cu chipul radios.

– Ai fost să înoți aşa de devreme? întrebă Carina, somnoroasă.

– Da, n-am rezistat tentației. Puțin înot înainte de micul dejun. Apa a fost înviorătoare.

– Poate c-am să înot şi eu azi, zise Carina, întinzându-şi brațele şi picioarele.

– Ar trebui, dacă nu eşti prea ocupată să dai telefoane.

– Nu mă mai ating de telefon. Am luat o hotărâre.

Carina era încântată de sine. Avusese de înfruntat o tentație şi se ținuse tare.

– Ei, da...

– Serios! În orice caz, şi tu stai pe telefon la fel de mult ca şi mine.

– Nu-i adevărat, mamă. De ieri nu m-am mai atins de al meu şi nici n-am de gând s-o fac.

– Care-i pricina din care te-ai schimbat aşa, deodată?

Giovanni, se gândi Anastasia, fericită.

– *Italia, răspunse ea cu voce tare.*

– Azi vom găti rețeta Mammei Bernadetta pentru ragù alla Bolognese[43], anunță Ilaria, în timp ce oaspeții se instalau pe scaune, cu creioanele pregătite.

Anastasia se aşează lângă bunica ei. Gracie băgă de seamă că fata nu se mai prefăcea că scria şi nici nu se mai juca pe telefon, ci asculta şi lua notițe. Din când în când îi zâmbea larg bunicii ei, iar lui Gracie îi creştea inima de bucurie simțind legătura care se înfiripa între ele.

Mamma Bernadetta turnă într-o tigaie ulei de măsline, apoi puse o nucă de unt.

– Pentru ragù alla Bolognese, continuă Ilaria, folosim două tipuri de grăsimi, fiindcă acesta e un sos care stă pe foc vreme de două ore. După treizeci de minute uleiul zice că s-a săturat să dea savoare, aşa că untul preia sarcina şi păstrează aromele până când e gata mâncarea. Untul şi uleiul de măsline sunt doi prieteni foarte săritori. Usturoiul

[43] Sos de carne bolognez (în limba italiană în original).

şi ceapa nu se plac unul pe celălalt. Au divorțat şi nu-şi mai vorbesc. Prin urmare, nu le folosim niciodată pe amândouă.

Degetele dolofane ale Mammei Bernadetta se întinseră după morcovii, țelina şi ceapa tăiate cubulețe, pe care le aruncă în tigaie. O aromă delicioasă invadă bucătăria. Ilaria privea mulțumită cum studenții trăgeau cu plăcere pe nări mirosul de mâncare. Nu există nimic mai bun decât gătitul ca să unească oamenii, se gândi ea, văzând cum membrii grupului se deschideau şi începeau să vorbească între ei. Sunt ca legumele în ulei de măsline extravirgin, cugetă ea, satisfăcută. În curând vor deveni buni prieteni.

În timpul pauzei, Anastasia şi Alex se aşezară pe iarbă, în bătaia soarelui, ca să stea de vorbă. După un timp, Anastasia se sprijini în mâini, apoi se rotogoli înainte, provocându-l pe Alex s-o imite. El refuză, în schimb o ridică pe umeri şi începu să se învârtă cu ea, în timp ce fata țipa şi-i acoperea ochii cu palmele, ca să nu vadă pe unde călca. În cele din urmă se prăvăliră amândoi pe iarbă, râzând în hohote. Gracie îi privea de la umbră, unde se aşezase împreună cu Rex, care savura un espresso.

– Până şi cafeaua are un gust mai bun aici, comentă el cu un oftat de mulțumire. Ştii, Gracie, eram cam nelinişt it la gândul de a urma un curs de gătit în Italia, dar mă bucur foarte mult că am venit. Am cunoscut câțiva oameni de treabă, precum sunteți tu, fiica ta şi nepoata ta, şi sunt convins că, la întoarcerea acasă, chiar am să gătesc mâncărurile învățate de la Ilaria. Ştii, soția mea a murit, aşa că acum trebuie să-mi port singur de grijă.

– Îmi pare rău, zise Gracie.

– A trecut ceva timp de atunci, însă moartea ei m-a învățat un lucru important. Nu poți controla necazurile vieții şi, uneori, chiar primim lovituri năucitoare, în schimb, ne putem controla reacțiile. Nu ştiu câți ani mai am de trăit de acum încolo, dar sunt hotărât să mi-i trăiesc din plin. Să văd lumea, să învăț lucruri noi, cum ar fi gătitul. Niciodată n-am fost bun la cratiță! chicoti el. Dar cine nu riscă nu câştigă. Faptul că am venit aici dovedeşte că merită să ai simțul aventurii.

– De acord cu tine, răspunse Gracie. Prietenele mele m-au crezut nebună că m-am înscris la un curs de gătit în Toscana. Ziceau că ar fi trebuit să împrumut o carte de bucate şi să învăț să gătesc acasă.

– N-aveau simțul aventurii! exclamă Rex, clătinând dezaprobator din cap.

– Ajunsesem într-o fundătură şi nici măcar nu mă gândeam să ies de acolo, când, deodată, mi-a căzut sub ochi reclama dintr-o revistă.

– Aşa ai aflat de locul ăsta?

– Da. Tu cum l-ai descoperit?

– Am cunoscut o femeie care fusese aici mai înainte.

– Aşadar, ştiai totul despre castel.

– Întotdeauna mi-am dorit să vin în Italia. Cred că după curs am să merg la Roma, poate că şi la Veneția. Dacă tot sunt aici, de ce să nu explorez?

Îşi aţinti ochii albaştri asupra lui Gracie şi-i zâmbi, un pic jenat.

– Sper că nu te superi dacă te întreb, Gracie. Eşti măritată?

– Sunt văduvă, răspunse ea, întorcându-şi privirea către dealuri. Soţul meu a murit acum opt ani.

– Îmi pare rău.

Gracie oftă.

– Nu face nimic. M-am obişnuit cu gândul. Cred că suferinţa pe care-o trăieşti atunci când pierzi un om drag nu se vindecă niciodată, pur şi simplu te obişnuieşti cu ea. Ca atunci când treci un pod. Nu te mai poţi întoarce din drum. Trebuie să-ţi continui mersul, numai că în altă direcţie, şi să accepţi că viaţa ta s-a schimbat. Că tu eşti altfel.

Numai că Gracie nu se gândea la Ted.

– Sunt sigur că fiica şi nepoata ta îţi aduc mângâiere, adăugă, convins, Rex.

Gracie îşi privi nepoata, care continua să stea la soare şi să converseze cu Alex, şi se întrebă cu cât ar fi fost mai frumoasă viaţa ei dacă ar fi locuit mai aproape de Carina şi de Anastasia. Se întrebă dacă nu cumva vina era a ei. Poate că, după moartea lui Ted, ar fi trebuit să se mute mai aproape de Londra. Însă n-ar fi avut banii necesari. Poate c-ar fi trebuit să le viziteze, însă Carina nu insistase niciodată şi, la rândul ei, rareori făcuse efortul de a veni până în Devon. Gracie îşi alungă astfel de gânduri. Nu voia să redeştepte sentimentul de respingere pe care Italia reuşise să i-l estompeze.

– Adevărat, răspunse ea. Nimic nu se compară cu familia, aşa-i?

Lecția de gătit continuă până la prânz. Wendy, Tiff şi Brigitte băură cam mult vin şi-i amuzară pe toți cu povestiri pline de haz. Gracie se minuna de lipsa lor de reținere şi-şi amintea cum o asculta şi ea cândva pe Damiana îndrugând vrute şi nevrute şi cât o invidia pe prietena ei pentru talentul de a amuza şi de a încânta pe toată lumea. Damiana avea un dar extraordinar de a imita şi obişnuia să stea în picioare şi să joace teatru la fel ca o actriță care ar fi interpretat mai multe roluri. Cu câtă poftă râdeau atunci când se recunoşteau în imitațiile ei! Iar ea, Gracie, era întotdeauna atât de tăcută, de circumspectă şi de timidă.

După masa de prânz, Gracie se retrase în camera ei ca să se odihnească. Anastasia şi Alex o şterseră la piscină, urmați de Carina, Lauren şi Madeleine, care îşi puseseră costumele de baie, iar acum se lungiră pe şezlonguri, stând la taclale. Pielea lui Madeleine avea deja o frumoasă tentă arămie, pentru care Carina o invidia. Ea, una, avea pielea tipic englezească, plină de pistrui şi care nu se bronza uşor. Trupul lui Madeleine avea acele rotunjimi care o făceau să apară cu mult mai atrăgătoare în costum de baie. Carina îşi dorise întotdeauna să fie slabă, fiindcă suplețea însemna frumusețe. Însă acum, privind-o pe belgiancă, se întreba dacă nu cumva se lăsase spălată pe creier de revistele de modă şi de reclame. Adevărul era că arăta palidă şi sfrijită. Spera ca pastele Mammei Bernadetta s-o ajute să mai pună pe ea câteva kilograme şi, mai ales, să le pună acolo unde trebuia.

– Credeți că-l vom întâlni pe conte? le întrebă Carina pe Madeleine şi pe Lauren în timp ce îşi ungea brațele şi picioarele cu cremă de plajă.

– Mă îndoiesc, răspunse Madeleine. Se pare că preferă singurătatea.

– Ce păcat! Chiar sunt curioasă.

– Şi eu, întări Lauren. Iar faptul că nu se arată mă face şi mai curioasă.

– E un bărbat foarte frumos, zise Madeleine.

– L-ai văzut? întrebă Carina, indispusă de faptul că nu-l întâlnise şi ea. Dar tu? se întoarse ea către Lauren.

– Nu, nu l-am văzut, răspunse Lauren.

Amândouă se răsuciră spre Madeleine cu un aer întrebător.

– L-am văzut în ziua în care am sosit, le spuse aceasta. Era în holul de la intrare.

– Te-a întâmpinat? întrebă Carina.

– Din păcate, nu. Stătea de vorbă cu Ilaria în celălalt capăt al holului şi avea alături un câine uriaş. Nu glumesc, un câine cât un ponei!

– Când am văzut eu câinele – stătea culcat, râse Carina.

– Dacă se ridică în picioare, te bagă în sperieți!

Madeleine îşi scoase ochelarii de soare şi se apucă să-i şteargă cu un capăt al prosopului.

– Nici nu m-a băgat în seamă. S-a îndepărtat de parcă nici n-aş fi fost acolo.

Carina era uimită.

– Cred că a fost foarte nepoliticos din partea lui să nu-ți vorbească.

Madeleine era descumpănită.

– Şi-a pus locuința la dispoziția unor oaspeți care plătesc. Asta nu înseamnă că-i face plăcere treaba asta.

– Dar n-ar merge mai bine afacerea dacă şi-ar da cât de cât interesul față de musafirii lui?

Cu experiența ei, Carina era convinsă că domnul conte şi-ar fi putut tripla venitul, dacă nu cumva mai mult de-atât.

– Poate, dar principala atracție sunt Ilaria şi Mamma Bernadetta. Contele refuză să se arate, probabil – furios că e nevoit să deschidă porțile castelului, din pricina lipsei de bani.

– Ar putea oricând să vândă un tablou, îşi dădu cu părerea Carina. Nu-i plin de comori castelul ăsta?

– Nu mai e. Cândva a fost, din câte cred eu, zise Madeleine. Dar familia a avut de înfruntat vremuri grele şi a fost nevoită să vândă o mare parte dintre tablouri. Cealaltă ramură a familiei Montefosco e foarte bogată, din câte am auzit.

– Ştii, eu i-aş putea da câteva sfaturi. Meseria mea sunt relaţiile publice. În primul rând, i-aş spune să iasă din ascunzătoare şi să stea de vorbă cu clienţii.

– Dacă e supărat şi frustrat, asta nu va face decât să-i indispună. E mai bine că se fereşte să dea ochii cu ei, îşi dădu Madeleine cu părerea, râzând răguşit. Oricum, în Italia găseşti conţi pe toate drumurile, adăugă ea. Nu-i mare scofală.

– Şi totuşi, e ciudat că face tot posibilul să ne evite. Ce crezi că ascunde?

– Furie! râse Madeleine.

Anastasia înota dintr-un capăt în celălalt al bazinului, ştiind că era privită. Alex stătea întins pe şezlong, moţăind la soare, însă Giovanni pândea dintre trandafiri, prefăcându-se că lucra. Anastasia îl simţea cum o urmărea din priviri în timp ce înota, iar atunci când ieşi din apă, păşind pe pietrele încinse de soare, îi simţi ochii arzând-o prin bikini. Mama ei era adâncită în conversaţie cu Madeleine şi Lauren. Alex stătea cu ochii închişi. Fata îl privi fix pe Giovanni, cu un mic surâs seducător. El îi făcu semn din ochi către pavilion, răspunzându-i la zâmbet. Anastasia simţi furnicături de nerăbdare pe toată pielea. Îşi lăsă capul pe spate şi porni cu paşi hotărâţi spre pavilion. Dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi crezut să se îndrepta spre vestiar.

Câteva clipe mai târziu, aştepta în penumbră, tremurând de emoţie la gândul unui sărut furat şi al riscului pe care şi-l

asuma. În tăcerea din jur, îşi auzea bătăile inimii şi-şi apăsă mâna pe piept ca să se liniştească.

– Pssst!

Întoarse capul şi văzu chipul lui Giovanni, încadrat de fereastra deschisă din spatele ei.

– Vieni qua, bella[44], o chemă el.

Nu conta că ea nu înțelegea limba, fiindcă înțelegea ce voia el. Giovanni îşi întinse brațele pe fereastră şi-i cuprinse gâtul. Îi spuse, murmurând, ceva în italiană, apoi o sărută. Anastasia fremăta din tot trupul. Şi-ar fi dorit ca el să sară înăuntru şi s-o atingă peste tot. Dar între ei era un zid, care făcea ca acele clipe furate să fie şi mai plăcute.

– Ai să vii diseară? întrebă el, iar ea dădu din cap în semn că da. Am să te aştept.

– Vin după ce adoarme mama, spuse ea.

El îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Bella! adăugă, apoi dispăru în grădină.

Capitolul 12

[44] Vino aici, frumoaso (în limba italiană în original).

Anastasia ar fi vrut să audă mai multe despre trecutul bunicii ei, însă, la ora ceaiului, atunci când păşi pe terasă, Gracie deja stătea la masă cu Lauren şi cu mama ei, având în față un ceainic şi nişte prăjitură cu lămâie. Cele trei păreau că se distrau de minune, iar Anastasia nu voia să le întrerupă. Cu toate astea, era dezamăgită. Tânjea s-o aibă pe bunica sa numai pentru ea, ca să-i poată vorbi despre proaspăta ei idilă cu Giovanni. Deşi avea doar şaptesprezece ani, Anastasia ştia că latinilor le mergea vestea că nu prea erau de încredere, însă credea cu convingere că Giovanni era altfel. Ardea de nerăbdare să-şi împartă entuziasmul cu cineva şi intuia că bunica ei n-ar fi dezaprobat-o, ci i-ar fi dat un sfat potrivit. Nici prin minte nu-i trecea să-i spună mamei. Cu Carina nu avusese niciodată genul de relație în care fiica îi face confidențe mamei, iar mama o îndrumă. Carina era în permanență prea ocupată pentru asta – şi prea preocupată de propria-i persoană. Dacă tatăl ei ar fi fost prezent, i-ar fi spus lui. Dar nu era. Prin urmare, Anastasia păstra secretul numai pentru ea.

Rex stătea la masă cu Wendy, Tiff şi Brigitte. Ca un vulpoi în cotețul găinilor, îşi zise Anastasia, văzându-l cum le flata, flirtând cu ele şi făcându-le să râdă. N-avea nici un chef să li se alăture găinilor sau vulpoiului. Tocmai voia să plece de pe terasă, când apăru Alex, care o salută cu un surâs larg.

– Aici erai, zise el. Eu cobor în oraş. Vrei să vii cu mine?

Anastasia era în culmea încântării.

– Mă duc să-mi iau geanta, îi răspunse, îndreptându-se grăbită spre cameră.

Se întoarse şi porniră amândoi pe aleea străjuită de chiparoşi. Greierii cântau prin tufişuri, păsărelele se jucau printre ramuri. Soarele era la fel de fierbinte, însă lumina căpătase o tentă trandafirie şi blândă. Aerul după-amiezii era molcom, ca şi cum, odată cu coborârea lentă a soarelui la orizont, timpul şi-ar fi încetinit şi el mersul, înaintând în pas tihnit. Unghiile vopsite cu ojă albastră ale Anastasiei sclipeau în şlapii ei verzi în timp ce păşea peste pietre în direcția uriaşei porți de fier. Era nerăbdătoare să plece de pe proprietate şi să se aventureze în Colladoro. Între ea şi Alex se înfiripase o relație confortabilă de camaraderie, de parcă s-ar fi cunoscut de-o viață. Este exact genul de băiat cu care mama ar vrea nespus de mult să mă vadă, îşi zise Anastasia, uitându-se prin grădină după Giovanni. Îl căută din ochi printre copaci, sperând să-l zărească, ştiind că era prin preajmă. Simțea un fior de încântare la gândul că poate el o privea, cumva gelos s-o vadă plecând cu Alex.

Caldarâmul din Colladoro era neregulat, pietrele fiind roase, pe alocuri, după multele secole de-a lungul cărora se călcase pe ele. Zidurile clădirilor străluceau ca aurul în lumina târzie a după-amiezii, şi părea că toată lumea ieşise din case pentru a se bucura de partea cea mai răcoroasă a zilei. Turiştii intrau prin buticuri, bătrânii şedeau la mesele cafenelelor fumând şi jucând cărți, mamele tinere stăteau la taclale în timp ce copiii se jucau, iar bunicile se înghesuiau pe bănci, plângându-se de tineretul din ziua de azi. Anastasia se simțea atrasă, precum o coțofană, de vitrinele încărcate cu felurite obiecte. Alex o urma peste tot, cu mâinile în buzunare, în timp ce ea mergea de la o vitrina a alta, până când se hotărî, în cele din urmă, să intre într-unul dintre buticuri.

Era o prăvălioară micuță, cu haine de in atârnate pe umeraşe şi cu bijuterii expuse în vitrine de sticlă. Alex era atât de înalt încât se văzu nevoit să-şi aplece capul ca să poată păşi peste prag. O femeie cu obrazul zbârcit le zâmbi şi le spuse câteva cuvinte în italiană, făcându-le semne încurajatoare cu mâna. Anastasia se duse glonț la brățările de argint şi la şiragurile de mărgele.

– Vreau să cumpăr ceva pentru bunica, zise ea sub inspirația momentului.

Gândul de a-i cumpăra ceva lui Gracie o încălzea pe dinăuntru.

Alex veni lângă ea, în dreptul vitrinei.

– Ai nevoie de sfatul meu?

– Sigur că da.

– Ce zici de ceva verde, ca să se potrivească cu ochii ei?

Anastasia îl privi râzând.

– Eşti un bun observator, dacă i-ai remarcat ochii.

– Au aceeaşi culoare ca ai tăi, răspunse el, şi o privi pe Anastasia într-un fel care o făcu să-şi întoarcă fața, stânjenită.

– Atunci hai să găsim un pandantiv cu piatră cenuşie-verzuie, spuse ea, simțind cum se îmbujorase.

Alex plecă de lângă ea ca să privească şi celelalte vitrine. Vânzătoarea descuie dulăpiorul şi începu să-i arate

Anastasiei felurite pietre. Înțelegând ce căuta fata, se duse repede în spatele tejghelei şi luă o tavă, pe care o puse pe tejghea, cu un zâmbet larg. Era plină de şiraguri de mărgele în toate nuanțele de verde.

– Să nu zici că n-ai să găseşti aici ceea ce-ți trebuie, zise Alex, vârându-şi mâinile în buzunare şi apropiindu-se ca să vadă pietrele mai de aproape.

Degetele Anastasiei zăboveau, nehotărâte, deasupra mărgelelor. Vânzătoarea luă un şirag de pe tavă şi-l ridică în dreptul feței Anastasiei. Din gesturile ei, Alex şi Anastasia înțeleseră că, după părerea bătrânei, verdele acela se potrivea exact cu ochii fetei.

– Vrea să ți-l pui la gât, îi zise Alex.

– Bine, însă nu uita că nu-i pentru mine, ci pentru bunica.

Anastasia se aşează în fața oglinzii de pe tejghea. Vânzătoarea îi întinse lui Alex şiragul.

– Dă-mi voie să fac onorurile, zise el, iar buzele i se arcuiră în obişnuitul zâmbet glumeț.

Fata îşi ridică părul la ceafă. Alex îi puse şiragul la gât şi i-l închise la spate cu încuietoarea, apoi îi privi chipul reflectat în oglindă.

– Are dreptate, asta-i culoarea, râse el, vesel. Se potriveşte perfect. Parcă e făcut anume pentru tine.

Anastasia se strâmbă la el în oglindă.

– Crezi că o să-i placă bunicii?

– Cred că bunicii tale i-ar plăcea orice i-ai oferi tu. Pare genul de femeie care apreciază un gând frumos, indiferent sub ce formă vine.

– Atunci îl cumpăr. Vrei să faci onorurile încă o dată? îl rugă ea pe Alex, ridicându-şi din nou părul la ceafă.

Alex îi desprinse şiragul de mărgele. Anastasia îi simți degetele atingându-i pielea şi privirile lor se întâlniră în oglindă, apoi ea se uită în altă parte.

– Bunicii o să-i placă foarte mult, zise ea, alungând vraja momentului de intimitate.

Vânzătoarea puse şiragul de mărgele într-o punguță de mătase şi vârî punguța într-o altă pungă de hârtie. Anastasia ieşi din magazin foarte încântată de sine însăşi. Abia aştepta să vadă chipul bunicii ei atunci când avea să-i dea cadoul.

Alex îi propuse să meargă în piazza, ca să bea ceva. Soarele de un roşu sângeriu cobora în spatele caselor. Piazza era ticsită de lume. Cafenelele îşi scoseseră mesele pe caldarâm, sub copertine în culori vii, iar chelnerii şi chelneriţele îşi făceau de lucru fără grabă în jurul meselor, oprindu-se din când în când ca să schimbe o vorbă cu clienții.

O biserică veche îşi înălța turla deasupra oraşului. În clopotniță uguiau porumbeii, în timp ce localnici şi turişti cu aparate de fotografiat intrau şi ieşeau pe uşile masive. Alex şi Anastasia aleseră o masă la soare cu vedere spre piazza şi se aşezară.

Anastasia îşi scoase telefonul din poşetă şi-l fotografie pe Alex. Mulțumită de rezultat, mai făcu vreo câteva fotografii.

Un bunic cu nepotul hrănind porumbeii. Un grup de călugărițe îmbrăcate în negru stând de vorbă în fața bisericii. Doi tineri frumoşi ținându-se de mână pe deasupra mesei şi sărutându-se de parcă ar fi fost numai ei doi pe lume. Totul în Colladoro o încânta pe Anastasia. Ar fi vrut să imortalizeze fiecare aspect, astfel încât, înapoindu-se la şcoală, să aibă fotografii care să-i amintească de acest orăşel, şi pe care să le posteze ca să-şi impresioneze prietenii. Cu gândul ăsta în minte, propuse să-şi facă nişte selfie-uri. Alex era un tânăr foarte frumos, iar Anastasiei i-ar fi crescut mult acțiunile printre amici dacă ar fi postat fotografii cu ei doi. Propunerea îl făcu pe Alex să-şi dea ochii peste cap. Totuşi, n-o refuză. În timp ce ea se fotografia zâmbind cu gura până la urechi, el se mulțumea să surâdă ironic, probabil precaut, ca să nu se facă de râs, îşi zise Anastasia, scoțând limba şi făcând semnul victoriei. Nu voia ca prietenii ei să creadă că se lua prea în serios sau că făcea pe nebuna. Desigur, aveau să vrea să afle cine era Alex şi cum îl întâlnise, iar asta o umplea de satisfacție. Avea de gând să posteze pozele pe Facebook de îndată ce avea să se înapoieze la castel.

Pe când porniră agale în susul dealului, se făcuse deja seară. În aer pluteau parfumul pătrunzător al florilor şi mirosul de pământ reavăn. Luminile sclipeau la ferestre, pe mesele scoase afară pâlpâiau lumânări, iar pe cerul tot mai întunecat strălucea prima stea. Se lăsa noaptea şi, odată cu ea, se apropia ceasul întâlnirii cu Giovanni, în pavilion. Anastasia de abia îşi mai stăpânea nerăbdarea. Râdea şi glumea cu Alex, el o tachina afectuos, însă ea se gândea tot timpul, înfiorată de plăcere, la atingerea lui Giovanni.

Ajungând la castel, văzură că cei mai mulți dintre oaspeți se adunaseră deja pe terasă, savurând vinul de casă al

Mammei Bernadetta şi ronţăind biscuiţi săraţi. Carina şi Lauren erau adâncite în conversaţie, iar Rex stătea la taclale cu Wendy, Tiff şi Brigitte, care se ameţiseră puţin şi râdeau zgomotos. Spre bucuria Anastasiei, bunica ei încă nu coborâse. Fata se grăbi să urce la ea, sperând s-o găsească singură ca să-i poată oferi şiragul de mărgele. Dar când ajunse în camera lui Gracie, văzu că era goală. Închise uşa şi dădu cu ochii de Madeleine, care venea spre ea pe coridor, cu paşi săltaţi.

– Bună! zâmbi Madeleine cu toată gura. Ce bine! Credeam că am întârziat, adăugă, masându-şi gâtul pe sub păr. E atât de cald. Am făcut o plimbare minunată şi nici nu m-am uitat la ceas.

– O căutam pe bunica. Ai văzut-o cumva? întrebă Anastasia.

– Da, e pe terasa cea mai de jos, stă de vorbă cu Mamma Bernadetta, răspunse Madeleine. Mă duc să fac un duş rece. Cobor şi eu imediat.

Anastasia se întoarse afară. Într-adevăr, Gracie era pe terasa de la parter, aşezată la o măsuţă rotundă, alături de Mamma Bernadetta. Cele două femei vorbeau între ele cu aprindere. O clipă, Anastasia avu impresia că nu vedea bine, fiindcă, de regulă, bunica ei nu dădea din mâini în timp ce vorbea şi nici nu era atât de însufleţită. Ascultă cu mai multă atenţie şi-şi dădu seama că Gracie vorbea în italiană, nu bâlbâindu-se – aşa cum făceau majoritatea englezilor –, ci fluent. Anastasia era uluită. Deşi acum aflase că bunica ei locuise în Italia, nu se aşteptase s-o audă vorbind ca un nativ. Dacă n-ar fi ştiut despre cine era vorba, ar fi zis că asculta două italience vârstnice care stăteau la taclale.

Anastasia se îndreptă către ele. Mamma Bernadetta o văzu prima, fiindcă era cu faţa întoarsă spre ea. Îi zâmbi scurt, prima oară când Anastasia o vedea zâmbind. Gracie se întoarse şi ea.

– Anastasia, zise ea, cu ochi strălucitori, încă păstrând ceva din vioiciunea cu care vorbise în italiană.

Mamma Bernadetta se sili să se ridice de pe scaun, îi spuse ceva lui Gracie, apoi se duse înăuntru.

Anastasia se aşează pe scaunul ei.

– Alt secret de-al tău, zise ea, râzând. Vorbeşti fluent italiana. De ce n-ai spus nimănui? De ce ţii secret?

Gracie oftă şi ridică din umeri.

– E complicat, răspunse ea, apoi schimbă subiectul. Dar tu pe unde mi-ai umblat?

– Am fost în oraş cu Alex.

Gracie zâmbi.

– Ce drăguţ! exclamă ea, întrebându-se cum progresa idila lor.

Nu se îndoia că între ei era ceva, fiindcă Anastasia strălucea la fel cum strălucise şi ea cândva, atunci când Rutger făcuse comentarii.

– Am un cadou pentru tine, spuse Anastasia, spre surprinderea lui Gracie.

La vederea uimirii de pe fața bunicii, Anastasia se simți năpădită de un val de bucurie.

– O, nu trebuie să-ți iroseşti banii pentru mine, draga mea, protestă Gracie, mişcată că nepoata ei făcuse tocmai acest lucru.

– Nu i-am irosit, replică Anastasia.

Scoase darul din poşetă şi i-l întinse lui Gracie.

– Ce-i asta?

– Deschide şi ai să vezi. Sper să-ți placă.

Din ce în ce mai emoționată, Anastasia privi cum bunica ei scoase punguța de mătase din ambalajul de hârtie şi cum răsturnă în palmă şiragul de mărgele.

– O! Mărgele! exclamă ea.

– Au aceeaşi culoare ca ochii tăi, zise Anastasia.

Gracie ridică şiragul ca să-l privească în lumină.

– E superb, chiar superb. Ce drăguț din partea ta!

– Hai să ți-l prind la gât. Are să se asorteze perfect cu bluza.

Anastasia se ridică în picioare ca să-i închidă încuietoarea de la ceafă, apoi se aşează ca să admire colierul.

– Îți scoate în evidență verdele ochilor.

– Cum te-ai gândit la toate, scumpa mea!

– Crede-mă pe cuvânt, îți vine perfect! declară, mulțumită, Anastasia.

Gracie îşi trecu degetele peste şiragul de mărgele, nespus de mişcată la gândul că nepoata ei se gândise să-i cumpere un cadou. Această copilă, pe care abia o cunoştea şi care fusese mai preocupată de telefon decât de orice altceva pe lume, bătuse drumul până în oraş ca să-i ia un cadou bătrânei ei bunici. Gracie simți în ochi înțepătura lacrimilor.

– Mulțumesc, Anastasia.

Anastasia îi atinse uşor mâna.

– A fost plăcerea mea, zise ea, la fel de emoționată. Vrei să-ți arăt ce poze am făcut? Trebuie neapărat să mergi în oraş. E tare frumos.

Se căută în geantă după telefon, care era vârât sub toate celelalte obiecte, şi-l puse pe masă, în fața lui Gracie. Îl deschise; fotografiile începură să se perinde la intervale scurte. Ajungând la pozele făcute în piazza, Gracie îşi ținu răsuflarea.

– Dă-le mai rar, zise ea, privind mai de aproape. Nu le-am văzut prea bine.

Îşi trecu degetul peste ecran, aşa cum făcuse Anastasia, şi se opri la fotografia cu bunicul şi nepotul care hrăneau porumbeii. Îl recunoscu din prima clipă. Donato, la fel de frumos şi acum, deşi anii trecuseră peste el tot aşa cum trecuseră şi peste ea.

– Îmi aminteşte de cineva, murmură ea, trecând la poza următoare. De un băiat pe nume Donato.

– O, da! Tocmai voiai să-mi povesteşti despre el. Anastasia îşi frecă mâinile cu un gest teatral. Doamne, alte secrete! exclamă ea, încântată.

– Da, mult mai multe secrete, întări Gracie, fericită să le poată împărtăşi cuiva, în sfârşit. N-aveam decât nouăsprezece ani, locuiam cu unchiul meu şi învățam să restaurez tablouri. Îl iubeam pe Gaetano de la distanță, fără să-mi imaginez că avea să bage de seamă vreodată că existam. Făceam parte din lumi nespus de diferite. El era aristocrat şi foarte bogat, eu făceam parte din clasa muncitoare şi n-aveam un sfanț. Donato era Don Juanul oraşului. Sucise capul tuturor fetelor frumoase, şi m-am simțit flatată atunci când a început să-mi facă curte şi mie. Nu eram frumoasă, dar mai târziu am învățat că frumusețea nu e totul. Lui Donato îi plăcea aerul de mister din jurul meu. Îi plăcea provocarea. Vezi tu, inima mea aparținea altcuiva şi din cauza asta mă purtam rece cu Donato. Asta îl scotea din minți. Intuia că, de fapt, nu-l iubeam. Şi atunci m-a cerut în căsătorie.

– Te-a cerut în căsătorie? Repetă, uluită, Anastasia. Eşti plină de secrete, bunico!

Gracie râse încetişor.

– Bietul Donato! I-am răspuns că voiam să mă mai gândesc. Ştiam că alături de el aş fi putut fi fericită. Ştiam că mă puteam socoti norocoasă că-mi ceruse mâna, însă eu gândeam altfel. Eu nu-l voiam decât pe Gaetano.

– Şi ce s-a întâmplat?

Anastasia era nerăbdătoare să ajungă la partea cu povestea de dragoste.

– Mama lui Gaetano moştenise jumătate din colecţia de tablouri a tatălui ei, aşa că eu şi Rutger am fost chemaţi la castel ca să le evaluăm şi să le restaurăm pe cele care se cereau recondiţionate. În acea săptămână l-am întâlnit pe Gaetano şi am ajuns să-l cunosc.

– Şi s-a îndrăgostit de tine?

Gracie zâmbi nostalgic. Îi veni în minte chipul lui, în lanul de floarea-soarelui, printre macii rubinii.

– Da, răspunse ea.

– Atunci ce n-a mers aşa cum ar fi trebuit?

– Nu eram un simplu pictor restaurator, Anastasia.

Gracie îşi privi în ochi nepoata şi, înlăuntrul fiinţei ei, se trezi ceva din vechea Gracie, pregătindu-se să iasă la iveală.

– Cum aşa?

– Falsificam tablouri.

Anastasia se încruntă, nevenindu-i să creadă că bunica ei cea blândă şi timidă, care respecta legea, putea să fi comis o astfel de faptă. O prinse de mână pe Gracie, făcând ochii mari şi pironind-o cu o privire neîncrezătoare.

– Chiar falsificai tablouri?

– Da, adeveri Gracie, iar o parte din ea, ascunsă în străfundurile sufletului, era nespus de mândră de asta. N-am fost doar un simplu falsificator, draga mea. Am fost un falsificator genial.

Chicoti din nou, în timp ce Anastasia o privea cu alți ochi.

– Undeva, în casele unor colecționari de artă plini de bani, există nişte Matisse şi Renoir care, în realitate, au fost pictate de mine.

– Bunico! Ai putea face închisoare pentru asta.

Gracie o strânse uşor de mână.

– Ştiu, zise ea. Dar la vremea aceea nu mă gândeam la consecințe, în caz că s-ar fi întâmplat ceva. Îl iubeam pe unchiul meu. Îmi era ca un tată şi voiam să-i fiu pe plac. Aş fi făcut orice pentru el.

Spunând acestea, ochii i se umplură iar de lacrimi. Amintirea celor întâmplate revenea la suprafață, rănindu-i sufletul încă o dată.

– Şi el falsifica tablouri?

– Era perfecțiunea întruchipată, răspunse Gracie.

Răsuflă adânc şi schimbă subiectul, lăsându-l deoparte pe unchiul Hans. Încă nu era pregătită să istorisească acea parte a poveştii.

– I-am spus lui Donato că nu mă puteam mărita cu el.

– A suferit?

– Doar pentru un timp, şi tot oraşul îi plângea de milă. Nimeni nu putea pricepe de ce-l refuzasem. Era o partidă excelentă pentru o fată ca mine. Dar el n-a pierdut vremea prea mult. Câteva luni mai târziu s-a însurat cu alta. O fată frumoasă de fermier, însă mie nu mi-a păsat. Îl iubeam pe Gaetano şi, din câte vedeam eu, nu exista nici un motiv ca să nu fim împreună.

– Totuşi, a existat unul, comentă Anastasia cu o privire temătoare, iar Gracie se revăzu pe ea însăşi în tinerețe, atunci când avusese acelaşi fel de a merge direct la miezul problemei.

– Da, a existat, răspunse ea. Şi nu era vorba de statutul social, nici de religie, nici...

– Gaetano era însurat, o întrerupse Anastasia.

Gracie încuviință din cap.

– Cum de ai ghicit?

– Nu ştiu. Ce nemernic!

– La vremea aceea aşa mi-am zis şi eu, aprobă Gracie. Avea o căsnicie foarte nefericită, însă era căsătorit – şi cu asta, basta.

– Îngrozitor! Cum ai aflat?

– S-a întâmplat în primăvara următoare. Ne întâlneam în taină de aproape un an, când a apărut soția lui, iar el a fost nevoit să mă prezinte.

– Ce porcărie! Iartă-mă, bunico, dar cum ai putut să te întâlneşti cu un bărbat vreme de aproape un an şi să nu ştii că era însurat?

– Trăiam în lumea noastră, Anastasia. Doar noi doi, fără nimeni altcineva. Nu ne vedeam cu prieteni. El locuia la Roma, dar avea o vilă la țară, în apropiere de cea în care locuiam eu şi unchiul Hans. Atunci când ne întâlneam, mergeam în casa unchiului meu sau colindam pe câmp şi făceam picnicuri în lanurile de maci.

Gracie oftă, pe măsură ce amintiri dragi îi reveneau în minte plutind blând, la fel ca puful de păpădie purtat de o adiere.

– A fost povestea unei iubiri de taină. Ne gândeam că trebuia să păstrăm secretul, fiindcă familia lui nu m-ar fi acceptat niciodată, dar şi fiindcă n-a fost atât o poveste de dragoste, cât o aventură.

– Atunci când ai aflat i-ai făcut o scenă? întrebă Anastasia.

– Nu, m-am stăpânit. El m-a prezentat ca fiind profesoara lui de artă. Să ştii că picta destul de bine. Soția lui era în toane foarte proaste, aşa că nici nu m-a băgat în seamă. N-a văzut expresia mea şocată, fiindcă era preocupată doar de propriile probleme. Voia să discute doar cu el, între patru ochi, aşa că eu m-am scuzat şi am plecat.

– Cred că ai fost distrusă sufleteşte.

– Aşa e. Am crezut că avea să mi se rupă inima în două.

– Ce s-a întâmplat pe urmă?

Gracie oftă.

– Acel moment n-a însemnat sfârşitul, aşa cum am crezut eu, ci un început...

– Mamă! Anastasia! se auzi glasul Carinei chemându-le la cină.

Anastasia oftă, agasată.

– Cum de reuşeşte de fiecare dată să ne întrerupă fix în momentul cel mai captivant? Ai continuat legătura cu Gaetano? Şi-a cerut iertare? Ce s-a întâmplat pe urmă?

În nerăbdarea ei de a afla restul acelei poveşti de dragoste, Anastasia uitase de propria idilă.

– Hai, vino, o îndemnă Gracie, ridicându-se de pe scaun. Continuăm cu altă ocazie. Nu-i nici o grabă.

În definitiv, şi ea aşteptase patruzeci şi patru de ani ca să poată spune povestea.

La masă, Gracie se aşeză lângă Rex. El o privi cu ochii lui albaştri, uşor surprins.

– Arăți foarte bine astă-seară, Gracie, dacă nu te superi că-ți spun.

– Probabil că datorită mărgelelor mele celor noi, răspunse Gracie. Mi le-a cumpărat azi nepoata mea.

– Ce frumos din partea ei! comentă Rex, deşi ştia că frumusețea n-avea nimic de a face cu mărgelele.

Italia era cea care o făcuse pe Gracie să înflorească, decise el.

Ilaria prezentă felurile de mâncare în obişnuitul ei stil pompos. Carina şi Lauren nu reuşiră să se abțină de la pasta. Wendy, Tiff şi Brigitte deja se amețiseră de la vinul Mammei Bernadetta şi erau mai gălăgioase ca oricând, spunând glume şi fumând între feluri. Dealurile se conturau pe cerul violiu. Deasupra lor licăreau stelele şi strălucea luna. Era o noapte frumoasă şi plină de chemări ademenitoare, iar Anastasia abia aştepta să meargă toată lumea la culcare ca să se poată furişa, să plece şi să-l întâlnească pe Giovanni.

Atunci când, în sfârşit, reuşi să se strecoare afară din cameră, era trecut de miezul nopții. Mama ei băuse destul vin rosé ca să se cufunde repede într-un somn adânc. Anastasia se îmbrăcă la baie şi ieşi tiptil, fără s-o trezească. Porni în grabă spre pavilion, unde o aştepta Giovanni, aşa cum îi făgăduise. Anastasia zări punctul roşu al țigării lui aprinse, ca un licurici în întuneric, şi inima îi tresăltă de bucurie. Se lăsă strânsă în brațe de el, adulmecându-i mirosul. El începu s-o sărute pătimaş, şoptindu-i la ureche cuvinte italieneşti care ei îi păreau a fi vorbe de iubire. Apoi o luă de mână şi o trase după el pe o potecă ce şerpuia printre ierburi înalte şi tufişuri, până ce ajunseră la un drumeag de lângă piscină, unde Anastasia văzu că îşi lăsase scuterul.

– Vino, o îndemnă el, încălecând pe scuter şi zâmbindu-i încurajator.

Anastasia nu şovăi nici o clipă. Sări pe scaunul din spatele lui, prinzându-l de mijloc cu amândouă brațele. Era

minunat să-l simtă aproape, lipit de pântecul ei, şi-şi rezemă capul de umărul lui. Porniră pe drumeag, cu aerul răcoros al nopții jucându-se în părul lor, cu mireasma dealurilor toscane în nări. Anastasia nu ştia unde se duceau şi nici nu-i păsa. Atât timp cât erau împreună, ea era fericită.

Nu după mult timp, el opri scuterul la poalele unui pin umbrelă. Luna era destul de luminoasă ca Anastasia să distingă o casă printre copaci. Era o fermă cu un singur nivel, cu acoperiş de țiglă şi cu ziduri de piatră. În apropiere se mai zăreau câteva clădiri ce arătau ca nişte animale adormite; Giovanni o duse la una dintre ele.

Împinse o uşă masivă de lemn şi amândoi păşiră înăuntru. Era întuneric beznă. Anastasia simți miros de fân. Giovanni îşi scoase din buzunar telefonul mobil şi-i aprinse lanterna. Se găseau într-un hambar. De jur împrejur se vedeau baloturi de fân şi felurite maşinării. De ziduri stăteau proptite greble, mături şi alte unelte de fermier pe care Anastasia nu le cunoştea. Pe cârlige atârnau furtunuri, funii şi diverse împletituri. O scară de lemn ducea în podul de fân. Giovanni o luă de mână şi o duse într-acolo.

Ea sui scara până în pod. Giovanni lumină cu lanterna locul pe care-l pregătise pentru ea. Anastasia rămase fără suflare în fața acelui tablou romantic. Giovanni aşternuse pături peste fân şi agățase de grinzi lămpi cu gaz, pe care acum le aprindea cu țigara. Atunci când închise lanterna telefonului, podul rămase învăluit într-o lumină caldă şi pâlpâitoare. O luă din nou de mână şi se lungiră pe patul moale pregătit pentru amândoi. Dacă Anastasia avusese vreo reținere, i-o alungă sărutul lui. Fata închise ochii şi-i savură gustul, după ce el îi strecurase limba în gură. Mâna lui îi mângâia

obrazul şi gâtul, coborând spre sâni şi pipăindu-i sfârcurile prin materialul subțire al rochiei. Anastasia se zvârcolea de plăcere ca o pisică, înfierbântată de atingerea lui, în timp ce o senzație arzătoare începea să-i crească în vintre. Giovanni nu se grăbea; de fapt, nerăbdarea ei îl excita. O sărută pe îndelete, şoptindu-i Ti amo[45] iar şi iar, în vreme ce mâna lui i se strecură sub rochie, începând s-o mângâie cu blândețe pe pântec.

Se opri din sărutat şi ridică fruntea ca s-o privească în ochi. Ea îi răspunse la privire, iar el o fixă cu ochi în care ei i se păru că citeşte iubire, ochi arzători în care se reflecta lumina tremurândă a lămpilor. Îi descheie rochia cu degete îndemânatice.

Anastasia se săltă din talie ca el să poată ajunge la sutien, pe care i-l descheie cu priceperea bărbatului care mai făcuse asta de nenumărate ori, şi gemu atunci când gura lui îi coborî spre sâni. Atingerea limbii lui era aproape insuportabil de plăcută. Avea impresia că avea să-şi piardă mințile din pricina senzațiilor intense care creşteau înlăuntrul ei.

În clipa următoare, el începu s-o sărute pe pântec, prinzându-i talia între palme, după care îşi coborî buzele. Îşi vârî degetele de o parte şi de alta a chiloților ei şi i-i trase în jos. Anastasia era acum expusă toată, dar nu-i era teamă. Era atât de plină de dorință, că nu mai gândea, ci îşi urma instinctele, neputincioasă sub atingerea expertă a lui Giovanni, excitată de dorința care creştea în ea năvalnic.

---

[45] Te iubesc (în limba italiană în original).

El îi despărți coapsele, iar Anastasia închise ochii. I se tăie respirația în clipa în care limba lui descoperi părțile ei intime, şi în ea începu să crească o senzație mai plăcută decât tot ceea ce trăise până atunci. Trupul ei plutea pe valuri de plăcere. Mintea i se înceţoşă şi nu mai ştiu nimic în afară de senzațiile minunate care o cuprindeau. Nu-şi dădu seama de sunetele pe care le scotea decât în clipa în care Giovanni o aduse la climax, după care îşi reveni, treptat, în simțiri.

El îi zâmbi triumfător. Plăcerea ei era mulțumirea lui. Îşi scoase repede pantalonii şi cămaşa, rămânând gol în fața ei ca să-l admire, apoi deschise pumnul arătându-i un prezervativ. Ochii îi străluceau.

– Acum am să fac din tine femeie, îi spuse, culcându-se peste ea.

Capitolul 13

Italia 1963

Gracie abia mai distingea drumul din pricina lacrimilor. Lăsă bicicleta să coboare în josul dealului, nerăbdătoare să ajungă la Villa Colomba, ca să poată fi singură. Inima îi stătea gata să plesnească de durere, dar se stăpâni până când ieşi din Colladoro, ajungând în câmp deschis. Atunci când se convinse că era singură, îşi dădu frâu liber disperării.

Cum de fusese în stare Tancredi s-o înşele? O făcuse să creadă că o iubea. Cum putuse să se arate atât de crud? Cum de complotase împreună cu mama lui, fiindcă în ultimele luni contesa îi văzuse împreună la Castello, dar nu scosese o vorbă. Imaginea soției lui Tancredi îi plutea în fața ochilor: înaltă, osoasă, cu gâtul lung, cu nasul mare şi cu nişte ochi albaştri care aveau cea mai rece privire pe care o întâlnise Gracie în viața ei. Soția lui Tancredi era tot ceea ce nu era Gracie. Femeia asta abia dacă-i aruncase o privire. Era, limpede ca lumina zilei, genul de persoană care n-avea nici cel mai mic interes față de cei pe care-i socotea inferiori ei înseşi. „Aş dori să vorbesc cu soțul meu", zisese, iar Gracie se clătinase pe picioare, de parcă ar fi trecut o tornadă peste ea. Şi totuşi, rămăsese încremenită locului, în vreme ce Tancredi se albise la față. Soția lui pornise, înțepată, spre castel, aşteptându-se ca Tancredi s-o urmeze, iar el o privise pe Gracie cu disperare în ochi. Dar chipul lui îndurerat nu reuşea s-o facă să treacă peste minciună, aşa că Gracie se răsucise pe călcâie şi pornise grăbită către poartă, unde îşi lăsase bicicleta. Îşi dorea să fie cât mai departe de el cu putință. Nici nu întorsese capul. Nu ştia dacă el ezitase, dacă avusese de gând să vină după ea. Tot ce ştia era că rămăsese singură.

În timp ce pedala pe drumul către Villa Colomba, se gândi la Donato şi se simți copleşită de regrete. Ar fi trebuit să-i accepte cererea în căsătorie, în loc să alerge după un vis care se dovedise a fi înşelător. Ar fi trebuit să profite de prilej atunci când i se ivise şi să fie recunoscătoare pentru că i se oferise şansa de a fi fericită. Ar fi trebuit să plece urechea la Gaia şi la Damiana, care îi vorbiseră amândouă despre purtările libertine ale contelui. Cum de-şi închipuise că ea era altfel decât celelalte? Cum de-i îngăduise s-o lase să creadă că era altfel? Acum nu mai avea nimic, doar o

inimă frântă şi un viitor pustiu. Îşi abandonă bicicleta pe peluză şi alergă în casă. N-avea să mai iubească pe nimeni, niciodată, ci doar să îmbătrânească acolo, la Villa Colomba, la fel ca Rutger, cheltuindu-şi toate puterile în munca ei, ce părea să fie singurul lucru asupra căruia avea control.

Casa era cufundată în tăcere. Unchiul Hans era la Paris, Rutger – la Amsterdam. Nu rămăseseră decât servitorii, care păşeau tiptil, aproape nevăzuți, ca nişte şoricei. Gracie alergă în camera ei şi închise uşa. Se aruncă pe pat şi plânse în hohote, cu fața înfundată în pernă. Cum de nu ştiuse că el era însurat? Întrebările apăreau şi dispăreau la fel ca valurile unei mări agitate, iar Gracie nu putea face nimic ca să le alunge. Şi tot timpul avea în minte chipul soției lui Tancredi, de parcă ar fi fost o corabie imensă, puternică şi amenințătoare ce naviga în viteză peste fericirea ei.

Într-un târziu, se auzi o bătaie în uşă. O ciocănitură abia simțită, pe care Gracie o recunoscu imediat. Se ridică în capul oaselor şi-şi şterse lacrimile.

– Intră, Gaia, răspunse ea.

Uşa se deschise şi Gaia păşi în cameră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Îngrijorarea de pe chipul prietenei o făcu pe Gracie să izbucnească iar în plâns. Gaia se aşeză pe marginea patului şi o luă în brațe. Rămaseră aşa, în tăcere, preț de câteva minute, timp în care Gracie îşi plângea durerea pe umărul Gaiei. Într-un târziu, recăpătându-şi glasul, îi povesti totul. Gaia nu făcu nici un comentariu până când Gracie îşi

încheie povestirea, apoi îi îndepărtă de pe frunte o şuviță rătăcită şi-i zâmbi cu tandrețe.

– Păcat că nu mi-ai destăinuit secretul tău mai devreme, ți-aş fi spus că era însurat, zise ea.

– Când s-a însurat?

– Acum câțiva ani. Nu ştiu precis. Cred că la Roma. Îmi amintesc doar că am auzit despre asta. La Colladoro există oameni care văd familia Montefosco aproape ca pe o familie regală şi vor să ştie totul despre ei. Eu nu sunt aşa, dar probabil că am auzit ştirea undeva. Părerea mea e că domnul conte Bassanelli a adus mereu necazuri. E unul dintre acei aristocrați bogați care-şi închipuie că pot avea tot ce-şi doresc.

– Nu pot să cred că ştiai.

Gaia ridică din umeri.

– Tu stai aici, izolată. Şi ai de lucru mai tot timpul. Nimeni nu munceşte ca tine.

– Mă simt ca o proastă. Am crezut că mă iubeşte, murmură Gracie.

– Sunt convinsă că ține la tine. Probabil că-şi regretă căsătoria. Dar n-a fost frumos din partea lui că te-a mințit. Nu s-a gândit la tine şi la viitorul tău. S-a gândit numai la el.

Zâmbi, compătimitoare.

– Bărbații ca el nu-şi părăsesc niciodată nevestele. Nu fiindcă n-ar vrea, ci fiindcă nu pot. Societatea şi religia fac ca aşa ceva să fie cu neputință. În viața ta să nu fii atât de naivă încât să crezi în promisiunile unui bărbat însurat! Ai avut noroc că ai aflat la timp ca să-ți poți vedea de viața ta şi să găseşti pe cineva fără alte angajamente, care să te iubească.

– În clipa asta nu vreau nici un viitor, zise Gracie, ştergându-şi obrazul cu dosul palmei. Vreau să ajung fată bătrână şi prăfuită, în timp ce fetele cu cap, ca tine, se mărită şi au familii.

Gaia pufni în râs.

– Draga de tine, eşti atât de tânără! Ai toată viața înainte ca să te îndrăgosteşti din nou.

– Nu vreau pe nimeni altul.

– Acum, nu. Sigur că nu. Dar, cu timpul, aşa se va întâmpla. Mulți suferă din dragoste şi reuşesc să supraviețuiască. Se fac ceva mai înțelepți şi poate că mai prudenți, însă în cele din urmă îşi găsesc fericirea alături de altcineva. Aşa ai să faci şi tu.

– Nimeni nu se compară cu Tancredi.

– Nu-i chiar atât de minunat, Gracie. Peste douăzeci de ani ai să priveşti în urmă şi-ai să-ți spui: „Mă bucur din tot sufletul că nu m-am măritat cu el. Acum e gras şi năduşit, ba mai are şi burtă”.

Gracie nu-şi putu stăpâni râsul.

– Vezi, pun prinsoare că acum câteva minute nu credeai că aveai să mai râzi vreodată – şi uite că râzi din toată inima. Chiar are să ajungă gras, burtos şi transpirat. Cunosc genul ăsta de bărbaţi. Prea mulţi bani, prea multă mâncare, prea mult alcool şi prea multă delăsare. În plus, nevastă-sa o să-i amărască zilele. Cunosc şi genul ăsta. Răsfăţat şi nerecunoscător. Cheia fericirii sunt toleranţa şi recunoştinţa. Bogaţii n-au habar de aşa ceva.

– Dacă vine la vilă, te rog să-i spui tu că nu vreau să-l văd. Nu vreau să-i aud scuzele. Nu există nici o explicaţie pentru minciună.

– Bineînţeles că nu.

– N-am de gând să zac şi să mă las doborâtă de incidentul ăsta. Mă duc să lucrez.

Gracie ştia că, dacă mai zăbovea în pat, n-avea să mai fie în stare să se ridice de acolo.

– Ce ar fi să mergem la plimbare? O să-ţi facă bine să ieşi la aer.

– Nu. Vreau să pictez. Mă duc în atelierul unchiului. Munca e singurul lucru care mă va face să nu mă mai gândesc la Tancredi.

– Foarte bine. Am să-ţi aduc o cafea şi am să păzesc uşa cu preţul vieţii.

Coborâră amândouă la parter. Gaia se duse la bucătărie ca să fiarbă cafeaua, iar Gracie se îndreptă către atelierul unchiului ei ca să continue lucrul la un fals Matisse.

În atelierul lui Hans, soarele de primăvară pătrundea pe fereastră cu entuziasmul lui obişnuit. Gracie se întrebă cum de putea să strălucească atât de vesel pe când ea avea inima frântă. Închise uşa pe dinăuntru, îşi scoase pantofii şi-şi puse halatul de lucru. Mirosul familiar de vopsea şi de pânză îi dădea o stare de linişte, iar munca îi linişti de îndată sufletul îndurerat. Se străduí să şi-l scoată din minte pe Tancredi şi să se concentreze asupra picturii. De uitat nu putea să-l uite. Însă, ca să imite un mare maestru trebuia să se concentreze atât de mult, încât, pe măsură ce trecea timpul, reuşi măcar să mai estompeze imaginea lui Tancredi.

Zarva de afară o readuse brusc la realitate. Auzi voci vorbind în gura mare, apoi zgomot de paşi care alergau. Se ridică speriată, cu penelul în mână, şi ciuli urechea. Una dintre voci era a Gaiei. Striga la cineva, iar italiana ei sacadată suna ca o rafală de mitralieră. Gracie puse jos penelul şi se duse la uşă, trăgând cu urechea. Atunci când Gaia tăcu preț de-o clipă, dându-i adversarului răgaz ca să scoată şi el o vorbă, Gracie recunoscu glasul lui Tancredi şi înlemni.

Îşi lipi urechea de uşă şi ochii i se umplură de lacrimi. Până la urmă, venise după ea. Îşi închipui că plecase de acasă de îndată ce reuşise să scape de soția lui. Cu toate astea, imaginea lui eroică alergând pe câmp ca să ajungă la ea era umbrită de realitatea faptului că o minţise. Gracie ştia că nimic din ceea ce-ar fi făcut el nu compensa înşelăciunea, nimic din ceea ce-ar fi spus nu putea justifica faptul că-i ascunsese că era căsătorit. Îşi dorea din tot sufletul ca el să vină cu o scuză care să merite iertarea ei, însă nu exista nici una. Era însurat şi, chiar dacă avea o căsnicie nefericită, chiar dacă era însurat numai cu numele sau însurat trăind

separat de soția lui, în ochii Domnului rămânea căsătorit. Aşa că ar fi trebuit să-i spună şi ei.

Vocile deveniră şi mai puternice, în timp ce Tancredi o căuta, furios, prin casă. Gracie îşi auzea inima bubuindu-i în piept. Dorea nespus de mult să deschidă uşa şi să-l vadă, dar îşi dădea seama că ar fi fost o prostie din partea ei. Nu voia să-i dea ocazia s-o convingă de nevinovăția lui. Pentru binele ei, Tancredi trebuia să plece chiar în clipa aceea şi să nu se mai întoarcă.

Brusc, o mână începu să zgâlțâie clanța uşii. Luată prin surprindere, Gracie icni şi sări deoparte, speriată, împiedicându-se de pantofii pe care-i descălțase ca să nu-i murdărească de vopsea. Se poticni şi întinse mâna după un scăunel, în încercarea de a-şi menține echilibrul, dar nu reuşi decât să-l răstoarne. Se prăvăli cu zgomot pe podeaua de lemn, împreună cu scăunelul.

– Gracie, eşti acolo? strigă Tancredi de cealaltă parte a uşii. Te aud, Gracie. Ştiu că eşti înăuntru. Nu te ascunde. Te rog. Ascultă-mă. Gracie!

Gracie nu-şi dădea seama dacă plângea fiindcă se lovise destul de tare sau fiindcă îl iubea şi voia din tot sufletul să i se ofere un motiv îndeajuns de bun ca să-l ierte. Se aşează pe podea, frecându-şi şoldul şi cotul învinețite şi continuând să tacă. Glasul Gaiei lansă o altă rafală de mitralieră.

– Nu puteți intra acolo. E atelierul lui Signor Hans. E proprietate particulară. Lăsați-o în pace pe Gracie. Suferă. Dumneavoastră ați făcut-o să sufere. Singurul lucru pe care-l puteți face pentru ea e s-o lăsați în pace. Haide, plecați de aici!

Tancredi nici n-o luă în seamă. Gracie îi auzea vocea atât de clar de parcă s-ar fi aflat în încăpere.

– Gracie, ascultă-mă. Pot să-ți explic. N-am vrut nici o clipă să te rănesc, dar te doream atât de mult încât nu puteam să risc să te pierd. Ştiam că, dacă ți-aş fi spus adevărul, m-ai fi părăsit. Am nevoie de tine. Tu ai adus lumină în viața mea. Până la tine am trăit în întuneric.

Tăcu o clipă, apoi glasul i se frânse, odată cu inima lui Gracie.

– Gracie, nu pot trăi fără tine. Nu vreau să trăiesc fără tine. Căsnicia mea nu înseamnă nimic în ochii mei. Tu eşti totul pentru mine. Te rog, lasă-mă să intru.

Gracie era atât de derutată, că nu ştia cum să reacționeze. Voia să-i spună să plece, dar nu voia să plece.

– Nu pot, zise ea într-un târziu.

Gaia îl mai repezi o dată, dar nu prea convinsă, de parcă şi ea ar fi rămas impresionată de vorbele lui.

– Atunci intru singur! anunță el.

Înainte ca Gracie să se poată ridica, Tancredi izbi uşa cu piciorul, sfărâmând încuietoarea. Rămase în prag, cu ochii la Gracie, care continua să zacă pe podea, privindu-l înspăimântată. Tancredi se găsea în atelierul secret al unchiului Hans, unde numai ea şi Rutger aveau voie să intre. Dată fiind interdicția instaurată de Hans Hollingsworth, în clipa aceea Gracie era mai preocupată de broasca spartă decât de trădarea lui Tancredi. Se ridică

repede în picioare, grăbită să-l scoată din atelier cât mai curând cu putință. Dar Tancredi nu se clinti din loc.

– Iartă-mă, zise el, iar, după disperarea de pe chipul lui, Gracie înțelese că era sincer. N-am vrut să te rănesc. M-am tot gândit să-ți spun, dar am amânat mereu. Cu cât amânam mai mult, cu atât mai mare era înşelăciunea. Sunt un laş, Gracie. Dar tu mă poți face puternic. Te implor, Gracie, iartă-mă.

– Să mergem afară, propuse ea, cu glas ferm, gândind dintr-odată foarte limpede.

Auzindu-i tonul devenit brusc autoritar, Tancredi înțelese că ea voia să-l scoată afară din acea încăpere. Privirea lui se mută de la chipul lui Gracie la pânza de pe şevalet. Pleoapele i se îngustară într-o expresie bănuitoare.

– Dumnezeule, restaurezi o pictură de Matisse! exclamă el, cu ochii la pânza mare la care lucra Gracie.

– Am nevoie de aer, gâfâi Gracie, aproape împingându-l afară pe uşă.

– Dar n-o restaurezi, continuă el, ocolind-o ca să vadă tabloul mai de aproape. Chiar o pictezi!

– Fac cópii pentru cumpărători americani, nimeni deosebit, explică ea, cu glas stins.

– Gracie, nu sunt un prost. Asta nu-i o copie. E un fals genial!

Râse şi-şi puse mâinile în şolduri.

– Se pare că nu sunt singurul care ascunde secrete.

Gracie aruncă o privire către Gaia, care rămăsese în pragul atelierului, ascultând fiecare cuvânt. Avea senzația că se înecă. Până în acel moment, afacerea unchiului Hans fusese un secret impenetrabil, dar iată că ea îngăduise să apară fisuri, iar acum totul ieşea la iveală cu o viteză alarmantă.

– Pictez falsuri, care sunt întotdeauna vândute ca atare. N-aş înşela niciodată un cumpărător şi, în plus, nu sunt îndeajuns de pricepută. N-aş rezista în fața ochiului unui expert. Gaia, vrei să mă laşi să stau de vorbă cu Tancredi între patru ochi?

– Dacă aşa vrei tu..., răspunse Gaia.

Gracie spera că prietena ei crezuse explicația de mai devreme. Închise uşa şi se întoarse cu fața către el.

– Bine, acum eşti cinstit cu mine, aşa că voi fi şi eu cinstită cu tine, zise ea pe un ton solemn.

– Spune-mi.

– Unchiul meu e un falsificator excepțional, la fel şi eu.

Deşi o acuzase că falsifica tabloul de Matisse, Tancredi rămase năucit la auzul acelei mărturisiri.

– Dumnezeule mare!

Clătină din cap şi se răsuci din nou către tablou.

– Ce plină de mistere eşti, Gracie, şi cât de talentată! E o lucrare genială.

– Aşa sper şi eu, răspunse Gracie, venind lângă el.

– Câți bani valorează asta?

Ea dădu din umeri, fiindcă nu-i prea păsa de bani.

– Nu ştiu. Unchiul meu se ocupă de partea asta a afacerii. Eu doar pictez.

– Sper că-ți plăteşte atât cât meriți.

– Nu mă deranjează prea tare dacă n-o face. Oricum, cei mai mulți bani îi trimit familiei mele, la Londra, care, astfel, se descurcă destul de bine. Eu n-am nevoie de prea mulți.

Tancredi o strânse brusc în brațe, pătimaş.

– Păcat că nu m-am însurat cu tine. Petronella nu se gândeşte decât la bani. Iartă-mă, Gracie.

O sărută cu patimă. Ea nu avu puterea să-i reziste. Închise ochii şi nu mai simți decât senzațiile cunoscute, adică ceea ce trebuia să simtă.

– Te-am jignit şi n-am să-mi iert asta niciodată. Am să divorțez de soția mea. Da, chiar asta am să fac. Am să divorțez de ea şi am să mă căsătoresc cu tine.

Gracie îl credea, dar chiar de nu l-ar fi crezut, tot n-ar fi fost în stare să-l părăsească, atât de mult îl iubea. Ar fi fost ca şi cum şi-ar fi smuls inima din piept.

Din acel moment, idila lor se preschimbă într-o legătură extraconjugală. În loc să se mintă unul pe celălalt, minţeau împreună tot restul lumii. În locul dezechilibrului din relaţia lor, acum exista echilibru. Gracie ştia că Tancredi era un om slab, dar tocmai vulnerabilitatea lui atingea cele mai sensibile resorturi ale sufletului ei, acele străfunduri ale fiinţei unde simţise durerea despărţirii. Tancredi avea nevoie de ea, iar ea răspundea acelei nevoi cu dăruirea unei mame faţă de un copil nesigur pe el. Însă şi Gracie avea nevoie de el. Îl iubea pe acest bărbat, dar iubea şi femeia în care se preschimba în prezenţa lui. El o făcea să se simtă frumoasă. De fiecare dată când o privea, Gracie vedea în ochii lui o versiune mai bună a propriei persoane. Se vedea aşa cum ar fi vrut să fie.

Cu Gracie dându-se drept profesoara lui de artă, reuşiră să continue legătura lor ca şi până atunci. Soţiei lui Tancredi nici nu-i trecea prin minte că soţul ei s-ar fi putut uita la o fată care, după părerea ei, era un om de rând. În rarele ocazii în care Petronella venea la castel, o trata pe Gracie ca făcând parte dintre „servitori", deşi Gracie era invitată la masa de prânz de către contesă, căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât ascunzişurile şi intriga. La urma urmei, ea însăşi era maestră în amândouă. Tancredi o privea lung pe Gracie de cealaltă parte a mesei, cu ochii sclipind de amuzament şi afecţiune, şi doar contesa înţelegea ce se întâmpla. Uneori îi aşeza la masă unul lângă celălalt, ca să-şi poată lipi coapsele pe sub masă şi să se atingă atunci când întindeau mâinile după paharele cu vin.

Tancredi nu vorbea niciodată despre soţia lui. Ca şi cum n-ar fi vrut să-şi strice bucuria aducând în discuţie energia ei negativă. Din rarele ocazii în care se întâlneau, Gracie îşi dădu seama că Petronella era răsfăţată şi pretenţioasă, iar

trăsăturile ei frumoase se pierdeau din pricina expresiei încruntate pe care o afişa în permanenţă. Nimic n-o mulţumea, mai ales soţul ei, pe care-l critica cu orice prilej. Se plictisea la ţară, pretinzând că aici nu se putea distra. Era inteligentă, lipsită de răbdare şi intolerantă la prostie. Singurele lucruri care păreau să-i facă plăcere erau moda şi bijuteriile. Degetele ei lungi, cu vârfuri ascuţite, sclipeau de pietre preţioase, iar silueta osoasă era îmbrăcată în haine scumpe. Gracie se întreba de ce se însurase Tancredi cu acea femeie. Ce văzuse la ea, în afară de frumuseţe? Se mai întreba dacă era posibil ca cineva care nu aprecia lucrurile mărunte ale vieţii să găsească fericirea adevărată.

Partea bună consta în faptul că Petronella nu venea prea des la Castello. Tancredi îşi împărţea timpul între Roma şi Colladoro. Încerca să pornească o afacere în calitate de comerciant de artă, dar prefera să-şi petreacă timpul cu Gracie, prefăcându-se că învăţa să picteze. Cât despre Gracie, ea continua să lucreze la tabloul lui Matisse. La sfârşitul lunii mai unchiul Hans se înapoie la Villa Colomba, iar la scurt timp după aceea veni şi Rutger. Gaia aranjase să fie înlocuită broasca de la uşa atelierului, aşa că unchiul Hans habar n-avea de ceea ce se întâmplase. Dacă Gaia cunoştea adevărul despre natura muncii desfăşurate în atelier, oricum ea nu sufla o vorbă. Singura persoană la curent cu relaţia lui Gracie era Rutger. În definitiv, el crease condiţiile pentru acea legătură, dar în afară de vreo remarcă subtilă, rostită ocazional din spatele şevaletului, bătrânul nu făcea nici un comentariu. Totul părea să fi revenit la normal. Apoi, însă, Gracie declanşă o serie de evenimente care aveau să-i schimbe cursul vieţii pentru totdeauna.

Mai exact, puse la cale un plan prin care Tancredi urma să-şi recapete tabloul pe care-l iubise atât de mult în copilărie.

*

Totul începu într-o seară de iunie, pe când Gracie şi Tancredi stăteau în pat, în vârful turnului unde se găsea şi studioul în care lui îi plăcea să picteze. Contesa se afla la Roma, toţi grădinarii plecaseră acasă, chiar şi Donato, care continua să lucreze la castel alături de tatăl lui. Erau singuri. La castel rămăsese doar Bagwis, dar se putea conta pe discreţia lui. Aici, în vârful turnului, era lipsă de aer şi domnea o zăpuşeală groaznică. Pe ferestre nu pătrundea nici cea mai vagă adiere, numai soarele auriu de vară şi cântecul greierilor. Gracie stătea lungită în braţele lui Tancredi, somnoroasă după ce făcuseră dragoste, cu inima plină de fericire. Prin urmare, deschise subiectul, fiindcă dorea din tot sufletul să-i facă o bucurie.

– M-am tot gândit, începu ea. Ştii tabloul cu Ispitirea Evei, la care ţii atât de mult?

Simţi cum Tancredi se crispă auzind de tablou, aşa că entuziasmul ei crescu.

– Ce-i cu el?

– Am un plan care te-ar putea interesa...

– Spune.

– Dacă poţi face cumva ca tabloul să ajungă la mine, l-aş putea copia. Pe urmă i-ai da unchiului tău falsul, iar tu ai păstra originalul.

Urmă o tăcere lungă. Gracie tocmai începea să se îndoiască de planul ei, când Tancredi se desprinse uşor de ea şi se ridică în capul oaselor.

– Gracie, nu ştiu ce să spun. Eşti genială! îi spuse, privind-o şi zâmbindu-i cu gura până la urechi, astfel că pe Gracie o cuprinse din nou entuziasmul.

Îşi acoperi trupul gol cu cearşaful şi îngenunche alături de el.

– Chiar crezi asta?

– Nu mă îndoiesc că poți copia un Bartoloni. Am văzut ce ai făcut cu tabloul lui Matisse. Dacă aş putea cumva să aduc aici tabloul, ca să fie restaurat...

– Unde locuieşte unchiul tău?

– La Roma.

– Îl poți invita aici? Sau ar putea să-l invite contesa. Pe urmă poți să-i vorbeşti despre lucrările de restaurare pe care le facem eu şi Rutger...

– Cea pe care trebuie noi s-o convingem e soția lui.

– Noi?

– Da, noi. Dacă reuşesc să-i aduc aici, trebuie să insistăm pe lângă Livia. Ea habar n-are de artă, dar se consideră o persoană cultivată. Va trebui s-o convingi că Bartoloni trebuie restaurat.

– Şi cum am să fac asta fără să fi văzut măcar tabloul?

– Tu eşti cea care a gândit planul. Ai să găseşti o cale.

Tancredi îi ridică bărbia înspre el şi o sărută.

– La urma urmei, eu nu pot face sugestia asta. Unchiul meu nu-i prost. Ştie că-mi doresc tabloul. Sugestia trebuie să vină de la soția lui, iar tu trebuie să găseşti un mod de a-i vârî în cap ideea asta. Livia trebuie să creadă că-i o idee strălucită şi că vine de la ea.

– Atunci, nu-i o provocare? glumi Gracie.

Tancredi îi zâmbi afectuos.

– Pentru tine, nu.

Aducerea lui Bruno şi a Liviei la Castello se dovedi uşoară. Tancredi îi zise lui Gracie că-i sugerase mamei lui să le trimită o invitație, explicându-i că era momentul să îngroape vechile resentimente. Contesa fusese încântată. În definitiv, Bruno era singurul ei frate, iar contesa suferise mult aflându-se la mijloc în conflictul dintre Bruno şi fiul ei. Astfel că ramura de măslin fu oferită, cei doi invitați primind-o cu entuziasm. Hotărâră ca data întâlnirii să cadă într-un sfârşit de săptămână din august. Tot ce mai avea Gracie de făcut era să găsească o cale de a o convinge pe Livia să-i dea tabloul de Bartoloni ca să fie restaurat. N-avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut face asta fără să stârnească bănuieli, însă Tancredi îşi dorea atât de mult acel tablou, încât ea îşi dădea seama că nu-şi putea permite să dea greş.

Gracie ştiuse dintotdeauna că era un falsificator de geniu. Acum avea să descopere că era maestră şi în arta manipulării.

Capitolul 14

Sosi şi mult aşteptatul sfârşit de săptămână din august. Gracie tot nu ştia cum avea să reuşească să convingă doi oameni pe care îi întâlnea pentru prima oară să-i trimită un tablou pe care nu-l văzuse niciodată, spre a fi restaurat de pictori de care nu auziseră în viaţa lor. Planul era atât de şubred, încât friza ridicolul. Cu toate astea, Gracie ştia cât de important era pentru Tancredi să intre în posesia tabloului, astfel ca ea să-l poată copia. Deşi nu pusese la cale toate detaliile planului, Gracie spera, cumva, că avea să poată să improvizeze ceva. Urma să fie prezentată unchiului ca pictor restaurator, contesa avea să comenteze la superlativ despre lucrările restaurate pentru ea, iar Gracie trebuia să aducă vorba despre picturile din perioada barocă, susţinând că reveneau la modă. Tot ce-i mai rămânea de făcut lui Bruno era să spună ce tablouri baroce deţinea, restul căzând în seama lui Gracie.

Tancredi şi Gracie discutaseră planul în amănunt, şi se socoteau foarte isteţi pentru felul în care-l puseseră la cale. Dacă ar fi reuşit, oribilul Bruno ar fi rămas cu un fals excepţional, iar Tancredi – cu originalul de care era atât de legat şi care însemna atât de mult pentru el. Cu toate astea, nu luaseră în calcul cât de imprevizibilă era contesa. De îndată ce Tancredi propuse ca Gracie să fie invitată la prânz în sâmbăta în care unchiul lui avea să fie acolo, contesa declară că ar fi vrut să-i invite şi pe Hans şi Rutger. Tancredi îi explică lui Gracie că mama lui voia să se laude

fratelui său cu prietenii pe care îi avea în lumea artei. Ea şi Bruno se aflau mereu în competiție. Întâmplarea făcea ca Hans şi Rutger să se afle la Villa Colomba şi chiar să fie teribil de binedispuşi, fiindcă falsul Matisse pictat de Gracie fusese vândut unui colecționar din Japonia. Gracie nu era câtuşi de puțin încântată. De față cu unchiul ei şi cu Rutger, nu putea minți că perioada barocă revenea la modă, însă n-avea de ales. Amândoi acceptaseră invitația cu dragă inimă.

În acea dimineață de sâmbătă, Gracie se trezi cu o greutate în stomac. Razele soarelui se cerneau prin perdelele de in, afară răsuna un cor de ciripit de păsărele, dar nelinişştea o împiedica să se bucure, ca de obicei, de zorii toscani. Atât de multe erau în joc în ziua aceea. Nu voia să-l dezamăgească pe Tancredi, însă se temea că n-avea să reuşească să ducă la capăt ceea ce-şi pusese în gând. Mai întâi de toate, se pripise atunci când sugerase un plan atât de ambițios. Încrederea lui Tancredi în ea nu făcea decât să-i sporească nelinişştea. Dar dacă nu găsea ocazia să-i vorbească Liviei între patru ochi? Dacă subiectul restaurării pur şi simplu n-avea să fie abordat? Dacă unchiul Hans şi Rutger îi dejucau planul? Nu se simțea stăpână pe situație şi nici în stare să ducă totul la bun sfârşit. Ar fi vrut să renunțe, însă acum nu mai putea. Tancredi se bizuia pe ea.

Se îmbrăcă într-o rochie de vară roşu cu alb, cu un model îndrăzneț cu căpşuni şi-şi prinse părul la spate într-o coadă de cal. Unchiul Hans, cu pălăria de panama în mână, o admiră atunci când o văzu coborând în hol.

– Îmi vine să te mănânc, nu alta! exclamă el, referindu-se la căpşuni.

Gracie făcu o strâmbătură, la care el pufni în râs.

– Sper că nu te-ai plictisit de glumele mele.

– Deloc, răspunse ea, cu un surâs afectuos. Nu ştiu ce m-aş face fără ele.

– Bun! Iar acum, vreau să vorbim despre misiunea ta de azi, Gracie.

Îşi puse pălăria, o luă pe după umeri şi porniră către grădină. Parfumul lui pătrunzător acoperea miresmele florilor. Pentru Gracie, acel miros se traducea prin cuvântul „acasă" şi-i plăcea mai mult decât cel de gardenii şi de caprifoi.

– Ştii cu cine te întâlneşti astăzi la prânz? întrebă el.

– Cu fratele contesei, răspunse ea.

– Da, ai să-l cunoşti pe contele Bruno Montefosco. După cum fără îndoială că-ți amintești, a moştenit cealaltă jumătate a colecției de artă a tatălui său. Probabil că deține multe tablouri care se cer curățate şi restaurate. Misiunea ta e să-l convingi că noi suntem oamenii potriviți pentru treaba asta.

Gracie simți cum îi zvâcnea inima. Fără să ştie, unchiul Hans venea exact în întâmpinarea dorințelor ei.

– Am să-mi dau toată silința, spuse ea, simțindu-se ceva mai încrezătoare în privința zilei care o aştepta.

– Poate că doreşte să-şi extindă colecția, spuse unchiul Hans, scărpinându-şi bărbia şi aruncându-i lui Gracie o privire semnificativă.

Gracie înțelese exact ce era în mintea lui.

– Da, nu se ştie niciodată, întări ea.

– Tatăl lui, contele Gaetano Montefosco, a cumpărat câteva dintre cele mai bune lucrări ale mele.

Unchiul Hans începu să fluiere o melodie veselă, fără îndoială, cu gândul la falsurile pe care le pictase pentru tatăl lui Tancredi, îşi zise Gracie. În cămaşa lui azurie, cu cravata albastră cu galben la gât, arăta frumos şi elegant, în ciuda căldurii de afară. Rutger ieşi din casă purtând un sacou boțit şi o cravată ponosită, cu părul cărunt dat pe după urechi sau ridicat, în smocuri rărite, în creştetul capului. Toți trei porniră la drum în maşina sport argintie recent cumpărată de unchiul Hans, cu capota coborâtă, cu soarele bătându-le în obraz, în timp Gracie simțea cum i se strângea stomacul din ce în ce mai mult.

Atunci când ea văzu maşinile sclipitoare parcate pe pietrişul din fața castelului, greutatea din stomac începu să-i devină dureroasă. Se întrebă câți invitați avea contesa. Deşi la început îşi dorise ca unchiul Hans şi Rutger să nu fie de față, acum era bucuroasă c-o însoțeau. O mai liniştea gândul că n-avea să fie nevoită să meargă pe terasă şi să se confrunte de una singură cu acei străini.

Nici nu se opri bine maşina pe pietriş, că Bagwis îşi şi făcu apariția, cu surâsul lui senin şi liniştit, gata să-i conducă în locul în care gazdele şi invitații şedeau la umbră, savurând o

băutură înainte de masă. Se apropiară, iar Gracie îl văzu pe Tancredi din prima clipă. El ridică privirea şi-i zâmbi, însă ea ghici în zâmbetul lui o stânjeneală care o făcu să simtă şi mai puternic greutatea din stomac. Cu toate astea, prezența lui o linişti imediat. Arăta frumos în sacoul de in, cu cămaşa albă desfăcută la gât, cu ochelarii de soare sclipind în lumină, iar Gracie îşi zise că, probabil, şi el era la fel de încordat ca şi ea. Bărbatul înalt, cu părul negru, care se ridică să-i salute era, fără îndoială, contele Bruno Montefosco, fiindcă semăna cu sora lui, contesa: acelaşi păr negru, acelaşi nas acvilin şi aceeaşi privire de pasăre de pradă. Soția lui, slăbuță şi mititică de statură precum o pasăre care ar fi făcut foamea în timpul iernii, întoarse capul, dar nu se ridică. Avea buze subțiri şi palide, şi chipul emaciat al femeii pe care nimic n-o mulțumea. În clipa următoare, Gracie simți cum i se opreşte inima în piept. Ochii ei poposiră pe chipul celei de a treia femei, pe care nu se aşteptase cu nici un chip s-o întâlnească acolo. Înțelese imediat de ce avea Tancredi un surâs atât de forțat. Era soția lui, Petronella, pe care Gracie ştia că Tancredi nu o invitase. Gracie se întrebă dacă nu cumva o invitase contesa, doar ca să creeze probleme. Petronella şedea, înțepată, pe una dintre canapelele de răchită, alături de contesă, care se ridică şi veni către ei, parcă plutind pe dalele de piatră, ca să le ureze bun venit.

Nimic n-ar fi scos-o pe contesă din ritmul ei. Părea să trăiască într-o lume în care timpul curgea mult mai lent. Întinse mâna fără grabă, cu un gest languros, şi zâmbi politicos în timp ce Rutger i-o strânse într-a lui.

– Mă bucur mult să vă revăd, Signor Janssen.

Unchiul Hans îşi scoase pălăria şi ochelarii de soare, complimentând-o pentru pălăria de soare împodobită cu flori culese din grădină. Ea îi întinse mâna, iar el se aplecă şi i-o sărută galant precum un cavaler. Cu un licăr de plăcere în ochii ei întunecaţi, contesa răspunse politeţii lui Hans cu graţia unei femei obişnuite cu complimentele – şi totuşi, oricând încântată să le primească. Pe Gracie o întâmpină cu un surâs complice, şoptindu-i:

– Fără lecţii de pictură astăzi, da?

Gracie simţi că-i ardeau obrajii.

– Poftiţi, Signor Janssen, Signor Hollingsworth, permiteţi-mi să vă prezint familiei mele.

Gracie schimbă o privire scurtă cu Tancredi, iar el dădu uşor din cap, făcând-o astfel să se simtă în largul ei şi legată de el ca parte a perechii de conspiratori ce erau. Nu mai conta că acum contesa n-o mai băga în seamă, îndreptându-şi toată atenţia către Rutger şi Hans, pe care-i prezentă cu mândrie ca fiind cei mai renumiţi pictori restauratori din Europa.

În clipa în care contesa o prezentă unchiului Hans pe Petronella, chipul acesteia se însufleţi brusc. Gracie o văzu zâmbind larg atunci când unchiul Hans o complimentă cu acelaşi farmec cu care o flatase pe contesă, după care se aplecă şi-i sărută mâna, gâdilându-i cu mustaţa pielea fără cusur. Femeia care o tratase pe Gracie cu atâta răceală radia acum frumuseţe şi farmec, de parcă aşa ar fi arătat întotdeauna. Buzele ei nu mai erau subţiri şi crispate de furie, ci pline şi senzuale. Unchiul Hans, care se pricepea grozav să facă oamenii să se simtă deosebiţi, o câştigase

rostind câteva fraze bine alese şi sărutându-i mâna precum un cavaler. Pe când contesa i-l prezentă şi Liviei Montefosco, Gracie constată încă o dată cât de chipeş era unchiul ei. În timp ce Hans îşi exercita farmecul şi asupra ei, paloarea respingătoare a femeii făcu loc unor bujori în obraji, iar râsul care-i scăpă de pe buze nu se potrivea deloc cu atitudinea ei dură şi lipsită de orice simț al umorului.

Pe Gracie n-o miră faptul că soția lui Tancredi aproape că nu-şi amintea s-o fi întâlnit vreodată. Petronella salută politicos din cap, după care îşi îndreptă atenția către unchiul Hans, care se aşezase pe sofa alături de ea, acolo unde până atunci stătuse contesa. Rutger deja îi adunase în jurul lui pe contele Bruno Montefosco, pe Tancredi şi pe contesă. Gracie se trezi singură cu Livia Montefosco, care şedea încremenită pe canapea, uitându-se cu invidie la Petronella. Gracie n-avea de ales, trebuia să stea de vorbă cu ea. După vreo câteva tentative stângace de a începe o conversație, la care Livia răspunse cu un aer plictisit şi cu un minimum de cuvinte, Gracie renunță. N-avea nici o şansă s-o convingă pe femeia asta să le trimită tablourile. Nici măcar nu încerca să ascundă faptul că ar fi preferat să stea de vorbă cu unchiul Hans.

Brusc, lui Gracie îi veni o idee. Se uită la unchiul ei şi-i spuse Liviei, pe un ton liniştit:

– Mă mir că doamna contesă l-a invitat azi pe unchiul meu.

În sfârşit, captase atenția Liviei.

Livia o privi pe Gracie de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– De ce? întrebă ea.

Gracie chicoti, luându-şi un aer de sinceritate.

– Fiindcă ea l-a descoperit şi vrea să păstreze secretul. E foarte posesivă în ceea ce-l priveşte. De regulă, îl invită doar atunci când e singură. Dar presupun că dumneavoastră şi soțul dumneavoastră aveți propriul pictor restaurator la Roma.

Livia părea sceptică.

– Soțul meu nu s-a gândit niciodată să restaureze colecția.

– Chiar aşa? Mă mir. Ştiați că unchiul Hans a descoperit un Gainsborough în colecția contesei? Ceea ce părea o pictură obişnuită s-a dovedit a fi un tablou extrem de valoros. În asta constă geniul unchiului Hans. El şi cu Rutger sunt ca doi detectivi. Ar fi o indiscreție din partea mea să vă spun ce alte descoperiri uimitoare au mai făcut, dar pot să vă asigur că doamna contesă e foarte mulțumită.

Livia o fixa acum cu o privire plină de interes.

– Serios? se mir ea. Adică nişte tablouri care păreau neînsemnate s-au dovedit a fi nişte comori?

– Întocmai. Unchiul Hans şi Rutger sunt cei mai buni.

– Iar tu eşti nepoata lui Hans?

– Da, nepoata şi ucenica lui, minți Gracie, sperând că Livia avea să pună indiscreția ei pe seama naivității, fără să bănuiască vreo intenție ascunsă ori vreo tentativă de manipulare. Durează ani întregi să înveți meşteşugul ăsta,

şi decenii ca să câştigi experienţa şi priceperea pe care o au ei doi. Sper ca într-o bună zi să ajung şi eu la un asemenea grad de perfecţiune.

– Sunt sigură de asta, comentă Livia, privind, cu un aer absent, la Hans, care stătea acum de vorbă cu contesa şi cu Petronella. Înţeleg că unchiul tău e şi comerciant de artă.

Acum Gracie avea calea deschisă. După sclipirea din ochii Liviei, înţelese că aceasta îi acorda toată atenţia ei, astfel încât tot ceea ce avea de făcut ca să-şi îndeplinească misiunea era s-o conducă încet spre scopul pe care-l urmărea, la fel cum ar fi tras la mulinetă ca să scoată un peşte agăţat în cârlig.

– Da, e mare expert în depistarea operelor de artă, continuă ea. A descoperit nişte lucrări extraordinare în locurile cele mai neaşteptate. Rareori ies la iveală lucrări ale unor mari maeştri, însă atunci când se întâmplă aşa ceva, cel care le găseşte este unchiul Hans. A vândut tablouri celor mai mari colecţionari de artă din întreaga lume. Dar nu discută cu nimeni despre asta. E discreţia întruchipată. Uneori nu-mi spune nici mie.

– Zău? se miră Livia, îngustându-şi pleoapele, iar Gracie o simţi degajând energie, una străpungătoare şi plină de spirit de competiţie.

– Ştiu că socrul dumneavoastră, contele Gaetano Montefosco, a fost clientul unchiului meu. De asta a ţinut şi contesa să apeleze la serviciile lui.

Gracie râse, convinsă că acum făcuse atât jocul lui Tancredi, cât şi pe cel al lui Hans.

– Ştiind, poate, că fratele ei nu e interesat, contesa nu-şi face probleme dacă-i împărtăşeşte şi lui secretul.

– Poate, repetă Livia.

Prânzul se servea la masa lungă de pe una dintre terasele inferioare, sub bolta de viță-de-vie pe care ciorchinii de struguri începeau să se coacă. Față de contesă, Gracie stătea la celălalt capăt al mesei, având-i în stânga pe Tancredi şi în dreapta pe Bruno, fratele contesei. Contesa era în capul mesei, cu Hans în dreapta şi cu Rutger în stânga. Avusese generozitatea de a-l lăsa pe Hans lângă Livia, care era încântată, astfel încât lui Rutger îi revenea misiunea de a conversa cu Petronella, care era mai puțin încântată. Ea abia dacă-i arunca vreo privire soțului ei, însă Gracie se ferea să-i vorbească lui Tancredi, ca nu cumva ceva din atitudinea ei să dea de bănuit. În schimb, conversă cu Bruno, iar Tancredi îşi lipi genunchiul de al ei, făcând-o să se simtă şi mai emoționată. Bruno nu era căpcăunul cel rău din descrierile lui Tancredi. Gracie se aşteptase să nici n-o bage în seamă, aşa cum făceau ceilalți, dar contele o trata de la egal la egal, punându-i întrebări despre viața ei şi ascultând-o cu atenție, de parcă ar fi fost singura persoană de la masă cu care putea avea o conversație interesantă. Pe măsură ce spaghetti alle vongole[46] şi vinul o făceau să se relaxeze, iar soarele după-amiezii îi dădea somnolență, Gracie începu să se întrebe dacă nu cumva Livia, şi nu soțul ei, era cea care nu voia să renunțe la tablou. Privea din când în când către Livia, care era adâncită în conversația cu Hans, cu capul lăsat într-o parte, cu o expresie atentă şi serioasă, de parcă Hans i-ar fi dezvăluit secretele

[46] Spaghete cu fructe de mare.

universului, şi-şi spunea că era o variantă perfect posibilă. Livia avea figura unei persoane greu de mulțumit. Bruno părea genul de om dornic să descopere ceea ce era mai bun în fiecare.

Tancredi era politicos față de unchiul lui, însă în spatele acestei politeți Gracie ghicea o anumită răceală. Cu toate bunele lui intenții, nu era în stare să-şi ascundă adevăratele sentimente, chiar dacă se presupunea că pusese la cale invitația tocmai ca să se apropie de unchiu-său. Cât despre Bruno, chiar dacă remarcase faptul, nu lăsa să se vadă. Vorbea cu nepotul lui de parcă n-ar fi avut niciodată vreo neînțelegere. Gracie încerca să compenseze reticența lui Tancredi umplând tăcerile atunci când acesta răspundea monosilabic, şi conducând discuția către alte subiecte decât tablourile şi copilăria. Se întreba dacă, neştiind cât îi era de drag, Bruno şi Livia i-ar fi dat lui Tancredi tabloul. Intuia faptul că Livia refuza să-l cedeze din simplă răutate, fiindcă era invidioasă pe cumnata ei, strălucitoarea contesă Bassanelli. Cu cât îi studia mai mult pe cei doi, cu atât i se întărea convingerea că refuzul de a ceda tabloul n-avea nici o legătură cu Tancredi, ci, în primul rând, cu mama lui.

La sfârşitul mesei, atunci când Bagwis şi o femeie solidă, în uniformă roz şi şorț alb, aduseră cafeaua, Petronella şi Livia aprinseră câte o țigară, iar conversația se îndreptă către teme generale. Bruno nu vorbea prea mult. Stătea sprijinit de spătarul scaunului, cu ceaşca de cafea în mână, şi-l asculta pe Hans, care domina conversația, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Contesa flirta cu el, iar Hans îi răspundea în acelaşi fel. Dacă energia dintre ei ar fi devenit vizibilă, s-ar fi văzut o superbă jerbă de scântei. Gracie privea amuzată cum Petronella şi Livia erau nevoite să se încline în fața unui farmec mai puternic decât al lor.

Trăgeau, îmbufnate, din ţigări, în timp ce contesa îşi lăsa capul pe spate şi râdea senzual, vorbind o italiană melodioasă şi fluidă precum susurul unui pârâu printre pietre. Degetele ei lungi, elegante şi îngrijite, cu unghii stacojii, se mişcau ca nişte păsări exotice, în vreme ce-şi întreţinea oaspeţii cu uşurinţă şi stil. Priveliştea era fascinantă, iar lui Gracie îi părea rău pentru nora şi cumnata contesei, care erau puse în umbră, probabil cu bună ştiinţă, de către această femeie formidabilă, lacomă să capteze ea singură toată atenţia.

Genunchiul lui Tancredi continua să rămână lipit de cel al lui Gracie. Ei i se părea firesc, ca şi cum piciorul lui ar fi fost o prelungire a propriului ei picior. Îl privi cu coada ochiului şi descoperi că se uita la ea cu o expresie admirativă, pe care ar fi putut s-o vadă toţi cei prezenţi dacă le-ar fi stat gândul la asta. Îngrozită că lui Tancredi sentimentele i se citeau pe faţă din lipsă de precauţie, Gracie îşi depărtă scaunul, puse şervetul pe masă, îşi ceru scuze şi se ridică. Tancredi o urmări îndepărtându-se. Gracie îi simţea privirea arzându-i spatele. Poate că vinul l-a făcut aşa de nesăbuit, îşi zise ea, pornind spre toaletă.

În timp ce cobora scara, o săgetă ideea că nu aparţinea lumii în care se învârtea Tancredi. Oricât de mult îşi dorea să fie cu el, din păcate nu voia să se afle între cei de o seamă cu el. Oamenii aceştia bogaţi, educaţi, privilegiaţi n-o atrăgeau în nici un fel. Singurul efect pe care-l aveau asupra ei era că o făceau să se simtă stânjenită. Se întrebă dacă şi prietenii lui Tancredi erau la fel. Se părea că da. Ce alt motiv ar fi avut să se însoare cu Petronella decât pe acela că era genul de femeie cu care era obişnuit? Gracie îşi imagina că toate femeile din Roma erau exact ca ea: distante, răsfăţate şi cu nasul pe sus. Gândul de a fi nevoită să trăiască printre

astfel de persoane o umplea de spaimă. Aici, la Colladoro, femeile erau blânde, nu dure precum Petronella şi Livia. O primiseră în mijlocul lor, privind-o ca pe una de-a lor, în timp ce Petronella şi Livia abia dacă-i acordaseră atenție. Cât despre contesă, fără îndoială că era la curent cu relația dintre Gracie şi Tancredi şi nu avea nimic împotrivă, ba chiar încurajase această legătură, deşi Gracie se îndoia că ar fi fost vreodată de acord ca fiul ei să-şi lase soția şi s-o ia pe Gracie în căsătorie. Pentru o fată de rând ca ea, singurul statut acceptabil era acela de amantă.

În timp ce trecea prin bibliotecă în drum spre terasă, se simți trasă dintr-odată de mână şi înghesuită în penumbra de după uşă, cu spatele la perete. În clipa următoare, buzele lui Tancredi se lipiră de ale ei, sărutând-o cu patimă. Gracie îi simțea gustul de vin de pe limbă, răsuflarea mirosind a smochine şi căldura mâinilor prin țesătura subțire a rochiei. Trupul lui o apăsa fierbinte, dorința din el devenind palpabilă. Gracie uită de Petronella, de Livia şi de sentimentul că nu aparținea acelei lumi. Acum nimic nu mai conta în afară de el şi de dorința crescândă din vintrele ei, care se cerea împlinită.

El îi săltă genunchiul şi-şi descheie repede pantalonii.

– Eşti nebun! şopti ea, şi, în aceeaşi clipă, el îi depărtă chiloții şi o pătrunse.

– Îți place când sunt nebun, replică, râzând cu gura pe gâtul ei.

– Dar nu te-ai protejat! protestă ea, brusc neliniştită.

– Am să risc.

– Dar dacă...?

– Puțin îmi pasă, murmură el.

Gracie îi simțea răsuflarea fierbinte pe gât. Râse, pentru că nici ei nu-i păsa. El începu să-şi mişte şoldurile, iar plăcerea porni să crească în ea, inundându-i mintea şi anihilând orice urmă de rațiune. Îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, iar el încetini ritmul, începând să se mişte cu blândețe.

– Te iubesc, Gracie, îi şopti.

– Şi eu te iubesc, Tancredi, îi răspunse ea, apoi închise ochii, lăsând senzația de căldură să i se răspândească în tot pântecul.

După ce rămaseră storşi de puteri, Gracie se înapoie la masă cea dintâi, după ce-şi netezise rochia şi-şi aranjase părul. Dacă s-ar fi întors împreună, ar fi stârnit suspiciuni. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să-şi facă griji, fiindcă acum oaspeții ieşiră în grădină, unde contesa le arăta recent achiziționata statuetă a lui Cupidon, pe care o amplasase la capătul unei alei mărginite de trandafiri. Gracie li se alătură, rămânând ceva mai în urmă, din timiditate.

Bruno întoarse capul şi-i zâmbi încurajator.

– Ah, aici erai, Gracie. Ar fi fost păcat să nu vezi grădinile, zise el.

Gracie spera ca Bruno să nu-şi dea seama cu ce se îndeletnicise ea până în acel moment.

– De fiecare dată când vin aici, apare ceva nou, răspunse ea.

– Da, nimic nu-i place mai mult surorii mele decât să cheltuiască bani, comentă contele pe un ton în care se ghicea dezaprobarea.

– Are mult bun-gust, spuse, diplomată, Gracie. Dacă aş avea la fel de mult bun-gust, mi-aş înfrumuseța şi eu casa.

Contele râse încetişor, iar Gracie îşi dădu seama ce era în mintea lui, anume că bunul-gust era una, iar cheltuielile exagerate – cu totul altceva. Îşi continuară plimbarea. Hans era privit cu fascinație de către toate trei femeile, în timp ce Rutger îşi târşâia picioarele în urma lui precum un câine lățos, oprindu-se din când în când ca să admire priveliştea sau florile. Era obişnuit ca Hans să fie întotdeauna în centrul atenției. Aşa funcționau ei doi, şi funcționau extrem de eficient. Gracie ştia că unchiul Hans le cultiva pe toate cele trei doamne. Şi ea făcea, cumva, parte din acelaşi mecanism. În timp ce Hans şi Rutger se străduiau să le câştige pe femei, ea încerca să-l câştige pe Bruno. Faptul că în acelaşi timp îndeplinea şi o misiune în beneficiul lui Tancredi îi dădea senzația că era agent dublu, ba chiar trăi, preț de-o clipă, un sentiment de vinovăție atunci când unchiul Hans îi prinse privirea şi-i făcu cu ochiul.

Cu toate astea, nu exista nici o garanție că ofensiva lansată cu ajutorul farmecului lor personal avea să dea roade. La sfârşitul după-amiezii, îşi luară rămas-bun. Fără nici un dubiu, contesa îl plăcea pe Hans, fiindcă râse ca o adolescentă atunci când mustața lui îi înțepă pielea, zăbovind o clipă în plus pe mâna ei. Gracie se întrebă dacă femeia asta încercase vreodată să-l seducă în pavilionul de lângă terenul de tenis. Se întreba până unde ar fi mers unchiul ei în beneficiul afacerilor lui. Din felul în care flirta cu contesa, Gracie înțelese că Hans era în stare să meargă

până în pânzele albe ca să încheie o vânzare. Flirta şi cu Livia – Hans Hollingsworth nu era un naiv! Se asigură că o fermecase şi pe Petronella. În aer aproape că săreau scântei, atât de puternică era competiția dintre cele trei femei. Gracie aproape că vizualiza rivalitatea dintre ele, la fel ca pe valul de căldură ce tremura deasupra pietrelor încinse de soare. Îşi luă rămas-bun, iar ei, cu toții, se arătară foarte cordiali, cu excepția lui Bruno, care se purtă de-a dreptul afectuos. Tancredi o sărută, grăbit, pe obraz. Nimeni n-ar fi ghicit că făcuseră dragoste în spatele uşii de la bibliotecă. Porniră înapoi spre casă cu un aer triumfător, în eleganta maşină sport a unchiului Hans.

Şi totuşi, trecură săptămâni întregi fără să primească vreun semn de la contesă sau de la Livia Montefosco. Gracie începu să-şi facă griji că planul ei dăduse greş. Că îl dezamăgise pe Tancredi. Apoi, la începutul lui noiembrie, unchiul Hans primi o scrisoare foarte interesantă.

Capitolul 15

Italia 2010

– Şi ce cuprindea scrisoarea? întrebă Anastasia, nerăbdătoare să afle urmarea poveştii pe care i-o spusese bunica ei.

Stăteau pe o bancă din fundul grădinii, având în fața lor priveliştea dealurilor şi pe cea a oceanului de ceață care

sclipea în depărtare. Era în amurg. Carina şi ceilalți oaspeți se pregăteau să meargă la cină, în rest castelul era cufundat în tăcere. Cântecul greierilor şi al păsărilor ce-şi făceau culcuş pentru noapte răsuna precum o melodie blândă, cu care urechea lor deja se obişnuise.

– Scrisoarea venea din partea soției lui Bruno, Livia, răspunse Gracie. Voia ca Hans să meargă la ei acasă şi să le vadă colecția de tablouri, să le aleagă pe cele care aveau nevoie să fie restaurate şi să discute despre posibilitatea de a achiziționa şi altele.

– Cum puteai fi sigură că Hans avea să aleagă tabloul lui Gaetano? întrebă Anastasia.

– Nu puteam fi sigură, zâmbi Gracie.

– Prin urmare, ai mers cu el?

Gracie râse pe înfundate.

– Întotdeauna îmi iei vorba din gură! Aşa eram şi eu, zise ea, privindu-şi cu drag nepoata. Până atunci nu plecasem nicăieri. Petrecusem opt ani în Villa Colomba, muncind alături de Rutger. Ştiam că, dacă l-aş fi rugat pe unchiul meu, ar fi fost de acord să mă ia cu el.

– Şi te-a luat?

– Da, m-a luat.

Anastasia zâmbea cu toată gura, iar ochii ei cenuşii-verzui sclipeau de curiozitate. Bunică-sa era încântată de faptul că nepoata îi arăta atât de mult interes. Istorisindu-i povestea,

Gracie avea ocazia să cutreiere drumurile trecutului şi să-l retrăiască.

– Aşadar, am plecat la Roma cu superba maşină a unchiului Hans. Rutger a rămas în Villa Colomba. Nici unul dintre ei n-avea nici cea mai vagă bănuială despre motivul pentru care-i însoțeam, ori despre ceea ce voiam să fac odată ajunsă acolo. Privind în urmă, îmi dau seama că, dacă le-aş fi spus, ar fi încercat să mă facă să renunț. Fără îndoială că ar fi trebuit să le spun. Însă iubeam, şi aş fi făcut orice pentru Gaetano. Absolut orice.

– Deci, ai reuşit s-o convingi pe Livia că tabloul lui Gaetano trebuia restaurat?

Gracie nu-i răspunse pe loc. Nu voia să treacă prea repede peste detalii. Voia să savureze această parte a poveştii, înainte să ajungă la cea în care totul scăpase de sub control.

– Am sosit la Roma. Mergeam acolo pentru prima dată. Ce oraş superb! Am tras la renumitul hotel Hassler. Nu mai locuisem niciodată la un hotel. Doamne, Anastasia, dacă ți-ai putea imagina acea căsuță mititică din Londra, cu toaletă în curte, de unde venisem eu, şi hotelul luxos în care ajunsesem – ai înțelege cât eram de emoționată. Villa Colomba mă impresionase, însă hotelul o întrecea cu mult. Era ca un palat. Oriunde întorceam ochii zăream vechi sculpturi şi clădiri, precum şi alte opere de artă splendide. Mă simțeam de parcă aş fi murit şi aş fi ajuns în paradis... Ei...

Oftă şi clătină din cap.

– N-ar fi frumos să te duc acolo într-o bună zi? Tare mi-ar plăcea să-ți arăt oraşul. Dar m-am îndepărtat de la subiect. Unde rămăsesem?

– Tocmai voiai să-mi vorbeşti despre Livia, răspunse Anastasia oarecum nerăbdătoare, fiindcă ținea să afle dacă bunica ei reuşise să aducă tabloul lui Gaetano în Villa Colomba.

– Ah, da! Am mers la palazzo, care era o clădire măreață, aşezată într-o piațetă ce avea în centrul ei o fântână superbă. Era seară, iar clădirea căpătase o nuanță trandafirie. Îmi amintesc asta foarte bine.

– Livia ştia că vii şi tu? S-a înfuriat atunci când te-a văzut?

– Nu, nu se aştepta să vin, dar nu s-a înfuriat deloc. La ea acasă era cu totul altă persoană. Amabilă şi caldă, cu totul diferită de femeia rece şi distantă de la Castello. Era nerăbdătoare să-i arate unchiului Hans colecția ei. Intuiția mea se dovedise corectă. Ea era cea care dicta în relația cu soțul ei. Motivul pentru care Gaetano nu primise tabloul bunicului ținea numai şi numai de ea. Sămânța pe care o plantasem în ziua în care luaserăm prânzul împreună dăduse roade. Livia era invidioasă pe contesă, aşa cum ghicisem şi eu, şi-i făcea plăcere să-i fure ceea ce credea că ar fi fost una dintre marile ei comori: unchiul Hans. Ce curte îi făcea! Flirta şi-şi flutura genele de parcă s-ar fi pregătit să se înfrupte la un banchet. Eu nu prezentam interes. Se purta politicos cu mine fiindcă eram nepoata lui, însă pe el era pornită să-l facă s-o placă mai mult decât pe cumnata ei. Asta nu s-ar fi întâmplat în veci, râse Gracie. Livia n-avea nimic din farmecul şi din charisma contesei. Dar îşi dădea silința. Unchiul Hans intrase în joc. Îşi dădea

seama ce era în mintea ei. Unchiul Hans era un geniu al manipulării. Nimeni nu recunoştea o tentativă de manipulare mai bine decât el.

– Ai văzut tabloul lui Gaetano?

– Da, şi era exact aşa cum mi-l imaginasem. Absolut minunat. Înțelegeam perfect de ce-i plăcuse atât e mult pe când era copil şi de ce şi-l dorea cu atâta ardoare.

– Ar fi trebuit restaurat?

– Nu neapărat. Poate că doar puțin curățată suprafața, răspunse Gracie. Dar unchiul Hans n-avea timp să mă contrazică. Era prea ocupat să studieze colecția. Erau multe, foarte multe tablouri agățate pe fiecare perete din palazzo, aşa că nu m-a auzit făcându-i Liviei acea sugestie. Am luat-o deoparte şi i-am spus între patru ochi că Barocul urma să fie iarăşi la mare căutare, după ce un celebru cântăreț de muzică pop lansase moda, cumpărând mobilier şi tablouri din această perioadă. I-am şoptit că însuşi unchiul meu fusese ales de către cântărețul acela ca să descopere asemenea tablouri. Ochii ei s-au aprins de lăcomie. Am asigurat-o că în curând acel mic tablou avea să devină foarte valoros şi că merita curățat. Simplu ca bună ziua. Bineînțeles, n-am rezistat tentației de a o întreba dacă avea să-l vândă vreodată.

– Şi ea ce a zis?

– Că valoarea tabloului era una sentimentală, aşa că n-avea de gând să-l vândă niciodată.

– Serios?

– Interesant, dar nu surprinzător. Faptul că nepotul soțului ei îl dorea atât de mult era un motiv îndeajuns de puternic ca ea să vrea să-l păstreze. Dacă Gaetano nu l-ar fi vrut, sunt convinsă că l-ar fi vândut cât ai clipi din ochi.

– Ce femeie oribilă!

– Da, îmi era milă de Bruno. Şi el, şi Gaetano se însuraseră cu nişte femei îngrozitoare.

– De ce?

– Mă tem că adevărul e cam neplăcut.

Anastasia adora să audă un adevăr neplăcut, aşa că-şi privi bunica arzând de curiozitate.

– Hai, spune-mi, bunico! o rugă ea.

– Banii.

Anastasia se încruntă.

– Credeam că familia era foarte bogată.

– Bunicul lui Gaetano provenea dintr-un lung şir de colecționari iluştri. Cândva, fuseseră una dintre cele mai bogate familii din Europa. Dar achiziția de opere de artă e o ocupație costisitoare. Bunicul lui s-a căsătorit din dragoste, trecând peste voința familiei. Asta am aflat mai târziu. Păcat că n-am ştiut la timpul potrivit. Bunicul lui Gaetano fusese un om cheltuitor, hotărât să fie la înălțimea faimoşilor săi strămoşi şi să îmbogățească şi mai mult colecția familiei. A murit înglodat în datorii uriaşe. Fiul lui, Bruno, a fost nevoit să vândă o vilă din Toscana şi alte proprietăți moştenite de

el şi de sora lui la Roma. Bineînțeles că aveau tablourile, însă cei precum Bruno şi Gaetano mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână sau un picior decât să vândă ceea ce familia adunase în decurs de generații. Amândoi erau foarte mândri.

– Şi naivi! exclamă Anastasia.

– Din punctul nostru de vedere, da. Dar trebuie să înțelegi felul în care vedeau ei lucrurile. Eu cred că Bruno, care crescuse fiind martor al risipei la care se dedase tatăl său, se însurase cu Livia pentru bani. Ea provenea dintr-o familie de industriaşi bogați. Era căsătoria perfectă. El îi oferea un titlu nobiliar, iar ea îi aducea bani ca să poată duce mai departe o viață stilată, înconjurat de comorile lui.

– De ce n-a vândut măcar un Michelangelo?

– Mă îndoiesc că a avut vreodată un Michelangelo, draga mea. Bruno a preferat să se căsătorească pentru bani, oricât de neplăcută îi era această căsnicie, decât să vândă vreuna dintre comori. Dar sora lui era altfel. Mai târziu, mama lui Gaetano a avut probleme financiare şi a vândut o mare parte din colecția pe care o restaurase cu atâta larghețe. Însă uite că mă duc prea departe cu povestea...

– Crezi că şi Gaetano se însurase pentru bani?

– Sunt convinsă. Petronella era foarte bogată. Nu văd alt motiv pentru care s-o fi luat de soție. Nu era fericit cu ea, altfel n-ar fi umblat după mine!

– Şi ce-a zis atunci când te-ai întors cu tabloul?

– Au fost câteva săptămâni în care am stat ca pe ace, până când Livia a împachetat toate tablourile şi le-a trimis la Villa Colomba. Nu ştiam dacă inclusese şi acel tablou în lista de picturi alese de unchiul Hans ca să fie restaurate.

– Dar l-a inclus.

– Da, l-a inclus.

– Şi ce-a zis Gaetano?

– Stătea cu tabloul în braţe şi plângea.

– Plângea? zâmbi Anastasia, care socotea că era stânjenitor ca un bărbat în toată firea să plângă.

– Da, a fost foarte mişcat. Vezi tu, la fel ca în cazul multor alte lucruri materiale, valoarea nu constă în ceea ce înfăţişează o pictură, ci în ceea ce evocă ea. Pentru Gaetano, acel tablou însemna copilăria. O vreme în care fusese fericit. Înainte să moară tatăl lui, înainte să fie copleşit de nefericire, înainte ca viaţa lui s-o ia razna într-un hal fără de hal. Pentru el, valoarea tabloului consta în amintirile pe care i le evoca.

– Cred că a fost foarte mulţumit de tine.

– A fost mulţumit de mine, încuviinţă Gracie, împletindu-şi degetele şi coborându-şi privirea la golul întunecat dintre ele. Şi totuşi, acel tablou avea, până la urmă, să distrugă tot. Tot ceea ce-am avut. Din pricina acelui tablou l-am pierdut pe el.

Anastasia îşi puse palma pe braţul bunicii ei, privind-o întristată.

– Cum l-ai pierdut?

Gracie oftă şi-şi trase braţul.

– Ar trebui să mergem să ne îmbrăcăm pentru cină.

– Dar vreau să aud şi restul poveştii. E atât de tristă!

– Ştii bine că trebuie să se termine trist, altfel nu m-aş fi măritat cu bunicul tău şi n-aş fi născut-o pe mama ta.

– Dar vreau să aflu sfârşitul.

– Ai să-l afli. Deocamdată, însă, trebuie să ne oprim. Uite că deja sunt cu toţii pe terasă, ronţăind crostini[47]. Doar nu vrei să pierdem ceva atât de delicios!

Anastasia era dezamăgită.

– Prefer să stau aici, cu tine, spuse ea.

Gracie era mişcată.

– Şi eu prefer să stau cu tine, zise ea, cu sinceritate. Mâine putem veni din nou aici şi am să-ţi povestesc urmarea.

Deşi partea aceea avea să fie foarte dureros de relatat.

---

[47] Felii mici şi subţiri de pâine prăjită, stropite, de obicei, cu ulei de măsline, la care se mai adaugă diverse ingrediente.

Carina rămase surprinsă atunci când mama ei şi Anastasia îşi făcură apariția din întuneric, fără ca măcar să se fi schimbat pentru cină.

– Unde ați fost amândouă? întrebă ea.

Era îmbrăcată elegant, într-o rochie albă cu cordon auriu, şi-şi prinsese părul într-un nod la ceafă.

– Am admirat asfințitul, răspunse Anastasia.

– Soarele a apus de nu ştiu când! comentă Carina, oarecum geloasă că nu fusese şi ea invitată să li se alăture.

– Am stat la taclale, explică Gracie. Anastasia e tare drăguță că-i ține de urât bătrânei ei bunici.

– Nu-ți țin de urât, bunico. Chiar îmi place să-ți ascult poveştile.

Carina se încruntă. Se întreba ce fel de poveşti spuse de cineva în vârstă de aproape şaptezeci de ani ar fi putut s-o fascineze într-atât pe o fată de numai şaptesprezece.

– Hai, bunico. Cu ce vrei să te îmbraci astă-seară? Eu cred că am să-mi pun rochia roz bombon. Vrei să vii cu mine şi să-mi spui ce părere ai?

Carina le urmări din priviri cum dispăreau înăuntru, lăsând-o întru câtva cu buzele umflate. Scena de mai devreme îi amintea de vremea în care era la şcoală, iar „tipele bine” făceau grup separat, excluzând-o din jocurile lor. În cazul de față, ea singură purta toată vina. La urma urmei, nu se preocupase de nici una dintre ele. Îşi petrecuse ultimele trei zile cu Lauren şi Madeleine, sau făcuse lungi

plimbări prin împrejurimi de una singură. Încercă să se convingă pe sine însăşi că ar fi trebuit să se bucure că Anastasia o scutea de grija de a se ocupa de mama ei. Gracie îşi dorise mult această săptămână, iar Anastasia o făcea să fie una deosebită. Şi totuşi, Carina era nemulţumită. Avea senzaţia că nu i se acorda atenţie. Satisfacţia Anastasiei de a o avea pe bunică-sa numai pentru ea o irita, într-un fel, pe Carina. Părea ceva deliberat, ca şi cum fata ar fi făcut tot posibilul să se apropie de bunica ei numai ca s-o facă pe maică-sa să se simtă prost. Nu se socotea, şi aşa, destul de vinovată că-şi petrecea prea mult timp la birou şi nu-i dădea Anastasiei atenţia de care avea nevoie? De ce mai trebuia ca fiica ei să-i dea peste nas? Desigur, exista şi posibilitatea ca Anastasiei chiar să-i placă poveştile bunicii, însă Carina se cam îndoia. Ce ar fi putut spune Gracie interesant pentru o adolescentă? Descrieri ale seratelor dansante ţinute în sala de primire a bisericii în anii ’60? Carina nu-şi imagina că mama ei ar fi fost vreodată în stare să facă ceva cât de cât interesant.

Şi totuşi, nefiind nevoită să-i poarte de grijă lui Gracie, Carina era liberă să facă ce poftea. Putea sta la soare şi conversa cu Lauren şi Madeleine, care erau pe cale să-i devină prietene apropiate. Putea să meargă la plimbare. Dacă avea chef, putea să şi lucreze. Dar nu voia. Începuse să se detaşeze de ceea ce se întâmpla la Londra. Îşi închipuise că avea să fie o mare traumă să se afle departe de birou şi de clienţi, dar iată că nu era aşa. Nu era deloc o traumă. De parcă universul ar fi conspirat s-o ademenească departe de Londra doar ca să-i arate ce însemna viaţa fără telefon mobil şi fără comunicare permanentă cu asistenta ei personală. Ei bine, iată că demonstraţia îşi atinsese scopul.

În timp ce se alătura, pe terasă, celorlalți oaspeți, își făcu apariția și Madeleine, îmbrăcată în pantaloni, bluză albă de mătase și bijuterii sclipitoare de aur la încheieturile mâinilor, în urechi și la gât.

– Cum a fost plimbarea? o întrebă Carina.

– Cel mai bun moment de mers la plimbare e seara devreme, răspunse Madeleine, ai cărei obraji străluceau de la soare și de la mișcarea fizică. Mie îmi place grozav să fac plimbarea asta. Îmi dă energie, dar, în același timp, mă și epuizează!

Se duse la masă și-și luă un pahar de vin și un crostino.

– Astea mă mai înviorează, adăugă ea, luând o înghițitură de vin. Un final potrivit pentru o zi perfectă.

Wendy, Tiff și Brigitte erau îmbrăcate în fuste mini, sandale cu barete și bluze cu sclipici. Își refăcuseră manichiura și pedichiura și erau machiate complet, de parcă s-ar fi dus la club. Carina nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi existat vreun club în Colladoro, dar se pare că se înșela.

– Ilaria ne-a spus că e un club pe malul mării, într-un loc numit...

Wendy se uită la prietenele ei, cerându-le din ochi ajutorul.

– Cum se cheamă, Bee?

– Ceva cu „Mare”... răspunse Brigitte.

Tiff râse și-și flutură țigara.

– Ce contează? Numele nu înseamnă nimic. Am chemat un taxi pentru ora zece. Ne-am gândit că ar fi distractiv să petrecem noaptea în oraş.

– Când pisica nu-i acasă... glumi Wendy, cu o sclipire maliţioasă în ochii ei căprui.

– Sunteţi bine-veniţi cu toţii, dacă vreţi să mergeţi, sugeră Brigitte. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât are să fie mai vesel.

Carina se întrebă ce ar fi zis Rufus dacă ea s-ar fi dus la un club de noapte fără el. La drept vorbind, îşi închipuia că n-ar fi avut nimic împotrivă. Însă, oricum, refuză invitaţia.

– Soarele m-a cam epuizat, explică ea.

Pe când îşi făcură apariţia Anastasia şi Gracie, grupul deja se îndrepta agale către masă, însoţit de Ilaria şi de câinele cel mare şi lăţos, care se hotărâse să se ţină după ei. Gracie purta mărgelele primite în dar de la Anastasia şi îmbrăcase un pulover verde peste rochie. De cum văzu câinele, se duse drept la el şi începu să-l mângâie.

– Cum îl cheamă? o întrebă ea pe Ilaria.

– Bernardo, răspunse Ilaria. E câinele contelui Bassanelli.

Carina, care se găsea lângă ele, profită de ocazie ca să întrebe despre gazda lor cea mereu absentă.

– Vom avea prilejul să-l întâlnim pe contele Bassanelli? se interesă ea.

Gracie simţi că i se taie răsuflarea.

– Contele e un om foarte retras, răspunse Ilaria, iar Gracie intui o schimbare în atitudinea femeii, la fel cum aerul se răceşte la apropierea ploii. Preferă să fie singur.

Carina nu sesiză nimic.

– Ce păcat! exclamă ea.

Gracie abia îndrăznea să respire.

– Cu toate astea, chiar e ciudat să nu fim întâmpinaţi de gazda noastră.

Ilaria îşi păstră acelaşi surâs, dar ochii ei trădau o hotărâre neclintită.

– Contele vrea doar ca oaspeţii săi să se considere la ei acasă în locuinţa lui, adăugă ea.

– Eu lucrez în relaţii cu publicul şi te asigur că, dacă ar veni să-şi întâmpine oaspeţii şi să-i încânte cu prezenţa lui, ar face minuni, iar locul ăsta ar avea mai mult succes.

– O, nu cred că e nevoie să facă aşa ceva, Carina. Avem sejururi rezervate pentru toată vara, răspunse, calm, Ilaria.

Simţind dezamăgirea Carinei şi nevoind să continue pe această temă, femeia schimbă subiectul.

– Ce frumoase sunt mărgelele pe care ţi le-a dăruit nepoata ta, Gracie!

Carina se întoarse brusc.

– Anastasia ţi-a dăruit nişte mărgele? întrebă ea.

Gracie îşi trecu degetele peste şiragul de la gât.

– Da, răspunse ea, încetişor. Tare drăguţ din partea ei.

Carina se simţi şi mai indispusă.

– De unde le-a cumpărat?

– Din oraş, răspunse Gracie.

– Există un butic superb în Colladoro, unde se vând coliere şi brăţări de toate culorile, explică Ilaria. Ar trebui să mergi şi tu să arunci o privire, Carina. Nu sunt foarte scumpe.

– Mie Anastasia nu mi-a cumpărat niciodată nimic, zise ea. Râse fără veselie, ca să arate că nu se simţea ofensată. Dar nu mă mir. E supărată pe mine aproape tot timpul.

Ilaria îi aruncă o căutătură înţelegătoare.

– Adolescenţii sunt tot timpul supăraţi pe mamele lor. Dar Italia are să aducă o schimbare. Ai să vezi.

Vorbea pe tonul cuiva care fusese de sute de ori martor la asemenea transformări, dar care tot nu se sătura să le observe.

– Acum mănânci pasta, nu-i aşa? o întrebă ea pe Carina. Vezi? Italia transformă oamenii pornind din interior şi sfârşind cu exteriorul, acesta fiind cel mai bun mod de a aduce o schimbare. Şi acum, ne aşezăm la masă?

Se apucă să-şi aşeze oaspeţii în jurul mesei, în aşa fel încât fiecare să aibă ocazia să-i cunoască, pe rând, pe toţi ceilalţi.

Anastasia fusese aşezată între Wendy şi Alex, ceea ce-i convenea de minune, fiindcă o găsea pe Wendy teribil de amuzantă şi fiindcă începea să se ataşeze tot mai mult de Alex. Se uită la ceas şi se simți străbătută un fior la gândul plăcerii de care urma să se bucure mai târziu, la întâlnirea cu Giovanni în pavilionul de lângă piscină. Aruncă o privire către mama ei, care stătea de cealaltă parte a mesei, între Rex şi Brigitte, şi se întrebă ce ar fi avut de zis Carina dacă ar fi ştiut că fiica ei îşi pierduse virginitatea în brațele unui italian pe care-l cunoscuse abia cu câteva ore mai înainte. Gândul ăsta o făcu să zâmbească şi-şi duse paharul cu apă la buze ca să-şi ascundă zâmbetul. Apoi furişă o privire către bunica ei, care stătea de vorbă cu Rex, şi hotărî că bunica ar fi înțeles mai bine ca oricare dintre cunoscuții ei. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că Gracie, care părea atât de timidă şi de comună – da, comună! – avusese o viață atât de ieşită din comun. Aşa cum o vedea în clipa aceea, discutând însuflețit cu vulpoiul cel cărunt, gândul nu i se mai părea chiar atât de straniu. Ochii lui Gracie străluceau minunat de la lumina lumânărilor oglindită în ei, iar zâmbetul, acum aproape permanent, avea o dulceață teribil de atrăgătoare. De când venise în Italia părea să se fi înălțat puțin. Nu mai era o femeie uşor de trecut cu vederea. Avea ceva ce atrăgea privirea pe loc. Cu siguranță că Rex băgase de seamă lucrul ăsta, îşi zise Anastasia. Se întrebă dacă oamenii care mergeau spre şaptezeci de ani erau prea bătrâni ca să mai trăiască o idilă, sau dacă vulpoiul cel cărunt ar fi putut încerca ceva. Gândul o încânta. Zâmbi din nou, numai că de data asta paharul nu era atât de mare încât să-i ascundă zâmbetul.

– De ce zâmbeşti? o întrebă Alex, molipsindu-se de veselia ei şi zâmbind la rândul lui.

– Mă întreb dacă între Rex şi bunica mea e pe cale să se înfiripe o idilă, zise ea în şoaptă.

Alex privi peste masă la cei doi.

– N-ar fi exclus. Amândoi sunt singuri. Amândoi sunt cam de o vârstă şi e limpede că se plac.

– Aşa sper şi eu. Gândeşte-te numai că bunica ar putea aduce cu ea în Anglia ceva mai mult decât rețetele Mammei Bernadetta.

– Ar fi foarte bine. La urma urmei, ne găsim cu toții în cea mai romantică țară din lume, zise el, privind-o intens în ochi.

Anastasia se gândi la Giovanni şi oftă, simțind furnicături pe piele la gândul plăcerii care o aştepta.

– O, ai spus un adevăr. E atât de romantică!

– Dacă tot eşti în căutare de romantism, ar trebui să mergi cu noi la club diseară, interveni Wendy, care auzise sfârşitul conversației. Ce zici? Vrei?

– Nu, mulțumesc, răspunse Anastasia, surâzând cu subînțeles. Am aici toată distracția de care am nevoie.

Wendy prinse privirea lui Alex şi ridică din sprânceană într-un fel sugestiv.

– Bravo ție! zise ea, luând o înghițitură din vinul de casă al Mammei Bernadetta. Cât despre noi, astea măritate, nu putem decât să ne uităm la marfa din vitrine. Nu-i nici un rău să te uiți dacă nu eşti obligat să cumperi.

Brigitte discuta cu Wendy, iar Rex n-avea ochi decât pentru Gracie, aşa încât Carina rămase singură cu gândurile ei. Îi era ciudă pe ea însăşi că o deranjase povestea cu mărgelele. La urma urmei, Anastasia era nepoata lui Gracie, de ce să nu-i fi cumpărat un dar bunicii ei? Însă, în ciuda logicii, Carina continua să fie roasă de resentimente. Se simțea cumva trasă pe sfoară şi nu-şi dădea seama din ce motiv. Îşi plimbă privirea de jur împrejurul mesei. Toată lumea se distra. Anastasia chicotea cu Alex, aplecați unul spre celălalt ca doi conspiratori. Gracie se lăsase pradă farmecului lui Rex. Brigitte şi Wendy se distrau pe cinste, vorbind amândouă deodată şi râzând zgomotos, mai ales că erau şi puțin amețite. Madeleine şi Lauren conversau liniştit, iar, la celălalt capăt al mesei, Ilaria îi povestea lui Tiff, care asculta fascinată, despre o actriță celebră de la Hollywood care închiriase întreg castelul pe zece zile pentru o petrecere între femei. Carina se întrebă, înciudată, dacă domnul conte catadicsise să se arate pentru ea.

Mai târziu, după ce-şi puse pijamaua şi după ce Anastasia plecă să înoate cu Alex, îi telefonă lui Rufus, ca să i se plângă lui.

– Draga mea, tu niciodată n-ai pus-o pe Anastasia pe primul loc, îi zise el fără menajamente şi chiar puțin cam brutal, din punctul de vedere al Carinei, care şi aşa îşi cam plângea de milă. Nu eşti în stare să laşi deoparte telefonul sau treburile de la birou, iar pe urmă te aştepți ca ea să-ți fie recunoscătoare. Dacă vrei să vă apropiați, asta n-are să se petreacă pe loc. Încearcă să petreci puțin timp cu ea. Te asigur că şi-o doreşte din tot sufletul.

– Dar e mereu cu mama.

– Fiindcă Gracie îi acordă atenție.

– Nici n-are altceva de făcut, replică, acru, Carina.

– Dar tu ce altă treabă ai acolo?

– Am făcut nişte plimbări lungi şi minunate.

– Singură?

– Da, dar a fost aşa de frumos!

– Adică în vreme ce toți ceilalți leagă prietenii, tu te plimbi de una singură.

– Poate că ai impresia că-i ceva trist, dar nu-i deloc aşa. Am trăit o revelație. Cred că la bătrânețe ar trebui să ne mutăm aici.

Gândul de a se stabili într-un loc liniştit din Toscana îi dădea o stare de bine.

– Să trăim noi până atunci, zise Rufus.

– Tocmai mi-am dat seama că ani întregi am fost ca un robot, muncă şi iar muncă.

– Har Domnului!

Carina pufni în râs.

– Nu zic că acum am să renunț la tot, dar poate că am s-o las mai moale.

– Nu cred până nu văd, oftă el.

Urmă o pauză lungă. Carina îi auzea răsuflarea la celălalt capăt al firului. Rufus căscă, iar Carina şi-l imagină în pat, cu ochelarii de citit pe nas, cu revista în mână – şi dintr-odată i se făcu dor de el.

– Aş vrea să fii şi tu aici, cu mine, îi spuse, uimită că exact aşa simțea. Cu mama şi Anastasia tot timpul împreună ca două şcolărițe, mă simt tare singură.

– Dacă nu poți altfel, alătură-te lor! o sfătui Rufus, cu simțul lui practic dintotdeauna.

Carina râse iar.

– Uite ce e, draga mea. E minunat că ai avut marea revelație în ceea ce priveşte munca ta sau măcar o parte din ea, dar acum ar trebui să faci pentru relațiile tale cel puțin tot atâtea eforturi câte ai făcut pentru afacerea pe care o conduci.

Carina închise telefonul şi abia atunci îşi dădu seama că Rufus nu se referise doar la Gracie şi la Anastasia, ci şi la el însuşi. Se lungi în pat şi-şi luă perna în brațe. Oare ce avea locul ăsta de o făcea să se simtă atât de descumpănită? se întrebă ea. Ca şi cum uleiul de măsline făcut în casă de Mamma Bernadetta s-ar fi prelins peste balamalele ei emoționale, făcându-le să joace în lăcaşul lor. Închise ochii şi se lăsă pradă somnului.

În hambarul aflat nu departe de Colladoro, Anastasia stătea în brațele lui Giovanni, savurând noul ei statut de femeie. Tot ce ținea de legătura lor era frumos, de la trupul lui

bronzat şi atletic, genele lungi şi negre şi buzele senzuale – până la lămpile care făceau ca fânul din hambar să pară de aur. Fiecare frază rostită de el suna ca o melodie şi fiecare silabă grațioasă avea puterea de a o subjuga. Mâinile lui pricepute, aspre de la grădinărit, însă tandre pe pielea ei, o purtau spre culmi ameţitoare ale plăcerii şi, în acele momente de extaz, îşi închipuia că-l iubea la fel de mult cum orice eroină de poveste îşi iubea eroul ei.

Capitolul 16

Badley Compton

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Flappy Scott-Booth decât o înmormântare, iar înmormântarea asta era exact genul ei preferat. În primul rând, răposatul nu-i era rudă apropiată, nici prieten, aşa că putea să afişeze o expresie profund îndurerată pe când, de fapt, nu simțea nimic. În al doilea rând, răposatul nu avea nici un fel de rude în viață (cel puțin aşa ştia toată lumea) – în schimb, era un membru iubit al comunității din Badley Compton, astfel încât toată răspunderea cădea pe umerii ei laţi şi siguri, consolidându-i statutul de cea mai de vază locuitoare a oraşului. În al treilea rând, deşi nu la fel de important precum celelalte două, Harry Pratt alesese să părăsească această viață în luna aprilie, atunci când grădina era plină de flori şi de frunze tinere şi verzi – numai bine ca să poată fi arătată în

plină splendoare. Un singur lucru o sâcâia pe Flappy: absența celei mai de încredere organizatoare, Gracie Burton.

Aşezată în salonul ei imaculat, îmbrăcată într-o rochie neagră şi o jachetă scurtă de caşmir de aceeaşi culoare, Flappy prezida adunarea în stilul ei obişnuit şi autoritar. Le pironea pe celelalte femei cu privirea ei pătrunzătoare şi neiertătoare, lansându-le provocarea de a organiza evenimentul în nici mai mult, nici mai puțin decât trei zile.

– Doamnelor, vom fi nevoite să depunem toate eforturile, mai ales că avem inima grea din pricina durerii pe care fiecare o poartă în suflet.

Îşi duse degetele lungi şi manichiurate la broşa de diamant prinsă strategic deasupra inimii, apoi scoase un suspin îndurerat.

– Vă rog să mă iertați, moartea lui Harry e o lovitură foarte dură pentru mine. A fost un om tare, tare cumsecade.

Cele patru femei schimbară priviri nedumerite, neştiind ce să spună. Erau surprinse (şi puțin stânjenite), dar buza de sus a lui Flappy, de regulă țeapănă, începu să tremure.

– A fost iubit de toți membrii comunității noastre, continuă ea cu glas tremurat. Prin urmare, e datoria noastră să-i oferim înmormântarea pe care o merită.

Din nou privirea ei albastră ca oțelul se opri, pe rând, asupra fiecăreia dintre femeile prezente.

– E nevoie ca toată lumea să pună umărul.

Madge ridică mâna.

– Dacă se poate...

Din expresia rebelă a lui Madge, Flappy înțelese că aceasta avea de gând să se opună.

– Te rog... zise ea, strângând din dinți.

– N-ar trebui să aşteptăm până se întoarce Gracie? Vreau să spun... Harry nu pleacă nicăieri, nu? Iar Gracie se pricepe atât de bine la astfel de evenimente.

– Sunt convinsă că ne putem descurca şi fără Gracie, răspunse Flappy, încercând să nu se gândească la Gracie aflată în frumosul şi însoritul ținut al Toscanei.

Faptul că Gracie plecase în ciuda eforturilor ei de a o convinge să renunțe o năucise pe Flappy, care încă nu-şi revenise din şoc. Resimțea refuzul ca pe un afront personal, ca şi cum Gracie ar fi comis un act subversiv şi de neiertat. Nici măcar nu avusese decența s-o informeze şi pe ea. Plecase din Badley Compton de pe o zi pe alta, fără să-i fi spus nici un cuvânt. Flappy aflase de la Esther, care acceptase să se ocupe de câini.

– Aşa nechibzuită cum e ea, zise Flappy, strângând din buze, noi suntem mai mult decât capabile, nu credeți?

Madge nu părea convinsă.

– Păi, de exemplu, când a murit Judith Craddock, Gracie s-a ocupat de anunțurile mortuare. Nici nu ştiu de unde a făcut rost de ele.

Flappy nu voia să-şi bată capul cu detaliile. Voia doar să dea instrucțiuni fiecăreia dintre ele şi apoi să le lase să-şi

facă treaba. Nu apucă să răspundă, că Mabel ridică şi ea mâna.

– Nu-i nevoie să ridici mâna, îi zise Flappy.

Mabel coborî repede mâna şi şi-o puse în poală, de parcă s-ar fi opărit.

– Mi se pare că Gracie a luat legătura cu cei de la pompe funebre şi ei au tipărit anunțurile, le informă ea, dornică să se facă utilă. Dar nu ştiu sigur cu cine a vorbit pentru flori.

– Tot Gracie s-a ocupat şi de flori? exclamă Flappy, întorcându-se către Sally. Parcă asta era sarcina ta, adăugă ea pe un ton care o făcu pe Sally să-şi țină ceaşca de ceai într-o mână tremurândă.

Acuzata se foi, stânjenită.

– Păi... era, numai că fiul meu a trebuit să plece în străinătate cu treburi, iar soția lui s-a hotărât să-l însoțească, aşa că m-au rugat pe mine să am grijă de copii. N-aveam cum să refuz, iar atunci Gracie mi-a venit în ajutor...

Glasul i se pierdu. Simți un ghimpe de invidie la gândul că Gracie era în Italia.

– Păi, asta-i firea ei, nu? spuse Flappy, dând din cap aprobator. Întotdeauna gata să sară în ajutor la nevoie...

– Afară de cazul în care e plecată, o întrerupse Esther.

Flappy oftă.

– Afară de cazul în care e plecată, repetă ea, cu o undă de iritare în glas.

Cum de putuse Gracie să plece în străinătate tocmai acum, când era atâta nevoie de ea?

– Sally, trebuie să te ridici la înălțimea ocaziei şi să împodobeşti biserica noastră cu flori. Trebuie să se vadă că ne-am dat toată silința pentru Harry. N-aş vrea să creadă cineva că am făcut treabă de mântuială sau că ne-am zgârcit la bani doar fiindcă el era...

Căută un cuvânt potrivit, dar nu-l găsi.

– Harry a luptat în război, aşa că trebuie să-l cinstim ca pe un erou, adăugă ea, cu înflăcărare.

Tăcu, fiindcă îi venise o idee strălucită. Harry chiar era un erou de război, iar asta îi oferea ocazia să-i invite pe toți mai-marii de prin partea locului: mai întâi de toate – primarul, apoi Sir Algernon Micklethwaite, latifundiarul local, precum şi soția lui, Phyllida, Lady Micklethwaite, care prezida Institutul Femeilor.

– Poate reuşeşti să găseşti o machetă mare de avion, în care să aranjezi toate florile, îi sugeră Madge lui Sally, încântată de propria idee.

Flappy reveni, brusc, la realitate.

– O machetă de avion?! exclamă ea, oripilată. Zău aşa, Madge, puțină decență. Înmormântarea asta trebuie să fie una de bun-gust.

Madge privi, furioasă, în ceaşca de ceai.

– La sfârşit am să servesc ceaiul aici la Darnley şi toată lumea e bine-venită. Cu puţin noroc, va fi soare şi vom putea sta în grădină. Lady Micklethwaite a vorbit mereu foarte frumos despre grădina mea. Am să instalez şi o prelată în caz că plouă. Nu vreau să-mi tropăie cu toţii prin casă cu pantofii uzi! Desigur, primarul şi soţii Micklethwaite vor folosi facilităţile din interior. Kenneth joacă golf cu directorul de la Bery Brothers, aşa că vinul îl vom putea lua de acolo şi tot de la ei vom închiria pahare. Grăsuna Mary ar putea face brioşe...

– Poate punem nişte avioane mici pe ele... nu se lăsă Madge.

Celelalte femei erau încântate de idee, însă nu îndrăzneau să-şi spună părerea înainte s-o audă pe cea a lui Flappy.

– Ei bine, dacă tot insişti cu asta, nu pot să te opresc, deşi, ca să fiu sinceră, mi se pare ceva comun.

– Dar Harry era un om obişnuit, interveni Sally. La fel şi noi, adăugă ea în gând, aruncând o privire către Madge, Mabel şi Esther, parcă cerându-le ajutorul.

– Sigur că era un om obişnuit, dar avea demnitate, declară Flappy, sorbindu-şi ceaiul.

Se aşternu o tăcere jenantă, fiecare gândindu-se la cât de obişnuit fusese Harry.

– Foarte bine, Sally, atunci tu ai să-i spui Grăsunei Mary să facă brioşe cu imagini de avioane încastrate în glazură şi ai să te ocupi de flori. Esther, tu ai s-o ajuţi pe Grăsuna Mary să organizeze ceaiul de după înmormântare şi să închirieze vesela. Mabel, tu ai să te ocupi de prelată şi să găseşti nişte tineri care să servească vinul şi ceaiul. Madge, tu ai să iei

legătura cu pompele funebre şi ai să te ocupi de anunțurile mortuare.

– Dar tu ce ai să faci? întrebă Madge.

Flappy respiră, dilatându-şi nările, şi zâmbi superior.

– Eu am să decid textul pentru anunțurile mortuare, declară ea.

În definitiv, ea era singura care avea cât de cât gust în materie de muzică şi de literatură.

– Desigur, eu şi Kenneth suntem încântați să suportăm costurile, adăugă ea, amintindu-le tuturor celor de față nu doar că soții Scott-Booth le erau superiori, dar şi că aveau dreptul să decidă în toate cele.

Proverbul „Cine plăteşte cimpoierul are dreptul să comande melodia" se dovedea cât se poate de adevărat.

Cele patru femei plecară să-şi vadă fiecare de însărcinarea ei. Erau nelinişte de faptul că, fără ajutorul lui Gracie, probabil că nu aveau să se ridice la înălțimea aşteptărilor, aşa cum le ceruse Flappy. Iar ea, fericită să le lase să facă toată treaba, deşi puțin cam circumspectă în privința priceperii lor, închise uşa după ele cu un oftat de uşurare. Străbătu holul de la intrare, admirând crinii albi care se revărsau de pe masa rotundă de epocă, în speranța că şi invitatele fuseseră impresionate. Pretinsese că florile proveneau din serele ei, însă, în realitate, Kenneth se dusese cu maşina la Barnstaple ca să le cumpere. Flappy zăbovi o clipă în fața oglinzii enorme agățate cu lanțuri între două portrete înfățişându-i pe ea şi pe Kenneth. Le pictase

celebrul artist Jonathan Yeo[48]. Compară imaginea din oglindă cu tabloul realizat cu cinci ani în urmă şi-şi studie pielea, căutând semne de îmbătrânire. Jonathan nu-i pictase părul des şi lucios, ci doar faţa, ca pe o Madonna medievală dintr-o frescă neterminată, şi dăduse pielii ei o strălucire aurie. Flappy îşi amintea că în vara aceea tocmai se întorseseră dintr-o croazieră cu iahtul în insulele Mării Egee, aşa încât culoarea pielii ei fusese cea reală. În pictură, ochii îi erau de un albastru intens, ca al mării. Examină originalul, pe care-l răsfăţa cu produse cosmetice scumpe şi cu tratamente costisitoare, rezistând tentaţiei de a apela la chirurgia estetică, fiindcă încă nu întâlnise vreun chip modificat chirurgical care să nu trădeze intervenţia bisturiului. Îşi zise că încă arăta frumoasă şi naturală – ilustrarea perfectă a unei feţe ce îmbătrânea cu graţie. Mulţumită că timpul se arătase generos cu ea – şi încântată, în sinea ei, că nu se arătase la fel de generos cu Esther, Mabel, Madge, Sally sau Gracie –, Flappy se duse agale în bibliotecă şi scoase o cutie cu vechi anunţuri de la diverse înmormântări la care participase. Acolo avea să găsească versuri, imnuri şi rugăciuni. Avea să-l invite la masă pe vicar, ca să-i spună ce dorea să facă, după care Madge putea aranja ca pompele funebre să tipărească noile anunţuri. Oare ar fi fost prea mult dacă ar fi menţionat în partea de jos a foii, cu litere mici, dar vizibile: Cu mulţumiri doamnei Flappy Scott-Booth pentru generozitatea cu care i-a oferit lui Harry această frumoasă înmormântare?

Duse cutia în salon şi se trânti pe un fotoliu. N-ar fi trebuit să-i ia prea mult ca să găsească vreo câteva poezioare potrivite pe care să le citească prietenii lui Harry, deşi, dacă

[48] Renumit pictor portretist contemporan (n. 1970).

aveau să fie de față primarul şi soții Micklethwaite, trebuia să aibă grijă să aleagă persoana cea mai demnă de onoarea de a vorbi pe podium. Flappy ştia că lui Harry îi plăcuse să-şi facă veacul la barul Clopotul şi Dragonul şi să ardă gazul împreună cu alți moşulici care frecventau locul cu pricina. În egală măsură îşi petrecuse timpul la cafeneaua Grăsunei Mary Timpson. Flappy întrebase în dreapta şi-n stânga, dar nimeni nu ştia ca Harry să fi avut vreo rudă. Nu se căsătorise niciodată şi, din câte ştia Flappy, dusese o viață retrasă şi singuratică în Badley Compton, în căsuța lui de pe faleză, în care se stabilise după război. Îi plăcuse să povestească despre actele de eroism săvârşite pe când zburase peste Canalul Mânecii, ba chiar fusese subiectul unui articol pe care Ted, răposatul soț al lui Gracie, îl scrisese pentru o revistă locală obscură. Flappy se întrebă cum îşi câştigase existența Harry, însă, judecând după locuința lui modestă şi după nevoile lui simple, cu siguranță că avusese nevoie de foarte puțin ca să-şi ducă traiul. Flappy se interesase discret şi aflase că Harry lăsase un testament şi numise ca executor un avocat, un anume domn Banks. Era convinsă că n-avea să dureze mult ca să pună în ordine treburile lui Harry Pratt. Ce viață tristă dusese, se gândi Flappy, satisfăcută de propria ei viața plină de culoare. Bun, măcar am să-i ofer o petrecere frumoasă la despărțire, îşi zise ea, despăturind primul anunț. Sărmanul de el merită ce-i mai bun.

Kenneth se înapoie de pe terenul de golf la timp pentru cină. Corpolent şi infatuat, cu o claie de păr cărunt pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea îngustă şi ochii mici şi şireți, Kenneth Scott-Booth avea o părere extraordinară despre propria persoană. Iubea golful mai mult decât orice pe lume şi socotea că, după ce trudise din greu şi făcuse avere, avea dreptul să joace golf după pofta inimii. Flappy nu se

plângea. Cât timp el completa cecurile care-i permiteau să trăiască precum o regină, era fericită.

– Flappy! strigă Kenneth, păşind în hol împopoţonat cu pantalonii lui galbeni, cadrilaţi, prinşi cu bretele, şi cu un pulover de caşmir galben, asortat, care i se întindea peste burta proeminentă. Flappy!

– Sunt în salon! răspunse ea, nevrând să se ridice din fotoliu.

O clipă mai târziu, Kenneth intră, semeţ, în bibliotecă.

– Aici erai! zise el, cu glas tunător.

– Da, aici eram, ciripi ea.

Kenneth sărută obrazul întins către el.

– De ce eşti îmbrăcată în negru?

– Pentru Harry Pratt, dragule, răspunse Flappy, care se schimbase în haine de doliu în vederea întrunirii. Trebuie să dau exemplu.

– Aha!

Ea îl măsură din cap până în picioare.

– În schimb, ţinuta ta nu are nimic sobru.

– Eu nu trebuie să dau exemplu.

Kenneth îşi luă un pahar cu whisky din barul pe care-l proiectase anume în acest scop şi se căţără pe marginea paravanului din faţa şemineului, cu genunchii depărtaţi, cu

burta revărsată – imaginea bărbatului care era rege în regatul lui.

– Te-ai distrat bine? îl întrebă ea.

– Al naibii de bine, iubito! Nu sunt genul care să se laude, dar am dat lovitura! I-am făcut praf pe Paul Biddling, pe Reg Halliday şi pe Jimmy Brennan. Îi mai ții minte?

– Cum să nu! Reg Halliday a făcut avere din ambalaje, după care a pierdut jumătate atunci când a divorțat de Glenda, iar Jimmy Brennan s-a descurcat binişor construind parcări, dacă nu mă înşel. Are o soție tare drăguță, Trudy sau Tilly sau Tiggy sau cam aşa ceva.

– Tamsin, răspunse Kenneth, învârtind gheața în pahar. Mă gândeam să-i invităm la cină într-o seară.

– Grozav! Am să improvizez ceva, nimic pretenții os, doar o serată intimă. Poate am să chem din nou cvartetul acela din Exeter. Au fost nemaipomeniți.

– Reg are o soție nouă.

– Zău?

Flappy îşi închipui că nu-şi luase altă nevastă bătrână şi țâfnoasă precum Glenda.

– Are treizeci şi cinci de ani, ar putea să-i fie fiică. Al naibii şmecher! chicoti Kenneth.

Flappy strânse din buze.

– Câtă necuviinţă! Nu vreau să fiu văzută tolerând o astfel de relaţie. Cred că o să-l invităm numai pe Jimmy cu soţia lui, cum o fi chemând-o. Şi poţi să-ţi păstrezi expresia „al naibii şmecher” numai pentru tine.

Kenneth îşi goli paharul dintr-o înghiţitură.

– Văd că organizezi înmormântarea lui Harry.

Flappy oftă, ca şi cum ar fi fost mult prea ocupată ca să-şi mai ia pe cap încă o corvoadă.

– Mă tem că sunt singura din oraş în stare să facă treaba asta – şi dispusă s-o facă. Dragul de Harry nu avea nici un fel de rude, iar amicii lui nu sunt capabili să organizeze un asemenea eveniment. Şi de data asta cade tot pe spinarea mea să mă ocup ca toate să iasă aşa cum se cuvine.

– Eşti o sfântă, declară Kenneth fără urmă de ironie în glas. Ce s-ar face Badley Compton fără tine?

– Cred că n-ar duce-o prea bine.

Flappy închise cutia, lăsând deoparte câteva anunţuri utile.

– Totuşi, tare mi-aş fi dorit ca Gracie să fie aici ca să mă ajute. E uimitor cum ea, care n-a fost niciodată nicăieri, e plecată tocmai acum, când am cea mai mare nevoie de ea.

– Chiar trebuie să-i faci o înmormântare aşa de sofisticată? Nu poţi să-l laşi doar pe vicar să rostească un discurs potrivit?

Chipul lui Flappy se încreţi într-un surâs compătimitor.

– Dragule, doar mă cunoşti. Am o inimă mult prea mare pentru binele meu. Harry a fost un erou de război iubit de toată comunitatea. Se cuvine să cinstim viaţa lui printr-o înmormântare cât mai frumoasă. Nu mi-aş ierta dacă aş îngădui să plece din această lume fără nici un fel de ceremonie.

– Aşa e, ai dreptate, draga mea. Iar tu te pricepi atât de bine să organizezi astfel de evenimente!

– Nu că mă laud, dar am bun-gust. Doamne, dacă ar fi să las totul pe seama amărâtelor ălora de femei, am avea flori aşezate în machete de avioane şi mai ştiu eu ce vulgarităţi. Măcar dacă Gracie n-ar fi plecat în Italia! Cel puţin în ea aveam încredere că face treabă bună.

Chipul i se încreţi din nou, de data asta într-un surâs îngrijorat.

– Chiar mă tem pentru ea s-o ştiu la o asemenea distanţă. Oameni ca Gracie Burton n-ar trebui să se plece niciodată prea departe de casă.

Dimineaţa următoare se dovedi a fi însorită şi luminoasă. Pescăruşii planau printre smocuri de nori vaporoşi, iar Flappy îi privi preţ de câteva momente de la fereastra dormitorului, imaginându-şi-l pe Harry în înaltul cerului, la manşa avionului Spitfire[49]. Îmbrăcată în negru, cu o expresie profund îndurerată, plecă în oraş la volanul automobilului Range Rover de un verde sclipitor. Voia să ofere tuturor privelişte tristeţii ei şi, totodată, să cumpere

[49] Avion de vânătoare britanic, folosit de către Royal Air Force în al Doilea Război Mondial.

câte ceva de la farmacie. Prima oară se opri la cafeneaua Grăsunei Mary, fiindcă acolo îşi făcuse Harry veacul întotdeauna sau, dacă nu acolo, atunci la Clopotul şi Dragonul. Spre încântarea ei, cafeneaua era plină de lume. John Hitchens stătea la bar, purtând o cămaşă fără guler şi o pereche de bermude spălăcite, cu părul cărunt în dezordine, de parcă ar fi fost deja în larg, cu barca. Nepoata lui, care purta o rochie înflorată şi şlapi, era preocupată să-şi aleagă o prăjitură, iar Grăsuna Mary pregătea cafea şi ciocolată fierbinte, reuşind să poarte mai multe conversaţii în acelaşi timp. Toate mesele erau ocupate, iar aerul era irespirabil, cu o vagă mireasmă dulceagă. Doi câini dormeau pe podeaua de lemn, cu blana udă şi plină de sare. Toată lumea din cafenea era veselă şi râdea – asta, până în clipa în care Flappy îşi făcu apariţia precum moartea cu coasa. Întreaga veselie se topi, ca un sufleu care se turteşte, iar râsetele încetară. Toate privirile se aţintiră asupra ei în timp ce se apropia încet de bar.

– Bună dimineaţa, doamnă Scott-Booth, o salută Grăsuna Mary, punând o ceaşcă de cafea şi o ciocolată fierbinte pe tejghea pentru John Hitchens. Cu ce vă pot servi?

– Aş vrea eu să fie o dimineaţă bună, răspunse Flappy, apăsându-şi mâna pe inimă.

Făcu o pauză pentru efect, încântată să capteze atenţia tuturor celor prezenţi în cafenea.

– Oriunde întorc capul, mă aştept să-l văd pe dragul de Harry.

– O, da! exclamă Grăsuna Mary, dându-şi seama brusc de ce doamna Scott-Booth era îmbrăcată în negru şi afişa un aer îndurerat. Tuturor ne pare rău că s-a dus, adăugă ea.

Era foarte adevărat, fiindcă Mary îl ştia pe Harry de o viaţă, iar de când avea cafeneaua rareori trecuse o zi fără ca el să vină pentru un espresso dublu cu frişcă.

– Obişnuia să stea pe bancheta de colo, cu ochii la bărci. Cred că am să pun pe banchetă o tăbliţă cu numele lui, decise Flappy, care deja vedea în gând tăbliţa: În memoria lui Harry Pratt, cu dragoste, de la Kenneth şi Flappy Scott-Booth. Ar fi un mod minunat ca întreaga comunitate să-şi amintească de el, nu crezi?

– O, chiar ar fi drăguţ, aprobă Grăsuna Mary.

– Şi totuşi, oricât ar fi de trist, există şi o parte bună. În vremuri ca acestea, oamenii se apropie mai mult unii de alţii. Durerea împărtăşită cu ceilalţi oferă un fel de forţă.

– Aşa e, încuviinţă Grăsuna Mary. Nu vreţi să vă fac o cafea tare? Asta o să vă mai ridice moralul. Poate şi un croasant? Le-am copt acum, de dimineaţă.

– Nu vreau nimic, Mary, mulţumesc. Am trecut doar să văd dacă Sally a venit să discute despre brioşele pentru înmormântare.

Grăsuna Mary zâmbi, bucuroasă.

– O, chiar va avea parte de o înmormântare frumoasă, aşa-i? Cu ceai şi prăjituri?

Flappy se încruntă.

– N-a vorbit Esther cu tine?

– Nu, nici n-am văzut-o.

– Ce supărător!

Dacă treaba asta ar fi căzut în sarcina lui Gracie, ea ar fi discutat în primul rând cu Grăsuna Mary, îşi zise, enervată, Flappy.

– Vreți să fac ceai şi prăjituri? Lui Harry îi plăceau tare mult prăjiturile mele.

– Păi, de asta ar fi trebuit să se ocupe Esther. Eu sunt doar dirijorul, doamnele mele sunt orchestra, dar mă tem că nu se concentrează prea mult asupra partiturii!

Flappy nu-şi dădea seama că imediat după cuvântul „dirijor” deja o pierduse pe Grăsuna Mary.

– Ce minunat că Harry va avea o înmormântare aşa cum se cuvine, cu ceai şi prăjituri! se bucură Mary fără să ia în seamă metafora pe care oricum n-o pricepuse.

– Mi s-a părut firesc ca un erou de război, aşa cum a fost Harry, să primească onorurile de rigoare. Eu şi Kenneth vom deschide porțile conacului de la Darnley, şi toți prietenii lui Harry sunt bine-veniți.

– Atunci va fi puhoi de lume. Cu toții am fost prietenii lui Harry Pratt.

– De asta am socotit şi eu de datoria mea să-i fac o înmormântare aşa cum se cuvine.

– Mă ocup cu dragă inimă de ceai şi prăjituri.

– Ei, nu vreau să preiau îndatoririle lui Esther. De asta trebuie să se ocupe ea. Atunci, vă las pe voi două să vă îngrijiți de acest aspect. Esther ştie ce are de făcut. Sunt sigură că va trece pe aici în cursul zilei, ca să stea de vorbă cu tine.

– Aş putea face prăjituri în formă de bărcuțe.

Flappy o privi bănuitor.

– Vrei să zici – în formă de avioane.

– Nu, de bărcuțe. Lui Harry îi plăceau mult bărcile. De asta stătea mereu pe banchetă. Îi plăcea să se uite cum intră şi ies bărcile din port. A construit şi navomodele. Casa lui e plină de chestiile alea.

Toți cei care-l cunoşteau pe Harry ştiau că-i plăceau bărcile, cugetă Grăsuna Mary.

– Şi ziceți că dumneavoastră vă ocupați de organizarea înmormântării? întrebă ea. Pentru că aş vrea să citesc ceva. O poezie, o rugăciune, orice. Aş vrea să-i aduc omagiu într-un fel, dacă se poate.

Flappy ridică bărbia. Nu i se părea potrivit ca Grăsuna Mary să vorbească de pe podium. Părul ei blond-platinat dădea bine, dar gabaritul... Dacă aveau să vină primarul şi Lady Micklethwaite, Flappy trebuia să găsească o persoană mai stilată. O persoană care să ştie să citească în fața unei congregații, cineva care să vorbească o engleză fără cusur. Brusc, îi veni o idee. Sigur, cum de nu se gândise la asta mai devreme? Ea însăşi, Flappy Scott-Booth, era alegerea

perfectă pentru a citi o poezie al cărei mesaj să fie înțeles aşa cum trebuia.

– Mulțumesc pentru gândul tău, Mary, dar e de ajuns să faci prăjiturile. Îi poți aduce un omagiu şi în felul ăsta.

Şi, trântind atare concluzie, ieşi din cafenea.

– Bunicule..., şopti fetița.

– Ce e, Lara? o întrebă John Hitchens.

– Doamna aceea era Cruella De Vil?

Capitolul 17

Italia, 1963

Decembrie aduse cu el ninsoare. Dintr-odată, dealurile Toscanei arătau altfel sub stratul moale, care-şi schimba mereu culoarea: roz-cenuşiu dimineața, auriu după-amiaza, violet în văioagele unde nu ajungea lumina soarelui şi albastru-închis la lumina lunii. Gracie nu se mai sătura de atâta frumusețe şi, în fiecare dimineață, după ce ridica storurile şi deschidea larg fereastra, respira adânc aerul rece şi proaspăt, plină de bucuria pe care i-o dădea splendoarea peisajului.

Atelierul din Villa Colomba era plin de tablourile primite de la Bruno şi Livia Montefosco, inclusiv Ispitirea Evei, tabloul atât de drag lui Tancredi. Gracie ştia că trebuia să aştepte ca unchiul Hans să plece din nou, şi abia pe urmă să se apuce să copieze pictura. Bănuia că unchiul n-ar fi fost de acord cu planul ei. Nu era genul de infracţiune cu care era obişnuit, şi Gracie ştia că, dacă i-ar fi făcut dezvăluiri, el ar fi încercat s-o convingă să renunţe. Cu toate astea, unchiul Hans n-avea de gând să plece în călătorie înainte de Crăciun. Ispitirea Evei trebuia să mai aştepte.

De când îşi recăpătase tabloul preferat, Tancredi părea mai îndrăgostit de Gracie ca oricând. Bucuria ei de a-i fi făcut lui o plăcere era un sentiment ameţitor. Abia aştepta să realizeze falsul, ca el să se poată face stăpân pe original. Între timp, făceau dragoste în turn, pradă unor fantezii în care nu exista loc de îndoieli şi obstacole în calea fericirii lor viitoare. În cuibul lor de nebunii nu exista nici o Petronella, ci doar ei doi şi lumea imaginară pe care şi-o creaseră. Castello rămăsese pustiu pe timpul lunilor de iarnă, doar cu Bagwis ca să se îngrijească de toate. Dar el era discret şi înţelegea că nu trebuia să-i deranjeze, singura lui sarcină fiind să se asigure că frigiderul din bucătăria castelului era în permanenţă plin. Contesa urma să se întoarcă abia la primăvară.

La sfârşitul lui decembrie, unchiul Hans o duse pe Gracie la Londra, ca să sărbătorească acolo Crăciunul. El avea treburi în capitală şi ştia că Gracie dorea să-şi vadă mama. Rutger plecase în Olanda, astfel încât Villa Colomba rămase încuiată şi îngropată în nămeţi, ca şi Castello.

Anglia trecea prin cea mai cumplită iarnă după mulţi ani. Gracie lăsase în urmă un peisaj înzăpezit doar ca să dea de

altul, cu siguranță că mult mai puțin încântător. Londra era înecată în smog, fiindcă focurile de cărbuni ardeau în permanență. Drumurile erau acoperite de gheață, copacii, zgribuliți de frig, iar vântul sufla tăios, aducând viforniță tocmai din Rusia. Sentimentele lui Gracie față de casa ei natală erau amestecate. Se bucura nespus să-şi vadă mama şi fratele, dar, pe de altă parte, o întrista faptul că era musafir în casa care fusese cândva căminul ei. Resimțea acut absența bunicii şi-i displăcea profund schimbarea petrecută în toată locuința. Arăta şi mirosea la fel, şi totuşi nu era aceeaşi, fiindcă ea crescuse, îşi avea viața ei şi nu se mai simțea la fel de legată de vechea-i locuință. Copil fiind, nu-şi dăduse seama de cât era de sărăcăcioasă. Nu observase nici cum se cojea zugrăveala, nici mucegaiul care mai apărea în câte un colț. Nu remarcase mobila veche şi uzată, nici covoarele roase de vreme, fiindcă nu avusese un termen de comparație. Acum, după ce cunoscuse opulența din Castello şi Villa Colomba, casa mamei ei îi apărea nepermis de deteriorată. Nu înțelegea de ce unchiul ei, care dispunea de atâția bani şi avea atâtea lucruri frumoase, nu-şi ajuta sora mai mult. Gracie îi trimitea mamei ei bani de fiecare dată când unchiul Hans o plătea pentru falsuri – şi totuşi, Greet continua să trăiască în condiții mizerabile. Cum se făcea că n-avea banii necesari să zugrăvească locuința, să termine cu mucegaiul, să cumpere câte o piesă nouă de mobilier? Gracie înțelese unde se duceau banii abia în ziua de Crăciun, când, împreună cu mama ei şi cu unchiul Hans, se duse în vizită la casa cea nouă a lui Joseph, situată într-o zonă mai simandicoasă a oraşului.

Joseph se însurase cu fata din cartier cu care se întâlnea încă din vremea în care Gracie locuia la Londra. Aceasta era o tânără sfioasă şi blândă, cu nasul cârn şi cu ochii mari şi căprui, iar Gracie înțelese de ce o plăcea fratele ei. Ea nu-l

înfrunta, aşa cum o făcuse cândva Gracie, ci îl respecta, îl admira şi era de acord cu tot ceea ce spunea el. Ţinea o curăţenie impecabilă în casă, aproape de manie. Fiecare bibelou era aranjat cu minuţie, fiecare covor – aliniat perfect. Pernele erau umflate, toate suprafeţele luceau, pereţii erau zugrăviţi şi tapetaţi, exista chiar şi un televizor în sufragerie. Joseph era nerăbdător să se mândrească în faţa unchiului şi a surorii cu noul lui stil de viaţă. Şedea fumând într-un fotoliu de piele, lângă şemineul în care ardea un foc zdravăn, în timp ce soţia lui ungea din când în când curcanul cu grăsimea scursă în tava din cuptor, gătindu-l la perfecţie în noul aragaz Belling pe care i-l cumpărase Joseph. Acesta din urmă vorbea tot timpul despre slujba lui la firma locală de publicitate, unde era convins că, în curând, avea să fie avansat la poziţia de manager de conturi. Deşi lui Gracie îi părea bine pentru el, se simţea totuşi vinovată, fiindcă atât Joseph cât şi ea se bucurau de un nivel de trai la care mama lor abia dacă îndrăznea să viseze. Însă Greet era cum nu se poate mai mândră de casa fiului ei. I-o arătă lui Gracie, atrăgându-i atenţia asupra unor mici luxuri pe care fiică-sa le socotea, de acum, fireşti.

– De ce nu păstrezi pentru tine mai mult din banii pe care ţi-i trimitem? întrebă ea, în timp ce Greet îi arăta baia zugrăvită în albastru-azuriu.

– Eu n-am nevoie de prea mulţi, răspunse Greet, trecându-şi degetele peste marginea netedă a chiuvetei. Nu-i aşa că-i frumoasă, Gracie? Tatăl tău ar fi atât de mândru să-l vadă acum pe Joseph! Mă apuca disperarea să-l văd muncind la magazinul de fierărie, până când Hans a reuşit să-i găsească o slujbă la agenţia de publicitate, şi încă una foarte bună. Aici poate fi şi avansat. Cine ştie ce are să ajungă peste zece

ani? Le va putea oferi copiilor lui o viață mai bună decât v-am oferit eu vouă.

– Prin urmare, câştigă bine. Nu-i nevoie să-i dai bani şi tu.

Greet coborî vocea.

– O, el se laudă, dar adevărul e că nu câştigă mult. Sigur că în viitor are să fie aşa. Dar Susan e însărcinată... Să nu spui că ți-am zis. E secret. A aflat abia săptămâna trecută, sarcina nu-i avansată. Dar vor avea o familie. Iar eu voi fi bunică.

Avea un zâmbet atât de fericit, încât Gracie simți că i se topea inima. O îmbrățişă.

– Mamă, sunt atât de bucuroasă.

Mama ei o îndepărtă cât s-o poată privi în ochi.

– Dar tu, Gracie? Anii trec. E vremea să-ți găseşti şi tu un băiat bun şi să te aşezi la casa ta. Cândva scriai despre Donato, dar acum nu mai pomeneşti nimic de el.

Se încruntă.

– N-ai pe nimeni? Ieşi din casă îndeajuns de des? Hans te pune prea mult la treabă? Trebuie să ieşi în lume şi să cunoşti oameni. Am să-i spun lui Hans. E răspunderea lui. Trebuie să te măriți cât eşti încă tânără, altfel n-o să te mai vrea nimeni.

Gracie ar fi dorit din tot sufletul să-i vorbească despre Tancredi, numai că nu putea. Greet ar fi fost distrusă să afle

că fiica ei avea o legătură cu un bărbat însurat. Gracie privi chipul îngrijorat al maică-sii, dornică să-i alunge temerile.

– Există cineva în viața mea, mamă, numai că abia l-am cunoscut. Nu-i spune unchiului Hans.

Greet se lumină la față şi orice urmă de îngrijorare îi dispăru.

– E la fel de frumos cum era tatăl tău? E cinstit? Câştigă bine? Poate avea grijă de tine?

Gracie izbucni în râs.

– Răspunsul e „da” la toate întrebările.

– Ştiam eu!

Bucuria lui Greet o făcu pe Gracie să se simtă vinovată.

– Nu eşti frumoasă, dar eşti bună la suflet şi inteligentă. Dacă aş fi bărbat, n-aş avea încredere într-o femeie frumoasă. Ar putea oricând s-o şteargă cu un bărbat mai tânăr. Dar în tine se poate avea încredere, Gracie. Orice bărbat care s-ar însura cu tine s-ar putea socoti norocos.

Gracie se înapoie în Italia fericită să se afle în brațele unui bărbat care o socotea frumoasă.

La scurt timp după Crăciun, unchiul Hans plecă din nou în călătorie. Gracie se apucă de îndată să picteze falsul, lucrând în serile în care Rutger se retrăgea în cămăruța lui

şi trudind la primele ore ale dimineții. Îi plăceau acele seri tăcute şi tihnite. Aveau ceva familiar şi liniştitor. Singură în atelier, se cufunda în lucru fără să-şi dea seama de trecerea timpului, până când oboseala o avertiza că se făcuse târziu şi că trebuia să se odihnească.

Falsificarea unui tablou din secolul al XVII-lea era un proces foarte complicat. Spre deosebire de pictorii din secolul al XV-lea, care foloseau vopsele tempera pe bază de ou, uşor de imitat, artiştii din Epoca de Aur, ca, de pildă, Vermeer, Rembrandt şi Frans Hals, pictau în ulei; în decursul secolelor, acesta se întărise, ajungând la o consistență pe care falsificatorul n-avea cum s-o realizeze, timpul fiind prea scurt. Era de ajuns un tampon cu alcool ca să dea în vileag penelul unui falsificator contemporan. Inițial, Hans folosise drept fond o combinație de lipici şi gelatină pe care alcoolul n-o afecta, dar care se muia în apă şi care, din cauza asta, nu se putea folosi. Apoi învățase de la alt maestru în falsificarea de tablouri, expert în chimia vopselelor, să utilizeze bachelită. Bachelita era un tip mai vechi de plastic, folosit în anii ’20 şi ’30 pentru confecționarea, în culori vii, a bijuteriilor ieftine, a vaselor de bucătărie şi a jucăriilor. Odată uscat, produsul devenea impermeabil. Pentru Hans Hollingsworth, descoperirea acestui material însemnase o cotitură în cariera lui. Măcina pigmenți adaptați perioadei din care data tabloul şi-i dilua în bachelită lichidă, apoi picta pe pânze din secolul al XVII-lea, reciclate. După ce se întărea, amestecul imita perfect o suprafață pictată în ulei, veche de sute de ani. Reuşise, în felul ăsta, să-i falsifice cu succes pe maeştrii olandezi din Epoca de Aur. Totuşi, bachelita era incredibil de greu de folosit în pictură, iar Gracie încă nu ajunsese să stăpânească această tehnică. Însă ea socotea că nu conta. Ispitirea Evei a lui Piero Bartoloni urma să stea pe un perete din casa de la Roma a

soților Montefosco, astfel încât o copie în ulei reuşită ar fi fost de ajuns, iar o ramă identică nu era greu de găsit. Atelierul unchiului Hans era plin de rame vechi de toate dimensiunile. Fără îndoială că un expert ar fi sesizat diferența, numai că Bruno şi Livia nu erau experți.

Lui Gracie îi plăcea s-o copieze pe voluptuoasa Eva, precum şi pe şarpe – mai mult decât tot ceea ce realizase până atunci. Felul în care expresia Evei oglindea un amestec de teamă şi de dorință o fascina, la fel ca modul în care lumina blândă o ademenea din adâncurile întunecoase ale pădurii, poposind pe capul şarpelui celui viclean care încerca s-o ispitească. Trupul Evei avea rotunjimi atrăgătoare, era fecund, pârguit, la fel ca mărul roşu de pe creanga de deasupra şarpelui, ce îmbia să fie cules. Eva avea buzele întredeschise şi stătea cu o mână albă pe sân şi cu cealaltă întinsă, în timp ce faldurile veşmântului abia reuşeau să-i acopere goliciunea, desprinzându-se de o parte şi de alta a trupului, precum un simbol al pierderii inocenței.

Nu doar tabloul o fascina pe Gracie, ci şi faptul că ştia pentru cine îl picta. Iubirea ei pentru Tancredi îi inspira fiecare trăsătură de penel. Îşi punea toată inima în ceea ce lucra. Se anunța o lună întreagă de singurătate, fiindcă Tancredi era plecat la Roma, aşa că ea restaura picturi în cursul zilei şi copia tabloul în timpul nopții. Şi totuşi, era mulțumită. Ispitirea Evei o lega de Tancredi, astfel că îşi simțea sufletul liniştit.

Gracie avu nevoie de cinci săptămâni ca să realizeze copia. Unchiul Hans se înapoie pe la mijlocul acestei perioade, aducând şi mai multe pânze misterioase, înfăşurate în hârtie cafenie. Gracie se văzu nevoită să-şi întrerupă activitatea nocturnă, numai că el plecă din nou, de data

asta la Antwerp, iar Gracie reuşi să-şi reia lucrul. La sfârşitul lui februarie, când se înapoie la Castello, Tancredi îi telefonă lui Gracie şi, spre bucuria lui, află că tabloul era gata.

Gracie nu avusese nevoie să-şi ascundă de Rutger legătura amoroasă, însă tabloul trebuia să-l ascundă. Atunci când Tancredi veni s-o ia cu maşina, ea evită să fie văzută plecând de la vilă cu un pachet suspect, aşa că se furişă în fundul grădinii şi vârî tabloul sub o tufă, în apropierea locului unde drumeagul de maşină cobora puțin în pantă. Când apăru Tancredi, Gracie îl întâmpină ținând în mână doar o poşetă mică de piele. Nu se gândea că Rutger ar fi putut s-o vadă. Atelierul era în spatele vilei, iar Rutger nu era genul de persoană care să-şi vâre nasul în treburile altora. Însă ea se simțea atât de vinovată că încerca să-l înşele, încât chiar ar fi vrut ca Rutger s-o vadă şi, astfel, să-şi mai poată linişti conştiința.

De îndată ce vila dispăru din vedere, Gracie îi spuse lui Tancredi să oprească maşina. Sări jos şi se cățără pe taluzul înzăpezit. Întinse mâna şi recuperă tabloul ascuns sub tufă.

– Şireată mai eşti! exclamă Tancredi, privind-o cum urca în maşină cu tabloul, plină de zăpadă pe palton.

Chipul ei era îmbujorat de plăcere şi de vinovăție, iar obrajii îi ardeau, în ciuda frigului.

– Ştii bine că nu-i trădezi nici pe unchiul Hans, nici pe Rutger, murmură el. Îl tragi pe sfoară pe unchiul meu, fiindcă aşa ți-am cerut eu. Dă-mi voie mie să mă simt cu conştiința încărcată.

Se aplecă spre ea peste schimbătorul de viteze şi o sărută.

– Îți mulțumesc, zise el.

– Nici nu l-ai văzut.

– Ştiu bine că va fi identic cu originalul.

– Mă flatează faptul că ai atât de multă încredere în mine.

El râse.

– Te cunosc, Gracie. Dacă n-ai fi reuşit, n-ai arăta atât de fericită.

Îşi continuară drumul către castel. Era o după-amiază cenuşie şi noroasă. Zăpada încă mai întârzia în vâlcele sub forma unor pete albăstrui, însă pe culmile dealurilor o risipise vântul, lăsând ici-colo petice albe. Străzile din Colladoro erau tăcute, dar, chiar şi dacă ar fi fost văzuți, nimeni n-ar fi schițat vreun gest, ci ar fi ridicat cel mult din sprâncene, fiindcă ştiau cu toții că Gracie îl învăța pe Tancredi să picteze. În plus, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că o fată ca Gracie reuşise să atragă atenția contelui.

Odată ajunşi în turn, Tancredi despachetă pânza, dând la iveală Ispitirea Evei a lui Piero Bartoloni, pictată cu aceeaşi forță şi cu acelaşi farmec precum originalul. Tancredi era atât de uluit de perfecțiunea copiei încât, pentru o clipă, se temu că Gracie nici nu falsificase tabloul, ci îi dăduse chiar originalul. Fata îi văzu expresia şi se albi la față.

– Nu-ți place? îl întrebă ea.

– Eşti sigură că asta-i copia?

– Bineînțeles că sunt sigură.

– Dar nu sesizez nici o deosebire.

Gracie zâmbi uşurată.

– Aşa şi trebuie.

– Ştiu, dar nu mi-am închipuit că avea să iasă perfect identic.

– Dacă e perfect identic, de ce nu păstrezi copia, ca să le laşi lor originalul?

Gracie nu înțelegea cum de nu se gândise la asta mai devreme. Dacă el păstra copia, însemna că ea nu făcuse nimic ilegal. Tabloul nici n-ar fi fost considerat un fals.

– Pentru că vreau ca unchiul meu să aibă falsul. Simplul fapt că ştiu că în colecția lui va exista o copie mă umple de satisfacție.

Tancredi se întoarse către Gracie, cu ochii strălucind.

– Bunicul mi-a promis mie tabloul ăsta, Gracie, şi are să fie al meu orice s-ar întâmpla.

– Foarte bine, încuviință ea, simțind cum i se strângea inima la gândul că avea să strecoare un fals în colecția soților Montefosco, şi asta chiar sub nasul unchiului ei. Am să le schimb între ele.

Dificultatea de a înlocui un tablou cu celălalt nu era de ordin fizic. Era o treabă simplă. Orice persoană înzestrată cu un dram de şiretenie ar fi reuşit isprava. Dificultatea era de ordin emoțional. Gracie nu se simțea împăcată cu ea însăşi păstrând secretul față de unchiul Hans şi de Rutger, deşi probabil că adevărul n-avea să iasă niciodată la iveală. Falsul urma să rămână nedescoperit în palatul Montefosco de la Roma, şi nimeni n-avea să afle despre el. Singurul care găsea vreo bucurie fiind la curent cu această taină era Tancredi, iar pentru Gracie el era şi singurul care conta. Totuşi, în săptămânile care urmară, în timp ce lucra cu Rutger la curățarea şi restaurarea celorlalte picturi din colecția Montefosco, sentimentul ei de vinovăție crescu din ce în ce mai mult. Conştiința încărcată o făcea să-i privească pe unchiul ei şi pe Rutger nu cu ochii, ci cu inima, înțelegând cât de mult ținea la amândoi.

Primăvara aduse zile calde şi nopți răcoroase, şi tot ținutul îmbrăcă din nou culorile vii pe care Gracie le îndrăgea atât de mult: verde, roşu şi galben. Tancredi ascunsese tabloul în turn, prins în interiorul unui şifonier, în spatele sacourilor, cămăşilor şi pardesielor. Singurele momente în care sentimentul de vinovăție al lui Gracie se mai atenua erau acelea în care îl vedea pe Tancredi deschizând şifonierul, dând deoparte hainele şi privind în extaz tabloul lui drag. În astfel de clipe era împăcată cu sine însăşi şi cu ceea ce făcuse.

Răsuflă uşurată la sfârşitul lui iunie, atunci când tablourile erau gata de a fi înapoiate la Roma. Cu ajutorul Gaiei, ea şi Rutger împachetară picturile şi le puseră în cutii, după care le expediară cu o furgonetă. Gracie era fericită să le vadă plecând, ştiind că falsul pictat de ea se găsea printre ele, nu în casă, unde ar fi putut oricând s-o dea de gol. Livia

Montefosco îi telefonă unchiului Hans şi stătură de vorbă mult timp. După ce, în cele din urmă, puse receptorul în furcă, el le spuse că Livia era încântată de munca lor şi că-i invitase să meargă la Roma ca să discute despre cum putea fi mărită prestigioasa colecție. De data asta Gracie nu-i mai însoțea. Se simțea uşurată. În ceea ce o privea pe ea, cazul Montefosco era închis.

La scurtă vreme după aceea, Hans se înapoie de la Roma şi o invită pe Gracie să bea ceva împreună, în grădină. Era o seară aurie şi înmiresmată. Parfumul dulceag de levănțică şi de caprifoi plutea în aerul încremenit şi umed. Singura mişcare în acest peisaj tăcut şi liniştit erau păsărelele gălăgioase care se pregăteau de culcare. Se aşezară pe terasă, ea – pe sofaua de răchită, el – pe fotoliu, picior peste picior, dând la iveală o şosetă cu picățele roşii. Fumul țigării lui umplea spațiul din jur, alungând insectele. Lui Gracie ajunsese să-i placă acest miros, fiindcă îi era cunoscut şi fiindcă era ceva care ținea de unchiul Hans.

– Trebuie să stăm de vorbă, începu el, luându-şi paharul şi sorbind o înghițitură de vin.

Inelul de aur cu pecete de pe degetul lui mic sclipea în ultimele raze ale soarelui.

– Despre ce? întrebă Gracie, simțind cum iar creştea în ea sentimentul de vinovăție, otrăvindu-i fericirea.

– Despre testamentul meu, răspunse el.

– O! exclamă ea, cu vădită uşurare.

– Au trecut nouă ani de când ai venit la Villa Colomba. În tot timpul ăsta ai muncit din greu. Nici n-aş fi putut să-ți

pretind să munceşti mai mult de atât. N-aş fi putut să-ți cer să fii mai agreabilă şi mai utilă. O pironi cu ochii lui de un albastru intens şi-i zâmbi cu tandrețe. Dacă ai fi fost fata mea, nu mi-aş fi putut dori o fiică mai bună. Prin urmare, socotesc că e cinstit să-ți dezvălui nişte adevăruri.

Mai luă o înghițitură de vin. Gracie îi urmă exemplul. Îi plăcea gustul vinului alb şi rece, care o relaxa. Nu-şi imagina ce adevăruri era pe cale să-i divulge unchiul Hans, cu siguranță că ea le cunoştea pe toate.

– Fiecare dintre noi are multe secrete, spuse Hans.

În acea clipă, ei îi veni în minte imaginea dezgustătoare a lui Guido Vanni în genunchi în fața unchiului Hans. Clipi ca să şi-o alunge din minte.

– Simt însă că eşti pregătită să mai auzi şi altele, continuă unchiul Hans. Cu mult înainte să mă stabilesc în Villa Colomba, am fost comerciant de artă la Amsterdam. În timpul războiului, oraşul a fost ocupat de nemți. Nu eram simpatizant nazist, dar... Ridică din umeri. ...omul trebuie să facă tot ce-i stă în putință ca să supraviețuiască. Le-am vândut picturi, la fel cum le vindeam şi conaționalilor mei. Necazul era că, pe atunci, nemții erau singurii care dispuneau de bani ca să cumpere. Eu începusem deja să falsific. Dar motivul pentru care am fost nevoit să părăsesc Olanda după război n-a fost ăsta, ci faptul că fusesem văzut colaborând cu inamicul. Am venit aici, în Italia împreună cu Rutger şi am pornit de la zero. Există mulți falsificatori. Intri într-o băcănie sau într-un magazin cu marfă la mâna a doua şi dai cu ochii de scena cu taverna pictată de Van

Ostade[50], sau de natura moartă cu păsări şi vânat a lui Jan Fyt[51]. Însă astea pot fi repede dovedite ca falsuri. Vezi tu, puțini țintesc atât de sus ca mine şi mai au şi priceperea necesară ca să-şi atingă scopul. Aşadar, am început să câştig bani, bani buni, dar ce să facă un om cu atâția bani? Nu-i poți lăsa doar să se acumuleze. A fost nevoie să-i investesc în obiecte. Cel mai la îndemână e să investeşti în domeniul imobiliar. Astfel, am început să cumpăr proprietăți în străinătate. Pe lângă Colomba, mai am o vilă în sudul Franței, o casă în Spania, un apartament la Paris, o cabană în Elveția şi o casă pe plajă în Norvegia. Poate că te întrebi de ce-ți spun ție toate astea. Ei bine, eu n-am copii. Tu şi Joseph sunteți singurii mei copii. Am scris un testament prin care v-am lăsat toată averea ție şi fratelui tău.

Gracie era uluită. Nu se aşteptase la aşa ceva.

– Unchiule Hans, îți sunt recunoscătoare, dar aceste proprietăți vor ajunge la mine numai după moartea ta, iar eu nici nu vreau să mă gândesc la asta.

El râse şi strivi mucul țigării în scrumiera de sticlă de pe masă, apoi aprinse alta, ținând-o între degetele lui lungi şi elegante.

– Scumpa mea copilă, cu toții murim într-o bună zi – singura întrebare e când. Dacă lucrurile îşi vor urma cursul lor firesc, eu am să mă duc înaintea voastră. Prin urmare, e înțelept din partea mea să vă las vouă averea.

---

[50] Numele a doi pictori olandezi, frații Adriaen (1610–1685) şi Isaac (1621–1649).

[51] Pictor flamand din epoca barocă (1611–1661).

– Mamei îi laşi ceva?

– Lui Greet?

Hans clătină din cap.

– Sora mea e o femeie complicată. Poate că te miri de ce nu i-am cumpărat o casă la Londra.

– Nu mă mir, fiindcă ştiu că n-ar vrea să locuiască nicăieri în altă parte decât în casa pe care i-a cumpărat-o tata.

– Aşa-i, dar adevărul e că mama ta nu-i de acord cu ceea ce fac eu.

Gracie se grăbi să-l contrazică.

– O, ba nu. E atât de mândră de tine...

Îşi aminti cum mama ei le citea scrisorile lui Hans ei şi bunică-sii, precum şi entuziasmul cu care vorbeau despre el ore întregi.

Hans suflă un nor de fum.

– Greet n-a vrut să te iau în Italia fiindcă ştia ce urma să te învăţ să faci. Dar nu m-a putut refuza. Ştia că aveam să-ţi ofer o viaţă mai bună decât putea ea să-ţi ofere şi că, la rândul ei, depindea de mine ca să supravieţuiască. Greet acceptă banii de la mine doar fiindcă n-are încotro, şi e de acord să primească numai strictul necesar. De-ar fi fost după dorinţa mea, acum ar locui în Mayfair, într-un conac cu cameristă şi majordom. Numai că ea nici n-a vrut să audă. Cred că ar trebui s-o admir pentru asta. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că-i o prostie.

– E mândră, zise Gracie.

– Prea mândră ca să-şi cunoască interesul, adăugă el. Iar acum mai e ceva despre care aş vrea să vorbesc cu tine. O chestiune ceva mai delicată.

Gracie habar n-avea despre ce putea fi vorba, dar teama îi dispăruse. Îşi goli paharul, savurând uşoara senzație de amețeală pe care i-o dădea vinul, şi-l privi cu un aer întrebător.

– Spune-mi, îl îndemnă ea.

– Munceşti mult, probabil prea mult pentru o fată de vârsta ta. Nu ți-am îngăduit să-ți petreci vacanțele în locuri minunate, nici nu te-am prezentat unor tineri demni de tine. De fapt, am fost egoist şi te-am păstrat numai pentru mine.

Gracie simți cum se îmbujora.

– E vina mea, şi am de gând să mă revanşez față de tine. E timpul să începi să te gândeşti să-ți faci un rost al tău.

Gracie era stânjenită. Să discute despre iubire cu unchiul Hans era ceva care o făcea să nu se simtă în largul ei. Era ca şi cum ar fi vorbit într-o limbă pe care el n-o înțelegea.

– Unchiule Hans, eu nu doresc să mă mărit.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul acela drăguț, Donato?

Ea râse.

– Am terminat cu el de multă vreme, acum e însurat.

– Vezi bine că te-am neglijat.

– Te rog să nu crezi asta. Dimpotrivă, am trăit aici ca o prințesă. Îmi cumperi rochii frumoase, nu duc lipsă de nimic. De fapt, chiar mă răsfeți prea mult.

– Aici nu vorbim despre răsfăț, draga mea. Mă gândesc să-ți găsesc un soț. E datoria mea, ca tutore, să-ți asigur un viitor.

– Dar dacă nu vreau să mă mărit? Tu nu te-ai însurat niciodată.

– În cazul bărbaților, situația e cu totul alta, Gracie. Eşti îndeajuns de inteligentă ca să înțelegi asta. O femeie are nevoie de un bărbat şi, într-o bună zi, eu n-am să mai fiu alături de tine ca să-ți port de grijă.

– Voi avea jumătate din averea ta. Cred că am să fiu mai mult decât capabilă să-mi port singură de grijă.

El râse încetişor.

– Ai dreptate, dar eşti prea isteață pentru binele tău. Nu vrei să ai copii?

– Ba da, într-o bună zi aş vrea să am copii, răspunse ea, încet.

Însă nu-şi dorea acei copii decât cu Tancredi.

– Atunci, ascultă sfatul meu şi lasă-mă să te ajut. Peste o săptămână plecăm pe Coasta de Azur.

Capitolul 18

Italia, 2010

Gracie se trezi într-un concert de ciripit de păsărele. Rămase culcată, cu ochii închişi, ciulind urechea şi lăsându-se învăluită de acele sunete. Parcă ar fi în urmă cu patruzeci şi patru de ani, se gândi ea, amintindu-şi cum stătea în patul din vârful turnului, cu Tancredi dormind alături. Îşi aminti de acele răsărituri când soarele se anunța doar ca o lucire roşiatică la orizont, iar prima pasăre începea să cânte, o chemare singuratică sfâşiind întunericul. Apoi urma a doua, după ea – a treia, până când acel trio se preschimba într-un vălmăşag de sunete, cu masculii care îşi marcau teritoriul ca să-şi atragă partenerele. Tancredi era cel care-i povestise despre concertele din zori şi despre semnificația lor. Până atunci, Gracie îşi închipuise întotdeauna că femelele erau cele care cântau, în vreme ce-şi construiau cuiburile. Acum asculta şi, la auzul aceloraşi sunete, o năpădi un val de melancolie.

După ce gălăgia se potoli, Gracie se ridică în capul oaselor. Era ora cinci dimineața, prea devreme ca să se scoale, şi totuşi, nu se simțea obosită. Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Lăsase storurile ridicate, ca mireasma grădinii să pătrundă în cameră. Rămase în picioare lângă pervaz, privind cum peisajul Toscanei se dezvăluia treptat, pe măsură ce soarele se ivea puțin câte puțin la linia orizontului, ridicând cortina lăsată peste teatrul vieții.

Albastrul întunecat al nopții era, încet-încet, înlocuit de o tentă rozalie şi blândă, iar verdele catifelat al câmpurilor şi al colinelor ieşea, treptat, din ceţuri odată cu soarele care se ridica tot mai sus.

Cuprinsă brusc de dorința de a ieşi din casă, Gracie se îmbrăcă în grabă, trăgându-şi un pulover peste bluză, fiindcă în această perioadă a anului dimineţile încă erau destul de răcoroase. Străbătu coridorul în vârful picioarelor şi ieşi pe uşa de la bibliotecă. Turnul se înălța pe dâmbul lui, ca o santinelă adormită care îşi nesocotea îndatoririle. Parcă îl vedea pe Tancredi în prag, cu penelul în mână, cu un zâmbet pe buze, cu un licăr în priviri, asigurând-o pe Gracie că o iubea şi prevenind-o, în glumă, despre intenţiile lui. Dar imaginea dispăru, lăsând în urmă doar rămăşiţele întunecate ale nopții.

Porni pe poteca acoperită cu ierburi care ducea la capelă, lăsând urme de paşi în roua dimineții. În aer plutea un parfum dulce şi pătrunzător de trandafiri, pe care Gracie îl respira cu nesaţ. Câte amintiri îi trezea acel parfum! Cum reuşea să-i lumineze sufletul, de parcă ar fi avut puterea să alunge tot ceea ce era întunecat în ființa ei. Pasul îi deveni mai vioi. Nu puteai să nu te simți fericit în mijlocul acelei frumuseți. Până şi amintirile ei deveneau mai puțin apăsătoare şi sclipeau precum roua. Fiecare colțişor al acestui loc îi inspira nostalgie, şi totuşi, în această dimineață nimic n-o întrista. Se simțea norocoasă că iubise şi că trăise. Indiferent de felul în care se sfârşise acea iubire, era fericită că avea ocazia să revadă castelul şi să retrăiască momente din tinerețea ei. Ca şi cum ar fi deschis din nou o carte aproape terminată şi ar fi recitit cele mai frumoase pasaje. Bineînțeles că venise ca să-l revadă pe Tancredi, dar şi ca să regăsească o parte a ființei ei pe care o lăsase aici –

şi pe care, într-un fel, o regăsise. Acum se putea înapoia în Anglia, dacă nu pe de-a întregul mulţumită, măcar fericită că făcuse călătoria în Italia.

Găsi capela descuiată şi păşi înăuntru. Era rece şi umedă, păstrând acelaşi miros din vremea în care catalogase tablourile contesei împreună cu Rutger. Părea că nimeni nu mai intrase aici de mult, poate doar cu excepţia dăţilor în care se făcuse curăţenie. Fără îndoială, contele folosea locul ca să depoziteze diverse obiecte, fiindcă se vedeau piese de mobilier şi cutii sigilate. Gracie păşi fără grabă prin capelă, îşi trecu degetele peste ziduri, peste spătarul unui scaun, peste tăblia unei mese, stârnind nălucile altor vremuri şi privindu-le cu ochii minţii cum se trezeau la viaţă. Se întrebă ce se întâmplase cu Rutger. Parcă îl vedea, cu părul răsucit după urechi, cu chipul lui inteligent şi înţelept care trăda o mare forţă interioară, privind picturile contesei cu ochii sticlind de bucurie la vederea fiecărui nou tablou. Îl crezuse bătrân, însă probabil că, în vremea tinereţii ei, fusese abia trecut de cincizeci de ani. Şi unchiul Hans i se păruse bătrân, deşi nu avusese cu mult peste patruzeci. Ea se apropia de şaptezeci. Vârsta de patruzeci de ani i se părea a fi floarea vieţii, şi poate că pentru Hans, aşa şi fusese. Atunci când se gândi la Hans, umbrele întârziate prin colţurile umede ale capelei se întinseră şi o învăluiră, întunecându-i bucuria. Îşi duse mâna la inimă, iar pieptul îi tresăltă de un suspin. Ce mult îl iubise pe unchiul Hans! Şi cum îl trădase...

Se trase înapoi şi se grăbi să iasă pe uşa rămasă deschisă, trântind-o cu putere în urma ei. Răsuflă adânc, străduindu-se să nu se mai gândească la unchiul său şi să regăsească, măcar în parte, farmecul grădinii. Încercând să se concentreze asupra miresmelor şi sunetelor naturii, porni

către grădina de zarzavaturi şi către ţarcurile unde erau ţinute animalele. Aici dădu cu ochii de Ilaria.

– Buon giorno! o salută Ilaria, zărind-o cum venea în pas grăbit spre ea.

– Buon giorno! răspunse Gracie, bucuroasă că ceva putea să-i schimbe cursul gândurilor.

– Te-ai trezit devreme.

– N-am putut rezista în faţa frumuseţii răsăritului, răspunse Gracie.

– Eu mă scol la cinci în fiecare dimineaţă. Mi se pare că e cea mai frumoasă parte a zilei. Toată lumea încă doarme. Natura se trezeşte la viaţă încetul cu încetul. Păsările cântă, iar eu sunt singură în mijlocul naturii. Natura nici n-are habar că mă aflu şi eu aici. Zorile sunt un moment de taină, cu puţin înainte ca soarele să alunge toţi spiriduşii şi toate duhurile.

Gracie râse. Ştia precis ce voia să spună Ilaria.

– Poţi să mă ajuţi. Tocmai hrănesc animalele şi-i dau bineţe viţei-de-vie.

Întocmai precum soarele, exuberanţa Ilariei alunga demonii din sufletul lui Gracie.

– Mi-a spus Mamma că vorbeşti italiana, zise Ilaria, turnând hrană pentru păsări dintr-un sac mare într-o găleată. Şi chiar curgător.

– Am locuit în Toscana de la treisprezece ani până la douăzeci şi trei de ani.

Ilaria începu să vorbească în limba ei maternă.

– Atunci nu-i nevoie să-ți mai rănesc urechile cu engleza mea stricată.

– Engleza ta e foarte bună, îi spuse, sincer, Gracie.

Nu mai adăugă şi ideea că farmecul englezei vorbite de Ilaria consta tocmai în puternicul ei accent italienesc.

– În plus, nu mă deranjează să aud engleză, chiar stricată, continuă ea. Cred că tot omul trebuie să fie încântat atunci când cineva îşi dă osteneala să vorbească în limba lui maternă.

Ilaria aruncă pe pământ boabele pentru păsări, uitându-se cum puii le ciuguleau cu lăcomie.

– Ştii, mie îmi plac oamenii. Îmi place să-i văd împrietenindu-se în locul ăsta frumos şi deschizându-se asemenea copacilor în floare. Pentru mine e o mare bucurie. M-am uitat la tine, la fiica şi la nepoata ta. La venire, toate trei erați închise ca mugurii pe timp de iarnă, însă acum începeți să vă deschideți. E o plăcere să vă privesc. Mai ales pe Anastasia. E frumoasă ca o magnolie.

– Da, e o fată tare drăguță, încuviință Gracie.

– Nu doar pe dinafară, dar şi pe dinăuntru. Are un suflet frumos. Va trebui totuşi să te îngrijeşti ca nu cumva mama ei să rămână în umbră. Şi ea trebuie să înflorească.

Gracie se încruntă.

– Crezi că e lăsată în umbră?

– Eu nu pot să spun decât ceea ce văd. Am impresia că e puțin geloasă pe tine şi pe Anastasia. Voi două semănați mult, să ştii. Poate că ar trebui ca Anastasia şi Carina să petreacă ceva timp împreună. Cred că şi ele vor asta, dar nici una nu ştie cum să facă primul pas. La fel ca găinile de colo.

Ilaria îi arătă două găini negru cu roşu care se țineau departe de cele care mâncau.

– Vor să mănânce, dar nu ştiu cum să-şi facă loc printre celelalte.

Aruncă o mână de boabe ceva mai încolo, astfel încât o parte să cadă la picioarele celor două.

– Vezi, e nevoie doar de o mică încurajare. Acum mănâncă şi ele, şi-mi sunt foarte recunoscătoare. S-au apropiat de mine. Mâine chiar ar putea să se vâre printre celelalte. Viața e un joc. Trebuie doar să ştii cum să-l joci.

– După-amiază, Carina şi Anastasia s-ar putea duce în Colladoro împreună, sugeră Gracie. Eu n-am nici un chef să merg.

– O idee foarte bună! Acolo pot să bea o cafea, să colinde prin magazine. Totuşi, ar fi bine să vizitezi şi tu oraşul într-o altă zi. Biserica Maria Maddalena a fost construită în secolul al XIII-lea şi e foarte frumoasă. Sunt sigură că o să-ți placă.

Porniră agale pe potecă, înspre castel. Soarele încă nu se ridicase, dar strălucea puternic, zvântând ceața întârziată prin văi. Apropiindu-se de castel, Gracie zări o siluetă care se profila mai sus de ele, aşezată pe bancheta de pe terasă, chiar acolo unde stătuse ea cu Anastasia în seara precedentă. Se uită mai atent şi-şi dădu seama că era Tancredi, cu pălăria pe cap, cu ochelarii de soare la ochi, cu privirea ațintită înspre dealuri. Inima i se opri în piept. Atinse brațul Ilariei, ca s-o oprească în loc.

– Uite-l pe conte, zise ea.

Ilaria se uită în direcția în care privea Gracie.

– Da, îi place să stea acolo dimineața devreme, împreună cu câinele. Dar îi place să se bucure şi de taina zorilor, înainte să răsară soarele, înainte ca natura să-l vadă că există.

Zicând acestea, Ilaria îşi continuă drumul.

– Vrei să mă prezinți? se auzi Gracie întrebând, de parcă altcineva ar fi pus stăpânire pe ființa ei şi ar fi vorbit în locul ei.

Glasul îi suna ciudat, ca din altă lume, dar sigur pe el.

– Nu-i deloc încântat să dea ochii cu oaspeții, răspunse Ilaria, la fel de hotărâtă.

– Doar o clipă, cât să-i spun ce frumos e acest loc şi cât de recunoscători îi suntem că ne îngăduie să ne bucurăm de el.

Gracie îl îndemnă, în gând, să se întoarcă spre ele. Îl privea țintă, implorându-l în tăcere să întoarcă fața. Şi atunci, de parcă i-ar fi auzit glasul în străfundurile subconştientului,

el se întoarse. Gracie ştia că acum Ilaria nu mai avea de ales şi trebuia să facă prezentările.

– Bună dimineața, domnule conte Bassanelli, zise Ilaria, ridicând glasul ca el s-o poată auzi.

Contele coborî privirea, întrucât poteca pe care mergeau amândouă era ceva mai jos de terasa unde şedea el şi despărțită printr-un zid de piatră înmiresmat de campanule purpurii.

– Bună dimineața, Ilaria, îi răspunse.

Nu i se adresă lui Gracie, nici nu făcu semn cu mâna, aşa cum se întâmplase în după-amiaza în care ieşise pe balcon. Gracie se simțea invizibilă; hotărârea care pusese, brusc, stăpânire pe ea, se topi. Acum era o femeie bătrână, căreia îi era teamă să şi vorbească.

– Ce fac găinile?

– Foarte flămânde în dimineața asta. Dacă îmi dați...

– Dar porcii? continuă el.

– Fabiana stă să fete.

– Nou-născuți. Întotdeauna mă bucur atunci când se întâmplă asta.

– Domnule conte Bassanelli, îmi permiteți să v-o prezint pe Signora Burton.

O expresie de surprindere umbri chipul contelui. Gracie îşi închipui, pentru o clipă, că o recunoscuse, fiindcă arăta la

fel de încurcat ca şi prima oară când se întâlniseră în capelă, iar el nu-i acordase nici o atenție. Inima îi tresări, plină de speranță.

– Îmi cer scuze, signora, ce nepoliticos din partea mea. Sper că vă place aici şi că vă simțiți ca acasă în castelul meu.

Gracie nu ştia cum să-i răspundă. Pe chipul lui nu se citea nici cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o. Nu-i putea vedea ochii, fiindcă rămâneau ascunşi în spatele ochelarilor de soare, însă, din zâmbetul lui amabil şi impersonal, Gracie înțelese că nu ştia cine era.

– Foarte bine, mulțumesc, reuşi ea să articuleze.

– Ei, acum vă lăsăm să vă bucurați de momentele dumneavoastră de linişte, zise Ilaria, pornind pe cărare.

El îşi ridică pălăria, oferindu-i musafirei un surâs fermecător, însă era prea târziu. Gracie era teribil de dezamăgită. Tot farmecul dimineții dispăruse, răpit de bărbatul care făcuse, cândva, ca fiecare dimineață să fie plină de farmec.

Carina se trezi şi văzu că din nou era singură în cameră. Era uimită că Anastasia, care acasă abia reuşea să se dea jos din pat înainte de amiază, se trezea cu noaptea în cap ca să înoate la prima oră a dimineții. Îi propusese şi ei să vină, dar era atât de bine să zăbovească în pat, fără să aibă nimic altceva de făcut decât să coboare la un mic dejun delicios, iar apoi să asculte comentariile Ilariei, în timp ce

nemaipomenita ei mamă gătea. Carina nu se aşteptase să se simtă atât de bine.

Trecuseră patru zile de când nu mai pusese mâna pe telefon, de fapt, trei, fiindcă prima nu conta, fusese doar jumătate de zi. Carina era încântată şi mândră de faptul că reuşise să se abțină. În schimb, nu era prea mulțumită de felul în care evolua relația ei cu Anastasia. Dacă tot nu putea să facă o tură matinală de piscină alături de ea, trebuia totuşi să găsească ceva ce puteau face împreună. Ar fi fost bine s-o invite în Colladoro şi să-i cumpere o rochie, cugetă Carina. Sau să se plimbe amândouă cu bicicleta. Puteau să împrumute două rachete ca să joace tenis – îi văzuse jucând pe Rex şi pe Alex cu o zi în urmă –, însă ea nu se prea pricepea la tenis, şi nici Anastasia. În afară de aceste două idei, nu prea ştia ce ar fi putut face ele împreună. Un lucru era sigur: nu putea sta de cealaltă parte a mesei discutând cu ea, fiindcă n-avea nici cea mai mică idee despre ce să discute. Nu-şi putea imagina ce-i tot spunea Gracie, şi era invidioasă pe faptul că fiica ei o asculta cu gura căscată. Nimic din ceea ce i-ar fi spus ea n-ar fi captat atenția Anastasiei. Pe fată n-o interesa afacerea mamei ei, şi nici unui copil nu-i place să discute despre şcoală (mai cu seamă Anastasiei, căreia puțin îi păsa de notele pe care le lua).

În cele din urmă, Carina se dădu jos din pat şi coborî pentru micul dejun. Nu mai era mult până să înceapă lecția de gătit şi, judecând după mesele goale, ea era ultima venită. Se servi din bufetul rece şi ceru o ceaşcă de cafea tare, apoi se aşeză ca să privească spinările unduitoare ale dealurilor. Peisajul o umplea de linişte şi de pace interioară, aşa că rămase acolo, savurând senzația de tihnă. Se bucura că timpul se scurgea lent, că nu trebuia să se grăbească, să

vorbească la telefon sau să facă însemnări. Se bucura că exista doar în acest loc minunat şi nu-şi dorea să fie nicăieri în altă parte.

Carina îşi bău cafeaua şi mâncă nişte fructe, privind, ascultând şi delectându-se cu acest nou mod de viaţă. Într-un târziu trebui să se ridice şi să plece, ca să nu întârzie la lecţia de gătit. Cu excepţia lui Wendy, Tiff şi Brigitte, erau cu toţii la locurile lor, pe scăunele, stând de vorbă unii cu alţii şi aşteptând ca Ilaria să înceapă lecţia. O descoperi cu surprindere pe Anastasia, zâmbitoare, cu ochii strălucind, conversând cu Gracie, care părea neobişnuit de tăcută. O fi dormit prost, îşi zise Carina, îndreptându-se către ele ca să afle motivul.

– Bună dimineaţa! le salută ea, privindu-şi, îngrijorată, mama. Eşti bine, mamă?

– Sunt bine, de ce întrebi? răspunse Gracie, străduindu-se să se arate cât de cât binedispusă.

– Pari obosită.

– Ba nu-i adevărat, protestă Anastasia. Arată minunat.

– N-am vrut să spun că nu arată minunat, draga mea. Pur şi simplu îmi face impresia că n-a dormit prea bine.

– Mama ta are dreptate. N-am dormit prea grozav, interveni Gracie, împăciuitoare.

– Vrei, poate, să mergem împreună la plimbare mai târziu? întrebă Carina, însă Gracie clătină din cap.

– Nu. După masa de prânz am să stau puțin culcată. Anastasia, ar trebui s-o duci pe mama ta în Colladoro. Am auzit că există o biserică veche şi frumoasă, multe magazine şi cafenele.

– Bună idee! aprobă Carina, puțin cam prea entuziasmată ca s-o păcălească pe fiica ei cea şireată.

Anastasia încreți din nas.

– Poate, răspunse ea, iar Carina oftă şi se duse să-şi ocupe locul alături de Lauren.

– Draga mea, îi şopti Gracie nepoatei ei. Cred că mama ta ar dori să petreacă mai mult timp cu tine. De ce nu mergeți la plimbare cu bicicleta împreună? I-ar plăcea mult.

Anastasia nu era prea încântată de idee.

– Bine, răspunse ea. Dar asta doar pentru că nu vrei să vii şi tu.

Gracie îi zâmbi nepoatei ei.

– Cred că am depăşit vârsta la care să mă plimb cu bicicleta.

– Îmi spui mai târziu cum s-a terminat povestea? Mor de curiozitate să aflu sfârşitul.

Gracie nu era sigură că avea să fie în stare să vorbească despre Tancredi după întâlnirea de dimineață, care o dezamăgise atât de mult. Dar nu voia s-o dezamăgească şi pe Anastasia.

– Sigur că da, răspunse ea.

Rex începuse s-o placă pe Gracie. Nu scăpa nici o ocazie de a vorbi cu ea, străduindu-se să-i prindă privirea cu ochii lui albaştri şi s-o facă să râdă cu glumele lui. Atunci când ea râdea sau măcar chicotea, lui Rex i se părea că pusese mâna pe un dar de preţ. În mai multe momente din cursul dimineţii se arătase atât de dornic să-i capteze atenţia, încât îi tot şoptea câte ceva în timpul comentariilor Ilariei, fapt care o agasa pe Gracie, fiindcă i se părea o lipsă de politeţe faţă de Ilaria, care făcea mari eforturi ca lecţiile ei să fie interesante. Gracie nu-şi dădea seama că „înflorea" şi o nedumerea faptul că Rex îşi dorea atât de mult să stea în preajma ei.

Într-adevăr, înflorea puţin câte puţin. Gracie Burton din Badley Compton fusese doar un mugure dintr-o iarnă trecută. Floarea care se deschisese sub soarele Italiei dezvăluia o fiinţă extrem de diferită, una surprinzătoare. O persoană cu un surâs misterios şi cald, cu o privire blândă şi inteligentă, timidă – dar cu o personalitate puternică, radioasă şi atrăgătoare, cu o charismă învăluită în tăcere. Se întoarse către Rex, care din nou vorbea în acelaşi timp cu Ilaria, şi-l bătu uşor pe braţ cu creionul.

– Sssst! îl atenţionă ea. Altfel, ai să faci foamea după ce te întorci în California.

El zâmbi larg, dar se supuse şi-şi ţinu gura până la sfârşitul lecţiei.

Pe la jumătatea lecţiei de gătit, Wendy, Tiff şi Brigitte se furişară în bucătărie, cerându-şi scuze peste scuze. Anastasia prinse privirea lui Alex şi chicoti pe când cele trei femei, vizibil obosite şi mahmure, îşi traseră câte un scaun şi-şi luară ceva de scris. Rimelul lui Wendy era întins pe

obraz. Părul scurt al lui Tiff era zburlit, iar Brigitte stătea cu ochelarii de soare pe nas. Abia la sfârşitul lecției Anastasia îşi dădu seama că Brigitte nu-şi scosese ochelarii ca să nu se vadă că dormea.

După masa de prânz, Alex o întrebă pe Anastasia dacă voia să meargă la piscină. Fata era pe punctul să-i răspundă că da (deşi i-ar fi prins bine un pui de somn), când îşi aduse aminte de ceea ce-i spusese bunica ei.

– Mamă, vrei să facem plimbarea aceea cu bicicleta? întrebă ea, iar Carina se îmbujoră atât de tare de plăcere şi de surpriză, încât Anastasia ar fi vrut să-i facă o poză, ca să-şi amintească de entuziasmul ei atunci când aveau să fie din nou la Londra, iar viața avea să-şi reia cursul normal.

Gracie se duse să stea puțin culcată. Rex era dezamăgit: dacă ea ar fi vrut să facă o plimbare, el ar fi însoțit-o. Hotărârea ei de a rămâne în pat era ca şi cum i-ar fi trântit uşa în nas. Se hotărî s-o caute mai târziu, după ce avea să coboare din nou. Madeleine şi Lauren se duseră să facă plajă, iar Wendy, Tiff şi Brigitte ațipiră la soare pe terasă, sperând ca somnul să le alunge mahmureala.

Carina şi Anastasia porniră în plimbare pe bicicletele împrumutate din garajul castelului. Soarele se ridicase în înaltul cerului, încălzindu-le spinările în timp ce coborau pe drumul spre oraş, şi făcând să sclipească paietele de pe sandalele argintiu cu purpuriu pe care le purta Anastasia.

– Atenție! strigă Carina în clipa în care Anastasia scoase un chiot fericit şi-şi întinse picioarele bronzate. Nu ştii dacă nu cumva vine vreo maşină de după cotitură!

Anastasia nici n-o luă în seamă, simțindu-se năpădită de un val de adrenalină pe când bicicleta cobora în viteză pe drumul în serpentine. Îi plăcea atât de mult, încât, după ce ajunseră în oraş, insistă să-şi continue drumul, ieşind din nou în câmp liber. Carina, care nu era în aceeaşi formă fizică precum fiica ei, se şi gândea la urcuşul de la întoarcere. Tocmai voia s-o convingă pe Anastasia să intre într-un local ca să bea o cafea, dar nu apucă să scoată un cuvânt – că Anastasia porni din nou în viteză, fără să arunce măcar o privire în urmă. Carina n-avu încotro şi se văzu nevoită s-o urmeze.

Se reîntâlniră la poalele dealului, unde drumul continua pe teren plat, printre câmpuri de maci roşii şi recolte timpurii. Anastasia aruncă o privire în stânga, unde se găsea ferma lui Giovanni, ascunsă undeva între coline, şi-şi simți trupul cuprins de un tremur de dorință. Abia aştepta să se încheie ziua, ca noaptea să-i ofere plăcerea simțurilor.

– Hai să vedem ce e pe acolo, îi propuse mamei ei, ai cărei obraji erau îmbujorați de soare şi de efort.

– Mergi mai departe, draga mea, o îndemnă ea. Vin după tine.

Însă Anastasia îşi încetini ritmul, potrivindu-l după cel al mamei ei, şi amândouă îşi continuară drumul împreună, stând de vorbă. Carina n-ar fi trebuit să-şi facă griji despre felul în care să comunice cu fiica ei. Peisajul le dădea nenumărate subiecte de conversație. Carina rămase surprinsă de cât de multe lucruri observa Anastasia şi de cât de mult o impresiona ceea ce vedea. Începură curând să discute despre culorile schimbătoare ale peisajului toscan, despre fermele cochete, cu acoperişuri de țiglă şi storuri la

ferestre, despre câmpurile de maci, crângurile de măslini şi podgorii, totul cu o uşurinţă care dovedea că se simţeau bine împreună. Anastasia nu mai era îmbufnată, iar Carina nu mai era nici autoritară, nici indiferentă. Frumuseţea locurilor scotea la iveală tot ceea ce era mai bun în ele şi pentru prima oară după ani de zile se bucurau că erau împreună.

După un timp, Anastasia zări ceva ce părea a fi o vilă în ruină, la capătul unui drum lung, ascuns aproape în întregime de copaci.

– Ce crezi că-i acolo? întrebă ea, frânând.

Carina se opri, mijindu-şi ochii din pricina soarelui.

– Pare să fie o casă părăsită.

– Arată nemaipomenit! exclamă, entuziasmată, Anastasia. Hai să aruncăm o privire.

Carina nu era prea convinsă.

– O, cred că n-ar trebui, zise ea. E proprietate particulară.

– Dar cine o să ne vadă? protestă fata. Hai, mamă, nu fi fricoasă.

Zicând acestea, porni pe drumeag, călare pe bicicletă. Poteca era mai abruptă decât i se păruse la început. Curând, se văzu nevoită să descalece de pe bicicletă şi să continue drumul pe jos. Mama ei o urma agale, de la distanţă, însă Anastasia n-o aşteptă.

Din ce în ce mai curioasă, fiindcă îi plăceau grozav de mult ruinele, Anastasia îşi dădu seama că acea vilă, odinioară somptuoasă, era abandonată de zeci de ani. Grădinile neîngrijite crescuseră haotic, ca o sălbăticiune verde şi păroasă, şi începeau să înghită cu totul clădirea. Acoperişul se surpase, iar între ţiglele rămase creşteau petice sfidătoare de iarbă. Zidurile erau pătate de mucegai şi de putregai, iar ferestrele oarbe lăsau cale liberă stihiilor. Obloanele se legănau pe balamalele lor ruginite; cele câteva care se prăbuşiseră la pământ – dispăruseră în pântecul fiarei verzi şi zburlite. Îndemnată de aspectul romantic al locului, Anastasia îşi trânti la pământ bicicleta şi păşi în casă.

Nu exista nici un fel de mobilier. Părea că foştii locatari luaseră totul cu ei, evident – fără nici cea mai mică intenţie de a se întoarce. Pe podea se vedea moloz, printre gunoaie şi excremente de animale. Într-adevăr, păsările găsiseră în acest cotlon tăcut locul ideal ca să-şi facă cuib. Înăuntru mirosea a umezeală şi a putreziciune. Scara era încă intactă, dar Anastasia nu îndrăzni să urce, de teamă că podeaua de la etaj s-ar fi putut prăbuşi. Nimic nu părea a fi prea rezistent.

– Anastasia! o strigă, de afară, mama ei. Eşti înăuntru?

– Sunt aici! răspunse Anastasia, care nu voia să fie nici zorită, nici obligată să plece.

– Cred că ar trebui să mergem.

– Încă un minut, strigă fata, înaintând în măruntaiele clădirii.

Carina nu voia să se aventureze înăuntru. N-o interesau ruinele. Aşteptă afară, la lumina soarelui, în speranța că Anastasia n-avea să zăbovească prea mult. Era aproape ora ceaiului. Carina abia aştepta să bea un pahar mare de apă şi o ceaşcă de cafea.

Anastasia ajunse într-o încăpere spațioasă şi aerisită din spatele vilei. Pesemne că odinioară ferestrele înalte lăsaseră să pătrundă multă lumină. Acum, însă, erau înceţoşate de mucegai verzui, iar copacii acopereau priveliştea. Apoi, ceva de pe podea îi atrase privirea. Un strop de vopsea intrat în lemnul care mai rămăsese. Odată ce remarcă acel detaliu, fata începu să observe şi altele. Văzu o uşă de lemn închisă şi se duse s-o deschidă. Spre deosebire de celelalte uşi din casă, larg deschise sau care lipseau, uşa asta era înțepenită. Anastasia o împinse şi, cum nu se clintea, fata se propti în ea cu toată puterea şi-i dădu brânci. În cele din urmă, deşi cu greu, uşa se deschise.

Anastasia deveni curioasă de-a binelea. Era limpede că descoperise atelierul unui artist. În celălalt capăt al încăperii se găseau un şevalet şi borcane cu vopsele, iar pe un raft erau tăvi cu tuburi de vopsea. Desigur, toate foarte vechi şi pline de praf. Cele câteva pânze rămase erau goale, de un perete se sprijineau mai multe rame, iar raza de lumină ce cădea în mijlocul camerei învăluia un scaun. Era ceva ciudat cu acel scaun. Anastasia nu-şi putea lua ochii de la el. O singură piesă de mobilier: un scaun uitat şi abandonat, aşteptând pe cineva care nu mai venise niciodată.

Anastasia intui nerăbdarea Carinei, deşi era prea departe ca s-o audă strigând-o. Ieşi din încăpere şi închise uşa în urma ei. Revenind afară, la lumină, răsuflă adânc.

– Hai, o îndemnă Carina. Cred că s-a făcut ora ceaiului.

– Desigur, încuviință Anastasia ridicându-şi bicicleta.

În aceeaşi clipă, observă ceva dedesubt. Se aplecă să se uite mai de aproape. Carina deja începuse să coboare panta dealului. Anastasia întinse mâna şi dădu deoparte iarba cu palma. Era o piatră inscripționată. Îşi trase bicicleta deoparte, ca să poată apuca piatra mai bine, şi o ridică din loc. Era mai grea decât se aşteptase. Co... O mai şterse o dată. Literele săpate în piatră i se dezvăluiră una câte una. Colomba. Anastasia uită să mai respire. Era cu neputință. Ar fi fost o coincidență mult prea mare. Dar îşi amintea clar cum bunica îi spusese că vila unde locuise în tinerețe se numea Colomba. Şi nu lucrase Gracie într-un atelier de pictură? Inima Anastasiei începu să bată năvalnic.

– Iubito!

Din tonul Carinei reieşea clar că-şi pierduse răbdarea.

– Vin acum!

Anastasia îşi luă bicicleta şi sări în şa.

Poate că, până la urmă, faptul că Gracie se hotărâse să vină la castelul Montefosco nu era chiar întâmplător.

Capitolul 19

Încinsă şi asudată după drumul cu bicicleta, Anastasia se repezi în cameră să-şi pună costumul de baie, după care porni pe potecă, să meargă să înoate. La piscină nu era nimeni. Întinderea de apă era tăcută, cuibărită la poalele dealului, îmbrăţişată de tufe bogate şi de copaci, iar oglinda ei netedă reflecta lumina blândă a după-amiezii târzii. Anastasia îşi aruncă prosopul şi plonjă. Apa rece o înviora pe dată. Înotă dintr-un capăt în altul al piscinei, bucurându-se de singurătatea care-i lăsa răgaz să-şi pună gândurile în ordine.

Vila dărăpănată peste care dăduse din întâmplare era, fără nici o îndoială, aceeaşi în care locuise odinioară Gracie. Altfel, ar fi fost prea mare coincidenţa. Dar de ce ajunsese o ruină? Ce se întâmplase cu unchiul Hans şi cu Rutger? Se gândi că ei ar fi trebuit să aibă peste optzeci de ani, poate chiar peste nouăzeci. Asta dacă mai trăiau. Gracie se înapoiase, oare, ca să-i regăsească? Sau, poate, ca să viziteze iar Colomba? Dacă stătea să se gândească, nici una dintre variante nu părea probabilă. Din câte ştia Anastasia, bunica ei nu ieşise niciodată din castel. Nu se dusese nici măcar în oraş. Nu manifestase nici o dorinţă să meargă undeva.

Desigur, era posibil ca Gracie să fi văzut reclama în revistă şi să se fi întors ca să-şi retrăiască trecutul, nu neapărat ca să găsească pe cineva anume. Dar nici argumentul ăsta nu era unul plauzibil. Cine trăia o mare poveste de dragoste şi se întorcea, după ani şi ani, doar ca să revadă un loc? Poate că venise ca să-l întâlnească pe Gaetano, dar nici asta nu părea probabil, dat fiind faptul că Gracie nu manifesta nici un interes să plece de la castel. Anastasia se întrebă dacă

cineva din oraş l-ar fi putut cunoaşte pe un anume Gaetano, acum trecut de şaptezeci de ani sau mergând pe optzeci – şi aristocrat. Nu spunea Gracie că făceau parte din lumi diferite?

Pe când se întorcea ca să mai înoate o tură, îl zări pe Giovanni stând cu mâinile în şolduri, la celălalt capăt al piscinei. Dezinvolt, îmbrăcat cu un şort kaki şi cu o cămaşă fără guler, cu părul negru fluturându-i liber pe frunte, cu un surâs şmecheresc pe buze, nu făcea nici un secret din ceea ce avea de gând cu ea. O privi cum îi răspundea la zâmbet. Anastasia uită într-o clipă de Colomba şi de bunica ei şi porni spre el în cel mai frumos stil craul de care era în stare. Giovanni se uită în dreapta şi-n stânga, ca să se asigure că nu-i vedea nimeni, apoi se lăsă pe vine, îi prinse obrazul ud între palme şi o sărută apăsat pe buze.

– Vino, o îndemnă el, ridicându-se şi pornind către pavilion.

Anastasia ieşi din apă, îşi luă prosopul şi merse în urma lui. Nici nu intră bine în pavilion, că Giovanni o lipi de perete şi începu s-o sărute, de astă-dată cu patimă. Îşi lipi trupul de al ei şi-i înlănţui talia goală cu braţele. Anastasia simţi cum tot corpul răspundea la atingerea lui Giovanni, tremurând de plăcere. Mâinile lui i se strecurară sub sutien, începând să-i mângâie uşor sfârcurile cu degetele. Deloc surprinsă, Anastasia îl lăsă să-i dea jos bikini-ul şi ridică un picior ca el s-o poată pătrunde mai uşor. Excitată de nebunia momentului, ridică şi celălalt picior, şi-i cuprinse amândouă şoldurile. El râse şi murmură ceva în italiană. Râse şi ea şi începură să se mişte amândoi, ca un fel de făptură stranie, lipită de perete. Printre icnete şi gemete, el îi şoptea tot felul de vorbe la ureche, iar sunetul profund al vocii lui, limba

aceea melodioasă o excitau într-atât încât tot trupul i se cutremură, năpădit de o fierbințeală minunată.

– Ti amo, Anastasia, şopti el atunci când tălpile ei atinseră din nou pământul.

Îi ridică bărbia şi o privi în ochi cu o expresie gravă şi melancolică.

– Ti amo, veramente[52], Anastasia.

Ea înțelese imediat ce voia să-i spună.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse. Veramente.

Carina o găsi pe mama ei la măsuța rotundă de pe terasă bându-şi ceaiul în compania lui Rex. Băgă de seamă că, după siestă, Gracie se mai înviorase puțin. Pometii ei erau din nou îmbujorați, iar Carina se întrebă dacă asta avea cumva de-a face cu americanul cel galant.

– Bună, draga mea, o salută Gracie de cum o zări. Unde-i Anastasia?

– S-a dus să înoate. Iar eu simt mare nevoie de o cafea.

– Arăți de parcă ai fi urcat cu bicicleta în vârf de munte, comentă Rex.

– Mă simt de parcă aş fi urcat un munte, râse Carina.

---

[52] Te iubesc cu adevărat (în limba italiană în original).

– Pe unde ați fost? întrebă el.

– Am colindat împrejurimile.

Carina îi aruncă mamei ei o privire plină de subînțeles.

– A fost bine să petrecem ceva timp împreună, doar noi două. Chiar am avut o după-amiază minunată.

– Mă bucur, spuse Gracie.

– A fost interesant să hoinărim. Toscana e nespus de frumoasă. Mi-ar plăcea să am o casă aici. O casă de vacanță unde să evadez pe timpul verii.

– Şi ce te împiedică s-o ai? întrebă, zâmbind, Rex.

În ultima vreme, el îşi descoperise latura aventuroasă, iar acum totul i se părea posibil.

– Banii, răspunse Carina, ridicând din umeri. Nu-mi ajung pentru o casă. Aş vrea una mare şi frumoasă, şi-mi imaginez că aşa ceva e cumplit de scump.

Gracie îşi amintea cum era să trăieşti aici. Să te trezeşti în fiecare dimineață şi să contempli o privelişte care îți tăia răsuflarea.

– Cred că în locul ăsta e cu neputință să nu fii fericit, urmă Carina. Zău aşa, sunt convinsă că aici aş putea fi fericită în fiecare zi.

Gracie zâmbi, ştiind că fiica ei se înşela. Nimeni n-avea habar mai bine decât ea de cât puteai fi de nefericit.

Rex chicoti.

– Sunt sigur că te-ai obişnui cu traiul aici, şi atunci ai avea şi momente nefericite, la fel ca toată lumea. E normal ca după un timp să iei lucrurile aşa cum sunt.

– Pur şi simplu, nu-mi pot imagina aşa ceva. Cred că m-aş trezi în fiecare dimineață gândindu-mă cât sunt de norocoasă.

Carina îşi plimbă privirea peste coamele dealurilor, clătinând din cap în fața acelei frumuseți, ca să dea de înțeles cât de norocoasă s-ar fi socotit.

Rex se uită la Gracie.

– Tu unde locuieşti, Gracie?

– În Devon, pe malul mării, şi trebuie să fiu de acord cu fiica mea: în fiecare dimineață, după ce mă trezesc şi privesc pe fereastră, mă consider norocoasă. Nu e ca în Toscana, dar, în felul lui, e un loc frumos.

– Ah, marea!

– Marea e altfel în fiecare zi. Îmi plac pâcla verii, ceața iernii, felul în care joacă lumina pe valuri atunci când străluceşte soarele.

Gracie îşi amintea cu drag de casa ei, evitând să se gândească la singurătatea care o aştepta acolo.

– Îmi plac şi zilele cu burniță. Şi ele îşi au frumusețea lor.

– Iar tu, Carina, locuieşti la Londra. Reuşeşti să mergi să-ți vizitezi mama? întrebă Rex.

Carina se uită la Carlo, care punea o ceaşcă de cafea pe masă în faţa ei, şi-şi dori să nu fi fost nevoită să răspundă sincer.

– Nu ajung s-o vizitez decât foarte rar. Aş vrea să pot face asta mai des, răspunse ea, stânjenită, fără să aibă curajul să-şi privească mama în ochi.

– Munceşte mult, interveni Gracie, cu un zâmbet care nu-i trăda suferința. Ştii, are propria companie. Ea a înființat-o, şi merge foarte bine. Nici nu-ți pot spune ce mândră sunt de ea.

Carina îi acoperi palma cu a ei. Dacă s-ar fi gândit înainte să facă un asemenea gest, probabil că nu l-ar fi făcut. Dar nu se gândise, ci pur şi simplu aşa simțise, iar gestul o uimea şi pe ea la fel de mult cum o uimea pe Gracie.

– Nu, mamă. Eşti foarte drăguță, însă motivul e altul. Am fost prea preocupată de propriile probleme. Ar fi trebuit să te vizitez mai des. Mult mai des. Acum îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. După ce ne întoarcem în Anglia, am să fac tot posibilul să venim să te vedem cât de curând.

Îşi retrase mâna.

– Numai să n-o inviți la masă pe nesuferita aia de prietenă a ta, Flappy.

Gracie râse.

– Are suflet bun, zise ea, cu generozitate.

– Nu, nu-i adevărat. Doar vrea să dea impresia asta.

Cu puțin înainte de ora cinei, Anastasia bătu la uşa bunicii ei.

– Intră, o chemă Gracie, care deja se îmbrăcase şi era gata de jumătate de oră.

Anastasia vârî capul pe uşă.

– Bunico, pot să-ți spun ceva?

Gracie stătea culcată pe pat, încercând să citească un roman, dar fără să înțeleagă un cuvânt.

– Sigur că da.

Puse cartea deoparte şi-i făcu loc Anastasiei să se aşeze lângă ea. Băgă de seamă obrajii îmbujorați şi ochii strălucitori ai fetei. Entuziasmul ei era aproape palpabil.

– De ce eşti atât de încântată? întrebă ea.

Anastasia răsuflă adânc.

– Trebuie să vorbesc cu cineva despre asta, şi cred că eşti singura persoană care mă va înțelege cu adevărat.

– Eşti îndrăgostită, ghici Gracie.

– Cum ți-ai dat seama? exclamă Anastasia.

– Fiindcă şi eu am fost îndrăgostită, şi ştiu ce înseamnă asta.

O bătu uşurel pe mână.

– Cred că Alex e un băiat minunat.

Anastasia râse.

– Nu-i vorba de Alex!

Gracie nu ştia ce să creadă. N-avea cine să fie în afară de el. Şi cu siguranță nu putea fi Rex!

– Atunci, despre cine e vorba?

– Giovanni, şopti Anastasia, de parcă pereții ar fi avut urechi şi i-ar fi putut destăinui mamei ei secretul.

– Cine-i Giovanni?

– Bărbatul pe care-l iubesc! răspunse, fericită, Anastasia.

– Şi cum l-ai cunoscut?

– E grădinar la castel.

Gracie îşi aminti de Donato şi zâmbi.

– Tu şi cu mine chiar că ne asemănăm mult.

– E secret, aşa că te rog să nu-i spui mamei.

– Bine, dacă aşa vrei tu, atunci n-am să-i spun.

– Da, aşa vreau. Ea n-ar înțelege. Şi-ar face griji.

– Ce griji ar putea să-şi facă? E cu mult mai mare decât tine?

– E grădinar.

– Nu-i nimic rău în asta. Probabil că e un grădinar foarte priceput.

– Aşa zic şi eu. Nu ştiu câți ani are. Nu l-am întrebat. De fapt, nici nu vorbim prea mult. El nu vorbeşte englezeşte, ştie doar câteva cuvinte, cum ar fi „frumoasă”, spuse Anastasia, cu un zâmbet care-i lumină toată fața. ... Şi mai ştie să spună „Vino aici!”

– Înțeleg, zise Gracie, dându-şi seama pe loc despre ce fel de relație era vorba. Foarte frumos că ți-ai găsit un italian drăguț. Italienii sunt foarte romantici.

– Giovanni e cel mai romantic om din lume!

– Povesteşte-mi despre el. E frumos?

– O, bunico, e mai mult decât frumos. Ar putea fi actor de cinema.

Gracie îşi aminti de flăcăul care curăța cuştile iepurilor şi înțelese că despre el trebuia să fie vorba.

– Îți jur că arată mai bine decât Dylan O’Brien[53]!

– Mă tem că nu ştiu cine-i ăsta.

– Mai bine decât Cary Grant!

---

[53] Actor american (n. 1991).

– Ei, da! Măcar el e de pe vremea mea.

– Bunico, arată trăsnet! Nici nu ştiu cum am să pot pleca sâmbătă.

– Nu te gândi la asta de pe acum. Bucură-te de fiecare clipă.

– Dar e mai mult decât o clipă. Mă iubeşte.

Gracie zâmbi la atare dovadă de naivitate juvenilă, dar n-o contrazise.

– N-am nici o îndoială, spuse ea. Sunt convinsă că se socoteşte cel mai norocos bărbat din Toscana.

– Şi eu îl iubesc. Va trebui să fac cumva să mă întorc.

– Sunt sigură că ai să găseşti o cale. La ceai, mama ta zicea că i-ar plăcea să cumpere o casă aici.

În ochii Anastasiei se aprinse o sclipire.

– Serios?

– Da, dar nu ştiu dacă-i posibil. Casele sunt foarte scumpe în Toscana.

– O, n-ar fi grozav să cumpărăm o casă aici? Aşa, te-ai mai putea întoarce şi tu. Şi, apropo, adăugă ea, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit de ceva. Parcă ziceai că ai locuit într-o vilă numită Colomba?

– Da, răspunse Gracie.

– E posibil să existe mai multe case cu acelaşi nume?

– De ce mă întrebi? i-o întoarse Gracie, simțind cum i se taie răsuflarea şi ducându-şi mâna la gât.

– Am descoperit o casă în ruină. O casă nemaipomenită, nu departe de aici. Se cheamă Colomba. Acolo ai locuit, nu-i aşa, bunico?

Uşa se deschise. Amândouă întoarseră capul. Carina păşi înăuntru, îmbrăcată într-o rochie stacojie, încălțată cu pantofi cu toc înalt şi cu părul strâns în coadă de cal.

– Nu veniți? întrebă ea.

Anastasia sări jos din pat, fără să-şi dea seama ce efect avuseseră vorbele ei asupra bunicii.

– Mamă, bunica zice că s-ar putea să cumperi o casă aici!

– Aş vrea eu! oftă Carina.

– Vorbesc eu cu tata.

– Bine, vorbeşte. Tu ai mai multe şanse decât mine să-l convingi.

– I-ar plăcea grozav de mult aici.

– Sigur că i-ar plăcea.

Carina se întoarse către mama ei, care tocmai se dădea jos din pat cu mişcări lipsite de vlagă. Era ceva ciudat în felul în care se sprijinea în brațe, de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani.

– Te simți bine, mamă?

– Mi-a venit amețeală. Mi se întâmplă deseori atunci când mă ridic brusc din pat.

Carina se aplecă s-o sprijine.

– Îți spun eu ce-ți trebuie acum: un pahar din vinul de casă al Ilariei.

– Da, răspunse, scurt, Gracie.

Dar un pahar de vin n-ar fi reuşit să-i alunge amintirile dureroase. Anastasia descoperise Villa Colomba. Gracie nu se mira că ajunsese o ruină. După toate câte se petrecuseră acolo, nu se mira deloc. Se gândi la unchiul Hans, iar gâtul i se strânse de emoție. Îl iubise ca pe un tată. Of, ce ruşine... ce ruşine îngrozitoare...

– Nu cred că pot să cobor la masă în seara asta, zise ea, aşezându-se din nou pe pat. Mi s-a făcut rău dintr-odată.

Carina îngenunche lângă mama ei, privindu-i, speriată, chipul cenuşiu.

– Ce te doare, mamă? Capul?

Inima, ar fi vrut ea să strige. În schimb, îşi duse mâna la cap.

– Sunt doar obosită, draga mea. N-ai de ce să fii îngrijorată. Te superi dacă nu vin la cină?

– Dacă vrei, îi spun Ilariei să-ți aducă ceva în cameră.

– Da, aşa ar fi mai bine. Poate să-mi aducă orice. Nu mi-e prea foame.

– Dar trebuie să mănânci. Am să-i spun să-ți aducă nişte supă şi pâine. Poate că ți-a făcut rău soarele. E mai puternic decât pare.

Carina o ajută pe mama ei să se întindă pe pat. În tot acest timp, Anastasia privea nedumerită. Cu numai câteva clipe înainte, îi povestise bunicii despre Giovanni şi totul era în regulă. Doar nu i se făcuse rău fiindcă ea îi pomenise de Colomba? Îşi muşcă buza, cu un sentiment de vinovăție. Pe cine voia să păcălească? Intuia că starea bunicii ei avea legătură doar cu Villa Colomba.

– Am să trec mai târziu să văd cum te mai simți, zise Carina.

– Nu-i nevoie, protestă Gracie.

– Ştiu că nu-i nevoie, dar vreau să trec.

– Şi eu vreau, bunico, vorbi Anastasia.

Trecu pe lângă mama ei şi se aplecă să-şi sărute bunica pe obraz.

– Trebuie să stăm de vorbă, îi şopti ea, strângându-i mâna. Trebuie să-mi spui cum s-a sfârşit povestea.

Îşi privi bunica în ochi şi constată, uluită, că erau plini de lacrimi. Îi strânse mâna încă o dată, lung şi semnificativ, apoi ieşi din cameră împreună cu mama ei.

Cât dură cina, Carina şi Anastasia nu reuşiră să-şi ia gândul de la Gracie. Carina îşi făcea griji pentru sănătatea ei, în timp ce Anastasia îşi punea întrebări despre Gaetano şi Villa Colomba. Dacă Gracie locuise, într-adevăr, acolo, atunci casa lui Gaetano nu putea fi prea departe. Trebuia neapărat să afle dacă Gaetano mai trăia, dar nu ştia cum ar fi putut face asta. La urma urmei, era cu putință să fie un nume comun, iar în Colladoro să existe zeci de Gaetano. N-avea rost să întrebe despre un om al cărui nume de familie nu-l cunoştea. Dacă stătea să se gândească, bunica ei fusese foarte fericită să vorbească despre el. De fapt, chipul ei era numai lumină atunci când îl pomenea pe Gaetano. Ceea ce o tulburase fusese faptul că nepoata ei îi pomenise despre vilă – şi nu atât că-i pomenise, cât că o descoperise. Oare ce se întâmplase acolo, de o răscolea pe bunica ei în asemenea măsură? Gracie spusese că povestea se sfârşea trist. Nu cumva finalul fusese, de fapt, tragic? Anastasia îşi aminti de scaunul din mijlocul încăperii şi se simți străbătută de-un fior.

Rex fu dezamăgit să afle că Gracie hotărâse să nu li se alăture la cină. Întrebă de ea în câteva rânduri şi, atunci când Carina se înapoie după ce fusese să vadă cum îi mergea mamei ei, o întrebă din nou. Ilaria îi duse lui Gracie supă şi pâine caldă şi le spuse tuturor că-i era ceva mai bine. Cu toții căzură de acord că soarele era de vină. Pentru o femeie de vârsta lui Gracie, soarele putea fi prea puternic.

– Mâine-dimineață se va simți mai bine, spuse, cu convingere, Ilaria. Supa Mammei Bernadetta face minuni. O să vedeți.

Îngrijorată pentru mama ei, Carina se trezi în toiul nopții. Se uită spre patul Anastasiei şi văzu o formă ghemuită sub aşternut. N-o auzise pe fiica ei venind în cameră după ce fusese să înoate cu Alex în miez de noapte. Probabil că dormeam foarte adânc, îşi zise ea. Fără îndoială, cu ajutorul celor câtorva pahare de vin de la cină. Se duse la baie în vârful picioarelor, ca să n-o trezească pe Anastasia, apoi se aşeză pe marginea patului şi-şi îndreptă ceasul spre lumina lunii. Îl mişcă puțin într-o parte şi în alta şi reuşi să vadă ora. Păsărelele aveau să-şi înceapă cântecul în curând, la ivirea zorilor. Spera că mama ei dormea adânc şi că dimineață avea să se simtă mai bine. Era ceva în neregulă cu Gracie, însă Carina nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Spera să nu-i fie rău, nu fiindcă n-ar fi avut timp să se ocupe de ea, ci fiindcă nu voia s-o piardă. O şocă neaşteptata descoperire că mama ei însemna atât de mult pentru ea. I se tăie răsuflarea, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se ridică în picioare şi se duse la fereastră, privind afară, neliniştită. Luna era un enorm glob argintiu suspendat deasupra dealurilor, pe cerul de un albastru întunecat. Priveliştea era fascinantă. Închise ochii şi respiră adânc aerul răcoros. Dacă şi-ar fi pierdut mama, nu şi-ar fi iertat niciodată faptul că o neglijase în toți aceşti ani. Nu şi-ar fi iertat niciodată faptul că-şi pusese propriile aspirații mai presus de femeia care o crescuse şi care o iubea necondiționat. Nu şi-ar fi iertat niciodată faptul că nu-i păsase. Şi chiar nu-i păsase, acum recunoştea asta, spre marea ei ruşine. Singură la fereastră, se vedea aşa cum era în realitate, ca şi cum luna ar fi fost un ochi gigantic care-i răsfrângea propriile greşeli. Parcă auzea vocea lui Rufus spunându-i să se relaxeze, fiindcă neliniştile se amplificau întotdeauna în timpul nopții, iar a doua zi avea să râdă de ele. Însă nu reuşea să se relaxeze. Dacă stătea să se

gândească, mama ei se purtase ciudat încă din prima zi. Îşi aminti de ezitarea ei din momentul sosirii şi de tremurul mâinii ei atunci când Carina o ajutase să coboare din taxi. Pe urmă, nu voise să stea lungită în pat? Altă dată se simțise rău după masa de prânz şi se dusese în cameră, lăsându-l pe Rex să exploreze împrejurimile de unul singur. Cu cât se gândea mai mult la toate astea, cu atât îngrijorarea ei sporea, ca o umbră care-i întuneca inima. Dar dacă Gracie fusese diagnosticată cu ceva îngrozitor şi nu spunea nimic? Dacă hotărâse să-şi cheltuiască toate economiile ca să vină aici, ştiind că urma să moară? Nu spusese Flappy că-şi cheltuise toate economiile, ceea ce însemna că se gândea să nu se mai întoarcă? Acum Carina era deprimată. Poate că zăpăcita de Flappy chiar avusese dreptate să-şi facă griji pentru prietena ei. Era total neaşteptat pentru cineva ca Gracie să vrea să meargă în Italia. Explicația nu putea fi alta decât o ultimă dorință înaintea morții. Carina începu să plângă. O ultimă dorință care n-o includea pe ea.

Simți impulsul să năvălească în camera mamei ei ca s-o trezească. Să-i spună cât îi părea de rău şi s-o întrebe dacă într-adevăr era pe moarte. Însă n-ar fi făcut decât să-i strice somnul, când ea avea atâta nevoie de odihnă, şi s-o tulbure atunci când trebuia să fie liniştită. Carina îşi dădu seama că fusese egoistă toată viața ei. Nu şi de data asta. Avea să aştepte până dimineață şi, între timp, să se roage pentru sănătatea mamei ei la orice Dumnezeu era dispus s-o asculte şi să se roage şi pentru ea, fiindcă, dacă mama ei era bolnavă, ea, Carina, urma să aibă nevoie de tot ajutorul din lume.

Trăind această revelație a iubirii aşa cum n-o mai trăise niciodată, se duse la căpătâiul patului fiicei ei, ca s-o

privească în timp ce dormea. Aplecându-se ca să-i vadă obrazul, îşi dădu seama, uluită, că forma de sub aşternut nu era Anastasia, ci o pernă vârâtă sub pături. Cu o mişcare bruscă, trase deoparte aşternutul. Bănuielile i se confirmară. Tipic pentru o adolescentă, zâmbi Carina. Fără îndoială că s-a furişat afară ca să stea cu Alex. Nu la fel făcuse şi ea atunci când avusese vârsta Anastasiei? Clătină din cap, pe jumătate supărată şi pe jumătate amuzată de faptul că fiica ei încercase s-o tragă pe sfoară. Se întrebă în câte nopți îndesase perne sub aşternut şi se furişase afară. De n-ar fi băut vin, Carina poate că n-ar fi dormit atât de adânc. Era vina Ilariei, îşi zise ea, privind partea amuzantă a lucrurilor. Se întrebă ce părere avea să aibă Lauren. Alex era exact genul de băiat pe care şi l-ar fi dorit Carina pentru fiica ei. Bun la suflet, inteligent, politicos şi îngrijit. N-ar fi făcut-o niciodată să sufere, şi era destul de matur ca să aibă o influență bună asupra ei. Cum nu se poate mai potrivit pentru rolul de cel dintâi prieten al Anastasiei. Gentlemanul perfect care s-o introducă în lumea iubirii romantice. Carina se urcă din nou în pat şi-şi puse capul pe pernă. Avea să se roage pentru mama ei. Se pare că Anastasia n-avea nevoie de rugăciuni. Se descurca minunat de una singură.

Concertul matinal o trezi pe Carina la cinci fără un sfert. Ciripitul păsărilor părea să se audă mai tare decât de obicei. Razele soarelui abia începeau să lumineze orizontul. Carina se răsuci către patul Anastasiei şi văzu că fata încă nu se întorsese. Poate că dormea sub un copac alături de Alex, după care amândoi aveau să meargă să înoate, iar, la urmă, să se înapoieze în camere şi să pretindă că se sculaseră cu noaptea în cap ca să meargă la piscină. Ei bine, Carina îşi propusese toată săptămâna să meargă şi ea să înoate în zori, dar nu reuşise să se smulgă din pat. Dacă tot se trezise, se putea duce azi. Poate că îi surprind pe cei doi

porumbei, îşi zise ea zâmbind. Avea să-i pună pe ei într-o situaţie penibilă, luându-şi, astfel, revanşa.

Îşi trase pe ea un halat şi-şi încălţă şlapii. Trecând prin faţa camerei mamei ei, îşi lipi urechea de uşă. Nu se auzea nici un sunet. Carina spera că dormea adânc şi că avea să se trezească înviorată. Spera să nu fie bolnavă, ci să fi fost o simplă insolaţie. Se gândi la Rufus şi la felul în care şi-ar fi dat ochii peste cap văzând reacţiile ei exagerate. Spera din toată inima să nu fie nimic grav.

Afară, Carina se trezi învăluită în ciripit de păsărele. Părea că fiecare copac şi fiecare tufă erau pline de păsări care cântau din răsputeri ca să se facă auzite. Sunetele lor discordante o umpleau de încântare, aşa că se opri pe iarbă, ca să se bucure de cântecul lor. În lumina aurie a soarelui ce se ridica treptat, umbrele din sufletul ei se topiră, făcând loc bucuriei şi entuziasmului. Porni pe potecă în pas săltat, cu chipul luminat de uimire copilărească. Din când în când se oprea să admire o floare, s-o apropie de nas şi să-i inspire parfumul. Câteodată îşi mai ştergea de pe nas un strop de rouă. Îşi luă răgazul să privească la harnicele albine care-şi făceau de lucru în straturile de lavandă. Zborul lor agitat şi bâzâitul prietenos îi sporeau plăcerea. Atunci când ajunse la piscină, era într-o stare de spirit absolut minunată.

Făcu vreo câteva ture de înot, savurând gândul că era trează în zorii zilei şi simţindu-se pregătită pentru ziua care începea. Abia aştepta să meargă la lecţia de gătit a Ilariei, să stea de vorbă cu Lauren şi cu Madeleine, care-i deveniseră prietene apropiate, şi să-şi petreacă timpul împreună cu mama şi cu fiica ei.

Era nespus de fericită că bătuse drumul până în Italia. Şi când se gândea că ar fi putut rata toate astea din pricina dorinței absurde de a munci! Acum, o asemenea idee i se părea ciudată. Cum putea cineva să pună munca mai presus de simpla plăcere de a fi într-un loc superb, alături de familie şi de prieteni? Se gândi la Rufus, dorindu-şi să fi fost şi el acolo, ca fericirea ei să fie totală.

Un huruit de motor îi atrase atenția că cineva se apropia pe drumeagul din vale. Huruitul deveni tot mai puternic, apoi încetă. Auzi voci, râsete şi un chiot de încântare pe care-l recunoscu fără urmă de îndoială ca fiind al Anastasiei. Carina ieşi din apă şi se duse până pe muchia pantei, de unde putea vedea drumul printre copaci. Anastasia, în fustă mini şi bluză mai scurtă de talie, tocmai săruta un bărbat care nu era Alex şi care şedea călare pe un scuter. Carina rămase cu ochii la ei, nevenindu-i să creadă. Simți cum i se strângea stomacul, şi toată lumina din suflet îi dispăru din nou.

Îşi înşfăcă prosopul şi urcă repede panta înspre castel, înainte ca Anastasia s-o zărească. Toată bucuria i se preschimbă în teamă. N-avea să îngăduie ca acel tânăr să-şi facă mendrele cu fiica ei. Dar, în clipa în care intră grăbită în cameră, îşi dădu seama că, după toate probabilitățile, răul era deja făcut.

Capitolul 20

Carina nu se înapoie în camera pe care o împărțea cu Anastasia, ci bătu la uşa lui Gracie. Spre uşurarea ei, îi răspunse un glas care nu părea să fie al unui om pe moarte.

– Intră.

– Sper că nu te-am trezit, zise Carina, intrând şi închizând încet uşa în urma ei.

– Nu, deloc. Sunt trează de ceva vreme, ascult ciripitul păsărelelor.

– Te simți mai bine? întrebă, plină de speranță, Carina.

– Mult mai bine. Pur şi simplu aveam nevoie de o noapte de odihnă.

– Bravo. Ascultă, mamă, vreau să stăm puțin de vorbă.

După expresia şocată a fiicei ei, Gracie înțelese că se petrecuse ceva rău.

– Ce e, draga mea? Ce s-a întâmplat?

– Adineauri am zărit-o pe Anastasia cu un italian pe care nu l-am văzut în viața mea. Tocmai o aducea înapoi cu scuterul. Jos, lângă piscină. Probabil că au petrecut toată noaptea împreună. Abia acum s-a întors. Ea a vârât o pernă sub aşternuturi. Chiar mă ia de proastă?

– Stai jos, dragă, o îndemnă cu blândețe Gracie.

Carina umbla agitată de colo-colo.

– Nu cred că pot.

Îşi duse palma la frunte şi suspină adânc.

– Sunt foarte, foarte îngrijorată, mamă.

– Pentru ce? întrebă, calm, Gracie.

Proptită între perne, în cămaşa ei de noapte înflorată, părea liniştea întruchipată.

– Pentru ce? Nu pot să cred că întrebi aşa ceva! pufni Carina. De unde-l cunoaşte? Ar putea fi oricine: un violator, un criminal... E riscant...

Gracie zâmbi înțelegător.

– E grădinarul de la castel, o informă ea, cu răceală.

Carina încremeni.

– Adică tu ştiai?

Gracie încuviință din cap.

– Mi-a spus Anastasia ieri.

– Şi mie nu mi-ai zis nimic?

– Anastasia m-a rugat să-i promit că nu-ți spun.

– Dar de ce? De ce să nu-mi spui? Sunt mama ei! Carina începu să se plimbe din nou prin cameră. Dumnezeule! De ce nu-mi spune niciodată nimic?

– Fiindcă ştie cum ai să reacționezi.

– Cum adică?

– Adică aşa ca acum, răspunse mama ei, cu un surâs compătimitor.

Carina îşi încleştă fălcile şi-şi încrucişă braţele cu un aer defensiv.

– Ei bine, sunt răspunzătoare pentru ea. N-o pot lăsa să bată toate coclaurile împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoaşte.

– Ceea ce spui tu n-are nici un sens. Atunci cum ar trebui să cunoască pe cineva?

– Păi, ar putea alege pe cineva ca Alex. Pe cineva pe care-l cunoaştem cu toţii.

– Vrei să zici – pe cineva din lumea voastră. Dar uite că ea s-a îndrăgostit de Giovanni, spuse Gracie, de parcă totul ar fi fost perfect logic.

– Aşa-l cheamă?

Carina se duse la fereastră şi se sprijini de pervaz.

– Anastasia doar îşi închipuie că e îndrăgostită. În realitate, aici e vorba de atracţie fizică.

– Bineînţeles. Şi acum trăieşte o frumoasă poveste de dragoste. Iubire sau atracţie fizică, la vârsta ei e greu să le deosebeşti.

– Doamne, mamă, tu ar trebui să dezaprobi treaba asta mai mult decât mine. Se presupune că eu sunt în pas cu vremurile şi că-s mai relaxată.

– Tu n-ai fost niciodată relaxată, draga mea, râse Gracie.

Carina nu găsea nimic de râs.

– Bătrânii sunt mai înclinați să judece, de genul „Pe vremea mea...” şi altele asemenea.

– Dar şi pe vremea mea ne îndrăgosteam de câte un Giovanni.

– Şi sufereați din dragoste?

– Bineînțeles. Vino, stai aici, o îndemnă Gracie, bătând uşor cu palma pe marginea patului.

Carina se aşează lângă ea fără prea mare tragere de inimă.

– Nu se întâmplă nimic dacă suferi din dragoste, zise Gracie.

Carina era uluită de tonul ei sigur şi autoritar, de parcă ea însăşi ar fi suferit din dragoste.

– Nu-i sfârşitul lumii, Carina. De fapt, aş zice că e o etapă esențială ca să te maturizezi. O inimă rănită te învață ce înseamnă înțelepciunea, compasiunea şi înțelegerea față de ceilalți. Suferința din dragoste sapă adânc în ființa ta, făcându-te mai deschis către lume şi mai conştient. E parte din marea experiență a vieții. Anastasia n-o să moară din asta.

– Dar nu suport s-o văd nefericită.

– N-o să moară nici de nefericire. Dacă are parte în viață doar de bucurii, n-are să învețe niciodată să-i înțeleagă pe ceilalți. Cred că lucrul cel mai rău pentru un părinte e să-şi

vadă copilul întotdeauna fericit. Nefericirea ne face să privim înlăuntrul nostru. Ne ajută să comunicăm cu oamenii la un nivel mai profund, să-i înțelegem şi să ne fie milă de ei. Ne face mai buni la suflet. Nici eu nu vreau ca Anastasia să sufere, dar recunosc că suferința e o lecție de viață foarte importantă.

– N-am încredere în acest Giovanni. E prea frumos şi prea mândru de el. Cum naiba a reuşit s-o seducă pe Anastasia atât de repede? Şi unde l-a cunoscut?

– Presupun că s-au cunoscut în grădină. Şi nu cred că au vorbit prea mult, fiindcă el nu vorbeşte englezeşte.

Carina îşi încreți nasul.

– Nu vorbeşte englezeşte?

– Nu, şi nici nu cred că stau prea mult de vorbă, Carina.

– Dumnezeule! Din ce în ce mai rău!

Carina scoase un geamăt, iar umerii îi căzură.

Gracie îi puse o mână pe braț şi o ținu acolo.

– Eu cred că-i minunat că trăieşte o poveste de dragoste cu un tânăr ca Giovanni.

– De ce?

– Fiindcă fiecare om ar trebui să fie îndrăgostit nebuneşte măcar o dată în viață. Unii n-au parte niciodată de experiența asta.

– Şi presupun că n-are nici o importanţă faptul că are să plece sâmbătă şi că n-are să mai audă de el în viaţa ei.

– Nu, n-are importanţă. E o idilă de vacanţă pe care şi-o va aminti toată viaţa.

– Crezi că a avut grijă? întrebă, brusc, Carina. Ferească Domnul să rămână însărcinată la vârsta ei. Oftă adânc şi clătină din cap. Aş fi vrut să-mi spună şi mie.

– Bineînţeles că a avut grijă. E o fată foarte isteaţă. Nu mă îndoiesc că tinerii din ziua de azi sunt foarte instruiţi în problema asta.

– Aşa sper şi eu.

– Ştiu că nu mai eşti la vârsta la care să primeşti un sfat, dar...

– Nu sunt prea bătrână pentru asta, mamă.

Carina zâmbi cu tristeţe şi-şi puse palma peste cea a mamei ei.

– Am nevoie de sfatul tău. Chiar am.

– Bine. Atunci nu lăsa să se vadă c-ai aflat. Anastasia m-a rugat să nu-ţi spun. Nu trebuie să ştie că ai zărit-o azi-dimineaţă. Fă-te că nu ştii nimic, până ce vine ea la tine. Atunci, prefă-te surprinsă. Fii alături de ea. Bucură-te alături de ea. Dacă ţi se va destăinui, n-are să vrea să să fie judecată sau criticată. E un privilegiu dacă fiica ta îşi doreşte să te includă în viaţa ei. Dacă se întâmplă ceva rău, ascult-o şi arată-i înţelegere. Asta aşteaptă de la tine, sprijin

şi încurajare, nu condamnare. E tânără şi trăieşte o poveste minunată.

– Bietul Alex!

– Nu, nici vorbă! Giovanni e o idilă trecătoare. Odată întoarsă la Londra, Anastasia va rămâne bună prietenă cu Alex. Şi cine ştie ce se poate întâmpla în viitor?

– Cred că ai dreptate, spuse Carina strângând mâna mamei ei şi privind-o în ochi. Mamă, nu eşti bolnavă, nu-i aşa?

Gracie o privi surprinsă, ceea ce era semn bun.

– Bolnavă? Sigur că nu.

– Dar dacă ai fi, mi-ai spune, nu?

– Da, răspunse Gracie. Ţi-aş spune.

Poate că, înainte, nu i-ar fi zis Carinei astfel de lucruri, însă Italia le apropiase, iar acum îşi dădea seama cu certitudine că, dacă vreodată s-ar fi îmbolnăvit, Carina ar fi fost prima care ar fi aflat.

Carina era fericită că se neliniştise degeaba.

– Mi-am făcut griji pentru tine azi-noapte, mărturisi ea. Mă gândeam că poate ai vrut să vii aici ca o ultimă dorință înainte de moarte.

Gracie pufni în râs auzind o idee atât de absurdă.

– Asta-i o prostie, o dojeni ea.

– M-am speriat. Brusc, mi-am dat seama ce ar însemna pentru mine să te pierd.

Ochii lui Gracie străluceau.

– N-ai să mă pierzi, draga mea, zise ea. Oricum, nu încă.

Ochii Carinei înotau în lacrimi. Se întinse ca să-şi îmbrăţişeze mama. Surprinsă şi emoţionată dincolo de cuvinte, Gracie o îmbrăţişă şi ea, în tăcere.

Anastasia se înapoie în cameră după câteva ture de piscină şi o găsi pe Carina în baie, uscându-şi părul cu föhnul. Aruncă o privire către pat, întrebându-se dacă mama ei observase perna înfofolită în pături astfel încât să pară un trup omenesc. Vârî capul pe uşă.

– 'Neaţa, mamă! zise ea, veselă, privind cu atenţie chipul mamei ei reflectat în oglindă.

Carina îi răspunse cu un zâmbet, continuând să-şi usuce părul. Anastasia scoase un murmur de uşurare şi începu să se îmbrace.

Atunci când Gracie îşi făcu apariţia la micul dejun, cu toţii se strânseră în jurul ei. Rex îi trase scaunul ca să se aşeze, iar Carlo îi aduse un ceainic plin, fără să fi aşteptat comanda. Lauren şi Alex îi aduseră de la bufet o farfurie cu prăjituri şi fructe, în timp ce Madeleine îi dădea sfaturi în caz că ar fi făcut iarăşi insolaţie. Wendy, Tiff şi Brigitte se adunară în jurul mesei, punându-i zeci de întrebări în acelaşi timp. Căzuseră cu toţii de acord că de vină era

căldura, aşa că Wendy se oferi să-i împrumute o pălărie de soare.

– E roz bombon, dar te va feri de razele prea puternice, râse ea.

– E atât de roz, încât ar putea să sperie soarele şi să-l facă s-o ia din loc, adăugă Tiff.

– Mai bine nu! protestă Brigitte. Încă nu m-am bronzat cum trebuie.

Gracie refuză pălăria, fiindcă îşi adusese şi ea una, dar era mişcată de grija lor.

Carina şi Anastasia coborâră ultimele: Carina – într-o rochie de plajă bleu pal şi cu pantofi fără toc, Anastasia – într-un şort minuscul de blugi şi încălțată cu tenişi argintii şi sclipitori. Alex îi privi cu admirație picioarele bronzate, iar cele trei fete din Manchester – cu invidie. Gracie se uita, plină de mândrie, la fiica şi la nepoata ei.

– Bunico! exclamă Anastasia. Eşti bine?

Se aplecă şi o sărută pe Gracie pe obraz.

– Miroşi frumos.

– Mulțumesc, iubito, răspunse Gracie, bătând uşor cu palma peste cea a Anastasiei, care i se aşezase pe umăr. E un parfum cu aromă de trandafiri şi miere.

– Miroase minunat, bunico.

– Mă bucur mult că eşti mai bine, mamă, spuse Carina, aşezându-se la masa alăturată. Azi ar fi bine să nu stai la soare.

– Pot să-ți dau nişte pastile excelente pentru dureri de cap, în caz că ai nevoie, se oferi Madeleine. Eu nu plec niciodată în călătorie fără un întreg dulăpior de medicamente. Am pastile pentru orice.

Anastasia intră să-şi ia de mâncare de la bufet. Alex se duse imediat după ea.

– N-ai găsit un şort mai scurt? glumi el.

Anastasia zâmbi larg.

– Dacă ar fi fost mai scurt, ar fi fost chilot.

El râse.

– Să nu mă înțelegi greşit. E super!

– E prea cald ca să stai îmbrăcat, zise Anastasia, întinzând mâna după o farfurie.

– Şi nici n-ar fi corect față de singurul tânăr din grup.

– O, l-am văzut pe vulpoiul cel cărunt cum arunca o privire apreciativă. O fi el bătrân, dar îi umblă ochii.

– După bunica ta.

– E drăguț, aşa-i? spuse ea, luând prăjituri. Astea sunt foarte bune. Le-ai gustat?

– Până şi mama le-a gustat, răspunse el. Ea care consideră grâul drept un duşman personal.

– Cu toții o să ne întoarcem acasă dolofani.

Anastasia îl privi pieziş. Alex era înalt şi suplu, genul de persoană care nu se îngrăşa cu una, cu două.

– Adică, unii dintre noi, adăugă ea, malițios.

– Cred că nici tu n-ai motive să te temi.

– Ce noroc pe mine! exclamă ea cu cochetărie, luând încă o prăjitură şi punând-o în vârful mormanului pe care deja şi-l clădise în farfurie.

Alex zâmbi admirativ şi o urmă afară, pe terasă.

După micul dejun, grupul se adună pentru lecția de gătit. Îşi puseră şorțurile, îşi luară foile şi se cocoțară pe taburete, discutând între ei cu uşurința unor vechi prieteni. Ilaria îi privea cu plăcere.

– Acum toți mugurii s-au deschis, îi spuse ea cu mândrie maică-sii.

– Până la urmă aşa se întâmplă de fiecare dată, încuviință Mamma Bernadetta. La unii durează ceva mai mult, la alții efectul e imediat.

Îşi frecă degetele cu degetul mare şi miji pleoapele.

– Totul ține de gust.

Ilaria bătu din palme.

– Bine aţi revenit la lecţia de gătit a Mammei Bernadetta. Azi veţi învăţa cum să pregătiţi crostini di fegatini[54], spaghetti alla primavera[55], pollo al Marsala e pepperoni rossi[56], iar în încheiere am ales un desert grozav, în caz că n-aţi mâncat destul: tarta specială cu banane şi caramel a Mammei Bernadetta. Dar să nu vă lăsaţi induşi în eroare. Tarta Mammei Bernadetta nu e la fel ca oricare alta pe aţi gustat-o până acum. Vă asigur că nu. Această tartă e reţeta secretă a Mammei Bernadetta. O să v-o spunem şi vouă dacă promiteţi să n-o daţi mai departe. Bine?

Cursanţii dădură din cap, entuziasmaţi. Gracie îşi aminti de stamppot-ul bunicii şi de faptul că bătrâna susţinea acelaşi lucru ca şi Ilaria. Se întrebă dacă deosebirea despre care vorbea Ilaria nu era cumva mai curând în închipuire decât în ingrediente. Dacă însă credeau cu toţii că reţeta avea nişte însuşiri aparte, atunci cu siguranţă că produsul căpăta un gust mai bun. Iar dacă exista cineva capabil să stimuleze imaginaţia, aceea era Ilaria.

Anastasiei îi era somn. Cele patru nopţi petrecute cu Giovanni începeau să-şi spună cuvântul. Deşi Ilaria făcea glume şi le ţinea în permanenţă atenţia trează, Anastasiei i se cam închideau pleoapele. Se pişca la rădăcina nasului ca să-şi alunge somnul. Şi-ar fi dorit să se poată furişa în cameră şi să se lungească în pat – în patul ei – unde să aţipească vreo câteva ore. Deodată, Ilaria spuse ceva care o trezi brusc din somnolenţă:

---

[54] Specialitate toscană, compusă din ficăţei de pui pe pâine prăjită.

[55] Spaghete cu smântână, parmezan şi legume.

[56] Pui gătit cu vin Marsala şi ardei roşii.

– Acesta era felul preferat al contelui Gaetano Montefosco.

Anastasia îşi îndreptă spatele şi clipi, uimită, spre Ilaria, apoi îi aruncă o privire lui Gracie, aşteptându-se să citească uimire şi pe chipul ei, însă Gracie nici nu se clintise. De fapt, arăta de parcă nici n-ar fi auzit vorbele Ilariei. Aceasta continuă:

– Gaetano Montefosco a fost bunicul contelui Tancredi Bassanelli, mare colecţionar de artă şi amator de mâncare bună. Mâncare italienească, bineînţeles. Mamma Agata, mama Mammei Bernadetta, gătea pentru el. Felul lui preferat era tarta cu banane şi caramel. Veţi vedea şi voi de ce.

Acum Anastasia se trezise de-a binelea şi era numai ochi şi urechi. Numele de Gaetano Montefosco continuă să vibreze în aer mult timp după ce-l rostise Ilaria. Anastasia nu mai auzi nimic din restul lecţiei. Nu se putea gândi decât la Gaetano Montefosco. Şi totuşi, bunicul contelui ar fi fost mult prea bătrân ca să fi fost iubitul bunicii ei. Atât lucru pricepea şi Anastasia, deşi nu era un as la matematică. Dar numele de Gaetano, precum şi dragostea pentru artă, erau coincidenţe mult prea mari.

În clipa următoare, revelaţia o lovi precum un bulgăre de lumină, drept în locul în care până atunci nu simţise decât o greutate apăsătoare. Bărbatul pe care-l iubise bunica ei se găsea chiar aici, în acest castel. Nu putea să înţeleagă cum de-i luase atât de mult ca să-şi dea seama. Era limpede că Gracie nu voise să dezvăluie adevărata identitate a iubitului ei, dându-i, astfel, numele bunicului său. Acum totul devenea logic. Motivul venirii ei aici era el – contele Tancredi Bassanelli – bărbatul pe care-l iubise şi-l pierduse. Gracie

locuise în Villa Colomba, care se găsea, față de castel, la vreo jumătate de oră de mers cu bicicleta. Nu spusese chiar ea că obişnuia să vină cu bicicleta până aici? Acum nu mai era de mirare că nu voia să plece din castel, de vreme ce motivul revenirii ei aici era în interiorul castelului, nu în Villa Colomba. Locul acela era plin de fantome. Anastasia le simțise prezența.

În timpul pauzei, Rex se aşează la umbră cu Gracie, monopolizând-o cu atâta insistență încât Anastasia avea tot atâtea şanse s-o ia de lângă el câte ar fi avut să ia un câine de lângă osul lui de ros. În schimb, îl găsi pe Alex şi se lungi pe iarbă lângă el, vorbind vrute şi nevrute. După masa de prânz, Gracie se duse în cameră ca să-şi facă siesta, iar Anastasia şi Alex plecară la piscină. Rex rămase la umbră, citind o carte, în timp ce femeile stăteau pe şezlonguri, moțăind sau conversând la soare şi făcând, din când în când, câte o incursiune la piscină.

Anastasia ar fi vrut să-i povestească mamei ei despre Colomba, Gaetano, iubitul lui Gracie, şi despre bănuiala ei că Gaetano era, în realitate, contele Tancredi Bassanelli, însă îi promisese bunicii că n-avea să spună nimănui, astfel că acum nu-i rămânea decât să răsucească povestea pe toate părțile de una singură. I-ar fi fost de folos să poată discuta cu cineva. Două minți erau întotdeauna mai bune decât una. Sigur, putea pur şi simplu s-o întrebe pe bunica ei. Dar i se părea că ar fi comis o indiscreție. Dacă Gracie ar fi vrut ca ea să cunoască identitatea celui pe care-l iubise, fără îndoială că i-ar fi spus deja numele lui. Desigur, exista şi posibilitatea ca Anastasia să se înşele, adică se putea ca faptul că bunicul contelui Tancredi Bassanelli se numea Gaetano să fi fost o simplă coincidență. Însă intuiția îi spunea Anastasiei că avea dreptate, simțea asta în adâncul

inimii ei. Se hotărî să aştepte ocazia potrivită, iar, odată sosit momentul, să deschidă discuția despre acea anume bănuială a ei.

Pe când soarele începea să coboare la asfințit, Madeleine se duse să-şi facă plimbarea. Rex porni agale înspre castel, sperând să dea de Gracie. Wendy, Tiff şi Brigitte încă dormeau duse (Wendy chiar sforăia), iar Lauren şi Carina conversaseră fără oprire de când coborâseră din camere. Anastasia se întreba despre ce vorbeau, oare, de atât timp. Alex o întrebă dacă voia să joace tenis. Tenisul nu era tocmai punctul ei forte. Însă, cum n-avea altceva de făcut decât, poate, să meargă în oraş, ceea ce n-o prea tenta, sau să bea ceai cu Rex şi Gracie, ceea ce o tenta şi mai puțin, hotărî că tenisul era răul cel mai mic.

– Bine, acceptă ea, înfăşurându-se într-un prosop. Jucăm, dar numai de plăcere. N-am chef să joc un meci întreg.

– Aşa îmi convine şi mie, răspunse Alex. Rex mi-a cam dat de furcă la începutul săptămânii. Şi mie îmi place să iau viața în uşor.

Porniră împreună către castel şi fiecare se duse în camera lui ca să se schimbe, convenind să se întâlnească pe terenul de tenis şi sperând că aveau să găsească rachete şi mingi în pavilion.

Anastasia îşi puse microşortul şi un tricou, apoi porni în direcția opusă piscinei. Insecte minuscule bâzâiau în aerul înmiresmat, iar greierii intonau un cor gălăgios în iarba înaltă. Gândul îi zbură la Giovanni. Se uită în jur, sperând să dea cu ochii de el, însă grădinile erau tăcute, afară de sunetele fireşti ale naturii. Presupuse că el plecase acasă şi

zâmbi la gândul că acum pregătea şopronul pentru ea. Poate că înlocuia lumânările, netezea pătura, se gândea la atingerea ei, la fel cum şi ea se gândea la atingerea lui şi număra orele până la revedere. Ce încet trece timpul, îşi zise fata, dând cu ochii de terenul de tenis.

Din prima clipă observă cât era de degradat. Gardul care-l înconjura era ruginit, poarta – scoasă din ţâţâni şi proptită de unul dintre stâlpi. Suprafaţa terenului era făcută dintr-un pământ ciudat şi roşiatic, pe care erau prinse benzi albe ce marcau liniile, dintre care unele se dezlipiseră. Vântul adusese pe teren seminţe căzute dintr-un copac din apropiere, care fuseseră măturate fără chef şi adunate în grămezi în afara marcajelor. Într-un colţ se vedea o mătură, dar Anastasia n-avea de gând s-o folosească, deşi vântul adusese o parte dintre seminţe pe terenul de joc.

Alex încă nu venise. În aşteptarea lui, Anastasia se gândi să vadă dacă se găseau rachete şi mingi în pavilion. Văzu că şi pavilionul era dărăpănat. Zugrăveala albă se cojea, iar din loc în loc se vedeau pete verzui de mucegai. Anastasia veni mai aproape. Deodată auzi un râset de femeie. Un râs adânc, din fundul gâtului, un râs obscen. Se opri şi ciuli urechea. Tăcere. Aşteptă să audă iarăşi râsul, dar nu mai auzi nimic. Privi în jur. Râsul nu putea veni decât din pavilion. Se apropie şi mai mult, având grijă să nu facă nici un zgomot. Din ce în ce mai curioasă, ajunse chiar lângă uşa deschisă şi-şi ţinu răsuflarea. Râsul răsună din nou, iar de data asta Anastasia îl recunoscu. Era Madeleine! Apoi Madeleine spuse ceva în italiană şi râse iar, cu acel râs inconfundabil. Anastasia simţi cum i se opreşte inima în piept. Cu cine era Madeleine? Dar deja ştia. Ştia încă înainte să audă răspunsul lui Giovanni. Ştia – pentru că se temuse că era el.

Rămase o clipă lângă uşă. Raţiunea îi spunea că, probabil, cei doi făceau dragoste, inima îi spunea că asta era cu neputinţă. Cu siguranţă că la mijloc era o neînţelegere. Poate că se întâlniseră pe când Madeleine se întorcea de la plimbare, iar Giovanni se oferise să-i arate ceva în pavilion. Ceva precum o pasăre care-şi făcuse cuib? Ceva atât de nevinovat încât, mai târziu, Anastasia avea să râdă de situaţia ridicolă pe care şi-o imaginase. Însă trebuia să se convingă. Ocoli pavilionul până ce ajunse la o fereastră pe jumătate acoperită de iederă şi mucegai. Păşi pe iarbă uşor ca o pisică, până când ajunse chiar sub fereastră. Răsuflă adânc, temându-se de ceea ce ar fi putut să vadă şi însufleţită de speranţa că înăuntru nu erau decât doi oameni care râdeau de o glumă. Apoi, cu o încetineală ucigătoare, înălţă capul şi privi pe fereastră.

Abia dacă putea distinge ceva din pricina mucegaiului, dar puţinul pe care îl văzu era de ajuns ca să-i adeverească cele mai urâte temeri. Nu era vorba de nici o glumă şi de nimic inocent. Anastasia îşi înăbuşi un suspin şi se îndepărtă pe furiş. Chiar atunci când ajunse la potecă şi începu să alerge înspre teren, îl văzu pe Alex venind către ea.

El îi băgă de seamă expresia şocată şi se încruntă.

– Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

– Nu mai vreau să joc tenis, răspunse ea.

– Bine.

Privirea lui lunecă înspre pavilion.

– Iartă-mă că am întârziat. Am stat de vorbă cu mama ta.

– Unde-i mama? întrebă ea.

– Pe terasă.

– Trebuie să vorbesc cu ea.

– Sigur. Vin şi eu cu tine.

Îşi potrivi pasul.

– Ce s-a întâmplat acolo? Eşti albă ca varul.

– Am văzut un şarpe. Unul uriaş. Cât o vacă. Şerpii sunt tot ceea ce urăsc mai mult pe lume.

Alex nu părea prea convins.

– Un şarpe cât o vacă e enorm...

– Ei bine, era mare.

Anastasia suspină şi-şi şterse ochii.

– Tot ce pot să-ți spun e că eu nu mai pun piciorul acolo.

– Oricum nu prea voiai să joci tenis, zise Alex. Îi înconjură umerii cu brațul. Îmi pare rău că ai văzut un şarpe. Dacă aş fi fost şi eu acolo, l-aş fi omorât.

– Nu-ți face griji. Atât doar că m-a luat prin surprindere.

Chipul i se înăspri şi iuți pasul.

– Dacă-mi mai iese în cale, îl omor eu cu mâna mea.

Capitolul 21

Carina văzu de îndată expresia nefericită de pe chipul fetei, iar privirea semnificativă pe care i-o aruncase trecând pe lângă masa ei o făcu să se scuze şi să plece imediat. Lauren o văzu alergând în urma Anastasiei şi-l întrebă pe Alex ce se întâmplase.

– A văzut un şarpe, îi explică el, aşezându-se pe scaunul pe care stătuse Carina.

Explicația era perfect acceptabilă pentru Lauren.

– Ei bine, atunci n-am de gând să pun piciorul acolo, declară ea, scuturată de un fior. Detest şerpii.

Carina o ajunse din urmă pe Anastasia chiar pe când fata se pregătea să urce scara.

– Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă ea.

Dar Anastasia începu să urce treptele cu un aer hotărât, fără să-i răspundă. Carina nu mai insistă, ci aşteptă până când ajunseră amândouă în cameră.

De cum se închise uşa în urma lor, Anastasia începu să plângă cu sughițuri. Carina se simți năpădită de un val de compasiune şi întinse brațele către fiica ei, convinsă că ştia motivul lacrimilor. O luă în brațe pe Anastasia şi o strânse cu putere la piept. Pentru o clipă, Anastasia încremeni cu brațele pe lângă corp, de parcă n-ar fi ştiut cum să se slujească de ele. Apoi, încet şi puțin şovăielnic, înlănțui

trupul mamei sale. Anastasia era mai înaltă decât Carina, şi nici una dintre ele nu-şi amintea când se îmbrăţişaseră ultima oară – de regulă, Rufus era cel gata să îmbrăţişeze –, însă situaţia nu i se părea ciudată fetei. Nu i se părea câtuşi de puţin ciudată.

În cele din urmă, suspinele conteniră. Anastasia era pregătită să-i facă mamei ei cuvenitele confidenţe. Se aşezară pe pat una lângă alta, iar Anastasia îi povesti despre scurta ei idilă.

– N-o să-ţi placă ceea ce-ai să auzi, dar…

Acesta fusese începutul. Spre marea ei mirare, Carina n-o judecă şi nici nu-şi arătă în vreun fel dezaprobarea. O ascultă fără s-o întrerupă, pe măsură ce Anastasia îi dădea detalii, la început mai circumspect, apoi tot mai curgător şi cu tot mai multă încredere. Cât timp Anastasia povesti, Carina se gândi la Gracie şi-şi aminti de sfatul ei.

– Am fost o proastă, m-am lăsat trasă pe sfoară, zise, disperată, Anastasia.

– Nu, draga mea, nu-i adevărat, o linişti Carina. E un tânăr frumos şi deosebit de ceilalţi. Multe fete au idile cu bărbaţi din alte ţări. Aş zice că a te îndrăgosti şi a suferi din dragoste reprezintă o parte importantă a vieţii.

– Chiar aşa?

Anastasia nu era prea convinsă.

– Te-ai simţit bine cu el, adevărat?

– La vremea aceea, da.

– Atunci nu lăsa ca descoperirea asta să-ți distrugă amintirile frumoase care ți-au umplut sufletul.

– I-am dăruit fecioria mea, mamă.

– Oricum trebuia s-o dăruieşti cuiva, nu? Presupun că a fost blând cu tine.

Anastasia reuşi să chicotească.

– Adică mă întrebi dacă a fost bun la pat?

– N-aş îndrăzni să întreb aşa ceva.

– Am să-ți răspund oricum. A fost nemaipomenit!

Ochii Anastasiei străluceau.

– Atunci, a meritat. Mai bine te dăruieşti cuiva care ştie ce face, decât cuiva care bâjbâie şi strică tot. Aş fi vrut şi eu ca primul meu bărbat să fi fost aşa.

– Cine a fost primul?

– Un băiat pe nume Tony Drake. Aveam şaisprezece ani. Să nu-i spui mamei!

– Era localnic?

– Da, eram colegi de şcoală. Nu pot să zic că-mi plăcea de el. Eram încântată că lui îi plăcea de mine. Presupun că voiam să mă maturizez. Îmi doream să fiu femeie şi să-mi croiesc propriul drum în viață. Dar el era total nepriceput şi totul a durat doar o secundă. Cred că ceea ce-ai trăit tu cu Giovanni e idealul.

– Dar cum a putut... cu Madeleine?

– E o femeie frumoasă. Giovanni are gust!

Anastasia îşi încreți nasul.

– E bătrână.

– Sunt convinsă că se pricepe.

Râseră amândouă, iar Anastasia începu să-şi mai vină în fire.

Brusc, simți nevoia să-i istorisească mamei ei povestea lui Gracie. I se părea nedrept ca mama ei să nu afle. La urma urmei, veniseră împreună în Italia toate trei şi era drept ca toate trei să trăiască aceeaşi experiență – întreaga experiență. În plus, teoriile Anastasiei privitoare la conte aveau nevoie de o a doua opinie, iar timpul curgea invers. Ziua următoare era ultima pe care aveau s-o petreacă în întregime la castel.

– Mai trebuie să-ți spun ceva, începu Anastasia.

Ezită o clipă, stânjenită la gândul că avea să dezvăluie ceva ce bunica ei o rugase să țină secret.

– Ce mai vrei să-mi spui?

– Nu-i vorba despre mine, ci despre bunica.

Carina se albi la față.

– Sper că nu-i bolnavă, nu?

– Nu, e cât se poate de bine.

– Mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor…

– E bine, mamă. E vorba despre altceva.

– Îmi spui?

– E un secret pe care nici nu ți-l poți închipui şi trebuie să-mi promiți că n-ai să laşi să se vadă că ți l-am spus.

Pe Carina o deranja puțin faptul că Gracie nu i-l spusese chiar ea.

– Ei, despre ce-i vorba?

Anastasia trase aer în piept. N-o trădez pe bunica. O ajut să-şi regăsească iubirea vieții ei.

– Ştiai că bunica a venit în Italia pe când avea treisprezece ani şi că, până la vârsta de douăzeci şi trei, a locuit cu unchiul ei în casa aceea abandonată pe care am văzut-o mai deunăzi?

Carina se holbă la ea de parcă ar fi vorbit în altă limbă.

– Ce tot spui acolo?

Anastasia icni şi-şi duse mâna la gură, privindu-şi țintă mama.

– Doamne! Chiar nu ştiai!

Carina continuă s-o fixeze pe Anastasia cu o privire uluită.

– Vrei să zici că mama a trăit aici? În Colladoro?

– Da. În Villa Colomba, unde am fost noi două.

Carina se ridică în picioare.

– Dar asta-i extraordinar!

În sinea ei, Anastasia era încântată să dezvăluie trecutul uimitor al lui Gracie.

– Unchiul ei, Hans, a adus-o de la Londra ca s-o învețe să restaureze tablouri.

– Habar n-am avut că pictează.

– Ei bine, mamă, află că a fost o pictoriță excepțională. După cinci ani de muncă de restaurare, unchiul ei i-a spus că dorea ca ea să facă şi altceva.

– O, Doamne! Mă şi tem să aud despre ce a fost vorba.

– I-a cerut să falsifice tablouri.

– Să falsifice tablouri? Mama a fost falsificatoare de tablouri? Dumnezeule! Ce-ar mai putea urma?

– N-a fost doar falsificatoare. A fost o falsificatoare de geniu, la fel ca Hans.

Carina se aşează din nou pe pat.

– Dar de ce nu mi-a spus?

– Şi să ştii că vorbeşte fluent italiana.

Carina îşi îngustă pleoapele.

– Bun, deci n-a ales Colladoro la întâmplare, dintr-o revistă. Cine ştie, poate că nici n-a fost vorba de vreo revistă. Cert e

că a venit aici cu bună ştiinţă. Dar de ce... după... cât să fie... patruzeci şi patru de ani?

– A iubit un bărbat pe nume Gaetano.

– Ei, stai aşa! Nu vorbea azi Ilaria de un anume Gaetano Montefosco?

– Ar fi fost prea bătrân. Era bunicul contelui. Eu cred că bărbatul respectiv ar putea fi însuşi contele.

– Nu, nu se poate. Mama n-a pomenit de el şi nici n-a manifestat dorinţa să-l vadă. Dacă a fost marea iubire a vieţii ei, s-ar fi dus să stea de vorbă cu el încă din prima zi.

– Da, ai dreptate, încuviinţă, dezamăgită, Anastasia. Bunica n-a arătat nici cel mai mic interes faţă de conte.

– Atunci de ce a venit?

– Nu ca să viziteze Colomba, fiindcă n-a plecat nici măcar o dată de la castel.

– Nu. Şi de ce ţi-a spus ţie – şi nu mie?

– Fiindcă te-ai fi supărat.

– Par eu supărată?

– Ai fost, pentru o clipă.

– Pentru o clipă. Dar acum nu sunt, adevărat?

– Încă nu mi-a spus restul poveştii.

– Deci, e mai mult de atât?

– Sigur, din moment ce a plecat din Italia, l-a lăsat pe Gaetano şi s-a întors la Londra. Restul îl cunoşti. Probabil că l-a cunoscut pe bunicul, s-a măritat cu el şi şi-a ascuns trecutul.

– De ce să-l ascundă?

– Fiindcă a falsificat tablouri. E ilegal, mamă.

– Ceva nu se potriveşte, Anastasia. Ar fi putut ține secretă acea parte din existența ei, dar ne-ar fi putut spune că a trăit în Italia şi că vorbeşte italiana. Îmi amintesc că în copilărie vorbea cu mama ei în olandeză, iar eu, fireşte, nu înțelegeam. Apoi, pe când aveam vreo doisprezece ani, bunica mea a murit şi, în afară de un frate al mamei, care locuia la Londra şi pe care nu-l vedeam niciodată, n-am ştiut nimic despre familia ei. N-a pomenit niciodată despre vreun unchi. Lucrurile nu se leagă.

– Ai dreptate. Nu se leagă. Cred că trebuie să ascult şi sfârşitul poveştii.

– Atunci, musai s-o luăm de lângă Rex. Mă ocup eu de asta după cină. Lasă-l în seama mea. Tu ia-o deoparte pe bunica şi spune-i să-ți povestească mai departe.

– Crezi că vrea să-l regăsească pe Gaetano, dar îi e prea teamă?

– Poate. De asta e nevoie să auzi mai multe şi să afli unde locuia, ca să-l găsim noi pentru ea, în caz că vrea, într-adevăr, să dea ochii cu el.

– Nu te deranjează ideea că a iubit şi pe altcineva în afară de tatăl tău?

Carina ridică din umeri.

– O, ştiu că l-a iubit pe tata. Au fost foarte fericiți împreună. La urma urmei, n-a dat fuga în Italia imediat după moartea lui, nu? În orice caz, mama zicea că există multe feluri de a iubi, diferite unul de altul. Probabil că i-a iubit pe amândoi. Viața e complicată. Ai să înțelegi asta cu timpul. Acum, însă, va trebui să faci puțină muncă de investigație şi să-mi spui şi mie ce-ai aflat, după care vom hotărî împreună ce-i de făcut.

– Poimâine plecăm, zise, nelinişti tă, Anastasia.

– Un motiv în plus ca să scoți de la ea restul poveştii astă-seară.

Anastasia se foi, nerăbdătoare.

– Bun, deci am o misiune. N-am să dau greş. Cred totuşi că la un moment dat va trebui să fiu corectă față de ea şi să-i spun că ți-am povestit şi ție.

– Lasă asta în seama mea. Am să ştiu când anume are să fie momentul potrivit.

Carina îi zâmbi fiicei ei, plină de mândrie.

– Ai făcut bine că mi-ai spus, iubito. În cele din urmă, are să-ți fie recunoscătoare.

– Are să ne fie recunoscătoare amândurora, adăugă Anastasia. Cel puțin aşa sper, adăugă ea, uşor nelinişti tă.

Mamma Bernadetta şi Ilaria zăboveau în pragul bucătăriei, cu ochii la grupul care se aduna pe terasă la un pahar de vin şi la o gustare cu crostini. În fiecare săptămână soseau noi oaspeți din felurite colțuri ale lumii, aduşi precum semințele purtate de un vânt încărcat de tandrețe – ca să înflorească sub soarele Italiei, iar Mamma Bernadetta şi Ilaria nu se plictiseau niciodată să-i vadă deschizându-se ca nişte flori. Fiecare era diferit de ceilalți şi se deschidea mai mult sau mai puțin, în felul său propriu. Foarte puțini rămâneau la fel ca la sosire. Dar ce frumos se deschiseseră aceşti muguri, se gândeau ele, mândrindu-se cu efectele magice ale rețetelor Mammei Bernadetta şi ale acestui loc încântător. Ilaria îşi încrucişă brațele şi se sprijini de tocul uşii.

– Rex nici n-a remarcat-o pe Gracie în prima seară. Era ca o floare uscată care avea nevoie de apă, dar îi era prea teamă să ceară, zise ea.

– Şi uite ce drăguță e acum, comentă Mamma Bernadetta, văzând-o pe Gracie cum zâmbea. Rex nu-şi poate lua ochii de la ea. Dintre toți oaspeții noştri, ea s-a schimbat cel mai mult. Nu mi s-a părut o persoană deosebită, dar mi-am dat seama că e o femeie de mare profunzime.

Mamma Bernadetta îşi apăsă mâna durdulie peste pieptul generos.

– Simt asta, Ilaria. Niciodată să nu judeci calitatea vinului după etichetă.

– Eu nu cred că o interesează Rex, se încruntă Ilaria. Nu ştiu de ce. Râd împreună, se plimbă prin grădină împreună şi sunt singurii de vârsta lor. Şi totuşi, presimt că gândurile

ei sunt în altă parte, iar, şi de obicei presimțirile mele sunt corecte.

– E văduvă, Ilaria, iar eu ştiu ce înseamnă amintirea cuiva drag. Şi eu îl păstrez în suflet pe Umberto şi am să-l păstrez mereu, Dumnezeu să-l odihnească, spuse bătrâna, apăsându-şi din nou mâna pe piept.

– Poate că Rex are să fie acela care s-o ajute să-şi vindece suferința.

– Ar fi chiar drăguț, aşa-i? încuviință Ilaria. A, uite-le pe Carina şi Anastasia. Îmi creşte inima de bucurie când le văd, adăugă ea. Le-a luat ceva timp să ridice ochii de la telefoanele mobile şi să vadă frumusețea din jurul lor, dar până la urmă au reuşit. Şi uite ce fericite sunt.

– Frumusețea e mereu la îndemâna noastră, zise, cu înțelepciune, Mamma Bernadetta. Gata în orice moment să trezească sufletul, aşteptând să fie observată şi lăsată să-şi facă treaba.

– Carina şi Anastasia erau pregătite să se schimbe. N-aveau nevoie decât de o mână de ajutor.

– Săptămâna încă nu s-a încheiat, zise Mamma Bernadetta, înapoindu-se în bucătărie. Mai sunt multe de făcut.

– Adevărat, treaba noastră încă nu s-a terminat. Mai trebuie să vindecăm o inimă rănită...

– Giovanni nu i-a frânt inima. Doar a învățat-o ce-i dragostea. Nu-i nici o rană, doar o simplă vânătaie, declară Mamma Bernadetta, zbârlindu-se ca o pisică, în apărarea nepotului ei.

Ilaria era mai puțin indulgentă față de zburdălniciile lui.

– Ar trebui să-i zici vreo două, Mamma.

– Nu trebuie să intervii niciodată în natură, Ilaria. Poți doar s-o observi şi s-o laşi să-şi vadă de ale ei. Ține minte că totul are un scop. Nimic nu e întâmplător. Întotdeauna există o cauză şi un efect, adăugă Mamma Bernadetta, gesticulând energic. Sărim de la o experiență la alta şi luăm cu noi ceea ce-am învățat. Asta înseamnă să fii înțelept.

– Şi totuşi, ar trebui să stai de vorbă cu Giovanni.

– N-am să stau de vorbă cu nimeni. Nepotul meu e parte din farmecul acestui loc şi înfloreşte şi el, la rândul lui.

– Mamma, eu cred că Giovanni a înflorit de multă vreme, zise Ilaria, dezaprobarea făcând loc amuzamentului.

– Fiecare femeie are nevoie de un Giovanni la un moment dat în viața ei. E important să simți că trăieşti!

– Şi Giovanni?

Mamma Bernadetta ridică din umeri cu nonşalanța unei bătrâne care accepta ideea că viața înseamnă educarea sufletului în scopul ca acesta să evolueze.

– Şi lui o să-i frângă inima o fată, iar atunci are să învețe şi el ce înseamnă dragostea.

Ilaria aşează oaspeții în jurul mesei, având grijă ca Anastasia să stea lângă Alex, iar Rex lângă Gracie. O puse pe Madeleine cât mai departe de Anastasia, însă, urmărind conversația Anastasiei cu Alex, constată că fata nu părea deloc să sufere din dragoste. Astă-seară avea în ea ceva intens, o înflăcărare în priviri şi în gesturi, ca şi cum mintea i-ar fi fost preocupată de ceva cu mult mai important. Ilaria băgă de seamă că fata se uita mereu înspre mama ei, care o privea şi încuviința din cap cu mişcări abia perceptibile. Arătau ca două conspiratoare. Ilaria se întrebă ce puneau la cale. Apoi îşi dădu seama că amândouă îi priveau furiş pe Gracie şi pe Rex. Oare voiau să-l descurajeze sau să-l încurajeze? se întrebă Ilaria, ducând paharul la buze şi savurând gustul de struguri al vinului ei de casă. După expresia însuflețită a lui Rex, părea că-şi făcea curaj ca să-şi dezvăluie sentimentele. În definitiv, ziua următoare era ultima. Dacă nu-şi lua inima în dinți mai repede, avea să fie prea târziu.

La desert, conversația lunecă spre subiecte generale şi, la un moment dat, cineva aduse vorba despre şerpi.

– Anastasia, spune-ne tuturor ce ai văzut azi după-amiază pe terenul de tenis, o îndemnă Lauren.

– Sper că a fost un italian frumos, interveni Wendy.

Brigitte râse cu poftă.

– Hmmm, poate că până la urmă am să mă duc să joc tenis.

– Am văzut un şarpe, spuse Anastasia.

– Cică era mare cât o vacă, adăugă, zâmbind, Alex.

– Asta înseamnă al naibii de mare, comentă Rex. Eşti sigură că nu era un băţ?

– Bine, nu era chiar cât o vacă, recunoscu Anastasia.

Nu îndrăznea să privească spre Madeleine, dar vedea cu coada ochiului cum aceasta se uita la ea.

– Un şarpe? interveni Ilaria. Pe aici nu sunt decât şerpi mici de iarbă, care nu muşcă.

Scena la care asistase Anastasia prin fereastra murdară a pavilionului de tenis se preschimba acum în ceva monstruos. Fata simţi cum începeau să-i ardă obrajii.

– Un şarpe? Zice cineva că a văzut un şarpe? Cred că glumiţi! exclamă, cu glas ascuţit, Brigitte. Unde?

– Pe terenul de tenis, îi spuse Alex.

– Atunci eu am să stau aici, decise Brigitte, sorbind încă o înghiţitură de vin.

– L-ai omorât? întrebă Wendy.

– Eu l-aş fi omorât, declară Tiff. Sunt expertă la omorârea gândacilor de bucătărie – şi ştiţi cu toţii ce greu sunt de prins.

– Am fugit, explică Anastasia.

Lauren se întoarse către Madeleine.

– Tu ai văzut vreun şarpe în plimbările tale?

– Mare cât o vacă, sări să completeze Alex, iar Anastasia îi trase un ghiont zdravăn.

Madeleine clătină din cap în semn că nu.

– Numai că mie nu mi-e frică de şerpi, adăugă ea, cu răceală.

– Eu chiar aveam chef de o partidă de tenis, spuse Alex. Dar cum să joci cu o vacă pe teren?

În mod normal, într-un astfel de moment Anastasia şi-ar fi pierdut simțul umorului. Carina chiar se aştepta la asta, dar, spre uimirea ei, fata începu să râdă împreună cu Alex. Felul în care o tachina era de-a dreptul irezistibil. Nu te puteai supăra pe el. Carina îşi aduse aminte de Rufus şi de cum o înfuria refuzul lui de-a o lua în serios. Totuşi, văzând cum fiica ei râdea de ea însăşi, se întrebă dacă nu cumva secretul fericirii consta în a nu te lua pe tine însuți în serios.

Anastasia se uită la Madeleine. Aceasta îi susținu privirea. Nu trăda prin nimic ideea că s-ar fi simțit vinovată sau că i-ar fi fost teamă de posibilitatea ca ea şi Giovanni să fie prinşi asupra faptului. Anastasia îşi imagina că, probabil, nici nu-i păsa: pentru ea Giovanni era doar o distracție, un mod plăcut de a-şi petrece după-amiezile. Îi surâse vag, iar Madeleine şovăi o clipă, apoi îi răspunse la zâmbet. Era prea întuneric ca Anastasia să-i vadă privirea în clipa în care mintea ei ascuțită înțelesese cum stăteau, de fapt, lucrurile.

După ce se sfârşi cina, Anastasia se duse direct la bunica ei. Îi puse o mână pe umăr şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

– Bunico, poți să-mi termini povestea acum?

– Doar nu vrei s-o iei pe bunica ta de lângă mine? exclamă Rex, şi, deşi tonul lui era glumeț, se vedea limpede că nu-i convenea să rămână singur.

– Am început să-i povestesc ceva Anastasiei, şi acum vrea să ştie cum se termină, îi explică Gracie.

– Sper că nu-i ceva de genul „O mie şi una de nopți”, comentă Rex.

Gracie râse.

– Nu, sigur că are un sfârşit.

– Aş vrea să aud şi eu povestea, Gracie.

Gracie tocmai voia să se ridice de pe scaun, când îşi făcu apariția Madeleine.

– Anastasia, putem vorbi câteva clipe?

Rex zâmbi.

– Uite cum îmi vine în ajutor Madeleine. Îți mulțumesc că mă ajuți să mai câştig un pic de timp. Se întoarse către Gracie. Chiar îmi place să stau de vorbă cu tine, Gracie, zise el.

Zâmbetul îi deveni tandru, privirea i se încălzi, iar ochii i se aţintiră asupra chipului lui Gracie cu intensitatea unei flăcări.

Gracie era conştientă de interesul pe care i-l arăta Rex. La început îşi închipuise că doar i se părea. La urma urmei, el flirta cu toate fetele. Pe urmă, însă, Rex devenise prea

insistent ca să nu-l remarce. Desigur, se simțea flatată. Trecuseră zeci de ani de când nu mai trezise interesul unui bărbat, iar Rex era un bărbat bine, trebuia să recunoască. Numai că inima ei aparținea altcuiva încă din clipa în care îl văzuse pentru prima oară pe Tancredi în Colladoro.

– Rex... începu Gracie, şi ceva din tonul ei îl făcu să se încrunte.

– Nu mai spune nimic, Gracie. Lasă-mă doar să stau de vorbă cu tine şi să mă bucur de compania ta fără să mă simt respins. Te plac şi ştiu că şi tu mă placi pe mine. Suntem prieteni. Eşti o femeie inteligentă şi ştiu că vezi în sufletul meu de parcă aş fi de sticlă. Mai avem o singură zi de stat în locul ăsta minunat, şi vreau s-o petrec cu tine. Aşa că povesteşte-mi ceva. Orice. Poți să şi inventezi. Nu vreau decât să te ascult.

– O, Rex, ce lucru frumos mi-ai spus!

– Nu vreau să-ți spun lucruri frumoase. Vreau doar să fiu cinstit cu tine. Vreau să mă scald în lumina ta, Gracie. Fiindcă în tine există o lumină. Cred că nu toți ceilalți o văd, fiindcă o păstrezi doar pentru tine. Dar eu o văd, şi socotesc asta un privilegiu.

Gracie nu ştia ce să răspundă. Zâmbi timid şi-şi duse la buze ceaşca în care fusese ceai de mentă, deşi acum nu mai avea înăuntru decât o picătură.

– Văd că ai rămas fără grai, continuă el, încântat c-o impresionase. Prin urmare, am să-ți dau vreme să te aduni, timp în care am să-ți spun eu o poveste. Cândva am fost muzician. E greu să-ți închipui asta, nu? Dar cu mult timp

în urmă, pe când eram tânăr, al naibii de frumos şi, desigur, plin de farmec, eram baterist într-o formație. Am cântat cândva şi cu Aerosmith, a fost o adevărată aventură...

Madeleine o conduse pe Anastasia în celălalt capăt al terasei, unde puteau fi singure.

– Anastasia, pot să te rog ceva? Ca de la femeie la femeie?

Anastasia simți cum inima începe să-i bată mai iute.

– Sigur.

– Tu m-ai văzut?

Madeleine şovăi o clipă, parcă neştiind cum să-şi pună gândurile în cuvinte.

– Ştii tu... lângă terenul de tenis... Şarpele de care vorbeai... sunt eu?

Anastasia era pe punctul să trântească o minciună, însă expresia lui Madeleine era atât de blândă, de îngrijorată şi deloc acuzatoare, încât încuviință din cap.

– Da.

– Mi-am închipuit, râse Madeleine. N-am crezut nici o clipă că ai văzut un şarpe cât o vacă.

– N-am ştiut ce să spun, aşa că am zis primul lucru care mi-a trecut prin minte. A fost o prostie. Acum Alex mă tachinează fără milă.

– Deci Giovanni... a fost şi cu tine? Am dreptate? Cred că am.

Anastasia oftă şi, spre ruşinea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

– Am crezut că mă iubeşte.

– Of, draga de tine!

Madeleine o prinse de amândouă braţele, afişând o expresie compătimitoare.

– Iartă-mă. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi pălmuit.

– Nu face nimic. Presupun că-i mai bine că am aflat acum – decât mai târziu.

– Ce ai de gând să faci?

Anastasia ridică din umeri.

– Nu ştiu.

– Vrei să-ţi spun ce aş face eu?

Anastasia încuviinţă din cap.

Madeleine se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Anastasia ascultă. Apoi se lumină la faţă şi zâmbi. Amândouă începură să râdă.

– Am dreptate, aşa-i?

– Da, da, ai! răspunse Anastasia.

– Atunci, rămânem prietene?

– Da, răspunse Anastasia.

– Iubirile vin şi pleacă, dar prietenii sunt pentru toată viaţa, zise Madeleine. Totuşi, e important ca din când în când să-ţi înseninezi viaţa cu câte o iubire frumoasă. Asta te ajută să-ţi păstrezi tinereţea.

În cazul ei, metoda chiar funcţiona.

Anastasia o găsi pe bunica ei la masă, ascultându-l pe Rex. Amândoi aveau chipurile scăldate în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Toţi ceilalţi se duseseră pe terasa superioară ca să bea cafea şi să admire panorama dealurilor ce se profilau pe cerul înstelat. Văzând-o pe Anastasia, Rex înţelese că n-o mai putea reţine pe Gracie lângă el. Plecă fără nici un comentariu, lăsându-le pe amândouă singure în noaptea liniştită şi tăcută.

– Te place, bunico! zise Anastasia.

– Cred că da, răspunse Gracie. Italia are darul de a fermeca oamenii.

– Am impresia că pe mine m-a vrăjit, spuse Anastasia.

Bunica ei se încruntă.

– Totul e în regulă. Giovanni e doar italianul tipic care seduce tot ce mişcă.

– Ce s-a întâmplat?

Gracie îşi puse palma peste cea a Anastasiei. Anastasia i-o acoperi cu cealaltă palmă a ei.

– Nu vreau să vorbesc despre mine. Vreau să-mi vorbeşti tu despre tine. Mi-ai promis că-mi spui sfârşitul poveştii.

– Foarte bine. Unde am ajuns?

– Tocmai urma să pleci pe Coasta de Azur cu unchiul Hans. El voia să te mărite, iar tabloul falsificat de tine fusese trimis acasă la Livia şi la Bruno, în timp ce Gaetano păstra originalul.

– A, da, îmi amintesc.

– Deci, te-ai dus pe Coasta de Azur?

– Da.

– Şi ce s-a întâmplat? Anastasia se sprijini cu cotul de masă şi-şi propti capul în palmă. Te-a prezentat unchiul Hans unor tineri demni de tine?

– Sigur că da, numai că eu suspinam după Gaetano, răspunse Gracie. Dar asta nu l-a împiedicat pe unchiul Hans să insiste. Şi chiar şi-a dat toată silința!

Anastasia asculta, ştiind că mama ei le privea de pe terasa mai înaltă. Cu toate astea, îşi impuse să nu se lase distrasă. Nu-şi lua ochii de la Gracie. O privea cu mare atenție. În

seara asta urma să afle unde locuia Gaetano şi de ce Gracie nu se dusese să-l caute; mai urma să afle şi de ce Gracie nu se dusese nici la Villa Colomba. Iar ea, rămânând pironită acolo, pe acel scaun, avea să primească toate răspunsurile, după care avea să-i spună totul mamei ei, pentru ca amândouă să hotărască ce era de făcut.

Urma ca mai târziu să se vadă cu Giovanni, ca şi în serile trecute. Însă de data asta avea să-i facă un dar special, pentru care el s-o țină minte toată viața.

Capitolul 22

Franța, 1964

Gracie stătea pe balconul superbei vile albe a unchiului Hans, situată sus, pe dealurile care străjuiau orăşelul Antibes. Privea la piscina luxoasă în jurul căreia oaspeții, bronzați de soarele fierbinte al Mediteranei, socializau îmbrăcați în bikini sau în chiloți de baie, bând cocteiluri, fumând alene şi conversând în franceză, italiană şi spaniolă, ca un stol de păsări exotice. Era o privelişte copleşitoare. Gracie şi-ar fi dorit să fie iar în mediul sigur şi familiar al Vilei Colomba. Însă unchiul Hans era în elementul lui. Umbla de colo-colo, cu pălăria de panama pe cap, cu pantalonii suflecați deasupra gleznelor, în cămaşă albă, cu țigara într-o mână şi cu paharul de cocteil în cealaltă, zâmbind larg şi cuceritor pe sub perechea de ochelari de

soare sofisticați. Gracie băgă de seamă că toți ceilalți îl iubeau pe unchiul Hans. Femeile roiau în jurul lui, bărbații voiau să discute cu el, chiar şi copiii mici erau atraşi de el. Avea câte o vorbă de duh pentru fiecare, râdea din orice şi răspândea un farmec natural, care făcea ca toți cei din preajma lui să se simtă frumoşi, interesanți şi inteligenți, chiar şi atunci când nu erau astfel. Avea charismă şi se vedea limpede că era încântat să se folosească de ea.

Locuiau la Villa Charlene de zece zile. Gracie se bronzase, fiindcă unchiul Hans insistase ca fata să-şi pună bikini şi să stea la soare, ca toți ceilalți.

– N-ai să-ți găseşti un soț dacă stai ascunsă la Colomba sau dacă te refugiezi la umbră în Villa Charlene, repeta el, ignorând protestele lui Gracie. Şi da, ai nevoie de un soț. Îi eşti datoare mamei tale, la fel cum îi sunt şi eu. Nu mi-ar ierta niciodată dacă te-aş lăsa să ajungi fată bătrână.

Pentru Gracie, societatea din Antibes era prea greu de suportat. Cu toții erau bogați, cu titluri şi fluşturatici. Femeile erau frumoase, strălucitoare şi se îmbrăcau după ultima modă; la încheieturile mâinilor le zăngăneau brățări, iar părul şi-l pieptănau în coafuri voluminoase şi stilate. Erau extrem de sigure pe ele şi de intimidante. Bărbații erau bogați, pricepuți la vorbă, manierați şi frumoşi, numai că Gracie tânjea după Tancredi, dorindu-şi ca el s-o ia în brațe şi s-o poarte departe de locul acela în care, cu siguranță, nu se simțea în largul ei.

Printre prietenii unchiului Hans se număra şi un american blond pe nume Jonas Blythe. Jonas se deosebea de toți ceilalți. Nu se uita peste umărul ei atunci când i se adresa, şi nu vorbea doar în engleză, lungind silabele cu accent de

Boston. Avea ochii de culoarea florii de in, cu gene lungi şi negre, care creau un contrast izbitor. Colţurile buzelor i se arcuiau tot timpul, gata să schiţeze un surâs sau să rostească o vorbă de duh. Era copilăros şi vesel şi, chiar dacă făcea comentarii acide, tonul lui era menit să stârnească hazul celor despre care vorbea. Jonas şi unchiul Hans aveau un fel de a se lua peste picior unul pe celălalt – atât de înţepător şi de sarcastic, încât stârneau un haz nebun. Amândoi erau renumiţi pentru replicile lor inteligente, iar ceilalţi se înghesuiau în jurul lor ca să-i asculte, râzând din toată inima sau, uneori, nelinişţiţi, văzând cum cei doi se luau la întrecere în isteţime.

Gracie îl plăcuse pe Jonas încă de când îl întâlnise pentru prima oară.

– Scumpa mea, oamenii ăştia nu fac doi bani, îi spusese el, suflând fum pe nări precum un dragon inofensiv. Vin aici pentru cocteiluri şi mâncare şi fiindcă bogătanilor tupeişti le place să întâlnească alţi bogătani tupeişti. Toată şmecheria e să te amuzi pe seama lor. Închipuie-ţi că eşti la grădina zoologică şi că observi obiceiurile şi gusturile unei specii ciudate, dar remarcabile. E singurul mod de a-i suporta.

Tot Jonas o ajutase pe Gracie să-şi aleagă un bikini şi o învăţase cum să reziste în societate, venindu-i în ajutor atunci când o vedea că nu se simţea în largul ei şi intuindu-i nesiguranţa, mai ales dacă în atare momente unchiul Hans n-o băga în seamă, fiind prea ocupat să întreţină atmosfera. Lui Jonas îi plăcea să meargă la cumpărături, unchiului Hans – nu. Gracie înţelese curând că Jonas era cel care alesese rochiile pe care i le dăruise ei unchiul Hans.

– Hansworthy[57] îşi pierde răbdarea în magazine, îi mărturisise Jonas în timp ce hoinăreau amândoi pe străzile din Antibes. N-are deloc răbdare. Singurul motiv pentru care arată atât de elegant e că eu îi fac cumpărăturile şi ştiu ce i se potriveşte.

Jonas avea gust şi fler, astfel că, în curând, îi spuse lui Gracie ce defecte din silueta ei se cereau ascunse şi ce calităţi trebuia să fie puse în evidenţă.

– Ai talia subţire, draga mea, aşa că mândreşte-te cu ea. Ai ochi frumoşi, deci alege tonuri de gri, verde şi albastru, ca să-i pui în valoare. Ochii sunt tot ce ai tu mai frumos, să nu te ruşinezi cu ei. Flutură-ţi genele şi, pentru numele Domnului, nu-ţi fie frică să foloseşti rimel.

Răsuflând adânc, Jonas îi studiase corpul cu privirea lui pătrunzătoare.

– Eşti mică de statură, aşa că trebuie să porţi mereu tocuri. Fii atentă să nu mănânci prea multe făinoase, altfel o să ţi se pună pe fund. Rotunjimile sunt una, grăsimea – cu totul altceva. Tu ai să fii micul meu proiect, dar să nu-i zici lui Hansworthy, altfel o să fie teribil de gelos, iar gelozia îl face să fie acru.

Jonas respirase pe nas, ţuguindu-şi buzele.

– Eu nu suport acreala nimănui.

---

[57] Joc de cuvinte intraductibil care combină prenumele „Hans” şi numele de familie „Hollingsworth”, cel din urmă făcând trimitere la cuvântul englezesc „worthy”, care înseamnă „vrednic”, „destoinic” sau „respectabil”..

Gracie urmărea petrecerea de la parter cu un sentiment de teamă, fiindcă tânărul ales pentru ea de unchiul Hans tocmai ocolea piscina, cu ochii ațintiți către balcon.

Pierre de la Croix era bogat, dar nu obraznic. Chiar şi Jonas îşi exprimase acordul, spunând:

– N-o fi el frumos cât să oprească traficul în loc, dar portofelul lui compensează din plin deficiențele de ordin estetic.

Date fiind criticile lui Jonas la adresa altora, vorbele astea puteau fi socotite drept un compliment. Într-adevăr, Pierre nu era o frumusețe, dar nici urât. Jonas îi spusese lui Gracie că, deşi Pierre era cu mult sub ea în lanțul trofic din punct de vedere al aspectului fizic, totuşi se situa deasupra ei ca avere şi situație socială, astfel încât împreună ar fi format o pereche perfectă.

– Vezi tu, îi spusese el cu tonul pe care şi-l lua atunci când oferea perle de înțelepciune, lanțul trofic e o realitate ştiințifică ce trebuie luată în considerare înainte să-ți alegi un partener. Imaginează-ți o listă de animale. În partea de sus a listei sunt leii, panterele, gheparzii şi tigrii. În partea de mijloc sunt nevăstuicile, căprioarele, maimuțele şi toate celelalte animale de pe planetă. Ei bine, o panteră nu va catadicsi să-i dea întâlnire unui mistreț; asta n-are să se întâmple decât dacă pantera e săracă, iar mistrețul – milionar. În general, mistreții îşi găsesc propriul nivel şi se țin aproape de leneşi şi de porci, sau, dacă au noroc, poate mai suie un nivel. Panterele se socotesc mai presus de căprioare, cai şi iepuri, aşa că vor căuta alte pantere, lei sau tigri. Înțelegi ce vreau să spun?

Gracie înțelegea perfect. Pierre, care acum îşi făcea intrarea în societatea franceză, era bărbatul care i se cuvenea ei. Se întrebă ce ar fi zis Jonas despre Tancredi. Parcă-l auzea spunând: „Draga mea, el e o panteră, iar tu – un ponei drăguț. N-ai nimic care să intereseze o panteră. Ca să ai succes în viață, trebuie să-ți cunoşti locul în lanțul trofic!" Numai că Gracie nu-l voia pe Pierre, fie că ea era ponei sau nu.

– Bună, Gracie, o salută Pierre, zâmbind.

Dacă Gracie n-ar fi rămas insensibilă la farmecele lui din pricina iubirii pe care i-o purta lui Tancredi, poate că i-ar fi răspuns la zâmbetul care făcea ca figura lui comună să pară uimitor de atrăgătoare. Nu era înalt, dar era zvelt şi atletic şi se îmbrăca elegant, după moda franțuzească.

Purta o cămaşă descheiată la gât, o eşarfă în jurul gâtului, un şort roşu, bine croit, şi mocasini. Îşi trecu mâna prin părul castaniu şi des, o privi cu ochii lui de culoarea melasei şi i se adresă cu un accent care le-ar fi făcut să leşine pe majoritatea englezoaicelor. Însă Gracie, care trăise alături de Hans şi de Rutger, era obişnuită cu tot felul de accente, iar al cel lui Pierre nu i se părea din cale afară de interesant. Totuşi, Pierre îi plăcea. N-avea motive să-i displacă. „E plicticos, draga mea", comentase Jonas, dar Gracie nu-l găsea plicticos.

Pierre o sărută, învăluind-o în parfumul său pătrunzător de colonie.

– Arăți minunat, Gracie, îi zise, studiind rochia albastră pe care Jonas o pusese să şi-o cumpere.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Jonas o mai învățase să nu respingă nici un compliment printr-o remarcă în care să se subestimeze. Era ceva „teribil de englezesc şi de lipsit de eleganță”.

Pierre se sprijini de balustradă şi privi în jos.

– Hans dă întotdeauna cele mai frumoase petreceri, zise el. Ia priviți-l! Cum ştie să abordeze oaspeții! Îşi face relații noi pentru afacerea lui. E un tip uns cu toate alifiile.

– Arta e o afacere strâns legată de oameni. Totul ține de relații, spuse Gracie.

– Sigur că da, iar Hans ştie cum să se poarte cu toată lumea. Se întoarse către ea. Dar tu, Gracie? Tu ce eşti? Restaurezi tablouri, dar nu te interesează să-ți faci relații, aşa-i?

– Eu lucrez în atelierul meu, unchiul e cel care se ocupă să găsească vânzători şi cumpărători.

– Faceți o pereche straşnică.

– Da, lucrăm bine împreună.

Pierre îl observă pe Jonas, care rămăsese în costum de baie, iar acum poza pe trambulină cu paharul de cocteil în mână, aşteptând ca toată lumea să-i remarce corpul bronzat şi musculos înainte să execute o săritură perfectă.

– Lui Jonas Blythe îi place să facă pe nebunul, comentă Pierre, iar Gracie ghici după tonul lui că era gelos.

– Îi place să-i amuze pe ceilalți. Îi plac oamenii.

– Şi-i place ca toți ceilalți să-l placă, la rândul lor.

– Cred că toți îl plac pe Jonas.

– Asta pentru că se tem de el.

– O, nu cred. Cu toții ştiu că remarcile lui au menirea să amuze, nu să jignească.

– Dar deseori sunt totuşi jignitoare. Jonas se aşteaptă ca oamenii să râdă, iar dacă nu râd – îi acuză că n-au simțul umorului. Dar, în realitate, umorul lui e ieftin şi răutăcios.

Obrajii lui Gracie se aprinseră de indignare.

– Nu sunt de acord cu tine, răspunse ea.

Acum Jonas captase atenția tuturor oaspeților, astfel încât îşi luă avânt, sări în aer şi îşi plie corpul într-un salt mortal. Îşi îndreptă spatele tocmai la timp ca să despice apa într-un plonjon perfect, aproape fără să stropească. Atunci când ieşi la suprafață, continuând să țină în mână paharul de cocteil, invitații izbucniră în ovații, pe care el le răsplăti cu un zâmbet larg.

– Ce relație e între voi doi? întrebă Pierre.

– Suntem prieteni buni, răspunse Gracie, fără ezitare.

– E îndrăgostit de tine, spuse el.

Pentru Gracie asta era o noutate.

– Te înşeli, zise ea, şocată.

– De ce? Doar te îmbracă şi te sfătuieşte în toate aspectele vieţii tale. Crezi că şi-ar da atâta osteneală dacă n-ar fi îndrăgostit?

– Îşi dă osteneala fiindcă mi-e prieten.

Pierre ridică din umeri.

– N-ai văzut cum te priveşte? Pun pariu că a făcut plonjonul acela anume pentru tine.

Gracie râse.

– E absurd, Pierre.

– Aş vrea eu! oftă el, nostalgic. Îl iubeşti şi tu?

Gracie rămase uluită de întrebarea lui directă. Ar fi vrut să-i răspundă tăios: „Ce treabă ai tu?”, însă ştia ce treabă avea Pierre. Şi nu dorea să-i dea apă la moară.

– Da, ţin la el ca la un prieten, răspunse ea, crispată.

– Eşti sigură că doar atât?

Insistenţa lui Pierre începea s-o scoată din sărite. Dacă l-ar fi auzit Jonas, nu l-ar mai fi socotit plicticos, ci lipsit de politeţe.

– Îmi cunosc inima, Pierre. O cunosc mai bine decât oricine.

Răspunsul ei păru să-l mulţumească.

– În cazul ăsta, te cred. Dar să fii cu băgare de seamă. Eu, unul, n-am deloc încredere în Jonas Blythe.

– Iar eu cred că mi-aş pune şi viaţa în mâinile lui, replică ea.

– Atunci ai fi o naivă.

Gracie nu mai voia să discute cu el. Clătină din cap, agasată, şi vru să intre în casă. Pierre îi puse o mână pe braţ ca s-o reţină.

– Iartă-mă, sunt puţin gelos, atâta tot. Şi suspicios faţă de bărbaţii care pretind că sunt cei mai buni prieteni ai unei femei.

Gracie îi dădu mâna la o parte.

– Te plac, Gracie. Te plac foarte mult, adăugă el.

Gracie îşi aminti de Donato şi se crispă. Pierre avea pe chip aceeaşi expresie. Expresia rugătoare şi plângăreaţă a unui bărbat care nu putea obţine ceea ce-şi dorea, şi care totuşi trebuia să se împace cu situaţia.

– Şi eu te plac, Pierre. Dar nu aşa cum ai vrea tu.

– Mă cunoşti prea puţin, Gracie. Dă-mi voie să-ţi arăt cât de galant şi de amuzant pot fi.

– Pierre... începu ea, dar el îi tăie vorba.

– Nu accept un refuz. Nu-ţi cer nimic altceva decât puţin din timpul tău.

Era singurul lucru pe care putea să i-l acorde Gracie.

– Bine, încuviinţă ea. Dar nu vreau să mai aud nici o vorbă despre Jonas.

– Ne-am înțeles. Pierre râse şi-i dădu brațul. Dă-mi voie să te însoțesc la petrecere. Am impresia că doamna doreşte să bea ceva.

Gracie îşi dorea mai mult decât să bea ceva: îşi dorea un bilet dus până la Pisa.

Şi totuşi, în ciuda reținerilor ei, Gracie îi era recunoscătoare lui Pierre. Deşi nu avea nici un fel de sentimente romantice pentru el, era încântată că o însoțea la petreceri, fiindcă astfel nu era niciodată lăsată singură şi lipsită de prieteni. Pierre era atent, cult şi amuzant, şi – după acum avea să descopere Gracie – chiar se dovedea o companie plăcută. Cu toate astea, în fiecare moment alături de el îşi dorea să fi fost împreună cu Tancredi. Se întreba ce făcea Tancredi la Roma şi-i părea rău că nu-i putea telefona. Dar el n-avea cum s-o sune la vilă, iar ea nu-l putea căuta la Roma, din acelaşi motiv. Aveau să fie vreodată liberi să-şi arate în public sentimentele? Aveau să scape vreodată de această existență tainică?

Atunci când nu erau la plajă sau în vizită la vila altcuiva, Gracie, unchiul Hans şi Jonas stăteau pe şezlonguri lângă piscina Villei Charlene, fumând alene şi vorbind despre cunoscuții lor. Aceste clipe îi plăceau lui Gracie cel mai mult. Dacă tot nu putea fi cu Tancredi, măcar era cu unchiul Hans şi cu Jonas.

– Spune-mi, Gracie, cum merge relația ta cu Pierre? o întrebă unchiul Hans într-o după-amiază în care se

înapoiaseră, uşor ameţiţi, de la un prânz dat de un producător american de film.

– Nu-i o relaţie, răspunse Gracie, lungindu-se pe şezlong şi închizând ochii.

– Dar crezi că va deveni? întrebă Jonas, care stătea culcat pe şezlong, în şort, cu gleznele încrucişate, ţinând o ţigară între degetele lui elegante.

– Nu, răspunse, categoric, Gracie.

– Păi, te-am prevenit că-i plicticos.

– Nu-i plicticos, îi explică Gracie. E mai interesant decât ţi-ai închipui la prima vedere.

– Sincer, eu nu mă uit la el, draga mea, râse Jonas. Nu merită efortul, zău aşa. Dar dacă tu zici că-i interesant, te cred pe cuvânt. Lumea asta are nevoie de tot felul de specimene şi, după cum ţi-am mai spus, voi doi vă potriviţi perfect în lanţul trofic.

– Of, tu şi lanţul tău trofic! pufni Hans. Pentru un om căruia îi place să se creadă de o inteligenţă superioară, spui o mulţime de tâmpenii!

– Ssst! îi potoli Gracie. Vreau să mă relaxez. Măcar o dată încercaţi să fiţi drăguţi unul cu celălalt.

– Gracie, am să fiu drăguţ cu Hansworthy numai şi numai de dragul tău, declară Jonas.

– Nu-ţi prea stă în fire, Jonas, dragule, comentă Hans.

Gracie râse.

– Jonas, Pierre crede că eşti îndrăgostit de mine, spuse ea.

N-ar fi avut curaj să vorbească despre asta dacă n-ar fi fost uşor ameţită. Simţi un curent de energie între cei doi bărbaţi şi deschise repede ochii.

Jonas se uita la unchiul Hans, ale cărui buze se arcuiseră, pecetluind un secret care o izbi pe Gracie în plin. Îşi aminti de noaptea în care îi surprinsese pe unchiul ei şi pe Guido Vanni în bucătărie, şi simţi cum i se opreşte inima-n piept. Era cu putinţă, oare, ca Jonas să fi fost, de fapt, îndrăgostit de unchiul Hans?

– Ei bine, are dreptate. Chiar te iubesc, Gracie, răspunse Jonas.

– Şi eu te iubesc, Jonas, declară Gracie, prefăcându-se că nu băgase de seamă privirea schimbată de cei doi. De ce ţii neapărat să mă măriţi, unchiule Hans? Dacă mă mărit cu Pierre, am să trăiesc departe de tine şi va trebui să găseşti alt pictor restaurator. În plus, Rutger ţine mult la mine şi are să fie trist să rămână de unul singur.

– Nu sunt naiv, Gracie, răspunse unchiul Hans. Chiar dacă te măriţi cu Pierre, vei continua să lucrezi pentru mine, numai că vei intra într-un cerc de oameni sofisticaţi din Paris. Pierre de la Croix provine dintr-o familie înstărită de colecţionari. Nu ţi-a spus?

Gracie se ridică în capul oaselor.

– Nu, nu mi-a spus.

– Cum crezi că am ajuns să-l cunosc?

– Cum ajungi să cunoşti pe toată lumea? i-o întoarse Gracie.

– Touché[58]! chicoti Jonas. Uite că mă cunoşti pe mine, iar eu nu sunt colecționar.

Unchiul Hans ridică, iritat, din umeri, fără să ia în seamă remarca lui Jonas.

– Prezența dumitale aici, la vilă, nu-i în nici un caz un fait accompli[59], domnule Blythe, zise el, după care reveni la subiectul inițial: L-am cultivat pe Pierre cu atenție, cu grijă şi perseverență. De ani întregi vând tablouri familiei lui, iar bunică-sa, care, din păcate, nu mai e printre noi, mi-a încredințat sarcina de a vinde o parte din colecția ei atunci când s-a îndatorat în urma unor cheltuieli exagerate, de la care nu s-a putut abține. Şi astfel s-a ales cu destui bani cât să cheltuiască alți zece ani cu aceeaşi nechibzuință.

– Ai fost atrasă în cursă, Gracie, comentă Jonas. Unchiul tău e un şmecher cinic.

– E drept că Gracie are doar douăzeci şi doi de ani, dar e cu mult mai înțeleaptă decât cei de vârsta ei. Ştie bine cum procedez eu, aşa-i, draga mea?

– Cred că da, răspunse Gracie. Dar tot nu vreau să mă mărit cu Pierre.

---

[58] Ți-a zis-o! (în limba franceză în original).

[59] Ceva bătut în cuie (în limba franceză în original).

– Ai să te măriți, o asigură unchiul ei. Ai să înțelegi cu timpul că o căsătorie nu înseamnă întotdeauna dragoste, ci mai curând relații.

– Dar dacă poți obține şi una, şi alta, de ce să te mulțumeşti doar cu jumătate? interveni Jonas cu o remarcă de bun-simț.

Gracie râse.

– Chiar aşa, de ce?

Se gândi la Tancredi, care ar fi îndeplinit ambele condiții, lucru pe care ea l-ar fi putut mărturisi dacă s-ar fi căzut să-i facă vreo confidență unchiului Hans.

– Poți iubi pe oricine dacă vrei să obții ceva de la el, zise Hans.

Jonas ridică din sprânceană.

– Şi cu cât vrei mai mult, cu atât iubeşti mai mult, spuse el.

– Sau pur şi simplu poți iubi pe cineva pentru el însuşi, adăugă Gracie, care se simțea din ce în ce mai toropită de soare. Puțin îmi pasă de câți bani are un bărbat, sau de poziția lui socială. Eu vreau să iubesc pe cineva care să mă iubească la rândul său, indiferent de valorile materiale.

– Cât eşti de romantică, draga mea! exclamă Jonas. Te admir sincer pentru inima ta nobilă. Eu şi Hansworthy nu avem aceeaşi puritate sufletească.

– Cândva am avut-o, zise Hans. Dar dezamăgirea mi-a umbrit imaginea despre lume.

Gracie simți cum începea s-o fure somnul. Mai apucă să-l audă pe Jonas suflând un nor de fum şi adăugând aproape în şoaptă:

– Pe urmă ai întâlnit pe cineva care ți-a redat încrederea în iubire, aşa-i, Hansworthy?

În ziua în care urma să se înapoieze în Italia, Gracie îi spuse lui Pierre că, deşi îl considera galant, plin de farmec şi tot ce-i mai promisese el să fie, totuşi nu-i împărtăşea sentimentele. Pierre nu reacționă prea bine. Era atât de convins că avea să reuşească, odată cu trecerea timpului, s-o facă să se răzgândească, încât refuza să se împace cu situația.

– Am să vin în Toscana şi am să-ți arăt cât sunt de perseverent, zise el, în timp ce Gracie făcea tot posibilul să-l convingă să renunțe. Tânjea să-l revadă pe Tancredi şi nu voia ca venirea lui Pierre să-i îngreuneze situația. Ştia că unchiul Hans era dezamăgit, iar asta îi crea un sentiment de vinovăție. La urma urmei, n-ar fi putut niciodată să-i arate unchiului Hans atâta recunoştință câtă merita pentru ceea ce-i oferise. Îşi dorea din tot sufletul să-i poată face pe plac în alt fel, dar el era decis să-i găsească un soț convenabil pentru el şi refuza să considere închis capitolul „Pierre”. N-o acuză nici măcar o singură dată de lipsă de recunoştință, însă Gracie socotea că, în sinea lui, aşa gândea: unicul lucru pe care-l voia de la ea era ceva ce ea refuza să accepte.

Jonas îşi luă rămas-bun cu părere de rău.

– Trebuie să vii la Paris, zise el. Moda parizianã e superbă.

O îmbrățișă cu putere.

– Nu te mărita cu Pierre, îi şopti. Eşti mult prea sus față de el pe lanțul trofic.

– Bine, dar...

– Ştiu ce ți-am spus şi retractez, ceea ce mi se întâmplă foarte rar. Draga mea, tu eşti un iepuraş, iar el e un lup. O să te devoreze. La fel şi Hansworthy, dacă n-ar fi unchiul tău!

– Pe tine n-o să te devoreze? întrebă ea, lăsându-şi capul într-o parte şi râzând maliții os.

– Nu, fiindcă am să-l înhaț eu primul!

Gracie era nespus de fericită să se întoarcă la Villa Colomba. Călătoria pe drumul prăfuit care ducea spre casă i se părea la fel ca îmbrățișarea unui vechi şi bun prieten. Ridică privirea înspre colina pe care se înălța Castello, scăldat în lumina arămie a după-amiezii târzii, şi se întrebă dacă Tancredi era acolo, privind în vale şi aşteptând ca ea să se înapoieze acasă.

Ajunseră la vilă, unde Rutger, în halat de lucru, aştepta, răbdător, înapoierea lor. Gracie sări din maşină şi-l strânse în brațe. El râse încetişor şi o bătu uşurel pe spate cu un gest stângaci, fiindcă nu se simțea în largul lui în fața manifestărilor fizice de afecțiune. Gracie respiră mirosul de

terebentină şi ulei din părul lui, bucurându-se că, în sfârşit, ajunsese acasă. Gaia o îmbrățişă atât de strâns încât aproape c-o săltă de la pământ, iar ceilalți servitori renunțară la formalisme şi o îmbrățişară şi ei. Vorbeau cu toții deodată. Entuziasmul generalizat învăluia vila cea liniştită şi umbroasă într-o lumină deosebită.

Gracie nu avu mult de aşteptat până să ajungă din nou în brațele lui Tancredi. Cum contesa umpluse castelul de oaspeți, se vedeau nevoiți să se întâlnească pe o colină îndepărtată, lângă o fermă abandonată, unde stăteau adesea la un picnic. Era un loc ferit, înconjurat de câmpuri aurii de grâu şi de plantații de viță-de-vie. Acolo se aşezau sub un platan, pe iarba cu pete de umbră şi lumină, unde doar păsările şi greierii erau martorii iubirii lor.

– Timpul s-a scurs groaznic de încet fără tine, zise el, sărutând-o cu tandrețe pe frunte.

Ea se lipi de trupul lui, oftând fericită.

– Aşa a fost şi pentru mine, îi răspunse. Am numărat zilele până la întoarcere.

– Ți-a găsit unchiul tău un soț potrivit? întrebă el, cu râsul nonşalant al bărbatului care se ştia iubit mai mult decât oricare altul.

– Da, dar din păcate pe mine nu mă atrage cu nici un chip.

– Ce nu-ți convine? continuă Tancredi, amuzat de acest joc.

– Faptul că nu eşti tu, zise ea, iar el o strânse la piept şi o sărută din nou.

– Şi ce i-ai spus unchiului tău?

– Că nu-i pe gustul meu. În realitate, unchiul Hans nu se gândeşte la mine, vrea doar să-şi consolideze nişte relaţii pentru bunul mers al afacerilor lui. Pierre de la Croix vine dintr-o familie de colecţionari bogaţi.

– La fel ca mine, zise Tancredi. Păcat că încă nu-i putem spune despre noi.

– Încă?

– La un moment dat, am să divorţez de Petronella şi am să mă însor cu tine. Atunci o să-i putem spune şi unchiului tău. Cred că o înrudire cu familia Montefosco îl va bucura peste măsură.

Ea zâmbi, încurajată să-l audă vorbind despre căsătorie.

– Pentru unchiul Hans, ar fi căsătoria ideală.

– Dar pentru tine?

– Şi pentru mine... şopti Gracie, după o clipă de ezitare, fiindcă în spatele imaginii fericite şi pline de farmec a mariajului exista realitatea urâtă a pătrunderii într-o lume strălucitoare, căreia nu-i aparţinea. Şi pentru mine ar fi căsătoria ideală, răspunse ea ca să-i facă plăcere.

Adevărul era însă că ar fi preferat să trăiască aşa întotdeauna, întâlnindu-se în taină şi păstrând secretul iubirii lor doar pentru ei.

– Fiindcă veni vorba de familia Montefosco, urmă el. Acum mătuşa Livia se consideră mare colecţionar de artă şi se

străduieşte s-o convingă pe mama să facă o expoziție comună la New York, cu toate tablourile bunicului. Are o relație la Muzeul Metropolitan de Artă, iar persoana aceea crede că ar fi o idee foarte bună. Marea Colecție Montefosco, adăugă el, râzând. Poți să-ți închipui?

– Sigur că pot. E o colecție fabuloasă. Mai ales acum, după ce toate tablourile au fost curățate şi restaurate.

– Vor expune şi falsul nostru, spuse el.

Era limpede că ideea îl umplea de încântare, fiindcă Gracie îi simți fiorul de plăcere.

Numai că ea nu-i împărtăşea entuziasmul. O umbră îi întunecă sufletul. Nu fusese nici o clipă vorba ca tabloul falsificat de ea să facă obiectul unei expertize la New York. Însă Tancredi nu părea deloc neliniştit.

– Pentru mine va fi o revanşă tacită să ştiu că tabloul cu care se va mândri Bruno la Muzeul Metropolitan e, de fapt, o copie. Nu mă interesează să fie umilit în public. Mi-e de ajuns să ştiu eu.

Gracie spera că expoziția n-avea să fie organizată niciodată.

Capitolul 23

În lunile care urmară, Gracie uită de expoziție. Tancredi nu mai pomeni de ea, iar Gracie presupuse că mama lui luase hotărârea de a nu împrumuta jumătatea ei de colecție

Montefosco. Cu siguranță că jumătatea lui Bruno nu era de ajuns pentru o expoziție.

În decembrie, Gracie se duse la Londra, ca să petreacă Crăciunul cu familia. Trecuse un an de la ultima ei vizită. De data asta, călătorea singură, fiindcă unchiul Hans alesese să meargă la schi în Alpii francezi. Băiețelul lui Joseph avea acum aproape patru luni, iar soția lui rămăsese însărcinată cu cel de-al doilea copil, despre care cu toții sperau să fie o fată. Joseph se îngrășase. Nu mai era flăcăul slăbănog din vremea în care Gracie plecase în Italia cu unchiul Hans, ci un tânăr solid şi lat în umeri, director de conturi la o prestigioasă agenție de publicitate, fapt cu care se lăuda fără rețineri. E limpede că şi-a făcut o situație, îşi zise Gracie. Cât despre mama ei, ea arăta mai îmbătrânită, mai obosită şi mai slabă. Gracie n-o văzuse de douăsprezece luni, răstimp în care Greet îmbătrânise vizibil. Cu toate astea, repeta că se simțea bine şi că, mulțumită copiilor şi fratelui ei, nu ducea lipsă de nimic.

– Nu sunt pretențioasă, spuse ea. Acum, că am un nepot, nu-mi mai trebuie nimic. Tu când ai de gând să te măriți şi să faci copii, Gracie? Doar nu i-am dat voie lui Hans să te ducă în Italia ca să te închidă între patru pereți şi să te țină departe de cei care te-ar putea cere de soție, bombăni ea.

– Sunt încă tânără, protestă Gracie.

– Şi da, şi nu, replică, sec, Greet. La vârsta ta eu eram deja măritată şi aveam doi copii. Timpul zboară, curând n-ai să mai fii tânără, iar atunci n-o să te mai vrea nici un bărbat. Ține bine minte ce-ți spun: chiar acum, pe când vorbim, există fete istețe care pun mâna pe cei mai buni bărbați. Ai să te alegi doar cu rămăşițele.

Gracie nu luă în seamă comentariile mamei ei. Ştia că n-avea să se aleagă cu resturile, fiindcă deja avea tot ce era mai bun.

Cât timp rămase la Londra, profită de prilej şi se duse să viziteze Galeria Națională şi Muzeul Albert şi Victoria. Se plimbă împreună cu mama ei prin Hyde Park şi o invită la ceai la Fortnum & Mason, unde mâncară biscuiți cu gem şi frişcă. Joseph reuşi să facă rost de bilete la un spectacol în West End, după care luară cina împreună, într-un restaurant elegant din Soho. Maître d'hôtel[60] îl cunoştea pe Joseph, aşa că îi întâmpină cu toate onorurile, fapt care-i dădu lui Joseph o stare de spirit excelentă pentru restul serii.

La începutul lui ianuarie Gracie lăsă în urmă Londra, înapoindu-se în Italia fără regret. I-ar fi plăcut s-o ia pe mama ei să locuiască în Villa Colomba, fiindcă astfel n-ar mai fi fost nevoie să meargă niciodată la Londra. Ea şi Joseph nu fuseseră niciodată foarte apropiați, iar faptul că trăiseră atât de departe unul de celălalt nu făcuse decât să-i înstrăineze şi mai mult. De n-ar fi fost mama ei, Gracie n-ar fi avut nici un motiv să mai vină la Londra.

Unchiul Hans se întoarse la Villa Colomba la sfârşitul lui februarie, după o lună petrecută la Paris în prelungirea vacanței de la Chamonix. În ciuda pânzelor aduse cu el şi a relațiilor pe care şi le făcuse, nu era entuziasmat ca de obicei. Ca şi cum ar fi luat cu el vremea de la Paris, care plutea în jurul lui precum un nor gros şi cenuşiu, făcându-l mereu morocănos. După ce deschise cadourile aduse de el,

---

[60] Ospătarul-şef (în limba franceză în original).

Gracie înțelese că şi Jonas îl însoțise în călătorii. Erau acolo rochii în culori vii, fuste scurte şi pantofi asortați, cu vârf ascuțit, taioare de lână şi ciorapi de mătase, toate alese cu grijă ca să-i pună în valoare silueta, părul şi ochii, aşa cum numai Jonas ar fi putut s-o facă. Şi totuşi, când Gracie pomeni numele lui Jonas, unchiul Hans pufni disprețuitor şi zise:

– Domnul Blythe e ca laptele stricat, şi nimic nu-i mai rău decât un lapte acrit.

Gracie îi remarcă tonul caustic, care era ceva nou. Se părea că tachinările lor amicale merseseră prea departe.

Gracie înțelese că nu trebuia să mai aducă în discuție numele lui Jonas. Spera că orice s-ar fi întâmplat între cei doi, aveau să reuşească să depăşească momentul şi să redevină prieteni, măcar pentru motivul că ea dorea ca unchiul Hans să fie iar ca înainte. Dar lunile trecură, iar unchiul Hans continuă să plece şi să se întoarcă acasă fără ca starea lui de spirit să devină mai bună.

În primăvară, Tancredi o anunță pe Gracie că, până la urmă, Bruno şi contesa aveau să-şi prezinte colecția la Muzeul Metropolitan de Artă din New York, expoziția urmând să aibă loc primăvara următoare.

– Toată colecția? întrebă Gracie, sperând că tabloul din epoca barocă falsificat de ea n-avea să fie inclus în expoziție.

– Toată colecția, răspunse Tancredi, apoi zâmbi. Mă umple de încântare faptul că îngâmfatul de Bruno se va fuduli cu un fals.

– Nu ți-e teamă că cineva are să descopere că-i doar o copie? întrebă Gracie, rozându-şi, nelinişti tă, unghia de la degetul mare.

– Ce contează? Dacă se va descoperi, cu atât mai bine. Unchiul Bruno va fi umilit în public. Poate că se va isca chiar un scandal! râse el. Sau poate c-o să mi-l dea mie, iar atunci o să-l putem arde. Nu va mai trebui să ascund originalul furat. Cred că asta ar fi soluția perfectă.

Fără îndoială că era o soluție, recunoscu Gracie în sinea ei, fără să înțeleagă de ce îi era atât de teamă. Fiindcă se temea. Umbra care-i acoperise sufletul plana acum asupra ei, refuzând să se lase alungată.

Temerile ei se materializară abia în octombrie. Unchiul Hans primi un telefon de la Livia Montefosco, prin care-l informa că tabloul lui Piero Bartoloni era, cel mai probabil, un fals. Hans, care nu văzuse decât originalul, nu copia realizată de Gracie, rămase uluit.

– Îmi cer scuze că vă contrazic, doamnă contesă, dar, dacă ar fi fost un fals grosolan, aşa cum sugerați dumneavoastră, ne-am fi dat seama de asta atunci când l-am curățat. Dar nici Rutger, nici Gracie n-au remarcat nimic. Trebuie să fie lucrarea unui falsificator genial.

Gracie şi Rutger ridicară ochii de pe şevaletele la care lucrau şi schimbară o privire între ei.

– Dacă e un fals, atunci e al naibii de reuşit, zise Rutger, scărpinându-se în cap. Tu l-ai curățat, Gracie, aşa-i?

Gracie încuviință din cap şi ridică din umeri.

– N-am remarcat nimic deosebit, spuse ea.

Îşi ascunse din nou faţa în spatele şevaletului, simţind cum sângele i se suia în obraji, trădându-i vinovăţia. Faptul că un tablou din colecţia Montefosco fusese depistat ca fiind un fals nu era îngrijorător pentru unchiul Hans, îşi zise ea, fiindcă el nu avusese nimic de a face cu achiziţionarea picturii. Însă Gracie ştia foarte bine că, din când în când, unchiul ei îi vânduse câte un fals bunicului lui Tancredi – şi chiar se mândrea cu asta. Prin urmare, n-ar fi fost bine dacă experţii newyorkezi s-ar fi simţit obligaţi să arunce o privire la întreaga colecţie. Desigur, era puţin probabil, însă, în imaginaţia paranoică a lui Gracie, faptul părea perfect posibil.

După felul în care decurgea conversaţia, cu siguranţă că Livia Montefosco era furioasă. Unchiul Hans îi vorbea calm şi blând, liniştind-o şi spunându-i că nu era vorba de „umilire în faţa elitei societăţii newyorkeze", după cum se exprimase ea, ci, din păcate, de un incident cât se poate de obişnuit în cazul unei colecţii atât de vechi şi de mari.

– Faptul că s-a descoperit un tablou atribuit în mod greşit nu înseamnă că există şi altele la fel. E puţin probabil, îi zise el. Extrem de puţin probabil.

Gracie avea inima cât un purice, blestemând ziua în care venise cu o idee atât de nesăbuită. Singura rază de lumină în bezna care se abătea asupra ei era gândul că Tancredi se bucura de umilirea unchiului său. Dar asta nu era de ajuns ca să-i liniştească temerile, aşa că şedea acolo, asudată din cap până-n picioare, întrebându-se dacă trebuia să mărturisească ceea ce făcuse sau să tacă şi să spere că lucrurile aveau să se aranjeze de la sine.

Discuția telefonică se prelungi vreme de jumătate de oră, însă lui Gracie i se păru că durase mult mai mult. Fiecare minut era o povară de neîndurat. Livia oscila între supărare pe Hans, care n-o scutea de ruşine recunoscând că era vorba de un fals, şi autocompătimire pentru ceea ce ea considera a fi umilire în public.

Când, în sfârşit, convorbirea se încheie, Hans puse receptorul în furcă şi se întoarse către cei doi. Gracie îndrăzni să ridice ochii la el. Atitudinea detaşată cu care o abordase pe Livia Montefosco făcuse loc unei expresii de nelinişte reală, dublată de ceva cu mult mai rău. Rutger îşi împinse ochelarii cu lupă pe creştetul capului şi puse penelul deoparte. Gracie simți cum aerul încremenea în jurul ei. Dacă vreo clipă se gândise să-i spună unchiului Hans adevărul, acum nici prin gând nu-i mai trecea. Chipul lui încruntat era cu totul diferit de expresia obişnuită, chiar şi de cea pe care o avea atunci când se afla în toane proaste. Părea un alt om. Iar acest necunoscut din fața ei o umplea pe Gracie de spaimă.

– Avem o mică problemă, zise, iar tonul lui calm şi liniştit nu făcu decât să sporească teama lui Gracie.

– Am mai avut şi altă dată mici probleme, Hans, spuse Rutger, la fel de calm şi de liniştit. Şi le-am depăşit cu bine.

– Adevărat. Falsificarea de tablouri nu-i o meserie lipsită de riscuri. Numai că problema de acum e neaşteptată şi pică foarte prost.

– Eu am curățat tabloul, unchiule... începu Gracie.

– Nu, nu l-ai curățat.

Privirea unchiului Hans ar fi putut preschimba şi o flacără într-un sloi de gheaţă. Gracie nici nu îndrăznea să răsufle.

– Dacă l-ai fi curăţat, ţi-ai fi dat seama imediat că nu-i original. Aici nu-i vorba de un fals de calitate, ci de treabă de amator, şi orice nătâng ar fi putut şi ar fi trebuit să-şi dea seama.

Gracie simţi din nou impulsul să-i spună adevărul, dar pierdu şi acest prilej, fiindu-i foarte teamă. Iar dacă adevărul nu era o opţiune, nu rămânea decât alternativa, şi anume: să mintă până la capăt.

– Nu l-am curăţat, unchiule, mărturisi ea, cu ochii în lacrimi. Mi s-a părut că nu-i cazul. Am greşit...

– Ai făcut o mare greşeală, Gracie, o greşeală care ne-ar putea costa scump pe toţi.

– Şi acum ce pot să fac?

– Să te rogi Domnului.

Şi, spunând asta, unchiul Hans se duse în atelier, trântind uşa în urma lui. Gracie nu îndrăznea să se uite la Rutger. Simţea dezaprobarea lui ca pe o mantie de fier care-i strângea umerii. Neputând să mai suporte atmosfera din încăpere, se ridică şi ieşi în fugă. Doamne, ce făcuse de dragul iubirii! De-ar fi ştiut că tabloul urma să ajungă sub lupa experţilor dintr-un renumit muzeu, şi-ar fi dat toată silinţa, aşa cum o învăţase unchiul Hans cu atâta trudă. Acum ar fi fost gata mai curând să moară decât să recunoască faptul că era pictat de mâna ei. Dezamăgirea unchiului Hans faţă de munca ei neglijentă ar fi fost mai

greu de îndurat decât închisoarea ca pedeapsă pentru complicitatea la infracțiunile lui.

Gracie porni cu bicicleta pe drumul care ducea în câmp deschis. Nu ştia încotro se ducea, nu voia decât să lase în urmă Colomba şi să nu se mai întoarcă niciodată. Îi dezamăgise pe unchiul Hans şi pe Rutger, două dintre ființele la care ținea cel mai mult pe lume. Şi pentru ce? Pentru un bărbat de a cărui iubire nu mai era acum atât de sigură. În timp ce pedala, cu viile şi dealurile defilând pe lângă ea într-un amestec neclar de roşu şi galben – din pricina lacrimilor care-i împăienjeneau vederea – începu să se îndoiască de justețea alegerilor ei. Făcuse Tancredi vreun gest ca să divorțeze de soția lui? Vorbise adeseori despre asta, îi făgăduise o viață împreună cu el atunci când avea să sosească momentul potrivit, şi, de fiecare dată, ea fusese cea care dăduse înapoi, de teama lumii în care trăia el. Nu cumva Tancredi profitase de nesiguranța ei tocmai fiindcă aşa îi convenea cel mai mult? Îşi aminti că el nu încercase niciodată s-o convingă. Nu încercase nici măcar să-i dea asigurări, ci doar vorbise despre căsătorie la fel cum vorbeşte cineva despre o fantezie fără nici o şansă să devină realitate. Gracie ştia că Tancredi n-ar fi vrut ca legătura lor să ia sfârşit, de asta era sigură. Dar nu era la fel de sigură că el avea curajul să pună punct unui mariaj, ceea ce ar fi stârnit un adevărat scandal în familie şi în societatea de la Roma. Cei din familia Montefosco erau catolici convinşi, care considerau divorțul ca fiind ceva imoral. Tancredi şi-ar fi sfidat nu doar familia, dar şi credința. Făcuse un legământ în fața Domnului, un legământ pe care nici o ființă omenească nu-l putea dezlega. Gracie nu se putea aştepta la vreun sprijin nici din partea mamei lui. Aşa aeriană şi boemă cum părea ea, Gracie intuia că, atunci când venea vorba de structurile lumii ei, contesa devenea, probabil, la

fel de inflexibilă şi de tradiționalistă precum erau toți ceilalți. Un bărbat îşi lua o amantă, unii – chiar mai multe, dar nu se însura cu amanta, mai ales dacă amanta provenea dintr-o clasă socială inferioară. Gracie auzise că nicăieri nu exista o lume mai snoabă decât la Roma.

Burnița atunci când Gracie porni pe drumul de întoarcere către vilă. Nu băgase de seamă norul vaporos care se apropia dinspre mare. Acum el se aşternuse deasupra văii ca o pâclă rece şi umedă. Îi amorțiseră mâinile pe ghidon, fiindcă, în graba ei, uitase să-şi ia mănuşi. Ridică privirea către Colladoro, însă castelul cocoțat în vârf de deal rămânea ascuns în cețuri. Cândva privise creasta dealului cu dor în suflet. Acum, însă, inima îi era chinuită de îndoieli, şi o durea să se uite înspre castelul cândva atât de plin de făgăduințe. Bine că nu-l pot vedea, îşi zise ea, cu tristețe.

Ajunse la vilă şi văzu că Gaia o aştepta în prag. Stătea cu brațele încrucişate şi-şi trăsese un pulover peste trupul durduliu. Se legăna de pe un picior pe altul din pricina frigului.

– Ce ți-a venit să te plimbi cu bicicleta pe vremea asta? întrebă ea, în timp ce Gracie îşi propti bicicleta de zid şi începu să alerge pe alee, cu părul ud şi lipit de cap. Ai să răceşti zdravăn.

– Trebuia să plec din casă.

Gaia o prinse de braț.

– Am un mesaj pentru tine de la Tancredi, îi şopti.

Gracie o privi fără chef, iar Gaia se încruntă văzându-i privirea tulbure.

– A telefonat. Vrea să te duci la Castello mâine după-amiază. El vine cu maşina de la Roma în noaptea asta.

Gracie ştia de ce voia el s-o vadă. Voia să sărbătorească umilirea unchiului Bruno. Schiță un zâmbet vag. Umilirea unchiului lui Tancredi ar putea să însemne sfârşitul pentru unchiul meu, îşi zise Gracie, cu amărăciune.

– Mare curaj a avut să sune aici, spuse ea, intrând în casă.

Gaia o urmă, fericită să închidă uşa după frigul de afară.

– Trebuie să fie ceva important.

– Nu cred, îşi dădu Gracie cu părerea.

– Te simți bine? întrebă Gaia.

Gracie oftă şi se întoarse către prietena ei, privind-o plină de resemnare.

– N-are să se însoare niciodată cu mine, aşa-i? zise ea.

Gaia şovăi, iar ezitarea ei îi vădea gândurile cu mai multă sinceritate decât ar fi putut s-o facă prin cuvinte.

– Sunt convinsă că da, într-o bună zi, răspunse ea.

– Ba nu, n-are să fie aşa. Ar fi trebuit să-ți urmez sfatul atunci când am descoperit că-i însurat.

Râse fără veselie.

– Ironia e că nu vreau să fiu contesa Bassanelli, nici să trăiesc într-un palazzo din Roma. Eu nu vreau decât să fiu cu el aici, în Colladoro.

– Nu poți să ai şi una, şi alta, îi spuse Gaia.

Gracie ridică din umeri. Gaia o urmă în bucătărie.

– Dar ce s-a întâmplat? Domnul Hollingsworth e într-o dispoziție oribilă în după-amiaza asta, iar domnul Janssen nu-i nici el în toane mai bune. A murit cineva?

Gaia voise să facă o glumă, însă pentru Gracie subiectul era prea dureros.

– N-am curățat ca lumea un tablou şi tocmai acela s-a dovedit a fi un fals, îi spuse Gracie.

– Nu înțeleg de ce ar trebui să ai necazuri pentru asta, zise Gaia, punându-şi mâinile în şolduri. Nu mi se pare cinstit.

– Dacă l-aş fi curățat cum trebuie, mi-aş fi dat seama că era un fals.

Gracie începea să creadă în propria minciună.

– Dacă cineva e capabil să recunoască un fals, aceia sunt Signor Hollingsworth şi Signor Janssen. Gaia văzu mirarea de pe chipul lui Gracie şi râse. Doar nu-ți închipui că m-ai dus de nas, nu-i aşa?

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Tabloul pe care ai vrut să-l ascunzi de mine în atelierul lui Signor Hollingsworth... Ştiu bine ce faci tu acolo. Dar faptul

că ştiu nu înseamnă că am să te dau în vileag, aşa că nu fi îngrijorată. Numai că celor doi ar trebui să le fie ruşine că te-au băgat în aşa ceva. Ai cuvântul meu că, dacă are să fie vreodată cazul, am să te apăr cu toată fiinţa mea.

– N-are să fie cazul, răspunse Gracie, înţelegând că Gaia se referea la posibilitatea ca totul să iasă la iveală.

Gaia plescăi din limbă.

– Sigur că nu. Sunt convinsă că Signor Hollingsworth e îndeajuns de şiret încât să fi blocat toate căile de acces spre vizuina lui.

Cina decurgea ca de obicei, în sufragerie, alături de unchiul Hans şi de Rutger. Hans, care fusese prost dispus încă de la Crăciun, abia dacă scotea o vorbă, lăsând-o, astfel, pe Gracie să vorbească doar cu Rutger, care era prea bun la suflet ca să ţină supărarea. Gracie ascultase ani la rând istorioarele unchiului ei, deseori – pe seama vreunui amărât care-i stârnise mânia într-un fel sau altul, dar nici în cele mai rele închipuiri ale ei nu se imaginase pe sine însăşi drept ţintă a furiei lui. Se întreba câtă vreme avea să mai rămână supărat pe ea. Dar n-ar fi trebuit să-şi mai pună astfel de întrebări, fiindcă, a doua zi de dimineaţă, după ce coborî la parter, descoperi că unchiul Hans plecase.

Îl găsi pe Rutger în atelier şi-l întrebă unde dispăruse Hans.

– A avut nişte treburi urgente, răspunse Rutger, instalându-se pe scăunel, gata să se apuce de lucru.

– Şi când se întoarce?

– Doar el ştie.

– A plecat în străinătate?

– A plecat la Paris.

Gracie răsuflă uşurată, bucuroasă de faptul că unchiul ei nu se dusese la New York, ceea ce ar fi însemnat că problema creată de ea ar fi fost cu mult mai gravă decât îşi închipuise. Pentru Hans era absolut firesc să plece la Paris.

– Mai e supărat pe mine? întrebă ea.

Rutger nu-şi ridică privirea de pe şevalet.

– Nu te mai gândi la asta, mormăi el, cu un aer absent. Lucrările unchiului tău i-ar putea convinge şi pe cei mai mari experți din întreaga lume.

– Sper să ai dreptate.

– În privința asta am mereu dreptate. Cât despre unchiul tău, ei bine, el duce o viață complicată. Despre asta nu ştiu chiar nimic. Ce va fi va fi.

Gracie nu înțelegea la ce se referea Rutger, dar cum faptul n-avea nici o legătură cu ea, clătină din cap şi se apucă de lucru.

În după-amiaza aceea Gracie porni, pe bicicletă, spre castel. Norii de ploaie se îndepărtaseră peste noapte, lăsând pământul umed şi sclipind în soare. Ar fi trebuit să fie fericită, la urma urmei, planul ei funcţionase, şi totuşi, simţea o greutate în stomac, pricinuită de teamă.

Tancredi se arătă încântat s-o vadă. O luă în braţe şi o trase după el în turn, unde o sărută.

– Am nişte veşti grozave! exclamă el.

– Ştiu, răspunse ea, sec. Livia l-a sunat ieri pe unchiul Hans şi i-a povestit despre fals. N-a fost deloc încântat.

– Pentru el e totuna, zise Tancredi, cu tâlc. Nimeni n-are să facă vreo legătură cu tine.

– Ştiu, răspunse ea.

Nu voia să-i dezvăluie faptul că unchiul ei falsificase tablouri pe care i le vânduse bunicului lui. Fără îndoială că acele tablouri se aflau în expoziţie. Iar, odată descoperite, vina avea să cadă, fără doar şi poate, asupra unchiului Hans.

– N-ar fi trebuit niciodată să încerc să falsific o pictură barocă din secolul al XVII-lea. E aproape cu neputinţă să realizezi o copie convingătoare. Doar unchiul Hans ar fi capabil de aşa ceva. Mi-e atât de ruşine, gemu Gracie, cu ochii plini de lacrimi.

Tancredi îi luă faţa în mâini.

– Gracie, doar nu eşti nefericită... Pe mine m-ai făcut atât de fericit. M-ai făcut cel mai fericit om din lume.

– Dar am pictat cel mai proastă copie din lume.

– Nu contează. De fapt, chiar mă bucur că-i aşa. Unchiul Bruno a fost umilit după cum merită. Eu am pictura originală, care ar fi trebuit să fie a mea încă de la început, iar el a rămas cu o mizerie fără valoare.

– Dar nu înțelegi? Eu sunt cea umilită, fiindcă eu am pictat mizeria fără valoare!

– Prostii! A fost o idee strălucită. Nici eu n-aş fi putut veni cu un plan mai bun, oricât mi-aş fi dorit. Eşti un geniu! Eşti geniul meu!

Vru s-o sărute din nou, dar ea se feri.

– Tancredi, trebuie să vorbim.

Se aşează pe scăunelul lui din faţa şevaletului, cu mâinile reci împreunate în poală. Iar îşi uitase mănuşile acasă.

Toată veselia lui Tancredi se topi într-o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

Ea oftă din adâncul inimii. Îi făcea rău să-l vadă atât de îndurerat, însă trebuia să aibă cu el discuția decisivă.

– N-ai de gând să divorțezi de Petronella, aşa-i?

El se înveseli din nou.

– Iubito, pentru asta eşti îngrijorată? Pentru noi? Te iubesc...

Se apropie şi îngenunche în faţa ei, cuprinzându-i şoldurile cu braţele.

– Caut o cale. Trebuie să ai încredere în mine. E o chestiune delicată. Familia Petronellei e foarte influentă.

– Ai iubit-o vreodată, Tancredi? întrebă ea.

– La vremea respectivă a fost tot ceea ce-mi doream, răspunse el, precaut.

– Adică influenţă?

– Gracie, lasă-mă să-ţi explic. E complicat. Familia mea e în declin. E o familie veche, cândva – bogată şi puternică, dar care se dezintegrează de ani buni. Eu aveam un nume ilustru, pe care ea şi-l dorea, iar ea avea averea pe care mi-o doream eu. Dar m-am schimbat. Acum nu mai vreau aşa ceva. Mi-am dat seama că fericirea nu stă în bunăstarea materială. Asta am învăţat de la tine.

Gracie îl privi printre gene. Ar fi vrut să-i spună că nu-l învăţase mare lucru, din moment ce el continua să preţuiască tabloul lui Piero Bartoloni mai mult decât orice altceva. Dar rămase tăcută, în timp ce el încerca s-o convingă că nu mai era legat de bunuri materiale şi că devenise un om profund şi integru, în stare să iubească.

– Am rătăcit drumul, Gracie. Mi-am irosit tinereţea în plăceri, gândindu-mă doar cum să-mi fie mie bine, risipind banii primiţi şi mânjind numele familiei. Mi-am dat seama că făcusem o prostie. Voiam ca bunicul să fie mândru de mine. Familia Petronellei era îndeajuns de bogată cât să redea familiei noastre strălucirea de odinioară. Ştiam că bunicul avea să fie de acord. Mi-am închipuit că, astfel,

reintram în grațiile lui. Căsătoria cu Petronella ar fi compensat cumva neajunsurile pe care le creasem familiei mele.

Văzând expresia ei confuză, adăugă, timid:

– Sigur că o şi plăceam. Eram prieteni.

– Dar ea îți va face copii şi n-ai s-o părăseşti niciodată, spuse Gracie, simțind cum i se opreau cuvintele în gât, fiindcă simplul gând îi era cu neputință de îndurat.

Tancredi clătină din cap.

– Ea nu vrea copii.

Din privirea lui îndurerată, Gracie înțelese că, prin căsătoria cu o astfel de femeie, Tancredi nimerise, fără să vrea, într-o închisoare.

– Îmi pare rău... începu ea, simțind cum i se umplea inima de milă.

– Ar fi trebuit să-ți spun, răspunse el.

– Nu-i nimic.

– N-am putut...

– Înțeleg, îl linişti, trecându-şi degetele prin părul lui. E greu de pus în cuvinte.

Ar fi vrut să-i spună că ea i-ar fi dăruit nenumărați copii. Câți ar fi vrut el. Dar Tancredi renunță la subiect şi, din

felul în care îşi schimbă expresia, Gracie înțelese că era obişnuit să-şi ascundă dezamăgirea.

Îl lăsă s-o tragă spre el, însă, în sinea ei, nu mai avea nici o speranță. Deşi nu avea copii, Tancredi nu-şi putea părăsi totuşi soția. Gracie îl iubea în egală măsură pentru defectele şi pentru calitățile lui, dar tocmai defectele – slăbiciunea şi laşitatea – aveau să-l împiedice întotdeauna s-o înfrunte pe soția lui şi să-i ceară să divorțeze. Gracie bănuia că Tancredi n-avea curajul să-şi sfideze familia şi religia. În adâncul inimii, ştia că n-avea să fie al ei niciodată. Trebuia să vină o zi în care ea avea să fie nevoită să plece de lângă el.

Făcură dragoste în cămăruța din vârful turnului – o dragoste cu atât mai intensă cu cât mai inevitabil îi era sfârşitul –, iar Gracie se agăță de el ca şi cum aceste momente prețioase ar fi fost ultimele. Tancredi nu părea să bage câtuşi de puțin de seamă tristețea ei. Era mult prea preocupat să-şi sărbătorească triumful. Privind în ochii ei strălucitori, se mulțumi să-i zâmbească afectuos, tachinând-o că era prea sentimentală.

– Ador felul tău de a trăi fiecare moment cu toată ființa, îi zise el. Îți citesc pe chip ca într-o carte deschisă.

Gracie îi zâmbi cu tristețe, fiindcă ştia că nu era aşa.

Săptămânile următoare se scurseră încet, ca şi cum timpul şi-ar fi târşâit picioarele. Nişte picioare grele, îndărătnice şi speriate. Şi peste Villa Colomba se aşternuse o atmosferă mohorâtă, chiar dacă Rutger şi Gracie îşi vedeau de munca lor ca de obicei. Atunci când, în sfârşit, unchiul Hans se întoarse, aduse cu el primii fulgi. O lume albă o întâmpină pe Gracie, la trezire, dincolo de fereastră, însă priveliştea

aceea pitorească nu reuşi să-i alunge neliniştea. Dând cu ochii de unchiul Hans, deveni şi mai neliniştită.

Unchiul Hans slăbise mult. Era tras la faţă, oasele pometilor îi ieşeau în afară, ochii îi păreau mai mari, iar din căutătura lor răzbătea, în chip ciudat, o undă de spaimă. Hainele atârnau pe el ca pe un cuier. Avea un aer absent, fuma neîncetat şi golea, cu mâini tremurânde, pahar după pahar de whisky. Deşi se înapoiase cu obişnuita-i povară de pânze vechi şi de tablouri cumpărate la licitaţie, acestea păreau să nu-i mai facă nici o plăcere. Gracie se întreba dacă fuseseră găsite şi alte falsuri în colecţia Montefosco, dar îi era prea teamă să întrebe. Hans nu-i vorbea. N-o ignora, doar că părea preocupat de alte lucruri. Nu-i mai adusese rochii, ca de obicei. Nu-i cumpărase nimic, iar Gracie se temea că rămăsese supărat pe ea şi că o pedepsea pentru greşeala făcută.

Cu Rutger însă stătea de vorbă. Amândoi dispăreau în atelierul lui Hans, închizând uşa în urma lor. Gracie îşi lipea urechea de lemnul uşii, dar nu reuşea să prindă decât câte un cuvânt neclar, spus în olandeză. Presupunea că se fereau să vorbească în prezenţa ei fiindcă ea fusese cea care nu identificase falsul, drept pentru care era foarte posibil ca, în urma acelei omisiuni, să se trezească, în curând, cu detectivii la uşa lor. Gracie îşi rodea unghiile până la carne, fără să se poată concentra asupra muncii ei. Era pentru prima oară când îşi dorea să nu se fi aflat în Villa Colomba. Ar fi vrut să fi fost acasă, în Camden, în locuinţa umedă şi sărăcăcioasă în care crescuse odinioară.

Şi totuşi, pe Gracie n-o trăgea inima să plece la Londra. Nici măcar de Crăciun. Rutger se înapoie în Olanda, însă Gracie rămase la Colomba, împreună cu unchiul Hans. Ar fi vrut s-

o invite pe mama ei în Italia, dar ştia că nu era momentul să-i ceară aşa ceva unchiului ei. Acum îşi dădea seama că, dacă el ar fi vrut ca sora lui să-l viziteze în Italia, ar fi invitat-o cu multă vreme în urmă. Cât despre Joseph, Gracie se îndepărtase mult de el. Pur şi simplu, erau ca doi străini. Gracie se gândea la familia pe care o lăsase în urmă şi la familia pe care şi-o făcuse alături de unchiul ei. Deprimată, regreta că plecase de acasă cu ani în urmă. Atunci nu-şi dăduse seama cât de importantă era familia. Însă acum înțelegea, fiindcă avea sentimentul că o pierduse.

În dimineața de Crăciun, Gracie se trezi simțind o greutate la picioarele patului. Deschise ochii şi văzu că era un pachet învelit în hârtie cafenie şi legat cu o sfoară. Îl trase spre ea şi se apucă să-l desfacă. Îi bătea inima la gândul că unchiul Hans o iertase. Altfel, de ce i-ar fi cumpărat un cadou?

Rupse hârtia, dând la iveală o cutie veche de lemn, cu o cheiță vârâtă într-o broască mică, aurită. Răsuci cheia şi săltă capacul. Înăuntru se afla o tavă cu pensule frumos aranjate, fiecare în lăcaşul ei. Gracie ridică tava din cutia căptuşită cu fâşii de satin. Dedesubt se afla un alt compartiment, plin cu unelte specifice meşteşugului ale cărui taine unchiul Hans i le dezvăluise cu atâta pricepere. Gracie era uimită. De ce i-ar fi dăruit unchiul Hans o cutie cu pensule şi unelte, când ea avea aici, la Colomba, tot ceea ce-i trebuia? Închise capacul şi abia atunci observă inițialele gravate cu litere de aur: H.E.H., adică „Hans Edward Hollingsworth”.

Era cutia lui.

Gracie sări jos din pat, cuprinsă de panică. Îşi puse repede halatul şi alergă la dormitorul unchiului ei. Uşa era închisă.

Bătu în ea şi aşteptă, dar dinăuntru nu veni nici un răspuns. Bătu din nou, de data asta mai tare. Apăsă pe clanță. Camera era cufundată în penumbră. Perdelele date deoparte dezvăluiau, prin sticla ferestrelor, o lume albă care începea să se trezească odată cu ivirea zorilor. Se uită la pat, care era făcut cu grijă. Papucii lui se găseau pe covoraşul de lângă pat. Îi văzu şi halatul, întins peste cuvertură. Ca şi cum unchiul Hans, înainte să iasă din cameră, şi-ar fi dat silința ca totul să fie în ordine.

Gracie coborî la parter în picioarele goale. Era atât de speriată, încât nici nu luă în seamă dalele reci ca gheața pe care păşea, în drum spre bucătărie.

– Unchiule! strigă ea.

Casa rămânea cufundată în tăcere, doar pendula din hol continua să bată ritmic. Gracie îşi aminti cum dăduse peste unchiul Hans în momentul lui de intimitate alături de Guido Vanni, în bucătărie, dar acum nu putea fi vorba de aşa ceva. Nici un servitor nu venea la vilă de Crăciun şi, în plus, după acel incident, Gracie nu mai văzuse nimic necuviincios.

Trase concluzia că, probabil, unchiul ei era plecat. Se simțea dezamăgită, dar şi cumva uşurată, fiindcă, dacă plecase doar într-o plimbare de dimineață, nu erau motive de îngrijorare. Pornirea ei irațională i se păru acum o prostie, aşa că îşi făcu o ceaşcă de cafea în cafetiera de pe plită. În timp ce apa clocotită trecea peste granulele de cafea, se gândi la cutie, la pensule şi la unelte, dorindu-şi ca unchiul Hans să se înapoieze curând, ca să-l poată întreba de ce-i făcuse un asemenea cadou.

Casa era cufundată într-o tăcere stranie. Însuşi aerul părea sufocant. Gracie se aşează la masa din bucătărie, străduindu-se să-şi alunge teama, dar încordarea îi apăsa pieptul din ce în ce mai mult, ca şi cum cineva i-ar fi prins inima în pumn, strângându-i-o între degete. Era îngrijorată, neliniştită, nu-şi găsea locul. În cele din urmă se ridică, îşi luă cafeaua şi se întoarse în hol.

Nu se aştepta ca unchiul ei să lucreze în ziua de Crăciun, însă în ultima vreme se purtase atât de ciudat, încât nu era cu neputință să se fi dus în atelier ca să se dedice activității pe care o iubea cel mai mult. Cu ceaşca aburindă în mână, Gracie se îndreptă către atelier. Primele raze de soare se strecurau prin ferestre şi cădeau, în săgeți de lumină, pe podelele de lemn ale încăperii unde ea şi cu Rutger îşi aveau domeniul. Totul era tăcut şi încremenit. Se duse la uşa atelierului lui Hans. Băgă de seamă că fusese lăsată întredeschisă. Asta chiar că era ceva neobişnuit, iar Gracie simți cum inima i se strânse şi mai tare. Hans nu lăsa niciodată uşa aceea neîncuiată. Se apropie cu băgare de seamă, cu paşi uşori, ca o căprioară în preajma unui pâlc de lei adormiți. Puse mâna pe uşă, o împinse uşor şi aruncă o privire înăuntru.

Primul lucru pe care-l văzu fu un scaun aşezat în mijlocul camerei. Părea abandonat acolo şi era scăldat într-o pată de lumină. Apoi privirea îi fu atrasă de perechea de picioare atârnând deasupra scaunului. Simți că nu mai avea aer. Picioarele goale, fără viață, aveau o culoare cenuşie, care îi întorcea stomacul pe dos.

Brusc, camera începu să se învârtă în jurul ei. Un val de greață îi izbi pereții stomacului. Ceaşca de cafea îi căzu din mână, făcându-se țăndări pe podeaua de lemn. Gracie se

rezemă de perete, ca să nu se prăbuşească. Şi ca să oprească din învârtit lumea înconjurătoare, fiindcă trebuia să fie sigură de ceea ce vedea.

Într-un târziu, atunci când amețeala i se mai domoli, ridică din nou privirea. Acolo, atârnând de grinda cea mare care susținea întreg tavanul, era unchiul Hans.

Capitolul 24

Anastasia îşi privea îngrozită bunica. Una era să audă că unchiul Hans se spânzurase, şi alta – s-o vadă pe Gracie cum se dezintegra sub ochii ei. Nu ştia ce să spună. Pe măsură ce Gracie se apropia de sfârşitul povestirii, glasul i se subțiase precum o ață. Anastasia trebuise să se aplece către ea ca s-o audă, fiindcă nu voia să piardă nici o silabă. Din când în când, Gracie nu mai putea vorbi. Atunci se oprea şi răsufla adânc. Îşi masase gâtul, vrând, parcă, să-l elibereze de nodul care i se pusese înăuntru. Se poticnise la anumite cuvinte, fiindcă emoția pe care i-o stârneau era prea mare. Anastasia o urmărise pe bunica ei făcând eforturi ca să-şi spună povestea şi nu îndrăznise nici să se mişte, de teamă să nu-i tulbure amintirile. Asta dacă ea mai fusese în stare să-i simtă prezența, fiindcă, pe măsură ce povestea se apropia de cumplitul ei deznodământ, Gracie părea să fi vorbit numai pentru sine.

Anastasia o privea cu ochii măriți pe Gracie, care acum părea foarte mică. Fata îşi dădea seama că n-avea ce să-i spună ca să-i aline trauma acelei şocante descoperiri petrecute cu mult timp în urmă. De asemenea, nu putea

nici să domolească sentimentul de vinovăție pe care bunica ei îl încerca ori de câte ori se gândea că ea, Gracie, fusese cauza acelei nenorociri. Anastasia nu putu face altceva decât să-şi urmeze îndemnul inimii şi să-şi cuprindă bunica în brațe, strângând-o cu putere la piept. Gracie nu se opuse, ba chiar îşi îngădui şi luxul să plângă, să scoată la lumină ceea ce ținuse ascuns vreme de patruzeci şi patru de ani. Plânsul ei începu ca un urlet tăcut, cu o contracție a diafragmei puternică şi dureroasă, în efortul de a elibera suferința prin golirea de aer a plămânilor. Apoi Gracie trase aer în piept. Diafragma i se relaxă şi, atunci când dădu aerul afară din nou, putu să vorbească. Vocea îi devenise un geamăt puternic şi neobişnuit. Ca şi cum durerea îngropată atât de adânc înlăuntrul ei răzbătea, în sfârşit, la suprafață, eliberându-se şi învingând straturile de rezistență şi secretele acumulate în atâtea zeci de ani. Acum Gracie putea să dea frâu liber ruşinii, remuşcărilor şi iubirii.

Anastasia era speriată. În viața ei nu auzise vreo ființă omenească sau vreun animal scoțând un astfel de sunet. Iar faptul că el venea de la Gracie o înspăimânta, făcând-o să scruteze întunericul în căutarea mamei ei. Carina, care se găsea pe terasa superioară, la taclale cu Madeleine şi Lauren, auzi şi ea acel geamăt prelung şi, instinctiv, îşi dădu seama de unde venea. Se scuză față de cele două femei şi coborî în grabă treptele, dând cu ochii de Gracie, care plângea în hohote, în brațele nepoatei ei.

Anastasia răsuflă profund uşurată văzându-şi mama. Reuşise să afle toată povestea, însă era prea tânără şi prea lipsită de experiență ca să facă față suferinței provocate de acele amintiri. Carina se aşează pe scaunul care rămăsese liber lângă Gracie şi-i puse acesteia, cu blândețe, palma pe spate.

– Mamă... zise ea. Sunt eu, Carina.

Gracie se eliberă, încet, din brațele Anastasiei. Nu era în stare să vorbească. Tremura din tot trupul. Părea nedumerită de propria reacție, de parcă trupul i s-ar fi manifestat cu de la el putere.

– Linişteşte-te, mamă. Descarcă-ți sufletul. Indiferent despre ce-i vorba, spune tot.

Carina îşi amintea cum mama ei îi spusese exact aceleaşi cuvinte, cu multă vreme în urmă.

Rămaseră tăcute toate trei, în timp ce, treptat, răsuflarea lui Gracie se linişti, iar trupul ei îşi potoli tremurul.

– Şi ce ai făcut atunci, bunico? o întrebă Anastasia, dornică s-o îndepărteze pe Gracie de imaginea unchiului Hans atârnând de grindă.

– Am fugit, răspunse ea, cu glas răguşit.

Carina îi întinse un şervețel rămas de la masă şi o privi cum îşi ştergea ochii.

– Unde? întrebă Anastasia.

– La Londra.

– Nu i-ai spus lui Gaetano?

Gracie începu din nou să plângă, de data asta încetişor.

– N-am putut. N-am putut spune nimănui.

Anastasia prinse privirea mamei ei. Se uitară una la cealaltă, uluite.

– Vedeți voi, unchiul Hans şi-a luat viața din pricina mea. Vorbea abia şoptit. Se descoperise totul şi urma să fie arestat, caz în care aş fi avut şi eu aceeaşi soartă. Atunci am înțeles că Rutger nu plecase în Olanda ca să-şi petreacă acolo Crăciunul, ci fugise şi el. Mă îndoiam că avea să se mai întoarcă. Dacă rămâneam, ar fi trebuit să explic de ce falsificasem tabloul lui Piero Bartoloni. Asta ar fi însemnat să-l trădez pe Gaetano. Şi n-am putut. Singura soluție era să dispar şi să sper că avea să mi se piardă urma pentru totdeauna.

– Şi ce i-ai spus mamei tale? insistă Anastasia, în timp ce Carina se străduia să reconstituie povestea din cele povestite de fiică-sa şi din cele auzite acum.

– I-am spus că Hans îşi luase viața şi că eu mă speriasem atât de tare încât fugisem, pur şi simplu.

– S-a întrebat de ce îşi luase viața?

Gracie încetase să mai plângă.

– Nu ştiu, răspunse ea, împăturind şervețelul cu degete tremurătoare. Pur şi simplu a luat lucrurile aşa cum erau. Trupul a fost trimis la Londra şi l-am îngropat la Camden. Mama nu m-a întrebat niciodată nimic. Ca şi cum ar fi ştiut motivul. Ca şi cum ar fi ştiut deja şi n-ar fi vrut să discute despre asta.

– Nu i-ai spus niciodată lui Gaetano unde plecaseşi? N-a încercat să dea de tine? Ştia unde să te caute?

Gracie clătină din cap cu tristețe.

– Nu şi-ar fi părăsit soția niciodată, draga mea. Ar fi vrut. Sunt sigură de asta. Dar nu putea. A fost o fantezie şi nimic mai mult. O fantezie pe care ne-o doream amândoi înfăptuită, însă pentru un asemenea vis nu ajunge să ai voință. E nevoie de putere, iar Gaetano, Domnul să-l binecuvânteze, n-avea aşa ceva. În timp ce zburam cu avionul spre Londra mi-am dat seama că trebuia să renunț la el.

– Dar nu ți-ai luat rămas-bun nici de la Gaia.

– Nu mi-am luat rămas-bun de la nimeni. Pur şi simplu am fugit ca o laşă. Nu sunt mândră de mine însămi. Dar eram tânără. Credeam că, dacă fugeam, problema avea să se rezolve de la sine.

– Şi s-a rezolvat?

Gracie oftă şi despături şervețelul, apoi îl împături din nou.

– Într-un fel, da. Avocatul unchiului Hans s-a ocupat de testamentul lui, aşa că eu şi Joseph i-am moştenit averea. Cu câteva luni înainte să moară, îi dăruise lui Jonas Blythe vila din Franța şi o sumă mare de bani. Nu m-am mirat. Îl iubea pe Jonas. Cât despre fratele meu, el a primit moştenirea cu mare bucurie. Şi-a cumpărat o casă în Belgravia. Dar eu n-am vrut nici banii, nici casele lui Hans.

– Colomba ți-a rămas ție?

– Da. Însă nu m-am mai întors niciodată acolo. Am lăsat-o să cadă în paragină. Am împărțit banii cu mama, în speranța că avea să se mute din casa aceea oribilă, dar nu

s-a mutat. Aşa era mama. A rămas acolo până când a închis ochii.

– Ce s-a întâmplat cu restul averii? unchiul Hans era foarte bogat.

Gracie privi pieziş la Carina şi şovăi.

Carina mângâie mâna mamei ei şi-i zâmbi înţelegător.

– Mamă, Anastasia mi-a povestit despre trecutul tău alături de unchiul Hans. Nu că ar fi vrut, eu am fost cea care a tras-o de limbă. Eram îngrijorată pentru tine.

– Ţi-aş fi spus chiar eu, dar nu mi-am închipuit că te-ar interesa.

Carina era îngrozită. Faptul că tonul mamei ei nu fusese câtuşi de puţin acuzator, ci mai curând neutru, ca şi cum s-ar fi împăcat de multă vreme cu ideea că pe fiică-sa n-o interesa nimic legat de ea, o făcea să se simtă şi mai prost.

– Of, mamă! Îşi duse mâna la inimă. Chiar ai crezut asta? Îmi pare nespus de rău. Nimic nu-i mai departe de adevăr. Sigur că mă interesează. Presupun că eram prea preocupată de munca mea... O, Doamne, ce scuză penibilă!

Ochii îi străluceau.

– N-am să dau vina pe muncă. Întotdeauna poţi să-ţi faci timp dacă vrei. Am fost o fiică rea şi o mamă rea, dar pe viitor n-are să se mai întîâmple aşa. Nu mai vreau să fiu fiinţa ocupată şi egoistă de până acum.

Răsuflă adânc şi o lacrimă i se prelinse pe obraz, lăsând o dâră lucitoare în stratul de machiaj.

– Poți să mă ierți?

Gracie îşi puse mâna pe mâna ei şi zâmbi vag.

– Dacă şi tu ai să mă ierți pe mine pentru că am ținut ascunsă de tine cea mai mare parte din viața mea.

– Era secretul tău, mamă, aveai tot dreptul să-l păstrezi.

Gracie se întoarse către Anastasia.

– M-ai întrebat ce s-a întâmplat cu moştenirea mea. Am împărțit-o cu mama, dar n-am avut inima să mă folosesc de partea mea. Mă simțeam prea vinovată. Aşa că am investit banii. Habar n-am ce sumă o fi acolo, dar cred că e una considerabilă. I-am lăsat-o mamei tale prin testament, împreună cu o scrisoare lămuritoare.

– N-aveai de gând să-mi spui? întrebă Carina.

– Nu. Nu-mi imaginam că aş fi putut povesti cuiva. Tatăl tău nici n-a ştiut de banii ăştia.

– Dar e extraordinar!

– Poate, zise Gracie. Însă când am spus că am fugit, asta înseamnă că am fugit sub toate aspectele. Am întors spatele acelui capitol din viața mea şi am început o viață nouă. Curând l-am cunoscut pe tatăl tău şi ne-am căsătorit. El era tot ce nu fusese Gaetano. Avea cu douăzeci de ani mai mult decât mine. Era statornic, cumpătat, puternic, şi venea dintr-o lume mai apropiată de cea în care crescusem eu. Nu

era un aristocrat elegant precum Gaetano, dar era bun la suflet, şi am ştiut că alături de el aveam să fiu în siguranţă. Am pus deoparte pensulele şi am jurat să nu mai pictez niciodată. Ar fi fost prea dureros să deschid trusa unchiului Hans, să folosesc uneltele lui şi, de fapt, orice unelte. Pur şi simplu n-am mai găsit în mine tăria să pictez. Regretam din tot sufletul că pictasem acel fals. Nici măcar nu fusese o copie reuşită. Nu-mi dădusem osteneala şi nici nu-mi luasem răgazul să fac o treabă ca lumea. Se presupunea că tabloul n-avea să ajungă niciodată sub ochii unui expert. Ar fi trebuit doar să atârne pe un perete din palazzo-ul lui Bruno şi să-l păcălească doar pe el. Dar soarta a decis altfel şi totul s-a sfârşit cu moartea iubitului meu unchi. N-am să-mi iert asta niciodată. Aşa că, draga mea, încheie ea, privind-o în ochi pe Carina, după moartea mea banii sunt ai tăi.

– Nu spune asta, mamă.

– Cu toţii ne ducem într-o bună zi.

– Dar eu nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. De abia te-am regăsit.

Gracie simţi cum ceva cald şi moale îi învăluia inima. Dintr-odată deveni puternică, de parcă iubirea fiicei şi a nepoatei ei i-ar fi îmbrăcat sufletul fragil cu o armură interioară.

– Vreţi să faceţi ceva pentru mine? le întrebă ea.

– Sigur, răspunseră amândouă într-un glas.

– Vreţi să veniţi mâine cu mine la Villa Colomba? Sunt pregătită s-o revăd. Cred că ar trebui, dacă tot sunt aici. Ar

putea fi ultima ocazie. M-a bântuit atât timp, încât trebuie să am curajul ăsta, ca să scap de obsesie.

Anastasia o luă de mână.

– Sigur că venim cu tine, nu-i aşa, mamă?

– Bineînțeles, răspunse Carina. Am să chem un taxi să ne ia după masa de prânz, afară de cazul în care vreți să sărim peste ultima lecție a Mammei Bernadetta.

Gracie zâmbi.

– Nu cred că-i putem face una ca asta. Sunt convinsă că ne-a pregătit ceva deosebit.

În seara aceea Gracie rămase la fereastră, privind către valea învăluită în întuneric. Se gândi la nenumăratele dăți în care privise acest castel de la fereastra ei din Villa Colomba, întrebându-se dacă Tancredi era acolo. Dacă se gândea la ea. Şi iată că acum ea era aici, în castel, în castelul lui, iată că şi el era aici, însă distanța dintre ei era mai mare ca oricând. Se întrebă dacă el se mai gândise vreodată la ea după ce plecase, fiindcă ea se gândise adeseori la el. Odată ajunsă la Londra, îi trimisese o scrisoare prin care îi ceruse să nu încerce s-o caute, spunându-i că plecarea ei era cea mai bună soluție pentru amândoi. Îi povestise şi despre sinuciderea unchiului Hans, şi-l implorase să nu dezvăluie cine falsificase tabloul lui Piero Bartoloni. Dacă îi era sortit să ajungă la închisoare pentru falsificare de tablouri, măcar să se fi întâmplat pentru un fals de calitate!

Cât tânjise de dorul lui! Cât o duruse sufletul pentru amândoi! Îi pierduse în acelaşi timp pe unchiul Hans şi pe Tancredi şi, odată cu ei, pierduse un mod de existenţă şi tot ceea ce îi fusese familiar. Acum înţelegea extraordinara putere de rezistenţă a sufletului omenesc, fiindcă ea făcuse faţă tuturor adversităţilor. Nu nu se prăbuşise, nici nu refuzase să-şi urmeze destinul, ci păşise în viitor, târându-se, ce-i drept – însă nerenunţând să înainteze şi fără să ştie ce-o aştepta. Îşi aminti cum îi spusese cândva lui Tancredi că suferinţa era la fel ca atunci când treci un pod şi că, până nu treci podul, n-ai cum să înţelegi ce înseamnă să pierzi o fiinţă dragă. Ei bine, Gracie trecuse podul de două ori, prin pierderea unchiului Hans şi a lui Tancredi, săpându-şi un nou strat în adâncurile sufletului. Înapoindu-se la Londra, era cu totul alt om decât fusese atunci când venise în vizită de Crăciun. Punea şi mai puţin preţ pe lucrurile materiale. Avea răbdare cu toţi ceilalţi, se arăta miloasă cu cei care aveau nevoie de compasiunea ei şi dobândise o înţelegere mai profundă în privinţa lumii. Nu fusese niciodată credincioasă, însă, în lunile care urmaseră tragediei, se gândise mult la Dumnezeu. Îşi spunea că, probabil, totul avea o noimă. Era convinsă că Oma şi unchiul Hans nu putrezeau în pământ, ci că se găseau undeva într-o altă dimensiune. Într-una în care, cândva, avea să li se alăture şi ea. Nu se putea altfel, fiindcă atunci când se găsea în mijlocul naturii, printre flori şi triluri de păsări, intuia că aşa stăteau lucrurile. N-ar fi putut explica nimănui acea senzaţie, însă era ceva puternic, ca o mână călăuzitoare ce-i îndruma inima.

Gracie ajunsese să iubească mediul rural din Anglia. După ce se măritase cu Ted, se mutaseră în Badley Compton, unde îşi începuseră viaţa de familie. Adora marea, plajele pline de pietre şi stâncile colţuroase. Îi plăcea să se plimbe

prin ierburile înalte şi să privească vacile care rumegau. Îi plăceau chiar şi norii cenuşii, burniţa şi ceaţa. Pierderea suferită o învăţase să pună preţ pe natura din jur şi, astfel, natura o vindeca încetul cu încetul. Tancredi îi făcuse pe plac şi nu venise după ea. Iar ea îşi îngropase trecutul sub această nouă viaţă pe care şi-o alesese – şi nu-l mai scosese niciodată la suprafaţă. După ce spaima de a fi prinsă şi dusă la închisoare pentru falsificare de opere de artă se mai domoli, începu să se bucure de căsnicie. Îşi găsise în Ted un egal. Era genul de bărbat lângă care putea fi mulţumită. E drept că n-o făcea să-i bată inima mai iute, dar trecuse deja printr-o astfel de experienţă şi ştia că n-avea să se mai repete. Trăsese cortina peste latura senzuală a fiinţei ei şi acceptase un alt fel de iubire. Ted n-ar fi rănit-o niciodată, n-ar fi dezamăgit-o şi nici nu i-ar fi făcut promisiuni deşarte. Era un om pe care se putea pune bază, iar Gracie îi era recunoscătoare pentru asta. Împreună îşi făcură noi prieteni în oraş, oameni care n-o intimidau, nici n-o judecau, ci o acceptau pentru ceea ce era. Nu mai avea nici o dorinţă de a pleca în altă parte. Ca un copil care se arsese grav la mână cândva, nu mai dorea să-şi apropie degetele de foc. Era mulţumită cu viaţa ei – şi asta îi era de ajuns.

Stând acum la fereastră şi contemplând valea, îşi dorea din tot sufletul să ştie ce se întâmplase după plecarea ei. Ce se alesese de falsul pe care-l pictase? Îl urmăriseră pe Hans – doar ca să abandoneze cazul după moartea lui? Nu putea să îndure gândul de a se înapoia în Anglia fără să fi aflat totul. Dar se temea să dea ochii cu Tancredi. N-o recunoscuse, iar asta o duruse cumplit. Resimţise faptul ca pe o respingere, nici mai mult, nici mai puţin. Însă ca s-o respingă ar fi trebuit, în primul rând, s-o recunoască. Dar dacă recunoscând-o, în cele din urmă, el avea să stea de vorbă cu ea ca şi cum ei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată până atunci?

Câteva minute de conversație politicoasă ar fi durut-o mult mai mult, şi nu era sigură că ar fi fost în stare să îndure aşa ceva. Decât asta, mai bine să nu vorbească deloc.

În acel moment, privirea îi fu atrasă de o fâşie de cer pe care licăreau puzderie de stele îndepărtate. Priveliştea îi ridică moralul. Se gândi la Carina şi la Anastasia, şi la legătura creată între ele în săptămâna în care locuiseră aici. Ca şi cum ar fi fost atinse de ceva miraculos, care le schimbase. Gândindu-se la fiica şi la nepoata ei, simți o bucurie sinceră. În locul vechii strângeri de inimă pe care i-o dădea regretul, acum inima părea să-i crească, plină de iubire, ca o brioşă în cuptor. Cât era de recunoscătoare pentru asta! Chiar dacă n-avea să-i adreseze nici un cuvânt lui Tancredi şi n-avea să afle nicicând ce se întâmplase cu tabloul, îşi regăsise familia, iar asta era, pentru ea, mai important decât trecutul. Avea convingerea că prezentul era temelia pe care să-şi clădească viitorul. În cazul ăsta, o aşteptau multe bucurii.

Puțin după miezul nopții, Anastasia porni grăbită pe poteca ce ducea către piscină. Îşi pusese cea mai frumoasă rochie, una galbenă, iar pe deasupra o geacă de blugi decolorată. În picioare purta sandale făcute dintr-un material lucios. Simțea cum, în vreme ce mergea, roua îi uda degetele de la picioare. Lumina lunii se revărsa prin spărturile dintre nori, aruncând pete strălucitoare peste grădini, iar în aer plutea miros de trandafiri. Inima Anastasiei bătea nebuneşte, căci fata ardea de nerăbdare. Ştia că Giovanni o aştepta la capătul potecii, lângă scuter, gata s-o ducă în şopron pentru încă o noapte de dragoste în locşorul pregătit anume pentru

ea. Simplul gând o făcea să simtă fiori pe piele, ca şi cum nervii ei ar fi uitat trădarea sau nu i-ar mai fi dat importanță. Dacă Anastasia ar fi fost ca Madeleine – nu i-ar fi păsat, ci s-ar fi bucurat de el, indiferent de consecințe. Dar ea nu era ca Madeleine. Era îndrăgostită. Şi crezuse că şi el o iubea.

Pavilionul îi apăru în fața ochilor, scăldat în lumina lăptoasă a lunii. Apa părea o întindere neagră şi lăcuită care reflecta noaptea. Anastasia o ocoli, păşind cu grijă pe dalele printre care crescuseră floricele, grație neglijenței lui Giovanni. Distingea cărarea ce şerpuia printre ierburi şi tufişuri până la drumeagul de dedesubt. Ghici că Giovanni era acolo. Îl simțea la fel cum îşi adulmecă prădătorul victima.

Răsuflă adânc şi începu să coboare taluzul. O rază de lună reflectată în metalul scuterului îi atrase privirea. Apoi desluşi capătul roşiatic al țigării pe care el o dusese la buze ca să tragă un fum. Probabil că-i auzise paşii, fiindcă se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu dinții lui albi şi strălucitori. Anastasia îi căzu în brațe, iar el îşi lipi buzele de ale ei, sărutând-o pătimaş. Gustul şi mirosul țigării se simțeau pe limba şi în răsuflarea lui; fără voia ei, Anastasia fu cuprinsă de chemarea care-i pulsa în vintre şi care n-avea nici o legătură cu ceea ce era în mintea ei, pentru că obişnuința o făcea să anticipeze plăcerea grație unui reflex pavlovian. El îşi vârî degetele în părul ei, la ceafă, iar fata trebui să facă un uriaş efort de voință ca să se smulgă din îmbrățişare, să-l ia de mână şi să-l tragă înspre piscină. La început, el se împotrivi. Voia s-o ducă în hambar, unde aveau tot confortul şi nici nu exista vreun risc de a fi descoperiți. Însă Anastasia avea alte planuri. Îi zâmbi promițător şi şopti cuvântul „surpriză”, pe care el îl înțelese.

Odată ajunşi în pavilion, fata îl împinse, în glumă, spre perete, apoi îl sărută. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet atunci când înţelese că ea voia să preia iniţiativa. Era limpede că asta îi plăcea. Îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi ridică bărbia, dându-i voie să-l dezbrace. Ea îi descheie, fără grabă, cămaşa, dezvelindu-i pieptul puţin câte puţin. Anastasia îşi trecu degetele peste conturul muşchilor şi prin părul de pe piept. Într-adevăr, era foarte bine făcut. După ce cămaşa căzu pe podea, Anastasia se ocupă de pantaloni. Îi desfăcu cureaua cât mai lent cu putinţă, apoi îi descheie nasturii şi-i trase fermoarul. El murmură ceva în italiană şi închise ochii. Ea îi trase jos pantalonii şi el păşi în afara lor, scoţându-şi şi pantofii de pânză. După umflătura din chiloţi, Anastasia îşi dădu seama că era excitat, iar asta îi dădu un minunat sentiment de putere. Se ridică şi-l sărută, dar, în clipa în care el vru s-o atingă, ea îl respinse, lipindu-i mâinile de perete.

– Lasă-mă să-ţi ofer eu plăcere, zise ea, vârându-şi degetele pe sub elasticul chiloţilor.

Îi scoase şi pe aceştia, lăsându-l gol puşcă în faţa ei. Îl măsură din cap până-n picioare, regretând că acum trebuia să-l părăsească.

Cu o mişcare rapidă, îi adună hainele şi le azvârli afară pe fereastra deschisă sub care aştepta Madeleine, apoi ieşi, alergând, din pavilion. Cele două conspiratoare o luară la fugă spre castel, chicotind şi încă stresate. Anastasia îndrăzni să arunce o privire în urmă chiar înainte să dispară amândouă după colţ. Îl văzu pe Giovanni în pragul pavilionului, uitându-se uluit în urma lor. Acum nu mai era excitat.

– I-ai ascuns scuterul? o întrebă Anastasia pe Madeleine atunci când ajunseră la castel, abia răsuflând din pricină că alergaseră.

– Bineînțeles, răspunse Madeleine. Are să aibă mare bătaie de cap ca să-l găsească, însă, până la urmă, sigur dă de el. Numai că mai întâi va trebui să bată drumul până acasă în pielea goală.

Râse şi aruncă hainele pe jos.

– Asta o să-i fie învățătură de minte.

– Cred că-i vorba despre ceea ce bunica mea numeşte „karma”, zise Anastasia.

– Iar noi o numim „revanşă”, adăugă Madeleine. Cum te simți?

Anastasia făcu o grimasă.

– E un tip foarte frumos...

Madeleine o înghionti cu cotul.

– Hai, nu începe! o dojeni ea, prefăcându-se că o privea cu asprime. Să mergem. Ne-am încheiat misiunea. E cazul să ne ducem la culcare!

Şi amândouă intrară în castel cu paşi vioi.

Capitolul 25

Anastasia şi Carina se treziră amândouă în acelaşi timp. Mai zăboviră în pat, bucurându-se de ciripitul păsărilor şi de muzicalitatea limbii italiene vorbite de doi angajaţi ai castelului, care conversau în grădină, sub fereastra lor. Anastasia auzi numele de „Giovanni”, şi abia atunci înţelese despre cine vorbeau.

– Discută despre Giovanni, zise ea, săltându-se în capul oaselor. Mă întreb cum a ajuns acasă.

– Poate că nici nu s-a dus acasă. O fi şi acum în pavilion, spuse, zâmbind, Carina.

O aşteptase pe Anastasia şi auzise toată povestea, după ce fata năvălise în cameră, încântată la culme.

Anastasia zâmbi cu gura până la urechi.

– Ne-am asigurat că nu era nimic acolo cu care să se acopere, spuse ea. Nu-i rămânea decât să găsească vreo frunză în grădină şi s-o poarte, precum Adam.

Amândouă pufniră în râs.

– Pe undeva mi-e un pic milă de el, zise Carina.

– A meritat-o. Cineva tot trebuia să-i dea o lecţie.

Anastasia porni agale către baie.

– O să regrete toată viaţa ziua în care a ademenit-o pe Madeleine în pavilionul de tenis.

– Nu-mi place să spun asta, draga mea, dar părerea mea e că Madeleine e cea care l-a ademenit pe el în pavilion.

– Nu contează cine pe cine a ademenit, treaba e că Giovanni şi-a primit pedeapsa. Cu puțin noroc, o să afle tot oraşul Colladoro şi are să se facă de râs după cum merită.

Câteva minute mai târziu, fata ieşi din baie şi începu să se îmbrace.

– Azi mergem cu bunica la Villa Colomba.

– O să fiu foarte emoționată pentru ea.

– Eu am văzut camera unde s-a spânzurat unchiul ei. Mi-am dat seama că acolo s-a întâmplat ceva oribil. E un loc care mi-a dat fiori.

– Ce groaznic să fii martor la aşa ceva. Biata mama..., spuse Carina.

– Şi când te gândeşti că a ținut totul în ea vreme de atâția ani, adăugă Anastasia.

– Îți închipui că ai cunoaşte un om... cugetă Carina, dându-se jos din pat şi pornind către baie.

– Trebuie să-l găsim pe Gaetano, îi aminti Anastasia.

– Totuşi, eu nu cred că s-a întors pentru el. S-a întors ca să facă pace cu fantomele trecutului.

– Adică s-a întors crezând că are să aibă tăria de a intra în încăperea aceea?

– Să aibă tăria să se confrunte cu trecutul îngropat în casa aceea. Acum, că ne-a istorisit nouă toată povestea şi că

merge azi la Colomba, după patruzeci şi ceva de ani, are să poată, în sfârşit, să se împace cu trecutul ei.

– Nu crezi că-i curioasă să afle ce s-a întâmplat cu Gaetano?

– Nu. Nu poți să mai iubeşti pe cineva după mai mult de patruzeci de ani. Asta există doar în romanele de dragoste...

– Şi în ziare, completă Anastasia, care era mai înclinată spre romantism decât mama ei. Întotdeauna publică asemenea poveşti.

– Poate, dar e puțin probabil. Aici e vorba de unchiul Hans, nu de Gaetano.

Dar Anastasia era de altă părere. Intuise faptul că bunica ei încă ținea la Gaetano. Şi avea senzația că anii nu estompaseră deloc acel sentiment.

– Mamă, vorbim despre doi oameni care n-au încetat nici o clipă să se iubească. Doi oameni despărțiți de o tragedie, nu fiindcă unul s-ar fi plictisit şi ar fi frânt inima celuilalt. Eu cred că bunica încă îl iubeşte. Faptul că a îmbătrânit nu înseamnă că i-a îmbătrânit şi inima.

Carina râse şi-şi trase fermoarul pantalonilor.

– Cred că ai să te apuci să scrii romane de dragoste, zise ea.

Anastasia îşi aruncă pe spate părul care-i acoperea umerii.

– Dacă bunica îmi dă voie să scriu povestea ei, poate că am s-o scriu.

– Perfect. Aşa ai să poți să mă întreții şi pe mine la vremea la care am să fiu bătrână.

– N-are să fie nevoie. Ai banii de la bunica.

– Azi ne vom bucura de ultima lecție, anunță Ilaria. Să nu fim trişti, fiindcă mâine nu ne vom spune „adio”, ci doar „la revedere”. Castelul Montefosco va fi aici întotdeauna, gata să vă primească oricând veți voi să reveniți.

Cu o seară în urmă, Rex băgase de seamă tulburarea lui Gracie, însă era prea politicos ca să aducă vorba despre asta. În schimb, îşi trase un scaun lângă ea şi-i vorbi cu tandrețe, precum unei făpturi rănite care avea nevoie de îngrijire. Gracie remarcă purtarea lui şi se arătă recunoscătoare, fiindcă se simțea istovită şi vulnerabilă. Nu dormise prea bine, din pricina emoțiilor pe care i le stârnise dezvăluirea ultimului capitol al poveştii. O neliniştea gândul de a merge la Colomba, o neliniştea gândul la ceea ce putea găsi în vilă. Ştia că unchiul Hans nu mai atârna acum de grindă, însă, în mintea ei, el era tot acolo, cu picioarele cenuşii, alb la față şi cu buzele albăstrite.

– Sper că mâine nu ne vom spune „adio”, ci doar „la revedere”, zise Rex, iar Gracie înțelese sclipirea din ochii lui albaştri.

– Sigur că da, răspunse ea. Sper să păstrez legătura cu toți prietenii pe care mi i-am făcut aici.

– Mi-ar face plăcere să vii să-mi vezi ranchul, zise el coborând vocea, ca şi cum ar fi vrut ca invitația să-i fie

adresată numai ei. Tu apreciezi natura şi cred că ţi se va părea încântător.

– Nu mă îndoiesc, încuviinţă ea.

Luând aprobarea ei drept o dovadă că invitaţia o entuziasma, Rex zâmbi larg, iar ridurile de la coada ochilor i se întinseră spre tâmple.

– Bun, zise el. Atunci ne-am înţeles.

Anastasia şedea lângă Alex.

– Ce tot schimbi priviri cu Madeleine? o întrebă el chiar înainte să înceapă lecţia.

– Ce vrei să spui?

– Vă tot uitaţi una la alta şi zâmbiţi cu gura până la urechi, de parcă aţi fi pus ceva necurat la cale.

Anastasia râse.

– Să zicem că am rezolvat problema şarpelui, răspunse ea. Îmi închipui că acum n-o să mai facă probleme nimănui.

Carina se întoarse spre Lauren.

– Ţinem legătura, da? întrebă ea.

– Cu siguranţă, răspunse Lauren.

Râse şi făcu un semn din cap către copiii lor.

– Cred că nici nu vom putea altfel, ce părere ai?

Carina zâmbi, fericită că Giovanni nu mai constituia un pericol, lăsându-i cale liberă lui Alex.

– Cele mai bune relații sunt cele care încep printr-o prietenie, spuse ea. Indiferent de ceea ce se se va întâmpla, am sentimentul că ei doi vor rămâne întotdeauna prieteni.

Anastasia simți că se vorbea despre ea. Îi aruncă o privire Carinei, care o urmărea din ochi, şi-i zâmbi întrebător.

Lecția începu. Toate conversațiile încetară. Studenții, care deveniseră foarte atenți şi conştiincioşi, îşi luară creioanele şi începură să scrie ultimele notițe pe cea din urmă pagină.

– Azi vom învăța cum să gătim gnocchi alla sorrentina. Gnocchi cu roşii şi mozzarella. Pe urmă vom pregăti ceva special: coniglio con pomodori e olive. Iepure cu roşii şi măsline.

Ilaria îi aruncă o ocheadă Anastasiei, apoi îi zâmbi.

– Nu-i nevoie să fii aşa de tristă, Anastasia. N-o să-l gătim pe Peter Rabbit[61]. El e în siguranță, în cărțile lui Beatrix Potter.

Anastasia prinse privirea lui Alex şi amândoi pufniră în râs.

– Iepurele are o carne delicioasă şi, fiindcă aici, la Castello, noi ne îngrijim de iepurii noştri, carnea lor e suculentă şi aromată.

---

[61] Iepuraşul Peter, personaj dintr-o carte pentru copii a scriitoarei britanice Beatrix Potter.

Îşi duse degetele la buze şi le trimise o bezea elevilor ei.

– Iar ca desert, vom face crostata di mele, tartă cu mere. Toate merele sunt din grădina noastră. Sunt dulci, dar să nu le spuneți, altfel se vor înroşi! În sfârşit, fiindcă sunteți elevii mei preferați, am să vă învăț să preparați limoncello, lichior de lămâie. Pe urmă puteți dormi toată după-amiaza, ca să-i treacă efectul.

Se uită la mama ei şi râse.

– Gata, Mamma Bernadetta?

Bătrâna încuviință din cap şi se întoarse cu spatele la grup, ca să se spele pe mâini la chiuvetă. Carina o privea. Avea ceva foarte înduioşător în felul în care stătea cu umerii aplecați, cu capul înclinat, cu rochia care lăsa să i se vadă gleznele groase şi ciorapii căzuți. Carina ştia că avea să-i fie dor de amândouă.

– Să începem, zise Ilaria şi luă o tigaie mare în care turnă o ceaşcă de sos de roşii.

După masa de prânz sosi şi taxiul comandat de Carina la Castello, chiar în clipa în care Rex se pregătea s-o invite pe Gracie la o plimbare. Gracie se aşează pe locul din față, cu mâinile împreunate în poală. Îşi tot smulgea o pieliță de la degetul mare şi-şi muşca, neliniştită, buza. Se întreba dacă, până la urmă, era o idee bună. Poate că ar fi fost mai bine să lase trecutul în pace şi să nu tulbure apele. Doar supraviețuise vreme de patruzeci şi patru de ani, nu? De ce să răscolească iar trecutul? Însă, până să se convingă pe

sine că era mai bine să renunțe, Carina şi Anastasia se instalară pe bancheta din spate, iar şoferul porni deja la drum, virând ca să evite gropile şi săltând peste pietre.

Toate trei stăteau tăcute, fiecare cu gândurile ei. Şoferul, care credea că nici una dintre ele nu vorbea italiana, continuă să conducă fără să scoată un cuvânt. În cele din urmă, vila cea părăginită se ivi în depărtare, printre chiparoşi şi leandri. Gracie îşi ținu răsuflarea. Nu-şi închipuise că vila se deteriorase într-atât. Simți cum o lua cu amețeală, însă o mână o apăsă uşor pe umăr. Întoarse capul şi o văzu pe Carina, care-i zâmbea încurajator.

– E în regulă, mamă, spuse ea. Suntem aici, cu tine.

Taxiul se hurduca pe drum, săltând peste terenul denivelat şi punându-şi la grea încercare suspensiile, care nu se comportau prea grozav nici pe asfalt. Şoferul conducea prudent, neînțelegând de ce voiseră cele trei pasagere să vină în acel loc părăsit. Casa era o ruină de când o ştia el.

Pe măsură ce se apropiau, inima lui Gracie începu să se lovească de scutul coastelor, parcă protestând.

– Te rog, opreşte! ceru ea în italiană.

Şoferul o privi surprins, dar puse piciorul pe frână şi opri maşina.

– Restul drumului vreau să-l fac pe jos. Poți să ne aştepți aici. O să dureze cam o oră.

– Sì, signora[62], răspunse tânărul, uluit că bătrâna, care avea un aer atât de englezesc, vorbea italiana la fel de bine ca un localnic.

Gracie deschise portiera şi coborî. Carina şi Anastasia o urmară. Gracie se opri o clipă, privind îngrozită casa părăsită. Îşi duse o mână la inimă. Era ca şi cum şi-ar fi revăzut un vechi prieten ajuns în ultimul hal de degradare. Grădinile, cândva perfect îngrijite, fuseseră năpădite de buruieni ce acoperiseră bordurile şi sufocaseră plantele. Volbura se cățărase peste gardurile vii, storcându-le, treptat, până şi ultima picătură de viață. Îşi aminti ce mândru era unchiul Hans de grădinile lui. S-ar fi răsucit în mormânt dacă le-ar fi văzut acum.

Păşind încet, porni către casă. Amintirile se târau afară din toate ungherele, asemenea unor şuvițe fragile de lumină menite să redea un strop de viață locului, chiar dacă doar în mintea ei. O vedea pe Gaia în prag şi îl vedea pe Rutger luând micul dejun la masa de sub smochin. Simțea în nări parfumul de levănțică şi de iasomie, auzea cântecul păsărelelor. Îşi aminti ce însemna să fie tânără, îndrăgostită, să vadă acea lume uimitor de frumoasă cu ochii unui copil. Şi era tristă, fiindcă suferința nu apăruse din senin, ci ea singură o abătuse asupră-şi. Cine ştie cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă n-ar fi falsificat acel tablou nenorocit?

Continuară să meargă în tăcere. Carina ştia că mama ei era adâncită în gânduri şi nu voia s-o tulbure. Anastasia îşi plimba privirea peste toate cotloanele cărora povestea auzită de la bunica ei le dădea acum viață. Şi ea îl vedea pe Hans

---

[62] Desigur, doamnă (în limba italiană în original).

fumând şi bând un pahar de vin pe terasa acoperită. O vedea pe bunica ei venind pe bicicletă după o zi petrecută cu Gaetano. Îşi imagina perfect cum trebuie să fi arătat casa în vremurile ei de glorie. Privi pieziş către bunica, sigură că ea continua s-o vadă aşa cum fusese în trecut, sigură că ea putea vedea dincolo de putregai.

Ajungând în faţa uşii, Gracie se îmbujoră la faţă. Îi era foarte cald. Nu ştia dacă din cauza soarelui, fiindcă acum era cea mai fierbinte parte a zilei, sau dacă pur şi simplu se simţea copleşită. Aici fusese casa ei vreme de zece ani, aici fusese fericită. Unchiul Hans şi Rutger fuseseră familia ei. Avea simţământul că păşea printre fantome, încercând să recupereze ceva pierdut cu multă vreme în urmă, iar rezultatul era senzaţia pe care cineva ar fi avut-o apucând o bucată de lemn şi simţind cum se făcea cenuşă între degete. Nu mai era nimic. Absolut nimic. Nu mai rămăsese decât amintirea, iar singura amintire care o înspăimânta era îngropată în această casă şi îmbălsămată în imaginaţia ei. Poate că şi această amintire avea să se preschimbe în cenuşă dacă ea avea să găsească tăria de a păşi înăuntru.

Gracie împinse uşa de la intrare, care se deschise fără efort. Înăuntru nu era mare lucru de văzut. Totul putrezise. Grădina şi vremea cotropiseră casa timp de patru decenii, anotimp după anotimp, păsările îşi făcuseră cuib prin colţurile camerelor, animalele îşi găsiseră culcuş în tapiţerie. Fără nimeni care să-i poarte de grijă, casa se sălbăticise. Gracie umblă de colo-colo, amintindu-şi cum arăta vila în vremea în care fusese căminul ei iubit. Carina şi Anastasia o urmară, străduindu-se să-şi imagineze splendoarea de odinioară.

Nu puteau urca la etaj, în vechiul dormitor al lui Gracie, fiindcă scara arăta foarte şubredă. O parte dintre trepte se rupseseră, balustradele se desprinseseră şi zăceau pe jos, năpădite de buruieni. Prin urmare, merseră în salon şi în bucătărie. În câteva locuri nu mai exista tavan, ci doar nişte găuri prin care se vedeau cerul şi iedera care coborâse înăuntru. Gracie colindă încăperile una câte una, ştiind că nu făcea decât să amâne momentul în care trebuia să păşească în atelier, în atelierul unchiului Hans, locul morţii lui. Ştia că trebuia să meargă acolo, deja bătuse drumul până aici şi ar fi fost o laşitate să nu se ducă. Dar era paralizată de spaimă. Avea palmele asudate şi se simţea ciudat de înfrigurată. Atelierul o atrăgea la fel cum o atrăsese întotdeauna, fiindcă încăperea unde lucrase cot la cot cu Rutger fusese inima casei. Trecuseră patruzeci şi patru de ani şi, cu toate astea, era atât de legată de acea încăpere încât picioarele o purtau într-acolo din reflex. Îi era cu neputinţă să se împotrivească. Ar fi putut închide ochii, lăsându-şi picioarele s-o ducă, ele singure, în atelier. Se sprijini cu mâna de perete, ca să-şi tragă sufletul.

– Eşti bine, mamă? o întrebă Carina.

Gracie arăt îngrijorător de palidă. Părea parcă şi mai mică de statură, o bătrânică stafidită, ca şi cum povara amintirii i-ar fi apăsat umerii, strivind-o şi apropiind-o de pământ.

– E în regulă, bunico, îi spuse şi Anastasia, prinzând-o de mână, căci cunoştea pricina din care se temea Gracie. Eu am fost deja în camera aceea. Nu-i nimic înăuntru, doar un scaun.

O strânse uşor de mână.

– Haide, vino. Dacă eşti cu mine, nu trebuie să-ți fie frică.

Gracie nu răspunse, dar o lăsă pe nepoata ei s-o conducă încet, prin vilă, către atelier.

Încăperea în care lucrase cândva nu inspira deloc teamă. Soarele pătrundea prin ferestrele sparte, risipind orice fantome ar mai fi rămas prin umbre, iar de afară răsunau triluri de păsări. Şevaletul ei era tot acolo, iar alături se afla scăunelul pe care şezuse odinioară, ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat de pe el şi ar fi plecat. De-a lungul rafturilor se vedeau înşiruite sticle pline de mucegai. Unele căzuseră şi se făcuseră țăndări pe pardoseala de piatră, care acum arăta mai curând ca o grădină, cu plante crescute printre dalele crăpate şi cu albine bâzâind în jurul puzderiei de floricele răsărite acolo. Gracie parcă îl vedea pe Rutger la şevaletul lui, cu părul cărunt dat pe după urechi, cu ochelarii pe vârful nasului, şi-şi zise că Rutger murise, probabil, fiindcă pe atunci era deja bătrân.

Se întoarse către uşa care dădea în atelierul unchiului Hans. Deodată, redeveni fetişcana de atunci. Era ziua de Crăciun. Uşa era întredeschisă. Uşa care nu stătea întredeschisă niciodată. Unchiul Hans o ținuse întotdeauna încuiată. Dar iată că acum era deschisă. Simți un val de greață răscolindu-i stomacul. Strânsoarea degetelor ei deveni mai puternică.

– E în regulă, bunico, repetă Anastasia. Nu mai e aici. Te asigur că nu.

Gracie nu vedea nimic din pricina lacrimilor. Anastasia porni încet către uşă, nevrând s-o forțeze pe bunică-sa, însă dornică să-i arate încăperea goală, ca să-şi dea seama că

unchiul ei fusese luat de acolo cu multă vreme în urmă. Rămăsese doar amintirea, o amintire care trebuia să dispară şi ea.

Carina mergea în urma lor, cu braţele încrucişate, muşcându-şi interiorul obrazului. Simţea spaima mamei ei, iar asta o secătuia de puteri. O năpădi un val de mândrie văzând cum Anastasia îşi conducea fără teamă bunica înăuntru. Această fată de numai şaptesprezece ani avea grijă de bunica ei cu o maturitate surprinzătoare. Carina nu-şi imaginase niciodată că fiica ei s-ar fi putut comporta cu atâta sensibilitate şi curaj.

Gracie păşi în atelier, iar privirea ei se opri asupra scaunului. Era în acelaşi loc unde fusese şi atunci când ea îşi descoperise unchiul atârnând deasupra lui. Însă unchiul ei nu mai era acolo. Funia dispăruse, la fel şi unchiul Hans. Tot ceea ce rămânea era spaima ei. Lăsă mâna Anastasiei şi intră în încăperea scăldată în căldură şi lumină. Îşi puse palma pe spătarul scaunului.

În aceeaşi clipă auzi în spatele ei un glas de bărbat. Se întoarse brusc, uluită, iar în faţa ei se ivi o fantomă a trecutului, întrebând în italiană ce căutau nepoftite în casa aceea.

Dând cu ochii de ea, bărbatul păli, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, la fel cum nici ei nu-i venea să creadă.

– Gracie? întrebă el.

Preţ de-o clipă, Carina şi Anastasia îşi închipuiră că, printr-un miracol, Gaetano o găsise, însă bărbatul nu răspundea la acest nume.

– Rutger? icni Gracie.

El se apropie, abia ținându-se pe picioare. Gracie începu să plângă.

– Rutger? repetă ea, de data asta în şoaptă.

Se duse la el cu brațele larg deschise. Se îmbrățişară cu atâta afecțiune, încât Carina şi Anastasia aveau şi ele ochii în lacrimi. Nici Gracie, nici Rutger nu scoteau vreun cuvânt. Erau prea multe de spus şi nici unul nu ştia de unde să înceapă. Rămaseră strâns îmbrățişați, recunoscători să fie iarăşi împreună după atâția ani, recunoscători pentru frântura din trecutul lor de care puteau, în sfârşit, să se agațe.

Într-un târziu se desprinseră din îmbrățişare. Rutger o privi cu luare-aminte.

– Gracie... zise el, iar în ochii lui bătrâni şi lăcrămoşi se aprinse licărul de altădată. Gracie... Tu eşti... Chiar eşti tu...

– Mă mir că m-ai recunoscut, spuse ea, cu gândul la Tancredi.

– Sigur că te-am recunoscut. Eşti aceeaşi Gracie, numai că puțin mai în vârstă.

– Iar tu eşti acelaşi Rutger, râse ea. Nu te-ai schimbat deloc.

– Eu m-am născut bătrân, spuse el. Am nouăzeci şi şase de ani. Fiecare dimineață e o surpriză plăcută pentru mine.

– Locuieşti tot în casa din spatele grădinii?

– Bineînțeles.

– Credeam că ai fugit în Olanda.

– N-am fugit nicăieri. De ce să fi fugit?

– Fiindcă erai urmărit.

– Cine să mă urmărească?

Părea nedumerit. Gracie se întrebă dacă nu cumva Rutger îşi pierduse memoria.

– Ştii, după ce falsul Piero Bartoloni a fost descoperit, s-au mai găsit şi alte falsuri, iar firul a condus la unchiul Hans.

Rutger se încruntă.

– Nici vorbă.

Pe Gracie o cuprinse disperarea. Îşi puse palmele pe umerii lui.

– Ba da. De asta unchiul Hans... de asta s-a...

Începu să plângă cu sughițuri.

– De asta s-a spânzurat. Din cauza mea. Pentru că eu am falsificat tabloul lui Bartoloni, eu am pus poliția pe urmele lui.

– Tu ai falsificat tabloul lui Bartoloni? întrebă Rutger, părând că nu era deloc convins. Nici măcar nu era o copie reuşită. De fapt, era un tablou foarte prost.

– Am făcut asta pentru Tancredi, care îşi dorea originalul. L-am pictat în grabă. Nu ne-am închipuit că avea să ajungă sub ochii experţilor. Era menit doar să-l păcălească pe Bruno Montefosco.

Auzind numele Tancredi, Carina şi Anastasia se priviră una pe alta. Anastasia dădu încet din cap.

– Sunt dezamăgit că ai făcut o treabă atât de superficială, zise Rutger, ridicând din umeri. Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit. Te-am învăţat să lucrezi mult mai bine de-atât. Însă Hans nu şi-a luat viaţa din pricina tabloului.

Gracie lăsă să-i cadă braţele de-a lungul trupului.

– Cum?

– Nu-l urmărea nimeni.

– Dar eu am fost convinsă că gafa mea a dus la descoperirea falsurilor pictate de Hans pentru Gaetano Montefosco.

Rutger fu de-a dreptul oripilat.

– Hans era mult prea bun ca să fie descoperit. Nimeni n-a descoperit vreodată falsurile lui, şi nici n-are să le descopere. Încă atârnă pe pereţi din toată lumea. Unele, chiar în muzee dintre cele mai prestigioase. N-a existat niciodată un falsificator mai talentat, nici înaintea lui, nici după el.

Lui Gracie nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Atunci de ce şi-a luat zilele? întrebă ea.

– Din pricina lui Jonas Blythe.

– Dar erau prieteni, spuse Gracie.

– Erau amanți, o corectă Rutger. Însă cu siguranță că ştiai asta.

Ea clătină din cap.

– Nu eram sigură.

– Hans îl iubea pe Jonas. În decursul anilor a avut mulți iubiți, dar Jonas era deosebit. Pe urmă a izbucnit o neînțelegere între ei. Jonas a devenit gelos. L-a amenințat pe Hans că avea să-l demaşte ca homosexual şi că, astfel, avea să-i distrugă reputația. După cum ştii, reputația înseamnă totul. Toată afacerea lui Hans depindea de asta. Prin urmare, Hans i-a dat casa lui din Franța şi mai mulți bani decât merita numai ca să-şi țină gura, însă Jonas voia mai mult. Voia răzbunare.

– Adică Hans s-a sinucis din pricina lui Jonas?

– Bineînțeles.

– Dar eu am crezut că din cauza mea. Mi-am închipuit că era supărat pe mine pentru gafa mea.

– Da, a fost supărat pe tine, însă nu pentru multă vreme. În iarna aceea n-a mai fost acelaşi om, dar asta s-a întâmplat din pricina lui Jonas, nu dintr-a ta. Dacă n-ai fi fugit, ți-aş fi spus chiar eu, însă mi-am închipuit că ştiai adevărul.

– Păcat că nu l-am ştiut, zise ea, şi patru decenii îi fulgerară prin fața ochilor.

Numai că, în loc să i se pară un timp irosit, acum îşi simțea sufletul minunat de uşor. Şi de eliberat.

Rutger clătină din cap.

– Ce neînțelegere nefericită! zise el. Prietenul tău, contele Tancredi, a venit să întrebe de tine. El s-a ocupat de tot. Presupun că nici de la el nu ți-ai luat rămas-bun, aşa-i?

– Nu, nu mi-am luat. Îmi era prea ruşine.

– Fiindcă ți-ai închipuit că tu ai fost cauza morții lui Hans.

Tonul lui era ironic, de parcă ar fi socotit că Gracie făcuse o prostie.

– Tancredi nu s-ar fi însurat în veci cu mine, Rutger.

Rutger ridică din umeri, schițând o grimasă.

– Dacă stau să mă gândesc, probabil că ai dreptate.

– Ce ar fi trebuit să fac?

– Să vorbeşti cu el. Te-a căutat mereu, ca un câine părăsit, până într-o zi când n-a mai venit.

– I-am scris o scrisoare şi i-am explicat.

– A fost o laşitate din partea ta, Gracie. Când ai devenit tu laşă?

În timp ce Gracie făcea un efort ca să-i accepte criticile, privirea lui Rutger se opri asupra Carinei şi a Anastasiei, care ascultau, în tăcere, lângă uşă.

– Fiica şi nepoata ta, zise el, studiindu-le fără fereală şi recunoscând imediat asemănarea.

Carina se prezentă, apoi o prezentă pe Anastasia, şi toți trei dădură mâna.

– Văd că ți-ai văzut de viața ta, îi zise el lui Gracie, apoi zâmbi către Carina. Tu ştiai despre povestea asta – sau Gracie a păstrat secretul?

Era limpede că se aştepta la a doua variantă.

Carina zâmbi, nevrând să-şi dezamăgească mama.

– Am venit aici împreună ca să facem pace cu trecutul, spuse ea.

– Atunci mă bucur că ați dat de mine, zise el. Altfel, ați fi făcut pace doar cu nişte neadevăruri.

Se întoarse către Gracie.

– Veniți să luăm ceaiul împreună, ca să stăm de vorbă. Avem de recuperat ani buni, iar în ruina asta nu găsim un fir de ceai.

– Ne-ar face mare plăcere, primi Carina.

– Gracie?

Gracie se uită la Rutger, acum bătrân, dar la fel de deschis ca întotdeauna, şi vechea afecțiune pentru el îi alină rana criticilor pe care i le adusese.

– Cu drag, mulțumesc, răspunse ea.

În timp ce ieşeau afară, la lumina soarelui, Anastasia îi şopti mamei ei:

– Ți-am spus eu...

Carina îi zâmbi, resemnată.

– Şi de data asta ai avut dreptate, răspunse ea, tot şoptit. Dar acum trebuie să găsim un plan.

– Fiindcă bunica n-o să vină cu nici unul, aşa-i? întrebă Anastasia.

Carina clătină din cap.

– Judecând după cum a procedat în trecut, draga mea, nu, n-are nici un plan.

Capitolul 26

Casa lui Rutger era locuința simplă şi sobră a unui bărbat căruia nu-i trebuia prea mult confort. Îşi avea propriul atelier, în care restaura şi acum tablouri, şi o terasă ascunsă sub o boltă de viță pe ramurile căreia tocmai începeau să prindă contur ciorchini mici de struguri. Se aşezară toți patru la umbră pe nişte scaune uzate de răchită, iar Rutger îi povesti lui Gracie nu numai despre moartea lui Hans, dar şi despre viața şi despre toate secretele lui. Carina şi Anastasia ascultau, fascinate, cum povestea lui Gracie li se dezvăluia puțin câte puțin, în acelaşi timp cu cea a lui Hans, la fel ca straturile unui fruct

misterios. În lumina acestor revelații, Carina își dădu seama că nu-și cunoscuse niciodată mama cu adevărat și că, spre ruşinea ei, nici nu încercase vreodată s-o cunoască. Poate dacă ar fi întrebat-o, Gracie i-ar fi făcut confidențe. Dar nu întrebase niciodată. Descoperea acum cu uimire că Gracie nu era o femeie obișnuită, așa cum o crezuse ea, ci o infractoare, și încă una de mare talent.

– Ceea ce nu pot eu să înțeleg, zise Gracie, este de ce nu i-a invitat niciodată unchiul Hans pe mama și pe Joseph să locuiască aici. Ar fi dus o viață cu mult mai plăcută în Italia decât în Anglia.

– Sora lui nu era de acord cu ceea ce făcea, răspunse Rutger. Ea știa cu ce se ocupase Hans în Olanda în timpul războiului și mai știa că, în cele din urmă, fusese nevoit să fugă, de teamă să nu ajungă în fața tribunalului pentru colaborare cu inamicul. Vezi tu, el le vindea falsuri tuturor ofițerilor de rang înalt. Așa a început să facă bani. Ofițerii nu cercetau tablourile cu prea mare atenție. Nu voiau decât să adune lucrări ale marilor maeștri. Da, Greet era la curent cu activitatea lui infracțională – și nu-i plăcea deloc. Așa că Hans n-a vrut s-o aibă în preajmă.

– Dar a ajutat-o cu bani.

– Ar fi făcut și mai multe dacă ea i-ar fi îngăduit. Dar Greet nu voia să accepte bani murdari. Primea doar atât cât îi trebuia ca să trăiască de pe o zi pe alta.

– Probabil că a fost foarte fericită atunci când Joseph a început să câștige, ca să-i poarte el de grijă.

Gracie făcu o pauză ca să soarbă, gânditoare, din ceai, apoi adăugă:

– Ce crezi, mama ştia că Hans era homosexual?

– Cred că ştia exact ce era cu el. Bineînțeles, pe vremea aceea şi asta era împotriva legii.

– Mie îmi plăcea Jonas Blythe, zise ea, amintindu-şi de tânărul extravagant cu care se împrietenise în Franța. Era o companie foarte plăcută.

– Hans îl punea să-ți cumpere rochii. De câte ori se întorcea acasă, îți aducea nenumărate pachete. Era felul lui de a se achita față de tine.

– Să se achite? Pentru ce?

Rutger miji ochii spre ea.

– Nu te-ai întrebat niciodată cât valorau falsurile pictate de tine?

– Nu. Nu m-au preocupat niciodată banii.

– Se vindeau cu sute de mii de dolari, Gracie. Copia după Matisse?

Trase aer printre dinți.

– Aia s-a vândut cu trei sute cincizeci de mii.

– Dumnezeule! Am tras pe cineva pe sfoară!

– Nu, Hans te-a tras pe tine pe sfoară.

– Bine, dar m-a recompensat în testamentul lui.

– Se temea că, dacă ai fi avut banii tăi, ai fi plecat.

– N-aş fi plecat niciodată, zise Gracie. Niciodată nu mi-am dorit să plec.

– Te iubea ca pe copilul lui, adăugă Rutger, apoi zâmbi.

Un zâmbet care-i îndulcea trăsăturile aspre.

– La fel şi eu.

Ochii lui Gracie se aprinseră din nou, aşa că îşi coborî, timidă, privirea înspre ceaşcă.

– Îmi pare rău că nu mi-am luat rămas-bun.

Rutger ridică din umeri.

– E de domeniul trecutului. Acum eşti aici, şi asta-i tot ceea ce contează. Nu ți-au trebuit decât patruzeci şi patru de ani! chicoti el, iar Gracie nu se mai putu stăpâni şi începu să râdă printre lacrimi.

Când se înapoiară la taxi, şoferul dormea cu scaunul lăsat pe spate şi cu pălăria aşezată pe față. Anastasia ciocăni în parbriz, iar tânărul se trezi, speriat.

– Sì, signorina![63] bâigui el, aducându-şi iute scaunul în poziție verticală şi vârând cheia în contact.

– Să nu mai laşi să treacă alți patruzeci de ani, spuse Rutger, strângând-o pe Gracie în brațe cu putere.

– Promit că nu, răspunse ea.

– Ştii, aici e un teren de cea mai bună calitate. Poți oricând să dărâmi casa asta ajunsă în paragină şi să clădeşti alta.

– Te rog, bunico! se entuziasmă Anastasia. Să nu zici că n-ai bani.

– Sunt prea bătrână ca s-o mai iau de la capăt, zise Gracie.

– Ba nu-i adevărat! exclamă Anastasia, cu ochii la mama ei, care studia vila cea dărăpănată cu o expresie gânditoare. Mama o să facă toată treaba în locul tău. Nu-i aşa, mamă?

Rutger îi zâmbi larg Anastasiei.

– Ce văd eu aici e un viitor director executiv, declară el.

– Nu ştiu... Sunt prea multe fantome ale trecutului, zise Gracie.

– Singurele fantome, Gracie, sunt alea din capul tău! replică Rutger. Şi moşneagul care locuieşte în fundul grădinii. Eu sunt deja cu un picior în groapă.

Carina deschise portiera şi-şi îndemnă fiica să intre în maşină.

---

[63] Da, domnişoară! (în limba italiană în original).

– Spune-i, mamă! şopti Anastasia, urcându-se lângă ea pe bancheta din spate.

Gracie se aşează în dreapta şoferului. Rutger închise portiera din dreptul ei, apoi îşi apropie obrazul de geam.

– Îți mulțumesc că azi ai făcut un bătrân foarte fericit, zise el.

– N-ar fi trebuit să las să treacă atât de mult timp, răspunse Gracie.

– Nu, şi nici n-ar fi trebuit să pleci. Erai o pictoriță grozavă, Gracie. Te-am şcolit bine.

Ea îi făcu un semn de rămas-bun cu mâna, iar maşina porni pe drumeag. Conştiente de faptul că taximetristul ar fi putut asculta conversația lor (nu puteau şti dacă nu cumva înțelegea englezeşte), toate trei aşteptară până când se înapoiară la castel. Abia atunci deschiseră subiectul „Tancredi”.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu el? întrebă Carina pe când urcau scara către camerele lor.

– N-am de gând să fac nimic, răspunse Gracie.

– Dar trebuie să-i dai de ştire că eşti aici! exclamă Anastasia.

Gracie se opri pe palier şi le privi cu tristețe.

– L-am văzut deja şi nu m-a recunoscut.

Carina nu era deloc convinsă.

– Cum aşa? Rutger te-a recunoscut imediat. Nu te-ai schimbat prea mult!

– L-am văzut de două ori, de ajuns cât să mă recunoască. Fie că nu m-a recunoscut, fie că mă evită. Indiferent de motiv, nu vreau să mă pun într-o situație penibilă încercând să vorbesc cu el.

– Nu l-ai salutat? Nu te-ai prezentat? întrebă Anastasia.

Gracie îşi încrucişă brațele la piept. Nu voia să fie socotită o laşă.

– Sigur că nu. Au trecut peste patruzeci de ani. Am hotărât să fiu prudentă.

– Dar n-ai nimic de pierdut. Mâine plecăm, insistă Anastasia.

Intuind că Gracie nu se simțea în largul ei, Carina puse o mână pe brațul Anastasiei.

– Dacă mama nu vrea, atunci nu-i nevoie să facă asta. Mamă, ai venit aici ca să faci pace cu trecutul – şi ai făcut. Nu mai e nevoie de altceva.

Gracie porni pe coridor.

– Am crezut că Rutger a murit. Era deja bătrân pe vremea când eu eram doar un copil, zise ea, schimbând subiectul.

– Probabil că-i genul care a arătat întotdeauna de nouăzeci de ani, întări Carina, bucuroasă să-i facă pe plac şi să vorbească despre Rutger.

Anastasia venea în urma lor. Cu siguranță că măcar ea putea face ceva.

O lăsară pe Gracie în camera ei. Le spusese că era obosită şi că simțea nevoia să stea culcată până la cină. Anastasia intră în cameră după mama ei şi închise uşa în urma lor.

– Mamă, nu putem pleca fără să vorbim cu contele, zise ea.

– Şi ce ai vrea să-i spui? întrebă Carina, aruncându-şi geanta de pai pe pat şi aşezându-se, cu un oftat.

– Că Gracie e aici şi că ar dori să-l vadă.

– Nu poți să-i zici aşa ceva. Asta ar putea să i-o spună numai Gracie.

– Cum de n-a recunoscut-o? A îmbătrânit frumos.

– Adevărat, dar dacă nu te aştepți să vezi pe cineva...

– Aiurea! o întrerupse Anastasia. Nu cred asta nici o clipă.

– Sau poate că tocmai de asta ne evită. Dacă stau să mă gândesc, când am întrebat-o pe Ilaria dacă urma să fim prezentați contelui, a avut o reacție ciudată şi mi-a zis că el nu făcea niciodată cunoştință cu oaspeții. Uite, acum mi-a trecut prin minte... Crezi că a văzut-o în prima zi şi s-a hotărât să nu se arate?

– Bineînțeles că nu! Dacă ar fi vrut s-o evite, ar fi plecat la Roma sau în altă parte. N-ar fi rămas aici, ascuns în apartamentul lui. E absurd!

– Ei bine, se pare că până acum eu n-am avut dreptate în nici o privință, aşa-i?

– Sper să n-ai dreptate nici de data asta. Ar fi groaznic dacă ne-ar evita pe toți doar ca să nu dea ochii cu bunica!

– Nu eşti de părere că e puțin ciudat ca gazda să nu se deranjeze să-şi cunoască oaspeții? Nu-i numai o lipsă de politețe, dar e şi păgubitor pentru afacerea lui.

– Presupun că s-ar putea preface că n-o recunoaşte, îşi dădu Anastasia cu părerea, aşezându-se pe marginea patului, cu fața către Carina.

– Uite, hai să analizăm faptele. Au trăit o poveste de dragoste împreună. Mama a falsificat un tablou, ceea ce pe Tancredi l-a umplut de încântare. A zis că avea să divorțeze de soția lui, însă mama a intuit că n-avea să facă asta niciodată. Când s-a aflat că tabloul era un fals, ea s-a temut că, astfel, puteau să fie descoperite şi celelalte falsuri ale lui Hans, care, în felul ăsta, era dat în vileag. Şi totuşi, legătura ei cu Tancredi a continuat. De fapt, din câte ştim noi, contele n-avea nici cea mai mică intenție să-i pună capăt. Când Hans s-a sinucis, mama a crezut că era urmărit de poliție, aşa că a fugit, temându-se că urma ca poliția să vină şi după ea.

– Şi-a închipuit că Rutger fugise în Olanda.

– Da, când, de fapt, el doar îşi petrecuse Crăciunul acolo. Mama a plecat în grabă, fără să-şi ia rămas-bun, şi i-a explicat contelui motivul pentru care plecase, într-o scrisoare pe care i-a trimis-o după un timp.

– Ce ar fi putut scrie în scrisoare ca să-l supere atât de rău? se întrebă Anastasia, frământându-şi, gânditoare, buza de jos.

– Presupunând că el s-a supărat, ar mai putea fi supărat şi după atât timp?

– E văduv, prin urmare, soția lui a murit. N-are nici un motiv s-o evite pe bunica. Iar bunica n-are de gând să-l demaşte sau altceva de felul ăsta. E doar o fostă prietenă. Ce mare lucru?

– Nu ştiu, dar nu avem la dispoziție decât o noapte ca să aflăm.

– Mă duc să stau de vorbă cu Ilaria.

Văzându-şi fiica atât de pornită, Carina clătină din cap, apoi zâmbi.

– Succes!

*

Gracie se îmbrăcă pentru cină. Îşi puse nişte pantaloni, o bluză şi mărgelele dăruite de Anastasia. Îşi trecu degetele peste şirag, simțind cum un val de căldură şi de tandrețe îi străbătea toată ființa. Chiar de n-avea să ajungă să stea de vorbă cu Tancredi, tot nu regreta că venise. Pe lângă faptul că descoperise adevărul despre moartea unchiului ei şi că-l regăsise pe Rutger, câştigase ceva cu mult mai important: afecțiunea fiicei şi a nepoatei ei. Nu stătuse prea mult să se gândească în ce consta minunea, dar ceva se petrecuse, iar acel ceva le apropiase pe toate trei. Fiica şi nepoata ei valorau cât o mie de Tancredi, îşi zise Gracie. Şi totuşi, în

timp ce se privea în oglindă, îşi dădu seama că, cel puțin în ceea ce o privea, vechea iubire nu se stinsese niciodată. A doua zi urma să plece fără să-i fi vorbit lui Tancredi, de asta era sigură. Bineînțeles că trăia o dezamăgire, însă era pregătită să-i facă față spunându-şi că fusese de norocoasă pentru că putuse iubi atât de mult. Oare câți oameni treceau prin viață fără să fi trăit un sentiment atât de profund?

Coborî la parter, unde ceilalți se adunaseră ca de obicei la tratația cu vin şi crostini. În timp ce se apropia de ei, observă cât erau de bronzați cu toții, cât de radioşi şi de relaxați. Italia le priise tuturor. Soarele le alungase toate grijile, iar bunătățile Mammei Bernadetta îi legaseră aşa cum doar rețetele ei puteau s-o facă. Castelul arăta şi el strălucitor. La ferestre ardeau lumini ce aruncau raze gălbui pe dalele de afară, iar zidurile păreau gata s-o îmbrățişeze ca pe un prieten. Se bucura şi de miresme, de roua aşezată pe iarbă şi pe tufe, făcând şi mai puternic parfumul de rozmarin şi de pin. Se auzea cântec de greieri, pe cerul de cobalt licăreau primele stele, iar în depărtare luminile caselor începură şi ele să se aprindă, pe măsură ce se lăsa întunericul.

Am să regret plecarea de mâine, descoperi Gracie, păşind pe dale. Ideea de a se întoarce la fosta ei existență era ca un ghimpe rătăcit în mijlocul acestei lumi blânde şi perfecte: un ghimpe ascuțit, solitar şi care aproape că reuşea să-i întunece bucuria.

Rex se grăbi să-i alunge tristețea. Îi întinse un pahar de vin şi-i zâmbi cu un atât de mare entuziasm încât nu se putea să n-o smulgă din gândurile ei negre.

– Cum a fost după-amiaza? întrebă el.

Numai că Gracie n-ar fi avut cum să-i explice ce se întâmplase la Colomba, aşa că-i răspunse doar că petrecuse o după-amiază foarte agreabilă, după care îi întoarse întrebarea.

– În sfârşit l-am întâlnit pe contele-fantomă, răspunse el. Şi, fără să remarce că Gracie încremenise, continuă să-i povestească, dornic să-i relateze întâmplarea. Şedea la etaj, pe o bancă, privind asfinţitul. Cred că stă adeseori acolo, cu câinele lui uriaş. Câinele îl urmează pretutindeni. În sfârşit... Eu mergeam pe cărare şi l-am salutat jovial, aşa cum îmi e felul, iar el mi-a făcut semn cu mâna. Am avut o conversaţie foarte plăcută. E un om încântător. L-am întrebat dacă avea de gând să ni se alăture în ultima noastră seară, iar el a râs şi mi-a răspuns că prefera ca musafirii lui să se distreze fără el. Am şi glumit amândoi. Eu i-am spus că mă îngrăşasem de la mâncarea Mammei Bernadetta, iar el s-a bătut uşor peste stomac şi mi-a răspuns că ducea zilnic bătălia asta. Dar e atât de zvelt încât îmi imaginez că face multă mişcare. Câinele lui are nevoie de plimbări lungi.

Gracie îl asculta uimită. Regreta că nu fusese împreună cu Rex, căci Tancredi ar fi avut o nouă ocazie s-o recunoască. Ştia că ar fi trebuit să-l abordeze ea însăşi, însă acum îi era prea frică. Se temea să nu fie respinsă. Să nu-l vadă deloc era mai bine decât să-l vadă şi să fie tratată cu dispreţ. Nu voia să se înapoieze în Anglia cu o astfel de ultimă amintire. Prefera să rămână cu amintirile pe care le avea deja.

Anastasia făcu în aşa fel încât să se aşeze lângă Ilaria. Pur şi simplu, ocupă scaunul înainte ca Ilaria să pună pe

altcineva acolo. Alex îşi asigură şi el un loc lângă Anastasia. Apoi, aproape jumătate din timp, stătu de vorbă cu ea, în vreme ce Ilaria discuta cu Wendy despre câini, întrucât Wendy avea un buldog francez cam excentric, căruia nu-i plăcea să iasă la plimbare pe ploaie şi care sforăia mai tare decât soțul ei.

– Şi ăsta nu-i puțin lucru! râse ea. Tu ai câine, Anastasia? întrebă Wendy, peste masă.

Anastasia se întrerupse din conversația cu Alex.

– Din păcate, nu! răspunse ea. Mama munceşte foarte mult, iar tata nu vrea să-şi asume răspunderea. Mie mi-ar plăcea să am un purcel, adăugă ea, cu emfază.

– Eşti bine-venită să iei unul de-al nostru, zise Ilaria.

– Sau poate să-ți iei un câine ca al meu şi să-l numeşti Purcel! sugeră Wendy, luând o înghițitură zdravănă de vin.

– Contele are un câine foarte mare, spuse Anastasia, încântată de propria dibăcie de schimba cursul discuției, aducând vorba despre conte. Câți ani are?

– Opt, răspunse Ilaria. Ceea ce înseamnă foarte mult pentru un câine atât de mare.

– Contele îl scoate la plimbare?

Chipul Ilariei se preschimbă într-o mască. Surâsul ei încremeni, iar ochii îşi pierdură vioiciunea. Anastasia îşi dădu seama că femeia nu dorea să vorbească despre conte.

– Câinele preferă să fie cu domnul conte şi se duce să-l caute după ce îl scot eu la plimbare în fiecare dimineaţă, răspunse ea. Eu mă trezesc în zori. În cele trei-patru ore care trec până când se scoală şi ceilalţi, îmi fac treburile cel mai bine.

– Te ocupi singură de toate animalele? întrebă Wendy, iar Anastasia se simţi frustrată din pricină că discuţia se îndepărtase de subiectul „contelui”.

Ilariei însă îi părea bine. Îşi regăsi surâsul vesel şi privirea luminoasă dintotdeauna. Era încântată să poată vorbi despre animale. Anastasia se întrebă de ce era atât de reticentă. Îi proteja pe toţi de furiile teribile ale contelui? Avea contele vreun defect şi nu voia să se arate? Sau poate şi Ilaria ştia că el se ascundea de Gracie? Oare era cu putinţă?

La sfârşitul mesei, Ilaria o chemă pe Mamma Bernadetta pe terasă, şi începură s-o aplaude cu toţii.

– Mama vrea să ştiţi că sunteţi oaspeţii ei preferaţi, zise Ilaria. Râseră cu toţii, fiindcă, probabil, asta spunea la sfârşitul fiecărei săptămâni. Pentru noi e foarte important să ştim că veţi merge acasă în toate colţurile lumii, unde veţi continua să gătiţi cu dragoste reţetele Mammei Bernadetta, fiindcă ăsta-i ingredientul secret pe care-l pune în fiecare fel de mâncare. Lucru şi mai important, sperăm că la castel v-aţi relaxat după stresul din viaţa voastră. Ori de câte ori vă veţi simţi obosiţi sau nefericiţi, gândiţi-vă la grădinile de aici, la levănţica şi la trandafirii noştri minunaţi, şi imaginaţi-vă că v-aţi întors la tihna castelului Montefosco. Păstraţi această amintire în suflet şi lăsaţi-o să vă

încălzească la fel ca un cartof fierbinte pus pe sub pulover, da?

Cu toții aplaudară din nou, apoi Rex se ridică să răspundă, fiind cel mai vârstnic dintre ei. Rex ridică paharul către Mamma Bernadetta, care îşi arcui buzele într-un surâs timid, apoi toți oaspeții se ridicară şi-şi înălțară paharele în cinstea ei.

– Ce bine ne-ar prinde să avem fiecare acasă o Mamma Bernadetta, zise Rex. Dar va trebui să ne mulțumim doar cu amintirea. Eu, unul, nu voi uita niciodată această săptămână. Vă mulțumim pentru mâncărurile delicioase, dar cel mai mult – pentru darul prieteniei, fiindcă în această săptămână am cunoscut aici nişte oameni minunați. Pentru mine, zilele care s-au scurs au fost, fără îndoială, deosebite.

Privi spre Gracie.

– Pentru prietenie! adăugă el, iar toți ceilalți îi repetară cuvintele şi-şi înălțară din nou paharele.

Când se ridicară de la masă şi se duseră pe terasă pentru ceai şi cafea, Anastasia reuşi să-şi tragă mama deoparte.

– N-am avut succes cu Ilaria, zise ea, cu glas coborât. Ce ne facem?

– Draga mea, nu putem face nimic. Iar tu ai făcut tot ce-a depins de tine.

– Nu-i destul, se încăpățână Anastasia. Bunica nu trebuie să plece mâine în Anglia fără să fi vorbit cu el.

– Iubito, asta nu-i treaba ta. Probabil că mama se teme să stea de vorbă cu el. La asta te-ai gândit? Adică, dacă ar vrea cu tot dinadinsul, ar şti să-l găsească.

– Eu sunt sigură că vrea, insistă Anastasia. A fugit, în loc să-şi ia rămas-bun de la Rutger, Tancredi şi Gaia. Nu suportă confruntările. Rutger i-a spus că-i laşă – şi poate chiar e. Nu-i nimic rău în a-ți fi teamă. Pur şi simplu are nevoie de ajutorul nostru, asta-i tot.

Carina zâmbi şi o bătu uşor pe spate.

– Eşti tare drăguță, scumpa mea. Bunica e norocoasă să aibă pe cineva ca tine, care să-i apere interesele.

– Nu şi dacă am să dau greş! replică Anastasia, simțind, dintr-odată, cum o cuprindea disperarea. Dar n-am să dau greş. Mâine am să-l găsesc, fie ce o fi!

– Fii cu băgare de seamă, o preveni Carina. Aici păşeşti în sufletele oamenilor. Nu mai e un joc.

– Îți promit că am să fiu atentă.

Nici una dintre ele nu dormi bine în noaptea aceea. Carina îşi făcea griji pentru Gracie. Gracie era neliniştită la gândul că urma să se înapoieze la viața ei singuratică din Badley Compton, iar Anastasia era preocupată cum să dea de conte înainte să vină taxiul care să le ducă la aeroport. Plecarea era fixată pentru ora zece. Nu-i rămânea prea mult timp.

Gracie se trezi devreme. Dădu cu ochii de bagajul făcut, care aştepta lângă uşă, iar stomacul i se strânse de teamă. Nu voia să plece. Nu voia să se întoarcă la Flappy Scott-Booth şi la Clubul Prietenelor Cărții din Badley Compton. Înainte, fusese mulțumită cu viața ei, aşa solitară cum se depăna, fiindcă era obişnuită cu singurătatea. Dar acum îşi dorea mai mult. Micul golf în preajma căruia îşi avea casa reprezenta fuga, ascunzătoarea şi laşitatea ei. Nu mai aparținea acelui loc. Singura bucurie de acolo erau câinii, despre care ştia că aveau să se bucure s-o revadă. Dar în afară de câini – nimeni. Se dădu jos din pat şi privi de la fereastră cum se iveau zorile, luminând, treptat, cerul şi alungând noaptea. Însă astăzi priveliştea o întrista. Îi umplea sufletul de o durere de neîndurat. În ziua aceea urma să se despartă de trecut. De tot trecutul. Unchiul Hans, Rutger, Tancredi, Colomba, Colladoro... Acum avea să lase totul în urmă, probabil – pentru totdeauna.

Anastasia se trezise şi ea devreme, nu din pricina ciripitului păsărilor, ci fiindcă propria nelinişte o făcuse să aibă un somn superficial şi agitat. Se trezi şi Carina, cu ochii la micile pete de lumină pe care ajunsese să le îndrăgească. La gândul că urma să se întoarcă la muncă, simți o greutate în stomac. Nu voia ca viața ei să redevină ceea ce fusese înainte. Voia să-l aducă aici pe Rufus, ca să se bucure şi el de magia acestui loc. Ca să înțeleagă felul în care o transformase pe ea. Dacă se înapoia acasă, oare avea să lase în urmă starea de mulțumire şi să redevină aceeaşi femeie grăbită, stresată şi egoistă? Se întoarse, o văzu pe Anastasia culcată pe spate, cu ochii la firele de praf, şi-şi făgădui să ia cu ea Castello ascuns în suflet, ca pe acel cartof fierbinte de care pomenise Ilaria.

Coborâră la micul dejun şi se aşezară pe terasă pentru ultima oară, admirând dealurile, văile şi dincolo de ele, marea, încercând să-şi întipărească totul în memorie. Anastasia intuia că bunica ei era nefericită. Simțea lucrul ăsta cu atâta intensitate încât i se rupea inima de mila ei.

Se mai înveseliră puțin atunci când se adunară cu toții în jur ca să facă schimb de adrese, astfel încât să poată ține legătura. Rex luă mâna lui Gracie şi o strânse uşor.

– Mi-ai promis că ai să-mi faci o vizită, da? zise el, pironind-o cu ochii lui albaştri, ca de porțelan. N-am să-ți dau voie să uiți.

Gracie nu spuse nici „da”, nici „ba”, însă îi dădu numărul de telefon, fiindcă nu avea adresă de e-mail.

– Îți sugerez să-ți faci una, adăugă Rex. Aşa, o să ne fie mai uşor să ținem legătura.

Alex şi Anastasia, care locuiau amândoi la Londra, stabiliră să se întâlnească înainte de începerea şcolii, în luna mai, iar Lauren şi Carina aranjară să se vadă pentru masa de prânz la un restaurant italienesc din Fulham Road, ca să poată prelungi experiența din Italia cât mai mult cu putință. Madeleine, care locuia la Bruxelles, declară că avea să vină la Londra anume ca să poată lua prânzul cu ele. Wendy, Tiff şi Brigitte îi îmbrățişară pe toți cu ochii în lacrimi, spunând că ar fi trebuit să se reunească anul următor, în aceeaşi perioadă.

– Dacă mai trăiesc atunci, vin şi eu, zise Rex, zâmbindu-i larg lui Gracie.

– Cine ştie unde avem să fim anul viitor pe vremea asta! exclamă Lauren. Dar aş repeta cu dragă inimă experienţa.

Se întristară, brusc, atunci când Ilaria apăru pe terasă ca să-i anunţe că veniseră taxiurile ce aveau să-i ducă la aeroport. Carina prinse privirea Anastasiei, iar disperarea de pe chipul ei o făcu pe fată să sară de pe scaun, anunţând că mai avea de rezolvat un singur lucru. Până să apuce Carina s-o oprească, Anastasia fugi în grădină.

Gracie îşi luă rămas-bun de la Ilaria şi de la Mamma Bernadetta. Bătrâna îi înţelese tristeţea şi, în loc să dea mâna cu ea, o strânse în braţe ca pe o veche prietenă. Carina îşi luă şi ea rămas-bun, după care se îngriji de bagaje. Nu voia ca acestea să ajungă în alt taxi decât al lor.

Anastasia se opri pe pajişte, cu inima grea. Trebuia să dea de conte, dar nu ştia unde să-l caute. Putea fi oriunde. Domeniul era întins. Poate chiar ieşise la plimbare. Îi venea să plângă. Cu nici un chip nu voia să plece înainte să dea de el. Aşa ceva era de neconceput. Trebuia să existe o rezolvare pentru bunica ei.

Printr-un noroc neaşteptat, chiar în clipa în care simţi cum o cuprindea disperarea, zări câinele cel mare şi lăţos al contelui adulmecând prin tufişuri. Nu ştia unde să-l caute pe conte, însă îşi zise că erau toate şansele ca acel câine să ştie unde să-l găsească. Nu spunea Ilaria că întotdeauna se ducea după stăpânul lui? Întinse mâna şi-l mângâie uşor pe cap. El dădu din coadă şi continuă să adulmece tufele. Neliniştea Anastasiei spori atât de mult, încât avea senzaţia că ceva i se încolăcea peste piept, strivindu-i-l. Inima îi bubuia de-a dreptul. N-o putea lăsa pe bunica ei să plece fără să-i adreseze o vorbă iubirii ei de o viaţă.

Câinele porni în pas săltat pe poteca ce ducea la banca de unde se vedea întreaga vale. Anastasia se luă după el, sperând să-l găsească acolo pe conte şi să-i poată vorbi, să-i poată explica. Îşi învinse reticența şi se grăbi pe urmele câinelui.

În fața ei apăru banca, iar acolo, întors jumătate spre ea şi jumătate spre vale, şedea Tancredi. Anastasiei nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc. Răsuflă adânc şi se apropie în tăcere, lăsând câinele să meargă în fața ei. Tancredi auzi paşii câinelui şi-şi luă ochii de la linia orizontului.

– Bernardo? zise el, întinzând mâna.

Anastasia se opri pe loc în raza lui vizuală, în timp ce câinele se duse şi se vârî sub mâna stăpânului, iar Tancredi începu să-l mângâie. Anastasia nu se clinti. Aerul din jurul ei părea încremenit. Doar mâna lui Tancredi se mişca, mângâind câinele. Inima Anastasiei bătea atât de tare încât era convinsă că şi el o auzea. Însă Tancredi nu auzea nimic. Începu să-i vorbească, liniştit, câinelui, de parcă ea nici n-ar fi fost de față.

Dintr-odată, totul deveni limpede, de parcă, brusc, s-ar fi ridicat un văl, dezvăluind uluitorul adevăr. Entuziasmată, Anastasia se întoarse şi o luă la fugă pe potecă, înspre castel. Lumea redevenise frumoasă într-o clipă, şi era mai frumoasă ca oricând. Anastasia îşi simțea inima atât de plină, încât se temea că avea să-i plesnească înainte să ajungă la taxi. Atunci când, în sfârşit, ajunse, o găsi pe Gracie deja instalată pe scaunul din față, cu poşeta pe genunchi, cu profilul încruntat şi abătut.

– Bunico! țipă Anastasia, deschizând portiera şi aplecându-se ca s-o poată privi în ochi pe Gracie.

– Ce e, draga mea? întrebă Gracie, alarmată de tonul nerăbdător al fetei.

– Tancredi. Trebuie să mergi să-l vezi. Stă pe banca de colo.

– Dar...

– O, bunico!

Ochii Anastasiei se umplură de lacrimi. O prinse de mână pe bunica ei, ca s-o ajute să coboare din maşină.

– Nu te-a recunoscut nu fiindcă te-ai schimbat sau fiindcă nu voia să te recunoască, ci fiindcă e orb.

Buzele lui Gracie se deschiseră într-un icnet mut.

– E orb?

– Da. Aşa se explică tot. Ilaria voia doar să-l protejeze. Du-te, bunico. Trebuie să te duci. Te aşteaptă. Ştiu că te aşteaptă.

Carina coborî din maşină şi veni lângă fiica ei. Gracie porni cu paşi nesiguri pe dalele de piatră.

– Până acum ai avut dreptate în toate privințele, îi zise Carina Anastasiei. Sper din tot sufletul să ai dreptate şi de data asta.

Gracie înaintă pe potecă, în direcția băncii. Îi era atât de teamă, încât îi tremura tot trupul. Picioarele parcă n-ar fi fost ale ei. Şi totuşi, reuşi cumva să ajungă fără să se poticnească. Îl văzu, exact aşa cum spusese Anastasia, aşezat pe bancă. Purta o cămaşă albastră, descheiată la gât, şi pantaloni deschişi la culoare, iar câinele lui credincios îi stătea alături. El n-o văzu, nici n-o auzi venind, până când ajunse aproape de el. Atunci se întoarse cu fața către ea şi se încruntă.

– E cineva?

Gracie se opri. Era prea emoționată ca să poată vorbi. Cum era cu putință ca ochii aceia frumoşi să nu mai vadă?

– Cine e? întrebă el, plimbându-şi ochii într-o parte şi în alta, la întâmplare, şi încercând să-şi dea seama cine venise. Tu eşti, Ilaria?

Gracie înțelese că Anastasia avusese dreptate. Nu era vorba că n-o recunoscuse. Pur şi simplu n-o văzuse.

– Tancredi... reuşi ea să articuleze.

El îşi lăsă capul într-o parte şi se încruntă.

– Cine e?

Dar în tonul lui era ceva care sugera că era cu putință să ştie, însă se temea să spere.

– Tancredi... Sunt eu, Gracie.

Auzindu-i numele, obrajii lui se îmbujorară. Clipi de câteva ori, de parcă ar fi văzut-o şi n-ar fi putut să-şi creadă

ochilor. Gracie ar fi putut jura că ochii lui se luminaseră de fericire, la fel ca un tăciune aprins de o pală de vânt.

– Gracie? Chiar tu eşti? Îl cuprinse îndoiala. Lumina din ochii lui se stinse. Clătină din cap. Nu, nu-i cu putinţă.

Obrajii lui Gracie erau scăldaţi în lacrimi. Se apropie încet şi se aşeză lângă el.

– Sunt eu, repetă ea.

– Gracie... Îşi întoarse faţa, stânjenit. Sunt un om bătrân şi orb.

Gracie era copleşită de milă.

– Puţin îmi pasă, şopti ea. Îşi găsi curajul de care Rutger n-o crezuse niciodată în stare. Îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz. Puţin îmi pasă, Tancredi, fiindcă te iubesc. Te-am iubit întotdeauna şi te voi iubi până în clipa cea din urmă.

El închise ochii, ca şi cum i-ar fi fost ruşine şi n-ar fi vrut ca ea să vadă cât erau de inutili. Încercă să vorbească, dar îl copleşi emoţia. Îşi lipi obrazul de palma ei, iar ea îl sărută cu tandreţe.

– M-am întors acasă, îi spuse, încetişor.

– Mi se pare ciudat să mergem la aeroport fără bunica, zise Anastasia în timp ce taxiul sălta pe drumul denivelat.

– O să ne întoarcem, spuse Carina, împreunându-şi mâinile în poală şi privind pe fereastră la peisajul pe care ajunsese să-l îndrăgească atât de mult. Am un plan.

– Vrei să reconstruieşti Colomba, aşa-i? ghici Anastasia, fără să-şi poată ascunde bucuria din glas.

– N-am să mai trăiesc niciodată departe de mama, aşa cum am făcut până acum, îi răspunse Carina. Are nevoie de mine.

– Are nevoie de noi, întări Anastasia, apoi râse. Dar până acum te-ai înşelat în toate privințele.

Carina îi răspunse la zâmbet cu un aer atotştiutor.

– Poate că da, Sherlock. Dar de data asta nu mă mai înşel.

Anastasia intuia că, într-adevăr, aşa era.

Capitolul 27

Badley Compton

Flappy era în grădină, supraveghind grădinarii angajați pentru înmormântarea lui Harry – Sir Algernon şi Lady Micklethwaite acceptaseră invitația (din păcate, nu şi primarul), aşa că, prin urmare, era esențial să nu se vadă nici urmă de buruiană – când, deodată, sună telefonul. Flappy îl auzi sunând în casă şi trebui să traverseze peluza

în fugă ca să poată răspunde la timp. Ridică receptorul şi vorbi, gâfâind din pricina alergăturii:

– Conacul Darnley. Flappy Scott-Booth la telefon.

– Ai alergat? se auzi un glas în receptor.

– Am muncit în grădină, Mabel, răspunse Flappy. Când e vorba de horticultură, n-am încredere că altcineva ar putea face treaba mai bine decât mine.

– Nu trebuie să te oboseşti prea tare, Flappy, zise Mabel, impresionată că Flappy reuşea să muncească atât de mult.

– Sunt o perfecționistă, Mabel. E ca un blestem.

Oftă şi-şi duse mâna la piept, ca să-şi astâmpere bătăile inimii.

– Ce mai e nou?

– Gracie nu s-a întors acasă aseară.

– Eşti sigură?

– Fiica ei i-a telefonat lui Esther şi a rugat-o să aibă grijă de câini încă vreo câteva zile.

– Asta pică foarte prost. Trebuie să-i transmitem cumva că joi e înmormântarea lui Harry şi că avem nevoie de ea. Cred că nici n-a aflat de moartea lui. Pufni disprețuitor. Dar de ce întârzie? Ce se întâmplă?

– Fiica ei nu mi-a spus nimic. Mi-a zis doar că ea şi nepoata s-au întors acasă fără Gracie.

Flappy era nedumerită.

– Are necazuri? S-a întâmplat ceva? Aşa face Carina întotdeauna, nu suflă o vorbă. Gracie nu se simte bine?

Mabel regreta că nu avea mai multe informații. Simțea frustrarea lui Flappy la celălalt capăt al firului. În loc să se pună bine cu Flappy, nu reuşise decât s-o umple de nemulțumire.

– Totul e pregătit pentru înmormântarea lui Harry. Chiar nu contează dacă Gracie e aici sau nu.

– Ba contează foarte mult, replică, înțepată, Flappy. E de datoria ei să fie aici. Am nevoie de ajutorul vostru, al tuturor. Eu țin discursul, pentru numele lui Dumnezeu. Am să fiu din cale afară de emoționată. Nici nu ştiu cum am să depăşesc momentul.

– Nimeni nu poate face asta mai bine decât tine, se repezi Mabel.

– Ştiu, răspunse Flappy, recăpătându-şi calmul. Doar că va trebui să fiu tare. Voi o să fiți cu toții cu ochii în lacrimi.

Flappy puse receptorul în furcă şi se întoarse în grădină. Se aşează pe unul dintre scaunele din lemn de tek aranjate în jurul unei mese joase, decorate cu hortensii albe, şi privi la grădinarii îmbrăcați în tricouri, care munceau în grădina ei. Era o dimineață caldă, aşa că începu să-şi facă vânt cu revista The Lady, care fusese lăsată pe un scaun. Ce urât din partea lui Gracie că se hotărâse să mai întârzie câteva zile! Flappy se întrebă cum de-şi permitea, şi presupuse că fiica ei o ajuta cu bani. Din câte reuşise să afle, Carina şi soțul ei câştigau bani buni. Ei bine, îşi zise ea cu acreală,

era şi timpul ca fiică-sa să-şi facă datoria şi să aibă grijă de maică-sa. Flappy se gândi la cei patru copii ai ei şi zâmbi, încântată de sine. Era aşa de norocoasă să aibă odrasle atât de iubitoare şi de grijulii! Kenneth deja cumpărase bilete clasa întâi la avion şi rezervase apartamente la hotel pentru viitorul Crăciun în Santa Lucia. Era genul de cadou pe care îi plăcea să-l facă familiei în fiecare an. Flappy era încântată că toți copiii ei veneau de fiecare Crăciun, nu fiindcă era vorba de o vacanță gratis (asta nici nu i-ar fi trecut prin minte), ci fiindcă voiau să vină. Cu toții doreau să-şi petreacă timpul cu ea. Se socotea foarte fericită, dar nu era mai puțin adevărat că fusese întotdeauna o mamă foarte bună.

În ziua următoare, Flappy dădu nas în nas cu Esther, pe stradă, în timp ce mergea spre cafeneaua Grăsunei Mary ca să vadă cum stătea treaba cu brioşele şi cu ceaiul. Esther tocmai plimba cei doi câini ai lui Gracie.

– Ah, exact persoana pe care voiam s-o întâlnesc, zise Flappy.

Ea purta un costum negru cu pantalon şi o cămaşă albă cu guler apretat, dându-le, astfel, un exemplu concetățenilor care nu se gândiseră să-şi manifeste durerea în acelaşi mod.

– Eu? se miră Esther, cu un aer speriat.

– Voiam să verific dacă totul e în regulă pentru înmormântarea de joi... şi să aflu dacă mai ai veşti despre Gracie.

– Brioşele...

– Ştim când se întoarce?

– O aduce Carina în weekend, ca să-şi ia câinii.

– Unde-i duce?

Flappy era uluită şi supărată fiindcă fiica lui Gracie nu se gândise s-o informeze pe ea despre ce planuri avea, înainte să le spună altora.

– Nu ştiu.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Cineva trebuie să aibă idee! exclamă, exasperată, Flappy. Chiar nu ştie nimeni ce întrebări să pună?

Hotărî s-o sune neîntârziat pe Carina şi să afle ce naiba se întâmpla.

– Noi am decis... începu Esther.

– Da, e o idee bună! i-o tăie Flappy, îndepărtându-se în grabă. Mă bucur că totul e în ordine.

De cum ajunse acasă, îi telefonă Carinei.

– La telefon Flappy Scott-Booth, zise ea pe un ton arogant.

– Bună, Flappy! o salută cu nonşalanţă Carina, care încă purta în suflet căldura castelului Montefosco, de parcă ar fi fost un cartof fierbinte vârât pe sub pulover.

– Te-am sunat ca să aflu direct din gura ta ce s-a întâmplat cu Gracie. Sper că e bine, sănătoasă.

Carina zâmbi ca pentru sine. Femeia asta chiar era o caricatură.

– O duce de minune în Italia, răspunse ea.

– Adică nu se întoarce? râse Flappy, de parcă simplul gând că Gracie nu se înapoia acasă ar fi fost de-a dreptul ridicol.

– A decis să mai rămână puțin.

– De ce s-a hotărât să mai rămână? Nu-i e urât singură? întrebă Flappy, frustrată că nu primea toate informațiile.

– Te asigur că nu-i singură, răspunse Carina, apoi nu rezistă tentației de-a o mai necăji puțin. E pe mâini cât se poate de bune.

– Chiar aşa? exclamă Flappy, sperând să afle mai multe.

– Trebuie să închid. Am multă treabă.

– La fel şi eu. Mă ocup de organizarea înmormântării sărmanului Harry Pratt. Ai să-i spui mamei tale, da? Sunt sigură că are să vrea să ştie. Înmormântarea e joi. Nu mă îndoiesc că va dori să ia parte. Harry Pratt, eroul nostru local. Înțelegi, e o ocazie deosebită. Vor veni mulți oameni importanți. Mi-am pus grădina la dispoziție. Măcar atât să fac şi eu pentru cineva care a luptat în Bătălia Angliei[64]. Bine, atunci, te las să-ți vezi de treburi. Toate cele bune mamei tale şi, te rog, spune-i despre Harry. Cu siguranță că are să vrea să-l conducă pe ultimul drum. Eu am să țin discursul. E o mare răspundere, dar chiar nu are cine

[64] Campanie militară din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în care aviația britanică (RAF) a înfruntat avioanele germane ale Luftwaffe (forțele aeriene militare ale Germaniei din timpul celui de-al doilea Război Mondial).

altcineva, aşa că trebuie să fiu la înălțime. Sunt atât de ocupată, înțelegi? Nu-l pot dezamăgi pe Harry.

Flappy închise telefonul, convinsă că Gracie avea să se întoarcă într-un suflet din Italia. Era convinsă că ştia de partea cui era Gracie.

*

Dimineața înmormântării aduse şi primul motiv de îngrijorare pentru Flappy. Ploua mărunt. Cum de îndrăznea să plouă în ziua aceea atât de importantă pentru ea? Se uită pe fereastră la norii joşi şi-şi dădu seama, spre dezamăgirea ei, că dacă ploaia nu înceta şi nu ieşea soarele ca să usuce iarba, nimeni n-avea să-i poată vizita grădina. Da, chiar grădina frumos tunsă şi plivită, pe care o pregătise cu migală pentru oaspeții ei de vază, Sir Algernon şi Lady Micklethwaite.

Kenneth, care era un optimist, nu se sinchisea de vreme.

– Toată lumea va fi la biserică, iar apoi într-un cort, îi zise el la micul dejun.

Flappy, îmbrăcată într-un taior negru cu un diamant mare, în formă de stea, prins la rever, nu se simțea deloc consolată.

– Am muncit din greu la grădină şi acum n-o s-o vadă nimeni.

– Sunt sigur că mai târziu va ieşi soarele şi toată lumea îți va aprecia truda.

Flappy îşi puse ochelarii şi întinse pe masă foaia cu discursul.

– Am să-l mai citesc o dată, ca să fiu sigură că nu mă poticnesc la vreun cuvânt. Înțelegi, din pricina emoției. Va fi o mare încercare să ajung la capătul discursului fără să vărs o lacrimă. Cât despre ceilalți, ei bine, sper că vor avea la ei batiste. Cele scrise de mine sunt foarte înduioşătoare, fără falsă modestie.

Kenneth se încruntă.

– Dar ştiai destule despre Harry ca să scrii discursul? întrebă el.

– Obişnuia să stea pe banca aceea. În discurs am spus banca noastră. Cea pe care i-o dedicăm lui şi o dăruim oraşului.

– Ah, da! E o idee minunată, draga mea.

– Pe urmă, Harry a fost pilot de război. Am pomenit şi despre asta în discurs. O, şi îi plăceau bărcile. Grăsuna Mary mi-a spus că stătea şi se uita la bărci ceasuri întregi. Se pare că făcea şi navomodele.

– După părerea mea, Grăsuna Mary ar fi fost mai potrivită să țină un discurs. Sigur, nu că l-ar fi scris la fel de bine ca tine, dar fiindcă îl cunoştea pe Harry mai bine ca oricine. Țineau mult unul la celălalt.

– Asta-i ridicol, Kenneth. Cum aş fi putut s-o las să stea în fața lui Sir Algernon şi a lui Lady Micklethwaite?

Kenneth ridică din sprâncene, dar ştia că nu era cazul să-şi contrazică soția. Odată ce-şi punea ceva în minte, nimic din ceea ce ar fi spus el n-ar mai fi putut să-i scoată acea idee din cap.

Toată dimineața se scurse într-un du-te-vino de lume. Sally sosi cu o dubă plină de flori. Grăsuna Mary îşi făcu şi ea apariția cu o dubiță şi cu un alai de ajutoare, ca să pregătească totul pentru ceai, iar firma locală de corturi plecă după ce termină de instalat cortul, operațiune începută cu o zi în urmă. Pe la prânz, apăru al doilea motiv de îngrijorare.

– Sunt eu, Mabel, se auzi o voce în receptor după ce Flappy răspunse la telefon. Am noutăți.

– S-a întors Gracie, i-o luă înainte Flappy, bucuroasă.

– O, nu ştiam! răspunse, surprinsă, Mabel.

Flappy se văzu prinsă pe picior greşit, fiindcă acum trebuia să admită că nici ea nu ştia.

– Nu s-a întors? Am presupus...

– Nu. Harry i-a lăsat prin testament Grăsunei Mary toate bunurile lui, zise Mabel cu glas tremurat, fericită să-i ofere lui Flappy o informație atât de importantă.

– Oricum nu avea alte rude, nu? Iar el şi Grăsuna Mary erau prieteni.

– Nu, erau mai mult decât prieteni.

Glasul lui Mabel deveni şi mai tremurător, fiindcă urma bomba.

– Harry era tatăl ei.

Flappy se prăbuşi pe un scaun.

– Cum?

Era prea şocată ca să se mai prefacă a fi la curent cu ştirea.

– I-a lăsat o sumă de bani considerabilă. Cine să-şi fi închipuit că avea chiar atât de mulţi?

– Păi, cât de mulţi?

– O sumă considerabilă, repetă Mabel.

– N-ai întrebat? De unde ai aflat? E o sursă demnă de încredere?

– Mi-a spus Grăsuna Mary.

– Ţi-a spus chiar ea?

– Le spune tuturor. Ştie tot oraşul.

Buzele lui Flappy se crispară. O văzuse pe Grăsuna Mary chiar în dimineaţa aceea, iar ea nu-i suflase o vorbă. Flappy încercă să nu se mai gândească la nimic, în speranţa că avea s-o fulgere o idee strălucită. O clipă mai târziu, puse receptorul în furcă şi traversă în grabă casa, îndreptându-se spre cort.

O găsi pe Grăsuna Mary îmbrăcată ca de nuntă, nu de înmormântare, într-o rochie cu flori albe şi roz.

– Mary, i se adresă Flappy, cu un zâmbet dulce. Se pare că ai nişte veşti cu adevărat uluitoare.

Zâmbetul lui Mary nu era nici pe departe la fel de dulce.

– Harry era tatăl meu, răspunse ea.

– Şi ți-a lăsat ție tot prin testament.

– Asta, pe deasupra, dar vestea cea mare e că acum ştiu cine-i tatăl meu. Singurul meu regret e că nu mi-a spus-o cât timp trăia.

– Ştii, m-am gândit... Ar fi trebuit să-ți zic mai devreme, dar azi am fost atât de prinsă cu pregătirile, că n-am apucat. Vrei să-mi faci plăcerea să ții tu discursul? L-ai cunoscut pe Harry mai bine decât noi toți şi, cu siguranță, mai bine decât mine. Am vrut să-ți cer asta încă înainte să aflu că eşti singura lui rudă...

Grăsuna Mary ridică bărbia.

– Da, aş vrea să spun câteva cuvinte.

– Bun, atunci ne-am înțeles. Ziua de azi îi e dedicată lui Harry. Nu vreau să se învârtă totul în jurul meu.

– Cât priveşte rudele în viață, mai există una şi are să vină şi ea, zise Grăsuna Mary.

Lui Flappy îi îngheță surâsul pe buze.

– Ce drăguț! Despre cine-i vorba?

– Despre sora lui, Edda Harvey-Smith. E drept că se îndepărtaseră unul de altul, totuşi, ea vrea să-i aducă ultimul omagiu.

– Foarte bine. Am s-o anunţ pe Madge, fiindcă sora lui va trebui să stea în rândul întâi. La fel şi tu, Mary. Ce bine că, până la urmă, Harry avea familie. Minunat!

– Madge ştie, zise Grăsuna Mary. Totul e aranjat.

– O! abia reuşi să chiţăie Flappy. Atunci eu nu mai trebuie să fac nimic, aşa-i?

Privirea îi lunecă spre piramidele de prăjituri aşezate pe faţa de masă albă. Toate – în formă de bărci.

– Ce prăjituri frumoase! zise ea, fiindcă nu-i venea în minte ce altceva i-ar fi putut spune fiicei lui Harry Pratt.

Grăsuna Mary zâmbi cu gura până la urechi.

– Tatei i-ar fi plăcut la nebunie.

– Mda, sigur, doar îi plăceau bărcile, nu?

– O, da! încuviinţă Mary, iar Flappy se duse în casă cu scopul de a-şi turna un pahar mare de vin, cu gând să se furişeze în dormitorul de la etaj şi să-l bea de una singură.

Se dovedi că, la urma urmelor, Kenneth avusese dreptate. Până la ora la care fusese stabilită înmormântarea, vântul alungase norii şi se ivise soarele. Flappy se găsea în uşa

bisericii, unde tocmai îl întâmpina pe vicar, când, deodată, auzi pe aleea din spatele ei un glas autoritar, vorbind pe un ton aristocratic. Se întoarse, lăsându-l pe vicar cu vorba neterminată şi aşteptându-se să dea cu ochii de Sir Algernon şi Lady Micklethwaite. În schimb, văzu o femeie elegantă, îmbrăcată în rochie neagră şi într-un sacou de aceeaşi culoare, cu pene negre în părul castaniu şi cu diamante prinse la rever. Femeia păşea pe aleea cu pietriş, braţ la braţ cu Grăsuna Mary.

– Ce biserică ciudată! Adorabilă, parcă desprinsă dintr-un film, tocmai spunea ea.

Flappy îşi ţinu răsuflarea. Nu se aşteptase ca sora lui Harry să arate – sau să vorbească – aşa.

– Sunteţi, probabil, Flappy Scott-Booth, zise necunoscuta, întinzându-i mâna.

Flappy remarcă inelul cu diamant, unghiile vopsite cu lac roşu, şi-i strânse mâna fără prea mare entuziasm.

– Eu sunt sora lui Harry, Edda. Mi-a spus Mary că v-aţi străduit din răsputeri să-i organizaţi lui Harry o înmormântare deosebită. Vă sunt foarte recunoscătoare. Chiar sunteţi incredibil de amabilă şi de generoasă, mai ales că nu faceţi parte din familie. Şi îi sunt recunoscătoare şi lui Mary, care a luat legătura cu mine şi m-a invitat. Eu nici nu ştiam că fratele meu a murit, dar iată că Harry a avut precauţia să noteze datele mele de contact în scrisoarea pe care i-a lăsat-o lui Mary.

Se întoarse spre Mary şi-i adresă un zâmbet luminos.

– Ce minunat e să am o nepoată! Harry era aşa un hoţoman! Şi foarte secretos. Cine ar fi crezut că avea un copil nelegitim? O fată care acum e şi foarte bogată. Harry detesta felul în care eu arunc cu banii. El era exact opusul meu, foarte strângător, dar nu pentru el. În ochii lui, banii nu însemnau nimic. Acum iată că Mary se poate bucura de ei, iar eu am s-o sfătuiesc în privința asta. Mă pricep grozav la cumpărături.

Flappy nu ştia ce să răspundă. Rămăsese cu ochii la Edda, care, în loc să clipească speriată, aşa cum făceau cu toții, îi susținea privirea cu îndrăzneală. Ba chiar cu tupeu. Flappy era uluită.

– Bine ați venit! zise ea într-un târziu. V-am rezervat loc în rândul întâi.

– Foarte bine, răspunse Edda, ca şi cum i s-ar fi cuvenit, după care intră în biserică, dând mâna cu lumea şi schimbând câteva cuvinte cu vicarul.

Flappy era tulburată peste măsură. Noroc că pe alee îşi făcură apariția Sir Algernon şi Lady Micklethwaite. Flappy se reculese repede, încântată că, în sfârşit, ceva mergea aşa cum trebuia. Lady Micklethwaite o sărută cu sinceră afecțiune, fapt care mai restabili echilibrul în lumea lui Flappy, făcând-o să se simtă din nou superioară. Sir Algernon îşi puse mâna pe spatele ei – puțin cam jos, poate chiar pe fund, dar Flappy alese să creadă că asta ar fi fost cu neputință pentru un om de rangul lui, care ştia cum să se comporte – şi o sărută şi el. Plină de importanță, Flappy îi conduse pe amândoi în biserică.

Înaintară cu paşi rari printre rândurile de strane, după ce-l găsiseră şi pe Kenneth aşteptând în pridvor, aşa cum o cerea situaţia. O impunătoare procesiune de demnitari, îşi zise Flappy, adresând zâmbete în dreapta şi-n stânga. Abia atunci când ajunse în faţă dădu cu ochii de barcă. Barca plină cu flori, despre care îi spusese fără echivoc lui Madge ca nu cumva... Sau fusese vorba de un avion? O, ce oroare! Scoase un geamăt văzând atâta vulgaritate, în timp ce mintea ei căuta febril o cale de a se detaşa de acel aranjament, dând vina pe cineva lipsit de gust şi rafinament. Dar în timp ce o conducea pe Lady Micklethwaite spre locul ei, aceasta se întoarse spre ea şi spuse:

– Îmi place grozav barca. E o frumuseţe. Cine a avut o idee aşa de grozavă?

– Eu, răspunse Flappy, fără să clipească. Sunt încântată că vă place.

După înmormântare, toată lumea veni la Darnley pentru masa de pomenire. Lady Micklethwaite se arătă încântată şi de prăjiturile în formă de bărci, pentru care Flappy îşi asumă, şi de astă dată, meritul. Sir Algernon şi Kenneth se duseră la soare, pe peluză, ca să discute despre golf. Ca să restabilească echilibrul între ea şi Edda, Flappy se oferi să-i arate grădinile. Edda o urmă peste tot, scoţând exclamaţiile admirative de rigoare. Admiră aleea cu tei unde fuseseră

plantate sute de lalele şi se aplecă să miroasă Daphne odora[65].

– Aveți o grădină superbă! declară ea.

– Mulțumesc, răspunse, cu grație, Flappy. Permitem accesul publicului doar fiindcă ar fi nedrept să ținem atâta frumusețe numai pentru noi.

– Ce amabil din partea dumneavoastră!

– Lumea vine de la kilometri depărtare ca s-o vadă. Petrec mult timp muncind în grădină. Mi-am distrus mâinile.

Întinse mâinile cu degete albe şi catifelate, degetele unei femei care în viața ei nu smulsese nici măcar o buruiană, şi-şi luă o expresie exasperată.

– Dar merită. E un privilegiu să avem o casă atât de frumoasă.

În acel moment se ivi şi al treilea motiv de îngrijorare.

– Cred că am să mă mut aici, declară Edda, cu siguranța femeii ale cărei idei se materializau întotdeauna.

Flappy era îngrozită.

– Vreți să vă mutați aici? repetă ea, cu glas sugrumat.

– Da, răspunse Edda, zâmbind şi plimbându-şi privirea peste grădină. Cred că Badley Compton e un paradis.

---

[65] Arbust cu flori parfumate, care înfloreşte iarna şi primăvara devreme.

– Da, aşa e, dar…

– Harry iubea locul ăsta, iar acum înțeleg de ce.

– Dar unde o să locuiți?

– Am să găsesc eu o căsuță drăguță. Credeți-mă că, după Londra, mi-ar prinde bine o comunitate mai aparte, de provincie, cu oameni de modă veche precum sunteți dumneavoastră şi Kenneth. Viața sofisticată de la Londra a devenit insuportabilă. Tânjesc să plec de acolo şi sunt convinsă că soțul meu, Charles, va fi de acord cu mine de îndată ce are să vadă meleagurile astea.

Oftă fericită.

– Ăsta-i exact locul pe care mi-l doream. Deja mă simt acasă.

Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, câteva săptămâni mai târziu Flappy găsi în cutia poştală un plic cu scrisul lui Gracie. Îl deschise furioasă, fiindcă Gracie deja lipsea de o lună. Scoase scrisoarea dinăuntru şi o despături. În interiorul ei era o fotografie cu Gracie surâzătoare, în rochie trandafirie, lângă un bărbat înalt şi frumos, cu păr grizonant şi ondulat şi cu un zâmbet cuceritor. Furia lui Flappy se evaporă, făcând loc curiozității, precum şi unui straniu sentiment de admirație. Îşi îndreptă repede privirea asupra scrisorii, nerăbdătoare să citească tot ceea ce avea să-i spună Gracie.

Dragă Flappy,

Aş dori să vă împărtăşesc, ţie şi prietenelor mele de la Clubul Prietenelor Cărţii din Badley Compton, o veste fericită. Eu şi Tancredi ne-am căsătorit şi am început o viaţă nouă împreună, aici, în Toscana, la Castello Montefosco. Sper că, într-o bună zi, vei găsi puţin timp în programul tău încărcat ca să ne faci o vizită.

Cu drag,

Gracie Bassanelli

(Sunt convinsă că o să te amuze ştirea că acum sunt contesă. Cine ar fi crezut?)

Flappy puse scrisoarea şi fotografia la loc în plic, apoi răsuflă adânc. Ar fi vrut să fie furioasă, chiar crezuse că avea să fie, dar furia nu se materializa. În schimb, zâmbi ca pentru sine şi se duse la telefon. Ridică receptorul şi formă numărul lui Mabel. Prietena ei răspunse după primul apel.

– Mabel, sunt eu, Flappy. Am o veste foarte interesantă pentru voi...

Şi, spre încântarea ei, chiar era prima persoană care să deţină această ştire spectaculoasă. Prima care aflase, prima care s-o dea mai departe, şi izvorul tuturor informaţiilor care urmau să fie comunicate.

– Dacă poţi să-ţi închipui, acum e contesă, adăugă ea, după ce-i dezvăluise lui Mabel uluitoarea veste. Trebuie să spun

că, pentru o femeie atât de mititică, e un titlu cam pretenţios, nu crezi?

Epilog

Castelul Montefosco, înainte cu o lună

– Atunci, unde ai ascuns tabloul lui Bartoloni? întrebă Gracie.

Tancredi se ridică de pe bancă şi o luă de mână.

– Hai să-ţi arăt.

Porniră pe potecă, înspre castel. Soarele era de acum în înaltul cerului. Câinele se refugiase înăuntru, fiindcă afară era prea cald chiar şi la umbră. Gracie băgă de seamă cum Tancredi cunoştea fiece contur al domeniului. Nu folosea baston şi nici nu se sprijinea de ea. O luase de mână fiindcă aşa voia.

Ajunseră la castel, iar el o conduse la etaj, în apartamentul lui personal. Camerele erau confortabile şi deloc luxoase. Puţinele tablouri care nu fuseseră vândute stăteau agăţate pe pereţi, dar mobilierul era sărăcăcios, iar covoarele uzate. Gracie se întrebă cât timp trecuse de când Tancredi îşi pierduse vederea.

El o conduse în dormitor. Gracie văzu tabloul din prima clipă. Tabloul lui preferat, atârnat la loc de cinste, deasupra căpătâiului de alamă al patului.

– Dar ce s-a întâmplat cu falsul pictat de mine? întrebă ea.

Tancredi clătină din cap şi întinse mâna ca s-o atingă. Ea se trase mai aproape, ca el să-i poată cuprinde umerii cu braţul.

– Ăsta-i falsul pictat de tine, zise el.

Ea miji ochii, nedumerită.

– Ăsta-i falsul?

– Da, răspunse el. Originalul e undeva, printr-un fund de dulap. Acesta e tabloul care valorează pentru mine cât o lume întreagă. Valoarea unei picturi ţine atât de artist, cât şi de pictura în sine. Prin urmare, pentru mine ăsta-i cel mai nepreţuit tablou din lume, chiar dacă nu-l mai pot vedea.

– O, Tancredi, iar mă faci să plâng.

El o trase mai aproape şi o sărută pe creştet.

– Sper să fie lacrimi de bucurie, Gracie.

Îşi îngropă obrazul în scobitura gâtului ei, o strânse la piept cu putere, ca şi cum n-ar mai vrut să-i dea drumul niciodată, şi continuă:

– Fiindcă ale mele sunt.

Mulțumiri

Pentru acest roman am călătorit cu patru prietene în Italia, pe Coasta Amalfi, ca să mă documentez. Am locuit într-o mică pensione cu vedere la mare şi ne-am înscris la un curs de gătit care ne fusese recomandat cu căldură. N-am fost dezamăgite. Şcoala de gătit a Mammei Agata nu seamănă cu nici o alta de pe Pământ. E un giuvaier clădit în stâncă pe panta unui deal din Ravello, cu cea mai uimitoare priveliştе către cer, mare şi faimoasa Coastă Amalfi. Soarele e fierbinte, miresmele sunt senzuale, iar mâncarea gătită acolo din legume şi carne de animale provenite din gospodăria proprie e absolut divină. Dar cea mai mare minune e familia care locuieşte aici. Cu toții sunt amuzanți, primitori, încântători, afectuoşi şi cu inima largă. Bătrâna Mamma Agata gătea, în timp ce fiica ei, Chiara, ne explica, glumea cu noi şi râdea. S-a râs atât de mult! Vreau să le mulțumesc pentru acea experiență minunată şi pentru că mi-au fost sursă de inspirație pentru Şcoala de gătit a Mammei Bernadetta, din acest roman. Deşi Bernadetta şi Ilaria sunt personaje create de mine, ele sunt inspirate de Agata şi Chiara, şi creionate cu dragoste şi recunoştință. Pe drumul vieții se întâmplă, uneori, să întâlneşti câte o comoară: aceste două femei frumoase sunt astfel de comori. Mergeți la Ravello, înscrieți-vă la Şcoala de gătit a Mammei Agata şi faceți cunoştință cu ele! Veți fi foarte încântați de experiență.

Aş dori, în egală măsură, să-i mulțumesc doamnei Aliai Forte, a cărei reşedință superbă din Toscana e sursa de inspirație pentru Castello din romanul meu. Acolo am

petrecut, vara trecută, patru zile minunate, timp în care am făcut plajă, simțind cum mintea mea deja începea să creeze. M-am îndurat cu greu să plec, dar am retrăit experiența scriind această carte, bucurându-mă încă o dată de fiecare mireasmă, sunet şi privelişte.

Îi mulțumesc mamei mele, Patty Palmer-Tomkinson, prima care mi-a citit şi editat cartea. E atât de generoasă cu timpul ei şi e întotdeauna sinceră şi înțeleaptă. Îți mulțumesc şi ție, Sheila Crowley, prietena, mentorul şi agenta mea, şi strălucitei echipe de la Curtis Brown: Abbie Greaves, Alice Lutyens, Luke Speed, Enrichetta Frezzato, Katie McGowan, Anne Bihan şi Mairi Friesen- Escandell.

Le mai mulțumesc şefului meu, Ian Chapman, inteligentei şi talentatei mele editoare, Susanne Baboneau, şi superbei ei echipe de la Simon & Schuster, care au dat aripi cărții mele şi i-au îngăduit să zboare! Această echipă e compusă din: Dawn Burnett, Emma Harrow, Gemma Conley-Smith, Gill Richardson, Dominic Brendon, Laura Hough, Sara-JadeVirtue şi Sian Wilson.

Profit de ocazie ca să le mulțumesc din toată inima vânzătorilor de carte de pretutindeni. Ce m-aş face fără ei!

De asemenea, țin să le mulțumesc părinților mei, Charles şi Patty Palmer-Tomkinson, soacrei mele, April Sebag-Montefiore, fratelui meu, James, cumnatei mele, Sos, precum şi nepoților şi nepoatelor mele: Honor, India, Wilfred şi Sam, pentru sprijinul lor incredibil în acest an cu adevărat greu pentru mine. După moartea Tarei, credeam că n-aveam să mai găsesc puterea de a duce la bun sfârşit această carte, însă, grație incredibilei mele familii, am reuşit!

Toată dragostea şi recunoştinţa mea soţului meu, Simon Sebag, fiicei noastre, Lily, şi fiului nostru, Sasha.

Table of Contents

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Epilog

Mulțumiri